BERKESI ANDRÁS

iubire și trădare

agentul 13

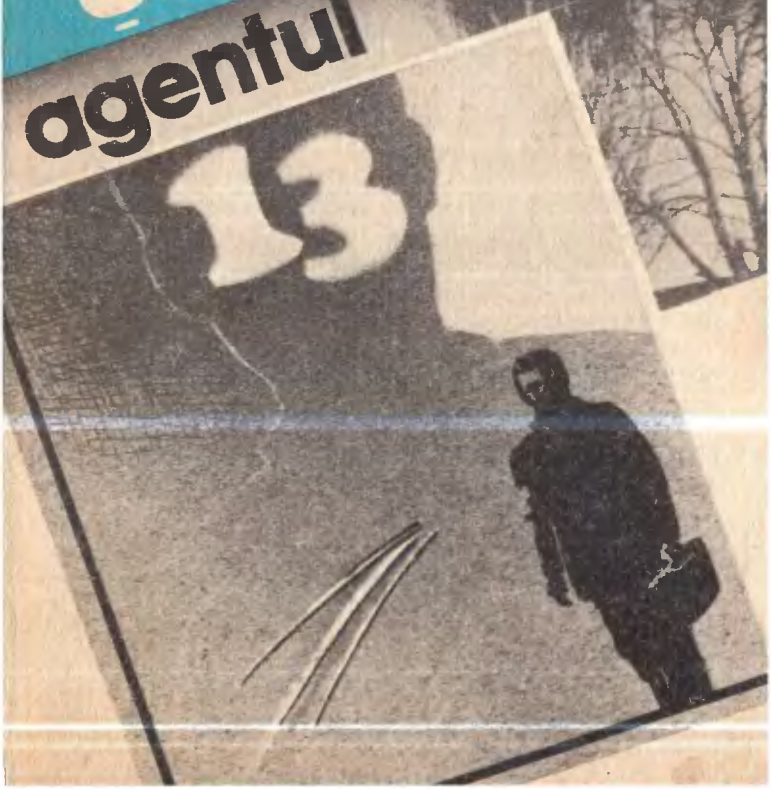

IUBIRE
ȘI TRĂDARE
Agentul 13

BERKESI ANDRÁS

IUBIRE ŞI TRĂDARE

Agentul 13

– roman –

Traducere din limba maghiară
de D. SAVIN

EDITURA MILITARĂ, BUCUREŞTI, 1985

Coperta : V. ILIE

©BERKESI ANDRÁS

A 13. Ügynök

Zrinyi Katonai Kiadó
Budapest, 1982

1

În ziua de douăzeci și cinci iulie o mie nouă sute șaizeci și nouă, Salgó Oszkár îi telefonă prietenului său, colonelul de securitate Kara Ernő.

— Ce-i cu tine, bătrîne ? îl întrebă Kara, după ce-i recunoscu vocea. De unde vorbești ?

— Din Emőd, de lîngă Balaton, spuse Salgó. Nu știai că, din aprilie, sînt aici ?

— De unde era să știu, dacă tu nu te-ai ostenit ca, înaintea plecării, să-ți iei rămas bun de la prieteni ?

— Cum așa ? întrebă Salgó uimit. Interesant. Puteam să jur că mi-am luat rămas bun de la tine. Ca să vezi ce uituc am ajuns. Te rog să mă scuzi, șefule.

— Te-ai ramolit, bătrîne, zise Kara. Cum se simte Liza ?

— Mulțumesc, bine. Ar vrea și ea să te revadă. Nu înțelege de ce nu ne faci o vizită la sfîrșit de săptămînă. Crede că ești supărat.

— Văd că-ți bați joc de mine ! se burzului Kara.

De la celălalt capăt al firului se auzi rîsul lui Salgó ; știa că prietenul său nu era supărat cu adevărat, ci doar cîrcotea, potrivit obiceiului său. După ce colonelul se mai potoli, îl întrebă dacă a auzit ceva despre moartea lui Mennel.

— Mennel... și mai cum ?

— Viktor Mennel, răspunse Salgó. Om de afaceri din Hamburg.

— Cel pe care l-au scos acum cîteva zile din lacul Balaton ? întrebă Kara.

— Da, mormăi Salgó.

— Am auzit eu ceva despre cazul ăsta. După cîte știu, poliția județeană e pe față. Pentru asta m-ai sunat ?

— Am vrut să-ți aud și vocea. Parcă ai fi răguşit. Te doare cumva gîtul ?

— Mă doare.

— Bea ceai de mușețel și, pe cît posibil, nu te enerva.

— Nu mă enervez. Ai vrut să-mi spui ceva despre neamțul ăla ?

Cîteva clipe se auzi un ticăit abia perceptibil. Kara avea impresia că aude și respirația sacadată, grea, a lui Salgó. Își imagina fața somnoroasă a bătrînului și privirea năucă.

— Da, răspunse Salgó după un scurt răgaz. Am vrut să-ți spun că... a fost asasinat.

— Asasinat ? întrebă Kara neîncrezător, știind din primele constatări oficiale că tînărul om de afaceri se înecase în lac.

— I-au rupt o vertebră cervicală și după aceea l-au aruncat în apă. Ar fi bine să vii aici.

— Bănuiești că-i vorba de o crimă cu substrat politic ? întrebă colonelul. Își dădu însă îndată seama că întrebarea era stupidă ; de vreme ce Salgó l-a sunat, înseamnă că acea crimă nu se putea să nu aibă caracter politic.

— Nu mă gîndesc la nimic. Aș vrea numai să vii aici, răspunse Salgó. Te aștept. Dacă nu poți veni, trimite-l pe Dombai Sanyi.

— Cînd s-a comis, exact, asasinatul ? întrebă Kara, scoțîndu-și agenda.

— În ziua de douăzeci. Între opt și un sfert și nouă și patruzeci de minute.

Kara răsfoi calendarul. „Așadar duminică dimineața, se gîndi. Dar de ce mă sună abia acum, bătrînul ?“ Aștepta ca Salgó să mai adauge vreun amănunt, dar la celălalt capăt al firului se auzea doar un zumzet slab. Colonelul continua să se uite la calendar. Avusese de gînd, în după-amiaza aceea, să plece la Tass și să stea la pescuit pînă duminică seara. Acum știa însă că excursia trebuia amînată pentru cine știe cînd. De fapt nu-i părea rău. La urma urmei sfîrșitul de săptămînă ți-l poți petrece oriunde. Se

poate pescui și la Balatonemőd : Salgó avea locurile lui amenajate, cu pești hrăniți, în preajma stufărișului. Oricum, își va lua echipamentul de pescuit.

— Cînd zici să vin ? întrebă.

— Cît mai curînd. Te așteaptă și Liza.

— Mîine dimineață pornesc la drum, spuse Kara.

Au mai schimbat cîteva vorbe, apoi și-au luat rămas bun. Colonelul și-a chemat locțiitorul, locotenent-colonelul Dombai Sándor.

— Mîine dimineață plec la Balatonemőd.

— Spuneai că plecăm la Tass.

— La Emőd sînt condiții mai bune de pescuit. Îi povesti cele relatate de Salgó.

Dombai își aprinse o țigară.

— Nu vrea să se astîmpere afurisitul bătrîn, observă el, dînd din cap. În loc să-și vadă în liniște de pescuit, să se bucure de plăcerile sezonului estival, uite cu ce se ocupă ! Spune-mi, Ernő, tot așa de... fanatici vom deveni și noi la vîrsta lui ?

— S-ar putea, răspunse colonelul. Tu cum ai fi procedat, dacă erai în locul lui Salgó ?

Dombai trase adînc în piept fumul de țigară, meditînd.

— Desigur și eu ți-aș fi telefonat, după ce aș fi aflat că un cetățean german a fost asasinat, dar cred că aici nu e vorba doar de atît. Din rapoarte știu că de afacerea asta se ocupă de cîteva zile șeful grupului de criminaliști, maiorul Bálint. Dar dacă Salgó ți-a telefonat, exprimîndu-și dorința de a te deplasa la Emőd, înseamnă că știe mai mult decît grupul lui Bálint. Și, potrivit obiceiului său, desigur nu i-a împărtășit acestuia ce a aflat.

Probabil că bătrînul a făcut investigații pe cont propriu, fără știrea grupului Bálint. Obiectez față de procedeu. În locul lui nu aș manifesta nici o rezervă față de Bálint și de oamenii lui. Le-aș relata ce știu și aș părăsi scena.

Colonelul stătea la geam, privind colina Cetății, scăldată în soare.

— Salgó nu va părăsi scena niciodată, remarcă el. Iar, în afară de noi, va manifesta neîncredere față de oricine, și de acum încolo. E o nerozie, desigur, dar asta-i situația. Dacă pînă în prezent nu am fost în stare să-l educăm, apoi, cu atît mai mult de-aci încolo, va fi inutil să ne străduim.

Se uită la Dombai, zîmbind.

— Drăguț din partea lui, nu-i așa ?

— Dar după pensionarea noastră ce-i va mai rămîne de făcut cu toate informațiile astea ale lui ? întrebă Dombai. Noi, oricum, nu vom mai avea cum să le folosim. Ori te gîndești cumva ca, după pensionare, să deschidem un birou sau o antrepriză particulară pentru investigații speciale ?

Netezindu-și părul des și negricios, Dombai se ridică în picioare și se apropie de colonel. Era aproape tot atît de înalt, avea doar umerii mai lați decît Kara, un trup mai robust.

— Ai putea sta de vorbă cu el, Ernő, explicîndu-i că datorită acestei neroade neîncrederi în ceilalți nu poate să-și atragă decît neplăceri ; unii ar putea să interpreteze greșit, să-l privească pieziș. Noi îl cunoaștem de douăzeci și cinci de ani, am luptat împreună în anii cei mai dificili, știm de unde a venit în rîndurile noastre și cu ce scop. Prietenia noastră s-a călit în vremuri grele. Dar cei care nu-l cunosc îndeajuns, ar putea să-l ia drept un aventurier.

Kara se întoarse cu fața la Dombai. Obrazul uscățiv îi era palid. Părea obosit.

— Toate acestea le știe și Salgó, spuse. Nu o singură dată am discutat această problemă. Nu demult, la ziua lui de naștere, dacă nu mă înșel, mi-a spus : „Uite, Ernő, aș vrea să înțelegi bine ce simt și unde cred eu că mi-e locul. Nu-mi arde deloc să fac vreo declarație de devotament sau să-mi etalez fidelitatea. Nici față de alții, nici măcar față de tine. Răspunderea pe care o simt este numai față de mine însumi. Exclusiv față de mine însumi. Voi, care mă cunoașteți bine, mă îndemnați sa mă odihnesc, să gust din bucuriile vieții de pensionar, avînd conștiința împăcată că am făcut tot ceea ce trebuia să fac. Îți spun, Ernő : Nu, încă nu am făcut tot ceea ce puteam să fac. Sînt mari obligațiile ce-mi apasă pe umeri. Aș dori să-mi despovărez sufletul. Să mai achit din obligații. În fiecare zi trebuie să mai plătesc cîte ceva, să reduc din vechile datorii ca să pot dormi liniștit". Kara își aprinse o țigară. Idee fixă ? Masochism ? Dar noi știm că el și-a achitat însutit datoriile care-i apasă conștiința. Ce putem face, însă, dacă el nu e convins de acest lucru ? Reveni lîngă biroul său, fără să se așeze, încer-

cînd, cu mișcări ezitante, să-și rînduiască documentele răvășite pe cristal. Voi cere aprobarea și mîine dimineață plec, spuse. Îl iau cu mine pe Felméri. Cereți o informare detaliată din Veszprém.

A doua zi, dis-de-dimineață, porni la drum în compania locotenentului Felméri István. Îi făcea plăcere să conducă automobilul. În asemenea împrejurări se destindea, uitînd de grijile cotidiene. Își concentra atenția exclusiv asupra volanului. Volkswagenul roșu, cu spatele bombat, devora șoseaua kilometru după kilometru. Gonind cu viteză, se gîndi că nu mult după ora zece va sosi la Emőd. N-ar fi o performanță neglijabilă.

Locotenentul ședea alături de colonel, fără a scoate vreo vorbă. În primăvară împlinise douăzeci și patru de ani. Era un tînăr înalt și liniștit. Unii răspîndiseră zvonul că ar fi scump la vorbă pentru că se considera superior colegilor săi. Aceștia îl cunoșteau superficial, de aceea și colportau asemenea nerozii pe seama lui. Pur și simplu locotenentului nu-i plăcea să vorbească de prisos. Acum, însă, ar fi vorbit cu plăcere, dar colonelul părea a nu-l lua în seamă. Ca și cum alături de el n-ar fi stat nimeni. „Prostii. Căldura excesivă e de vină, se gîndi. Doar șeful nu l-a ales întîmplător tocmai pe el din rîndul tinerilor ofițeri. Fără îndoială, Dombai Sanyi i-a atras atenția lui Kara asupra sa. Și ce-i cu asta ? Dombai sau bunul Dumnezeu nu-i totuna ? Important este că se află aici și că timp de cîteva zile avea să colaboreze cu șeful. Acum nu-i dă atenție, nu discută cu el, dar șefu-i șef, și are cap, nu glumă. Ce-i drept, pilotează cam molîu, poate că vrea să menajeze pedala de accelerație". Se uita la Kara cu coada ochiului. Privirea colonelului era ațintită asupra benzii de șosea ce strălucea în lumina puternică a soarelui. Tînărul își aminti de anumite cleveteli la adresa colonelului, nutrind nădejdea, în taină, că se va ivi vreun prilej să-l întrebe pe acesta unele lucruri la care se făcea deseori aluzie în discuțiile tinerilor ofițeri. De pildă, faptul... Se zăpăci subit, ca și cum prilejul atît de rîvnit ar fi fost iminent. E o tîmpenie. Ce interes ar putea prezenta vechea profesie a lui Kara din viața civilă ? De ce consideră ei bizar faptul că și-a părăsit cariera de profesor pentru a deveni ofițer de securitate ? Își aduse aminte de cuvintele lui Dombai Sándor : „Bătrînului nu-i

place să fie descusut. În activitatea noastră nu-i deloc recomandabil să-i pui şefului întrebări inutile sau deplasate. Şi încă ceva nu suportă bătrînul : minciuna. Îl dezgustă. Să nu-l minţi niciodată. În ochii lui minciuna e un păcat de neiertat". Prostii. Nenea Sanyi ar trebui să ştie că el nu minte, că nu-i stă în obicei. De ce ar face-o ? Îl stimează pe Kara poate mai mult ca pe alţii, pentru că nu-i priveşte pe tineri de sus, cu acea obişnuită condescendenţă a vîrstnicilor, ci îi apreciază cu seriozitatea cuvenită. Într-adevăr, aşa este. Seriozitatea lui Kara — Felméri ştia acest lucru — se împletea cu o anumită rigoare, fiind totodată exigent faţă de sine. Spre deosebire de majoritatea veteranilor, lui nu-i plăcea să vorbească despre trecut, considerînd că acţiunea consecventă şi exemplul demn de urmat valorează mai mult decît invocarea „legendelor eroice". Uneori aducea însă vorba despre importanţa rolului pe care-l are cultura în munca ofiţerilor din securitate. Cînd discuta cu un tînăr, la un moment dat, îl întreba dacă a citit un anumit roman, dacă a văzut piesa jucată pe scena unui teatru sau ce părere are despre o anume dispută purtată în paginile revistelor literare. Colaboratorii săi învăţaseră că, dacă doresc să obţină aprecieri sau calificative bune de la Kara, trebuie să se cultive. La rîndu-i, el îşi folosea deplasările în provincie pentru cunoaşterea nemijlocită a tinerilor. Cu asemenea prilejuri, avea obiceiul să-i asculte, lăsîndu-i să vorbească. El doar punea întrebări. Inteligente, urmărind obiective precise. Era greu să eviţi întrebările care se refereau, de obicei, la relaţiile cu părinţii, rudele, la cercul prietenilor. Pe Felméri îl cruţă. Îi solicită doar să-i vorbească despre cazul Mennel.

— Mă gîndeam că l-ai studiat temeinic aseară.

— Firește, răspunse Felméri, cerînd permisiunea de a aprinde o ţigară.

Kara înclină capul aprobator, apoi îşi aprinse şi el o ţigară. Motorul lucra frumos şi uniform. Banda de beton a autostrăzii răsfrîngea lumina orbitoare a soarelui.

— Viktor Mennel s-a născut la München, în anul 1935 — îşi începu relatarea locotenentul. Dacă nu mă înşel, în ziua de zece aprilie. Din actele lui rezultă că a fost procurist al Societăţii Comerciale Anonime Hanza din

Hamburg. Locuia la Hamburg, la adresa — o clipă își consultă însemnările — da, la Hamburg I, Schiller Platz nr. 3. Era necăsătorit. Semnalmente : înălțimea — un metru optzeci și doi, fața prelungă, părul castaniu închis, ochii căprui, fără mustăți sau barbă.

— Vreun semnalment deosebit ? întrebă Kara, în timp ce depășea un autoturism Skoda care rula încet.

— Nu, răspunse Felméri. La cincisprezece iunie anul curent, continuă el, firma Hanza a adresat o scrisoare Camerei de Comerț Ungare, scrisoare semnată de directorul Egon Braun, în care se exprima dorința de a stabili relații de afaceri cu întreprinderi industriale și comerciale de la noi. În cazul unui răspuns favorabil, se menționa, și-ar trimite la Budapesta reprezentantul pentru prospectarea pieței. Sînt interesați în primul rînd de industria de medicamente, de metalurgie și prelucrarea metalelor ușoare, dar ar participa, eventual, și la livrarea de instrumente și echipamente de laborator, de utilaje pentru industria de mecanică fină. Se mai menționa că firma are strînse relații cu numeroase reprezentanțe ale unor firme de renume mondial. La treizeci iunie, Camera de Comerț a răspuns scrisorii firmei Hanza, sub semnătura directorului general Márton Béla. Un răspuns obișnuit, de rutină ; așteptăm cu plăcere sosirea la Budapesta a reprezentantului dumneavoastră etc.

— Ai citit scrisoarea de răspuns ? întrebă Kara, plăcut impresionat de supleţea formulărilor, de maniera concisă și inteligentă a expunerii locotenentului.

— Am citit-o, tovarășe colonel. Cei din Veszprém mi-au dictat textul scrisorii la telefon. Se uita spre Kara, așteptînd alte eventuale întrebări. Văzînd că acesta nu scotea nici o vorbă, își continuă relatarea : Între întîi și zece iulie a avut loc un nou schimb de scrisori. Braun a informat că reprezentantul Societății va sosi la Budapesta cu mașina, pe ziua de cincisprezece ale lunii. Tovarășul Márton a comunicat pe data de zece că a fost reținută camera oaspetelui la Hotel Royal. După cum rezultă din investigații, Viktor Mennel a trecut granița la Hegyeshalom, în ziua de cincisprezece iulie, orele unsprezece, cu o limuzină marca Mercedes, de culoare gri-grafit. A parcat în fața Hotelului Royal cu cîteva minute înainte de ora paisprezece.

— Nu prea s-a grăbit, spuse colonelul, gîndindu-se că el, dacă pilota un Mercedes 280, ar fi parcurs mult mai rapid acest traseu.

— Venea pentru prima oară în Ungaria, cel puțin așa m-au informat cei din Veszprém.

— Se poate, spuse colonelul. Pînă acum e o poveste obișnuită.

— Nici în cele ce urmează nu va fi altfel, îl asigură Felméri, răsfoindu-și însemnările din agendă, fără a le mai citi. „Se vede că s-a pregătit temeinic, gîndi Kara. Mi-am ales bine ajutorul !" În seara zilei de cincisprezece, continuă locotenentul, cină la Royal. Au fost prezenți Mennel, Márton, doctorul Járay, reprezentant al secției vest-germane din Camera de Comerț și Láncz Tibor, reprezentantul firmei Chemolimpex. S-au pus de acord asupra programelor, s-au făcut primele tatonări. În ziua de șaisprezece, între orele nouă și treisprezece, negocieri la Camera de Comerț. Mennel s-a referit amănunțit la domeniile în care firma pe care o reprezenta dorea să-și plaseze mărfurile. A informat asupra condițiilor de vînzare și livrare. Firma din Hamburg era interesată să stabilească și relații de afaceri în compensație. Din punctul ei de vedere, cele două părți ar putea semna un contract-cadru pe cinci ani, pentru livrarea unor articole prestabilite. Se arăta dispusă să achiziționeze din Ungaria mobilier stil, articole finite de blănărie, anumite sortimente alimentare, materii prime pentru industria farmaceutică, iar în sezonul de vînătoare își putea asuma răspunderea organizării unor călătorii în grup. La rîndul său, Márton și-a informat partenerul asupra opțiunilor ungare, menționînd cîteva articole ce figurează pe lista de embargo a S.U.A. După-masă au fost vizitate mai multe întreprinderi de comerț exterior. Să le enumăr ?

— Nu e nevoie, răspunse Kara. Deocamdată.

— În ziua de șaptesprezece, la cererea lui Mennel, a fost vizitat Centrul de Cercetare și Experimentare pentru Industria Farmaceutică. Aici s-a întîmplat ceva interesant. Felméri reflectă cîteva clipe, apoi continuă : Eu, cel puțin, consider că este interesant, deși s-ar putea să nu aibă cine știe ce semnificație.

— Rămîne de văzut, zise Kara. În tot cazul, doi oameni văd mai mult decît unul singur.

— Oaspeții au fost întîmpinați de Tábori Máté, directorul Centrului. Menționez că, în ziua respectivă, Tábori își începuse concediul, fără a fi plecat însă din oraș.

— Știi cine este acest Tábori Máté ?

— Am citit în material. A concurat la diverse competiții de ciclism interne și internaționale și a cîștigat o mulțime de titluri de campion.

— Așa este. E un om destoinic. A participat și la mișcarea de rezistență.

— Îl cunoașteți, tovarășe colonel ?

Kara dădu din cap afirmativ.

— În curînd ai să faci și dumneata cunoștință cu el, îl preveni. Îți atrag însă de pe acum atenția asupra fiicei lui. E o făptură tare chipeșă. Splendidă fată. Dar dac-ai știi ce mîini zdravene are... E campioană la tenis. Așa că fii atent! rîse el cu subînțeles.

Felméri zîmbi.

— Pot să vă spun că servesc destul de bine și am învățat să parez loviturile.

— Vom vedea, zise Kara privind cu încîntare peisajul cunoscut. Așadar Tábori se pregătea să plece în concediu.

— Da, răspunse tînărul. Aveți grijă...

Un Opel se apropia cu o viteză uluitoare, neținînd seama de marcajul median de culoare albă. Kara trase pe dreapta, pentru a evita o coliziune frontală. Înjură printre dinți.

— Să nu vă supărați că v-am avertizat, adăugă tînărul.

— Ba, dimpotrivă, îți mulțumesc. Sînt mulți zurlii pe șosea. Cu de-alde ăștia niciodată nu poți fi îndeajuns de prudent. Continuă, te rog.

— În cursul negocierilor, Tábori și Láncz au menționat că se prevede modernizarea utilajului de la Centrul de Cercetări, totul valorînd aproximativ un milion și jumătate de dolari. Mennel s-a arătat interesat de această posibilă afacere. După ce l-au informat că fuseseră solicitate oferte din partea cîte unei firme engleze, franceze și suedeze, Mennel nu și-a ascuns regretul și a insistat asupra avantajelor pe care le-ar oferi firma pe care o reprezintă. Afirmînd că firma sa ar fi în măsură să livreze utilajele cu cel puțin zece la sută mai ieftin și în condiții cu mult mai favorabile, a scos

din servietă o ofertă care cuprindea, pe sortimente, utilajele necesare înzestrării, şi care, de fapt, erau tocmai cele solicitate în licitaţia la care urmau să participe firmele respective. Mennel oferea un preţ de livrare mai redus cu cincisprezece la sută. Márton şi colegii săi au rămas stupefiaţi. Un calcul rapid arăta că, acceptînd oferta firmei Hanza, s-ar putea economisi circa o sută de mii de dolari din suma prevăzută iniţial, plus alte cincizeci de mii de dolari, în caz că hamburghezii ar începe livrarea utilajelor cu un avans de patru luni. Întrucît Mennel era investit să semneze procura, s-a convenit ca negocierile să înceapă numaidecît, urmînd a fi continuate a doua zi, la Balatoneműd. Cei din Veszprém au precizat că negocierile din Emőd au fost sugerate chiar de Mennel, care dorea să petreacă cîteva zile pe malul lacului Balaton şi totodată să evite ca profesorul Tábori să-şi amîne plecarea în concediu.

— Şi ce-ai găsit atît de interesant în povestea asta ? întrebă Kara, claxonînd îndelung după Trabantul care gonea bezmetic în faţa lui şi putea oricînd să-l bage-n bucluc. Bănuia ce avea să spună tînărul său interlocutor.

— De la cine a obţinut Mennel materialul prezentat la licitaţie ? întrebă Felméri, aruncînd spre Kara o privire cu tîlc. La asta mă tot gîndesc de aseară.

— Dacă nu de la Tábori sau colaboratorii săi, atunci întrebarea este într-adevăr interesantă. Oricum, merită s-o avem în atenţie şi la momentul oportun să încercăm să-i găsim răspunsul. „Bună logică are puştiul, se gîndi. Ce-ar fi să-l transferăm la «echipa pentru analize-sinteze» ?" În ziua de optsprezece, spuse cu voce tare, dacă nu mă înşel, Tábori şi Mennel s-au deplasat la Emőd.

— Aşa este, confirmă Felméri. Împreună cu ei a călătorit şi Láncz Tibor. La hotelul Sirena n-au găsit nici o cameră liberă. Tábori le-a oferit vila lui de vară. Mennel a acceptat. Şi Láncz Tibor, firește. În timpul celor două zile de negocieri s-a elaborat proiectul acordului, s-a formulat contractul. În ziua de nouăsprezece, Láncz a plecat la Budapesta, să obţină de la forurile competente aprobarea documentelor asupra cărora conveniseră. S-a stabilit ca semnarea contractului să aibă loc într-un cadru festiv, peste trei zile, anume pe ziua de douăzeci şi doi. Tînărul îşi aprinse o ţigară. În ziua de nouăsprezece, Mennel a luat le-

gătura cu Hamburgul, informînd asupra acordului preconizat şi obţinînd permisiunea de a semna contractul. A doua zi dimineaţa, la orele opt şi cincisprezece minute, Mennel a închiriat o barcă de la service-ul hotelului Sirena şi a plecat să vîslească pe lac. La orele nouă şi patruzeci de minute, pilotul unei bărci cu motor a observat că ambarcaţiunea era goală, la o distanţă de opt sute de metri de mal. Imediat a fost alarmată paza pe coastă. La orele zece şi zece minute, la aproximativ treizeci de metri de ambarcaţiune, a fost găsit cadavrul lui Mennel. Aici, o nouă ciudăţenie.

— Anume ?

— Mennel purta pantaloni de pînză, cămaşă şi pantofi. În buzunarul din spate au fost găsite actele, carnetul de cecuri, o mie trei sute de dolari şi patru sute cincizeci de mărci vest-germane. La încheietura mîinii purta un ceasbrăţară, de aur, marca Certina.

— Mergea ?

— E un ceas antiacvatic. La gît i s-a găsit un lănţişor de aur, pe deget un inel cu pecete, tot de aur.

— Da, e într-adevăr interesant, rosti Kara, încruntîndu-se.

— Expertiza preliminară a stabilit că se înecase, continuă Felméri. Chiar şi în primul raport oficial figura aceeaşi concluzie. Numai după multe ore, o expertiză amănunţită a medicului legist a stabilit cauza reală a morţii. Mennel a fost sugrumat cu atîta forţă, încît i s-a rupt o vertebră cervicală. Potrivit concluziilor medicului legist, moartea a intervenit între orele opt şi douăzeci şi opt şi douăzeci şi cinci de minute. După expertiza medico-legală, grupul de criminalişti condus de maiorul Bálint şi-a început investigaţiile de rigoare. Asta-i tot, tovarăşe colonel.

— Mulţumesc.

Felméri dădu din cap şi încercă să-şi întindă piciorul care îi amorţise de-a binelea.

— Permiteţi să pun o întrebare ?

— Poftim.

— Ce vă face să credeţi, tovarăşe colonel, că această crimă ar avea un substrat politic ?

— Dar de ce crezi că eu aş avea o asemenea bănuială ?

— Păi, evident, acesta este mobilul deplasării noastre la Emőd.

— Știu că este vorba de un asasinat politic, răspunse colonelul după o scurtă ezitare. Peste puțin timp repetă : Știu.

Felméri îl privi îngîndurat :

— De aseară tot caut motivul care ar putea să indice caracterul politic al crimei. În materiale nu am găsit însă nimic în acest sens.

— În materiale nu am găsit nici eu astfel de indicii, precizează colonelul. Pe baza rapoartelor, îndrăznesc să afirm doar că nu este vorba de o crimă avînd ca mobil jaful.

— Cunoașteți ceva, tovarășe colonel, care ar indica un mobil de ordin politic ?

— Despre cazul ăsta, fiule, nu știu nici eu mai mult. Detaliile mi le-ai prezentat chiar dumneata. Pînă acum am știut doar atît : că Viktor Mennel a fost ucis.

— Și credeți, totuși, că a avut loc o crimă politică ?

— Da, s-a comis o infracțiune de ordin politic. Asta este absolut sigur.

— Ce vă face să fiți atît de sigur ? insistă tînărul.

— Cînd Salgó susține așa ceva, înseamnă că nu mai încape nici o îndoială, fiule. Dumneata nu l-ai cunoscut încă, nu ?

— Nu, răspunse tînărul. Dar am auzit multe despre el. Și mai cu seamă despre soția lui. Tovarășul locotenent-colonel Dombai zicea că dînsa are un cap mai ceva decît al soțului ei.

— Eu nu m-aș încumeta să fac asemenea afirmații, rosti Kara, gîndindu-se la Liza, care începuse să îmbătrînească. Fără îndoială, sînt oameni cam ciudați. Dar numai pentru cei care nu-i cunosc prea bine. Aș vrea să te previn să n-o iei în nume de rău dacă Salgó se va distra pe seama dumitale.

— Pe seama mea ? Cum adică ?

— E un fel de joc al lui, cînd vrea să-și omoare timpul. Un joc cam aiurit, ce-i drept, dar nu gratuit. De fapt, prin intermediul lui intervine în evoluția unor evenimente, în așa fel încît delincventul este forțat să se autodemaște. Înțelegi ? Pur și simplu acesta nu mai are altă alternativă ; afurisitul ăsta de Salgó știe să-i bareze toate căile de refu-

giu. Urmărește-l atent. Poți învăța multe de la el. Și urmărește-o și pe Liza. Între ea și Salgó există o concordanță miraculoasă, aș zice. Fiecare din ei cunoaște perfect gîndurile celuilalt.

„S-a aprins bătrînul", gîndi Felméri. Se bucură mult, ascultînd vorbele colonelului în legătură cu Liza. Această învățătoare liniștită, cu vocea domoală, pe vremuri, în timpul ocupației germane, trăia într-un sat polonez. Luni de zile n-a știut că bărbatul ei, căpitanul Jerszy Zadarsky, era comandantul unui detașament de partizani, care lupta împotriva cotropitorilor germani. Mai tîrziu Liza a intrat și ea în mișcarea de partizani. A devenit unul din conducătorii partizanilor din Cracovia. Ca urmare a unei trădări, soțul ei a fost arestat. Nemții au încercat să-l constrîngă să facă mărturisiri, dar căpitanul nu a suflat o vorbă. Puțin timp după aceea a fost arestată și Liza. Sub ochii ei, soțul și cei din familia lui au fost schingiuiți pînă la moarte. Atunci s-a hotărît Liza să-și consacre restul vieții răzbunării. După război tovarășii ei au vrut să-i încredințeze sarcini importante. Dar Liza dispăruse. A cutreierat lumea în căutarea fasciștilor care reușiseră să se ascundă, depunînd eforturi extraordinare pentru a-i descoperi. Viața îi fusese deseori în primejdie, deoarece fugarii naziști se apărau în mod organizat, ajutîndu-se unii pe alții. Din considerente de autoapărare, Liza a trebuit să-și însușească cele mai subtile metode ale conspirației. Pe la mijlocul deceniului al șaselea, l-a întîlnit pe Salgó Oszkár. Cunoștința lor s-a transformat în prietenie, apoi în căsătorie. Au continuat lupta împreună, iar după un timp s-au reîntors în Europa. În acești ani Kara a fost întemnițat pe nedrept. Salgó urmărise cu atenție evenimentele din Ungaria și știa precis ce i se întîmplase lui Kara. După reabilitarea sa, Kara a fost reîncadrat în securitate, iar Salgó a reluat, în secret, legătura cu el și au început să colaboreze din nou. Kara lucra la Budapesta, iar Salgó la Viena. După afacerea Schlicken s-a întors la Budapesta. Timp de cîțiva ani și-a îndeplinit sarcinile alături de Kara. Cu trei ani în urmă a fost pensionat, dar nici azi nu a abandonat lupta împotriva naziștilor.

— Cîți ani are Salgó ? întrebă Felméri.

— Şaizeci şi şapte, răspunse Kara, dar pare mai vîrstnic. Şleampăt cum e, cu ţinuta lui neîngrijită, cînd îl întîlneşti pe stradă îţi stîrneşte milă şi te simţi tentat să-i strecori cîţiva forinţi în palmă bietului bătrîn.

Luîndu-se cu vorba, nici un observaseră cum dinspre apus se apropiau nişte nori negri, ameninţători. La Polgárdi i-a prins o adevărată furtună de vară cu fulgere, tunete şi o ploaie atît de densă, încît Kara se opri la cel mai apropiat loc de parcare.

— Rupere de nori, nu glumă ! exclamă tînărul.

— Măcar de-ar mai ostoi căldura asta îndrăcită, oftă Kara.

2

Salgó Oszkár stătea pe terasa umbrită a pavilionului, cu spatele spre lac. În grădină, aşezat şi el pe un scaun împletit, Felméri îşi arunca privirea cînd spre Kara, cînd spre Salgó. Bătrînul suferea vizibil din pricina aburului înăbuşitor, care se ridica de pe suprafaţa lacului. „Kara nu a exagerat cîtuşi de puţin, gîndi tînărul, Salgó arată întocmai aşa cum mi l-a descris : cu cămaşa şifonată, cu pantalonii de pînză mototoliţi şi pătaţi, cu sandalele tocite şi uzate, mai mari cu cel puţin un număr şi jumătate decît i-ar trebui." Observă că bătrînul stătea nemişcat şi atît de vlăguit, încît nu se-nvrednicise nici măcar să-şi şteargă broboanele de năduşeală ce-i năpădiseră fruntea înaltă şi pleşuvă. Ce-i drept, fusese o arşiţă de se topeau pietrele.

De altfel şi cămaşa lui Felméri era udă leoarcă. Cel mai bun lucru, pe o asemenea vreme, ar fi fost să înoate şi să se răcorească în apele lacului. Dar trebuia să-l aştepte pe maiorul Bálint Miklós. Îşi consultă ceasul. Era trecut de ora cincisprezece. Văzu cum Kara începuse să caşte toropit. Nu s-ar fi mirat deloc dacă pe şeful său l-ar fi furat somnul. Bătrînul Salgó aţipise deja. Tînărul îşi şterse fruntea

năduşită. În urmă cu o jumătate de oră mai sperau că dogoarea va scădea, dar ploaia nu făcuse decît să spele praful de pe frunze. Îşi aminti de masa de la prînz : de ciorba de peşte picantă şi iute, de tăiţeii cu brînză atît de gustoşi, de vinul delicios uşor acidulat. Parcă nici acum nu-i venea să creadă că totul fusese pregătit de mama Liza ; polonezele nu prea cunosc secretul ciorbei de peşte cu specific unguresc. Se gîndi la fata care acum, la bucătărie, conversa cu bătrînica în limba poloneză. Dar mama Liza asimilase nu numai arta conspiraţiei, ci şi tainele artei culinare ungureşti. Hudák Ilona era probabil de origine slovacă, deşi trăsăturile ei nu confirmau originea slavă ; asemenea fete cu părul castaniu şi ochii negri pot fi întîlnite mai degrabă pe malurile Tisei, în împrejurimile oraşului Szolnok. Îl plăcea fata şi nu s-ar fi dat în lături să facă o plimbare cu ea într-o barcă. Era bine ales locul unde se afla modesta căsuţă de odihnă a lui Salgó, aici, pe coama dealului, printre vilele cochet rînduite — cugeta tînărul ofiţer — ferită de zgomotele şoselei şi atît de aproape de apă. „Trebuie doar să cobori dealul şi ai şi ajuns la malul lacului. Dacă ochii nu mă înşală, gîndi el, aproape fiecare grădină are cîte o ieşire prin spate, de unde se văd bine scurtăturile spre stufăriş". Privi golfurile şi canalele amenajate în stufărişul de pe malul lacului şi văzu velele şi bărcile ancorate la debarcaderele înguste. După convorbirea cu Bálint, va încerca să-l convingă pe bătrîn să facă o plimbare cu barca. Urmări cu privirea linia ţărmului. În spatele colinei, la numai un kilometru depărtare de casă, putea fi observată clădirea cu zece nivele a Hotelului Sirena ale cărui ferestre scăpărau în bătaia razelor. Se hotărî să cineze acolo.

Din bucătărie ieşi fata care acum purta o bluză albă, un şort bleumarin, şi părul legat cu o panglică azurie. Salgó tresări la auzul paşilor, aruncînd o privire somnoroasă spre fată.

— Gata, pleci ? o întrebă, în timp ce îşi ştergea cu batista faţa-i năduşită.

— Trebuie, răspunse fata cu amabilitate. Sînt aici de dimineaţă. Şi, uitîndu-se la tînărul ofiţer, îl întrebă : Dumneata de ce nu cobori spre lac ?

— Pentru că n-are cine să-i arate calea, răspunse Salgó în locul locotenentului. Apoi întrebă : Kázmér s-a întors de la Budapesta ?

— De unde să știu ? replică fata. Doar nu sînt doica lui ! adăugă tăios.

„Kázmér, tresări tînărul, desigur este vorba de Tábori Kázmér, nepotul profesorului, pesemne, despre el citise în material." Observă că fata aruncă priviri furioase spre bătrînul grăsan.

— Nu-nțeleg de ce te-nfurii, îi spuse Salgó cu o voce domoală și calmă, uitîndu-se la Kara.

— Ia uite, cum se ambalează domnișoara !

— Cum să nu mă înfurii, dacă de două zile-ncoace mă tot sîcîi cu aceleași întrebări despre Kázmér. De unde să știu eu pe unde se află acum ?

Atunci apăru și Liza din bucătărie și îi spuse ceva fetei, în limba polonă. Ilonka răspunse cu o voce domoală, întorcîndu-se apoi și plecînd fără a-și lua rămas bun. Felméri o urmări cu privirea pînă cînd aceasta dispăru în spatele tufelor de Ligustrum, lemn cîinesc cum i se mai spune la țară.

— De ce o întărîți ? îl întrebă Kara pe grăsan.

— Îl suspectează pe Kázmér, răspunse în locul lui Liza, ștergîndu-și mîinile cu șorțul, așezîndu-se apoi pe o bancă, alături de Salgó.

— Aflase istețul ăsta al meu că în zorii zilei de douăzeci, Ilonka fusese plecată de acasă. Iar Kázmér se întorsese de la Budapesta în jurul orei zece.

— O suspectează că și-ar fi petrecut noaptea împreună ? întrebă Kara. Înțeleg. Dar ce-o fi suspect în asta ? Ilonka este o fată chipeșă. Am dreptate, fiule ? îl întrebă pe Felméri.

— Sincer să fiu, nu mi-ar displace nici mie să petrec o noapte sau două cu ea, recunoscu locotenentul.

Femeii nu-i plăcu răspunsul ; își întoarse capul indispusă, uitîndu-se în direcția în care plecase fata. Salgó îi șopti ceva la ureche, dar Liza nu se prea sinchisi, atenția fiindu-i absorbită de zgomotul unei mașini ce se apropia. Era o limuzină Mercedes tip 280. Numărul de înregistrare nu i se vedea din cauza tufelor scunde care acopereau cîmpul vizual. Limuzina de culoare argintie străbătu pe

nesimțite aleea străjuită de arbori și opri în fața vilei lui Tábori.

— Nu-l suspectez, spuse Salgó, dar aș dori, totuși, să știu pe unde a umblat Kázmér în zorii zilei de douăzeci.

Kara nu răspunse. Lui Felméri i se păru oarecum straniu că, de cînd sosiseră, colonelul nu pomenise deloc de afacerea Mennel. „Dracu-l mai înțelege și pe ăsta, îi zise el. La Academie am învățat altfel. Probabil, însă, că bătrînul știe el ce știe... Iată, și acum conversea ă pe alte teme. Ce interes are Kara să afle care sînt perspectivele producției viticole ? Iar Salgó nu este nici el, din cîte știu, președinte al vreunei cooperative agricole de producție. Pariez pe oricît că pînă și culesul strugurilor l-a văzut doar la cinema."

Liza se ridică în picioare, aranjîndu-și părul încărunțit și dezlegîndu-și șorțul albastru cu desene minuscule.

— După cum văd, comoara mea, familia Tábori are oaspeți. Mă duc să văd cine a mai venit...

— Du-te, dragă, aprobă Salgó ridicîndu-și pleoapele grele și învăluindu-și firava consoartă într-o privire drăgăstoasă.

„Siropoase expresii ! gînd Felméri, strîmbîndu-se malițios. Steluța mea, comoara mea, draga mea femeie, unică și fără pereche... Romeo ar fi vorbit, oare, tot așa cu iubita lui, Julieta, dacă ar fi ajuns la vîrsta senectuții ? Dar n-a apucat-o. În schimb, Salgó Oszkár trăiește și dormitează mereu..."

Liza traversă aleea străjuită de tufe de coacăze roșii. Felméri abia acum observă că, în gardul care despărțea cele două curți vecine, era o mică poartă. Așadar, familia Salgó este în bune relații cu familia Tábori. După cum se poate observa, poarta nici nu poate fi încuiată ; asta înseamnă acces liber în ambele părți. Coborî de pe terasă, plimbîndu-se pînă la nucul bătrîn. De acolo putea observa nestingherit casa cu un singur etaj a familiei Tábori. Terasa dinspre lac nu se vedea, în schimb poarta de la intrare putea fi ținută sub observație. Mercedesul fusese parcat în curte, în fața garajului. Era o locuință cît casa de odihnă a unei întreprinderi. Avea cel puțin opt camere, așa încît despre familia Tábori nimeni n-ar fi putut spune că trăia

în strîmtoare. Se plimbă pe lîngă gard, coborî pînă la poalele colinei. Constată cu uimire cît de îngrijită era grădina. Privind în sus, peste portița dintre cele două curți, văzu ușa de stejar, ferecată cu fier forjat, a cramei. Ce nevoie o fi avînd de o cramă, cînd în toată curtea nu se văd decît vreo zece-cincisprezece butuci de viță de vie ? Sau poate că fostul proprietar o fi fost podgorean ?

Soarele îi ardea fața, începu să transpire. Încet-încet, se îndreptă spre casă. Pe maiorul Bálint îl găsi acolo, sosise cu puțin timp înainte. Se prezentă și, retrăgîndu-se, continuă să-l studieze pe tînărul bărbat corpolent. Avea fața bronzată, în schimb părul blond îi era aproape decolorat de soare. Purta pantaloni albi din doc, cămașă cu mîneca scurtă. Avea brațe vînjoase de sportiv.

Ca și cum el ar fi fost gazda, Kara îi pofti pe oaspete și pe Felméri la un pahar de vin. După ce ciocniră și băură toți trei, Kara se interesă de familia maiorului pe care-l cunoștea mai demult, apoi, pe un ton prietenesc, îl dojeni :

— De ce nu ai grijă de dumneata, Miklós ? Nu peste mult timp ai să te îngrași cît Salgó.

— Tovarășe colonel, de cinci ani trăiesc în provincie, spuse maiorul. Avu un surîs drăgălaș, ca de băiețandru. Felméri era sigur că este foarte apropiat și iubit de colegii săi de muncă. Lucrez mai mult în aer liber, unde omului i se face foame mai repede. Iar munca nu este atît de trepidantă ca la Budapesta.

Salgó își șterse fața brobonită de sudoare și adăugă cu o voce calmă :

— De cînd Miklós Templar se află aici cu serviciul, răufăcătorii au început să ocolească ținutul. Prin urmare, el poate să ducă o viață nomadă, pe placul lui. Pescuiește, vînează, mai face cîte o gafă, seara — seară de seară ! — jocul de cărți... Și se îngrașă, se îngrașă mereu.

Felméri contemplă fața maiorului. Avea ochii radioși, semn că nu se supăra deloc.

— Dar chiar așa moleșit, ca dumneata, n-am să fiu, bătrîne.

Umbra de pe terasă se mai mutase ; lumina soarelui învălui fața zîmbitoare a lui Kara. Locotenentul observă abia acum cît de obosită era privirea lui Kara.

— Ei, Miklós, mi-ai putea spune, acum, ce-i cu afacerea Mennel ?

Bálint îşi aprinse o ţigară şi relată tot ce ştia deja Kara.

— Nu înţeleg mobilul crimei, conchise maiorul, nu-mi dau seama cine să fi fost interesat de moartea lui Viktor Mennel. De o crimă avînd ca mobil jaful nu poate fi vorba, căci nu i s-a luat nimic. Să presupunem că a fost ucis din motive politice. Cine să-l fi ucis şi de ce ? Potrivit datelor pe care le deţinem, Mennel a venit pentru prima oară în Ungaria. Las la o parte faptul că cel care l-ar fi asasinat din motive politice sau eventualii delincvenţi care s-ar fi asociat în acest scop, s-au abţinut să sustragă bunuri.

Kara interveni :

— Asta nu prea stă în obiceiul categoriei de asasini de care ai amintit. Cel care ucide din motive politice nu caută să deruteze autorităţile. Dimpotrivă...

— Exceptînd cazul în care ţîngăul gîndeşte cu capul lui Bálint Miklóska, remarcă Salgó cu o voce somnolentă.

— Nu începe cu tîmpeniile, bătrîne, spuse Bálint, aruncîndu-i o privire întunecată. Şi, deocamdată, te rog să faci abstracţie de mine în acest joc.

Salgó se scărpină pe piept cu mişcări molatece.

— Cred, Miklós, că te-ai supăra de-a binelea dacă te-aş omite din joc. Te-ai simţi profund ofensat. Iar în zilele de sîmbătă aş fi nevoit să mă duc la pescuit de unul singur. Nu, băiete, această partidă trebuie s-o jucăm împreună pînă la capăt.

Cutele de pe mijlocul frunţii lui Kara se adînciră. „Acum trage concluzii asupra celor relatate", gîndi Felméri, şi abia aştepta să audă ce va spune colonelul. Dar acesta tăcu.

— Dar nu credeţi că există şi posibilitatea de a fi fost ucis din gelozie ? întrebă locotenentul.

Bálint îl privi cu o mină gînditoare.

— Şi noi ne-am gîndit la asta. Sincer vorbind, este presupunerea cea mai plauzibilă, observă el. Mai trase două-trei fumuri din ţigară şi, asemenea fumătorilor de ocazie, desprinse fărîma de tutun lipită de buza de jos cu unghia degetului mic. Deşi, trebuie să recunosc, potrivit

datelor de care dispunem, în zilele care au trecut de la sosirea lui în Ungaria nu s-a întîlnit cu nici o femeie.

— Sau nu aveţi cunoştinţă de o asemenea întîlnire, adăugă Salgó scoţînd dintr-un buzunar o ţigară de foi. Ciupind-o la un capăt, îşi aprinse havana, privind cu o mină voioasă spre Bálint.

— Aşa este, încuviinţă maiorul. Poate că nu avem cunoştinţă de o asemenea întîlnire. În schimb, în amiaza zilei de azi am dat de un fir interesant.

— Anume ? întrebă Kara, plimbîndu-se cu paşi rari pe terasa pardosită cu prundiş.

— Chelneriţa Czapik Magda de la caffé-express afirma că, în seara de nouăsprezece, Mennel a servit o cafeluţă la o masă din colţ, conversînd cu un tînăr de vîrsta lui. Au mai consumat cîte un pahar de coniac „Napoleon", după care au părăsit localul.

— Seara ? La ce oră ? întrebă Salgó.

— La orele douăzeci.

— Asta-i interesant.

— În sfîrşit, recunoşti şi dumneata ceva ca fiind interesant, bătrîne, remarcă Bálint zîmbind.

Kara îi apostrofă, spunîndu-le să mai termine cu jovialităţile de acest gen şi să se distreze cînd or fi la pescuit ; iar acum să abordeze eventualele aspecte noi ale anchetei, apărute de ieri pînă azi. Această observaţie îşi atinse într-un fel scopul. Bálint încetă să mai facă haz, reluîndu-şi expresia serioasă, dar Salgó nu ţinu seama prea mult de intervenţia lui Kara ; rămase mai departe pe bancă, arborînd aceeaşi mină plictisită, aceeaşi privire molcomă şi continuînd să-şi fumeze în linişte ţigara de foi.

— Czapik Magda, continuă Bálint, îşi aminteşte precis că Mennel şi interlocutorul său au conversat în franţuzeşte, dar ea nu cunoaşte limba franceză ; cu amănunte, fata a reţinut că nota de plată a fost achitată de bărbatul necunoscut, precum şi faptul că cei doi erau foarte agitaţi. Au stat, se pare, vreo douăzeci-douăzeci şi cinci de minute în incinta „presso"-ului. Fata mai afirmă că necunoscutul era mai scund şi cu mult mai corpolent decît Mennel. Depoziţia ei a fost întărită şi de spusele casierului ştrandului de la hotel, Rusztem Adám, care i-a întîlnit pe cei doi pe

malul lacului, în aceeași seară, în jurul orei douăzeci și unu.

— Rusztem vorbește franceza ? întrebă Kara.

— Și încă cum ! spuse Salgó, adăugînd că, în afară de franceză, cunoaște la perfecție încă patru limbi.

— Dacă așa stau lucrurile, cum de nu este șef de serviciu la IBUSZ ? mormăi Kara, întipărindu-și în memorie numele casierului ștrandului.

Bálint reluă firul relatării. Spuse că Rusztem Ádám fusese bibliotecar al vicariatului din apropiere. În cincizeci și șase organizase un partid politic, îndrumase activitatea unor bande de contrarevoluționari, drept care a fost condamnat la zece ani ; acum doi ani a fost eliberat din detenție. În timpul lunilor de iarnă lucrează la bibliotecă, iar din primăvară pînă toamna tîrziu, la hotel. Este un bătrînel abil, inteligent și priceput la tot felul de îndeletniciri.

Kara dădu din cap că a reținut și înțeles cele relatate, gîndindu-se că ar merita să-l cunoască mai îndeaproape pe Rusztem Ádám.

— Așadar, acum este căutat bărbatul necunoscut ? îl întrebă pe Bálint.

Maiorul dădu din cap afirmativ.

— Am stabilit deocamdată, avînd în vedere semnalmentele acestuia, că nimeni din personalul hotelului, ca și din al motelului nu-și amintește de el. Judecînd după faptul că, din ziua de optsprezece, nici unul din oaspeții celor două unități hoteliere nu a plecat, devine cert că bărbatul în cauză nu a locuit acolo.

— Campinguri există prin apropiere ? întrebă Kara.

— Există, confirmă maiorul. Acum le luăm la rînd. De i-am ști măcar naționalitatea...

— Asta, îi răspunse Kara, tot nu ne-ar ușura treaba cu nimic. Amprente digitale ați găsit ?

— Multe, dar, după opinia specialistului, prea puține dintre ele ne-ar putea fi de folos.

— Ați verificat și ambarcațiunea ? se interesă Salgó.

Bálint se uită spre Kara cu un aer jalnic.

— Vedeți, tovarășe colonel, iar mă ia peste picior... În urmă cu șase zile a fost ucis un om, iar după șase zile

Salgó întreabă dacă ambarcaţiunea din care l-au aruncat în apă a fost verificată. Ce se poate răspunde la o asemenea tîmpenie ?

— O tîmpenie şi mai mare, îi sugeră Kara.

— Acum nu glumesc, spuse Salgó scărpinîndu-şi pieptul. Întreb cu cea mai mare seriozitate şi nu fără motiv.

— Sigur că am verificat-o, răspunse Bálint. În afară de vîsle, de podeaua cu grătar şi de nişte apă clocită, cam cît să umpli un lighean cu ea, n-am găsit nimic altceva în ambarcaţiune.

Kara stătea pe o treaptă a terasei, privind în zare. Soarele dogoritor risipise aburii care pluteau deasupra lacului ; milioane de scame luminoase sclipeau pe suprafaţa apei. Îi mulţumi lui Bálint pentru raportul prezentat şi întrebă dacă au vreo linie telefonică directă cu Budapesta ; în cazul că au să racordeze la ea aparatul lui Salgó, iar centrala telefonică să asigure ca linia aceasta să nu poată fi interceptată de altcineva.

— Rămîneţi aici mai mult timp, tovarăşe colonel ? întrebă Bálint.

— Încă nu ştiu, răspunse Kara, strîngînd mîna maiorului. Încercaţi să-l găsiţi pe bărbatul acela necunoscut.

Înaintea plecării lui Bálint, Salgó îl mai întrebă dacă în limuzina lui Mennel a fost găsit ceva demn de reţinut.

Bálint se uita bănuitor spre bătrînel, avînd impresia că Salgó era iarăşi pe cale să facă vreo poznă. Dar faţa bătrînului rămînea serioasă, privirea nu-i trăda nici o intenţie de şiretlicuri. Or, tocmai acest lucru îl punea pe gînduri. Îl cunoştea pe bătrîn îndeajuns ca să-şi dea seama că, atunci cînd Salgó era preocupat de lucruri ce păreau evidente şi nu-i ardea de zeflemea, avea motive serioase să nu procedeze altfel. Era sigur că Salgó verificase personal ambarcaţiunea şi găsise ceva care, celorlalţi din grupul lor, le scăpase. Dar ce putea găsi în limuzină ? Ei înşişi făcuseră o verificare minuţioasă, inclusiv a amprentelor digitale. Constataseră că Mercedesul respectiv era de tipul cel mai modern. Ce-i drept, încă nu avusese prilejul să întîlnească un Mercedes cu grad atît de înalt de automatizare, dar, la urma urmei, asta nu are prea mare însemnătate, ştiut fiind că firma Mercedes produce cel puţin

treizeci de tipuri de autoturisme, dintre care în Ungaria rulează doar cîteva tipuri.

— Am verificat-o, spuse el oarecum evaziv, şi nu am găsit nimic deosebit de semnalat în maşină.

— Mulţumesc, dragul meu Miklós, m-ai liniştit perfect.

— Mă bucur, răspunse Bálint şi plecă.

Salgó se ridică la rîndu-i, se duse pînă la marginea terasei şi-l urmări, cu ochii mijiţi, pe maiorul care se îndepărta. Întorcîndu-se spre terasă, Felméri avu impresia că surîde şiret. Revenind, cu mersul lui tîrşîit, la masă, se opri un moment să-şi umple paharul cu vin, pe care îl bău pînă la ultima picătură.

— Ce e măi, pezevenghiule ? îl întrebă Kara, aşezîndu-se la masă. Ce năzdrăvănii îţi mai umblă prin scăfîrlie ?

— Făceam o succintă evaluare a datelor de care dispunem, spuse Salgó, reaşezîndu-se pe bancă. Dar dumneata, tinere, de ce taci cu atîta ostentaţie ? îl apostrofă el pe locotenent.

— Nu-mi place să vorbesc prea mult.

— Eu însă aş dori foarte mult să-ţi cunosc opinia.

Locotenentul se uită întrebător spre Kara. Acesta încuviinţă, făcîndu-i un semn prietenesc cu capul : „expune-ţi părerea". Puţin nedumerit, Felméri avea impresia că se afla în faţa comisiei de examinare.

— E un caz complex, spuse cu oarecare ezitare. Pentru mine, multe sînt de neînţeles. Mai ales motivul care l-a determinat pe Mennel să viziteze Centrul de Cercetare şi Experimentare pentru Industria Farmaceutică. Apoi : de unde ştia el de utilajele de laborator de care avea nevoie Centrul ? Găsesc interesant şi faptul că, fără nici un studiu pe care să-l fi efectuat anterior, a avansat oferte cu mult mai avantajoase, comparativ cu firmele angajate deja în obţinerea comenzii centrului nostru. Iată de ce, dac-aş fi în locul tovarăşului maior Bálint, eu mi-aş concentra ancheta în primul rînd asupra clarificării acestui aspect.

— Mai pe şleau, puse Kara punctul pe i, tutuindu-l cu simpatie pe locotenent, te-ai interesa de unde şi de la cine a aflat Mennel despre obiectivele de modernizare a unităţii !

— Exact, răspunse tînărul ofițer.

— Ești de părere că există vreo legătură între convorbirile de la centru și crima comisă ? întrebă Salgó.

— S-ar putea să existe. Felméri se gîndi puțin, apoi continuă : S-ar mai putea, însă, și ca el să fi fost victima vreunuia dintre concurenți, care ar fi putut pune la cale comiterea acestui asasinat. Deși ipoteza aceasta îmi pare cam... romantică. Ar fi vorba, în acest caz, de un criminal obișnuit.

— Dumneata excluzi varianta că Mennel a fost victima unui asasinat politic ? întrebă Salgó.

— Nu există nici un indiciu care să ateste că Mennel a fost ucis din considerente de ordin politic, susținu ferm locotenentul.

— Felméri are dreptate, încuviință Kara, în afara cazului că, în buzunarul vestei, ai avea vreun argument suficient de tare ca să dezmintă supozițiile sale.

Scrumul țigării de foi pe care-o fuma Salgó căzu pe masă. Îl mătură liniștit cu palma, uitîndu-se apoi la Kara.

— Am verificat și eu limuzina lui Mennel.

— Cînd ? întrebă colonelul.

— Imediat după descoperirea crimei. Toată lumea fugea spre mal, iar eu am intrat în garaj. Luă o înghițitură de vin din paharul aflat pe masă, ștergîndu-și buza cărnoasă cu dosul mîinii. Nu mă pricep prea mult la tehnică, continuă el, dar în clipa cînd am ridicat capota motorului mi-am și dat seama că Mercedesul lui Mennel nu este o mașină de serie. Pînă și motorul limuzinei este un unicat. Mai tîrziu, în spatele tabloului de bord, am găsit un aparat de emisie-recepție miniaturizat, dar de mare capacitate.

— Vrei să-ți bați joc de mine ? întrebă colonelul.

— Acum nu. Am constatat că energia necesară funcționării aparatului de emisie-recepție nu o primea de la acumulator.

— Numai de acolo poate fi alimentat.

— Nu de acolo primea energia ! răspunse Salgó cu fermitate. Poți să mă crezi pe cuvînt, băiete !

— Interesant ! rosti Kara, și orice urmă de părere de rău că dăduse curs solicitării lui Salgó și venise aici, îi

dispăru. Se pare, totuși, că bătrînul are dreptate : asasinarea lui Mennel nu poate fi o simplă infracțiune de drept comun.

— Am găsit și un pistol cu amortizor, adăugă bătrînul. Aparatul de emisie-recepție poate fi pus în funcțiune în zece secunde, prin acționarea unui singur buton camuflat. Permite-mi, te rog respectuos, să te întreb : de ce oare un comerciant vest-german, cu intenții pașnice, ar avea nevoie de un asemenea aparat și de un pistol cu amortizor ?

„Corectă întrebare", se gîndi locotenentul așteptînd cu interes răspunsul colonelului. Dar Kara tăcu gînditor, uitîndu-se în jos.

Liza abătu însă discuția pe altă pistă.

Minute în șir, Felméri studiase atent mîinile osoase ale femeii, fața ei uscățivă, ochii căprui, cu o privire caldă. Începea să aibă serioase îndoieli în legătură cu tot ce-i povestise colonelul despre ea, în timp ce se îndreptau spre această localitate balneoclimaterică. Părul alb ca zăpada, zîmbetul ei afabil și de o puritate angelică îi aminteau lui Felméri de propria-i bunică, bisericoasă și azi, și parcă se aștepta ca femeia să înceapă să repete în surdină avertismentul dulce al bunicii : „Fiule, nu pizmui nicicînd"... Cum a putut fi în stare această femeie blîndă și atît de firavă să lupte ani de-a rîndul, în rîndurile partizanilor ?

Dar Liza nu vorbi despre iubirea aproapelui, ci despre faptul că în familia Tábori atmosfera este foarte-foarte încărcată, că toți sînt nervoși, ceea ce este de înțeles, deoarece, oricum, Mennel a locuit în casa lor...

— Nu asta mă preocupă acum, comoara mea, mai bine vorbește despre oaspetele lor.

— Multe nu știu despre el, spuse femeia. Numele său este : doctor Otto Huber. Vîrsta între cincizeci și cincișaizeci de ani. S-ar putea să fie tot atît de înalt ca Ernő, dar cred că are umerii mai lați. Părul negru, acum însă e încărunțit de-a binelea. Este un om liniștit, cu o voce domoală ; om serios. Se exprimă destul de bine în limba maghiară.

— În maghiară ? întrebă Salgó, privind spre Kara. Nu-mi plac nemții care vorbesc bine ungurește. Își aduse aminte de Schlicken și se înfioră.

Ochii femeii radiau o foarte bună dispoziție. Îi veni să rîdă.

— Ce-i drept, nu vorbește chiar atît de select ca mine, spuse ea, dar pronunță cuvintele frumos și corect. După cum am observat, se străduiește să formuleze frazele cît mai precis. Se simte că gîndește nemțește. Se uita la Salgó, la fața lui învăluită de fumul țigării de foi : Iar ți-ai umplut pantalonii de scrum ! Ești o figură imposibilă, Salgó.

— Nu-ți bate tu capul cu pantalonii mei. Avem acum chestiuni cu mult mai importante.

— Pentru mine și pantalonii tăi reprezintă o chestiune importantă. Nici nu-mi vine să mă uit la tine în halu-n care ești. Ai face bine să te schimbi imediat.

Salgó schiță un gest cu mîna.

— Bine, am să mă schimb.

— Spune-mi, Liza, interveni Kara, preluînd firul convorbirii, Huber a sosit singur de la Budapesta ?

— L-a însoțit un tînăr. Cred că un funcționar al Camerei de comerț. Dar a și plecat.

— Tábori avea cunoștință de sosirea lui Huber ? se interesă colonelul.

— Cred că da.

— Trebuie să fi știut, spuse Felméri. În raport am citit că deja Camera de Comerț a informat firma Hanza asupra morții lui Mennel. Dacă nu mă înșel, firma Hanza a răspuns că își va trimite reprezentantul.

— Desigur că a știut, spuse Salgó. Dar ce importanță are asta ?

— Este important în măsura în care acceptăm presupunerea că Mennel a vrut doar să stabilească relații de afaceri cu Centrul de Cercetare și Experimentare pentru industria farmaceutică. Descoperirea lui Salgó, însă, ne obligă să privim lucrurile dintr-un alt unghi de vedere. Practic, putem presupune că Mennel a venit la Budapesta nu numai pentru a încheia o convenție referitoare la livrarea utilajului și aparaturii necesare înzestrării laboratorului, ci și în alt scop. Acest alt obiectiv înscris pe agenda lui Mennel nu ne este cunoscut ; nu știm ce misiuni mai avea de îndeplinit.

— Mai sînt și alte necunoscute, remarcă Salgó.

— Tocmai de aceea trebuie să fim prudenți. Nu-i bine să ne grăbim cu formularea unor concluzii înainte de a avea elementele necesare.

Liza își palpa fruntea cu vîrful degetelor, uitîndu-se cînd spre Kara, cînd spre soțul ei.

— Dar dacă, rosti ea în surdină, mai mult pentru sine, dacă Viktor Mennel intenționa să stabilească relații nu atît cu Centrul de cercetare, cît mai degrabă cu Tábori sau cu altcineva ?

— Și eu m-am gîndit la această alternativă, spuse Kara. Dacă-i așa, povestea devine și mai interesantă.

„Straniu ! se gîndi Felméri. A fost ucis un tînăr, iar bătrînul colonel și prietenul său, în loc să caute o cale pentru descoperirea crimei, a criminalului și, respectiv, a mobilului crimei, se frămîntă să ghicească motivul care l-a îndemnat pe Mennel să întreprindă călătoria în Ungaria."

— Ești atent, fiule, sau visezi ? i se adresă Kara lui Felméri, smulgîndu-l din gîndurile lui.

— Sînt atent, răspunse tînărul.

— Și care este părerea dumitale asupra acestei afaceri ?

— Păi... nu prea știu ce să zic. Privind-o pe Liza, citi, parcă, în privirea ei caldă, o încurajare. După părerea mea, începu totuși, după o scurtă ezitare, întîi trebuie să prindem criminalul. Abia după aceea vom primi un răspuns la celelalte întrebări pe care ni le-am pus.

Salgó își ridică sprîncenele. Expresia feței lui arăta că era mulțumit de răspunsul tînărului locotenent.

— Pe mine, fiule, spuse Salgó, mă interesează mai mult victima decît delincventul. Și cred că noi trebuie să găsim neapărat răspunsurile la întrebările pe care ni le-am pus, chiar înainte de găsirea criminalului. Deși s-ar putea ca între misiunea lui Mennel și asasinarea lui să nu existe nici o legătură.

— E posibil, recunoscu Felméri. Însă, în acest caz, trebuie să stabilim dacă firma Hanza are vreo contingență cu aparatul de emisie-recepție și, în consecință, dacă bănuiala că Mennel a fost agent al unei puteri occidentale are sau nu vreun temei.

— Iată o vorbă mai rezonabilă, fiule, aprecie Salgó satisfăcut. Este într-adevăr o problemă-cheie.

— Mașina, întrebă Kara, este proprietatea firmei Hanza ?

— Nu, răspunse Salgó. Adică nu cred, întrucît are un număr de înregistrare Zoll.

— Deci este un autoturism închiriat, conchise Kara, îndreptîndu-se spre tînăr. Te rog să-mi reamintești să controlăm permisul de circulație. Felméri făgădui, dînd din cap. Dacă este o limuzină închiriată, continuă Kara, atunci întreaga noastră supoziție, formulată pînă acum, s-ar putea să se spulbere. Poate că Mennel nu știa nimic despre aparatul de emisie-recepție.

— Mă tem că are dreptate Kara, se amestecă iarăși Liza. Să fi dat tu greș, comoara mea ? i se adresă ea lui Salgó.

— Totul este posibil, spuse enigmatic bătrînul. Dar nu cred. M-aș simți tare rușinat dacă așa stau lucrurile. Bálint Miklós m-ar lua peste picior cîte zile voi mai avea de trăit. La naiba, exclamă el deodată, cum de nu m-am gîndit la asta ? Se ridică greoi de pe bancă și intră în casă.

După un scurt timp îl auziră vorbind la telefon. Reapăru apoi, comunicînd acru :

— Mașina este proprietatea Întreprinderii pentru împrumuturi de autoturisme „Friedrich Messer", cu sediul la Hamburg Königplatz numărul trei.

Peste o jumătate de oră Kara vorbi cu Felméri :

— Te duci, fiule, în sat, la maiorul Bálint. Îl suni la telefon pe locotenent-colonelul Dombai și îi comunici să culeagă toate informațiile privitoare la firma Hanza și la întreprinderea „Messer", privindu-i pe profesorul Tábori Máté, Tábori Blanka și Tábori Kázmér. Spune-i locotenent-colonelului Dombai să organizeze o permanență pentru acest caz la serviciul lui. Aș dori să primesc materialul chiar astă-seară. Deocamdată, asta-i tot.

*

— Vă sînt recunoscător pentru invitație, dragă domnule profesor, spuse Otto Huber, dar n-aș vrea să vă stingheresc.

Vorbea în limba maghiară. Lent, chibzuit. Se observa cum caută expresii cît mai corecte. Avea o voce lină, cu un timbru voalat, probabil ca urmare a fumatului excesiv. Se uita la faţa lunguiaţă şi colţuroasă a profesorului Tábori, bărbat înalt, cu umerii laţi.

Neamţul avea ochii albaştri-verzui, pungi sub ochi, frunte înaltă, brăzdată de cute adînci. Potrivit datelor de pe paşaport, avea cincizeci şi şase de ani, dar profesorul Tábori aprecia că putea să aibă chiar mai mulţi.

— Nu ne stingherești, domnul meu, spuse Tábori. Te rog să te simţi ca acasă la dumneata.

Neamţul stătea cu spatele spre cămin, uitîndu-se prin uşa deschisă a terasei care oferea o frumoasă privelişte spre lac. Îşi scoase o ţigară de foi şi o aprinse.

— Mulţumesc de primirea ospitalieră, dar nu o pot accepta fără a mă recompensa.

Deşi faţa profesorului era în umbră, i se puteau distinge cu claritate trăsăturile : o pereche de ochi negri, îngustaţi ca o lamă de oţel, arcul subţire al buzelor trădînd anumită amărăciune, umbra adîncă a pometilor obrajilor.

— Dragă doctore, spuse profesorul, eu nu sînt proprietar de pensiune. Desigur, nu am venitul de care dispune, să zicem profesorul Szentgyörgyi din Statele Unite, dar îmi ajunge ca să vă pot primi ca musafir chiar şi pe timp de un an.

Auzind paşi dinspre terasă, se întoarse ; soarele îi lumină faţa. În uşa larg deschisă apăru nepotul său, inginerul electrotehnician Tábori Kázmér. Profesorul îl prezentă lui Huber. Tînărul înalt şi uscăţiv strînse cu putere mîna neamţului. Se aşeză apoi pe unul din scaunele împletite. Începu să răsfoiască o revistă ilustrată pe care o găsi pe masă. Cămaşa bleu cu nasturii descheiaţi lăsa să se întrevadă pieptul musculos, cu pielea bronzată.

— Nepotul meu este inginer cercetător, preocupat de undele micro, auzi apoi, din interiorul camerei, explicaţiile profesorului. Spre marea mîhnire a surorii mele, care este mai tînără ca mine, peste două săptămîni urmează să plece în Uniunea Sovietică, pentru mai mulţi ani.

— Dar poate că pe domnul Huber chestiunea aceasta nu-l interesează cîtuşi de puţin, îl întrerupse inginerul, cu sprîncenele ridicate, adresîndu-i-se unchiului său.

— Ba mă interesează, spuse cu amabilitate neamțul.

— Într-adevăr ? rosti Kázmér, oarecum neîncrezător, continuînd să răsfoiască revista ilustrată. Atunci, dacă-mi permiteți, am să mă prezint : Am douăzeci și opt de ani, sînt necăsătorit, doctorand în științe tehnice. Scriitorul meu preferat este Robert Merle, compozitorul agreat Benjamin Britten, sculptorul preferat englezul Moore, îmi plac fotbalul și întrecerile pugilistice, prefer culoarea gri, port pantofi numărul patruzeci și trei, detest iarna, ador băile solare, sînt un adept al ateismului și, după opinia mea, cea mai mare performanță a științelor secolului nostru este revoluția care se desfășoară în biologie. Să fi omis oare ceva ?

Privi sarcastic spre unchiul său. Lui Huber nu-i scăpă privirea aceea a tînărului. Profesorul se întunecă la față, vădit nemulțumit de comportarea lui Kázmér. În sinea lui, oaspetele era de partea profesorului, dezaprobînd răbufnirea copilărească și, în fond lipsită de originalitate, a inginerului. Încerca un sentiment de decepție. Acesta era așadar, tînărul talentat despre care auzise atîtea lucruri măgulitoare ? Un june arțăgos, cinic, fanfaron, care nu ține seama nici măcar de respectul ce i se cuvine oaspetelui ! Încetă să mai scruteze fața profesorului. Trase mai aproape scrumiera de pe masă.

— Am impresia că-l incomodez pe domnul inginer, rosti el insinuant. Poate ar fi cazul, totuși, să încerc să-mi rețin o cameră la hotel.

— Nu mă stingheriți, domnule, pe cuvîntul meu. Inginerul își puse pe genunchi revista ilustrată și-l privi drept în ochi pe Huber. Dar, chiar dacă m-ar stingheri prezența dumneavoastră, nu trebuie să țineți seama de asta, întrucît în această casă unchiul meu este căpitan. Eu nu sînt decît un oaspete aici. Nu-i așa, unchiule ? îl întrebă pe Tábori pe un ton ușor agresiv.

— Vorbești prostii, băiatule, replică profesorul, întrebîndu-se de ce avea Kázmér o atitudine atît de ostilă.

— Știți, domnul meu, ce anume mă stînjenește ? i se adresă tînărul neamțului, trecînd peste reproșul unchiului său. Mă stînjenește faptul că sînt nevoit să răspund la întrebările stupide ale unor detectivi, pe cînd dorința mea era să-mi petrec concediul odihnindu-mă pur și simplu.

— Dacă nu mă înșel, ai fost audiat o singură dată, spuse Tábori. Maiorul nu face decît să-și îndeplinească îndatoririle. Să sperăm că nu va mai fi necesară o nouă audiere.

— Exceptînd cazul în care s-ar comite o nouă crimă, replică Kázmér.

— Vă gîndiți că și eu aș putea fi ucis ? întrebă Huber zîmbind.

Kázmér își aprinse țigara, aruncînd pe masă revista ilustrată.

— Mă gîndeam, domnul meu, că pot fi uciși doar cei aflați în viață. Or, noi mai trăim. Și mai trăiește și asasinul. Mătușa Liza mi-a spus odată : „Să-ți intre bine în cap, cît timp criminalii se află printre noi, cei în viață nu se pot simți în siguranță !" Privirea i se pierdu undeva în gol. Da, cred că la asta m-am gîndit, domnul meu, murmură Kázmér.

— Fleacuri ! izbucni Tábori. Se vede că Liza ți-a împuiat mintea cu ideile ei trăsnite. Ce-ar fi ca, din cînd în cînd, să mai gîndești și cu propriul tău cap ? îl sfătui cu un aer sever pe nepotul său. Apoi, adresîndu-i-se neamțului : Dumneata ești la curent, nu-i așa, cu negocierile preliminarii la care a participat nefericitul de Mennel ? Ești informat probabil și asupra acordului pe care l-am realizat împreună.

— În linii mari cunosc materialul negocierilor, spuse Huber, dar, înainte de a semna convenția, va trebui să revăd mai pe îndelete notele lui.

— Nu există nici un impediment în această privință, spuse Tábori. Poliția ne-a înapoiat azi dimineață actele lui Mennel, autorizînd implicit transportul cadavrului.

În încăpere se așternu pentru o clipă tăcerea.

„Ca și cum ar cinsti memoria lui Mennel, se gîndi Kázmér privindu-i pe cei doi. Dacă nu aș fi în cameră, poate că amîndoi ar lua acum poziția de drepți, pentru un minut sau două, în semn de reculegere."

Undeva, în curtea unei case lătra un cîine. Pe șosea, în spatele colinei răsuna strident claxonul unui automobil. Kázmér se uită înspre grădină. În umbra tufelor de liliac o văzu pe maică-sa stînd de vorbă cu mătușa Liza. Închise ochii, concentrîndu-și atenția asupra tonalității aspre a vocii unchiului său. Se strîmbă iritat. „E clar, se gîndi,

bătrînul e încredințat că a prins o vrabie... Doamnelor și domnilor, ascultați, vă rog, conferința profesorului Tábori cu privire la rezistența bacteriilor cu acțiune patogenă. O descoperire extraordinară, senzație pe mapamond ! Poftiți, poftiți, doamnelor și domnilor ! Veți putea lua cunoștință despre dedublarea spiralei..." Începu să numere în gînd, pentru a-și calma nervii. Apoi se simți trist, rușinat. Ce se întîmplă cu el, de ce este atît de iritat și nervos ? De ce, de cîteva zile, se tot ciondănește cu unchiul său ? De ce nu acceptă, în sfîrșit, ideea că Tábori Máté îmbătrînește pe zi ce trece și ține morțiș ca măcar acum, în preajma pensionării să-i admire pregătirea științifică, ținuta de talie europeană, ospitalitatea specific ungurească, modul umanist de gîndire...

— Trebuie să recunosc, dragă profesore, desluși el vocea lui Huber, că eu nu mă prea pricep la biologie. Știu că în genetică au avut loc descoperiri epocale. Nu sînt doctor în medicină, sînt un simplu inginer, specialist în mecanică, și doctor în drept. Datorită unei împrejurări cu totul accidentale am devenit angajat al firmei Hanza. Adevărul este că la o întreprindere cu un astfel de profil comercial juriștii sînt de mai mare folos decît medicii. N-aș vrea să înțelegeți că i-aș desconsidera pe oamenii de știință, dimpotrivă, am respect și admirație față de cei care lucrează pe tărîmul științelor.

Izbucniră amîndoi în rîs. Huber continuă apoi :

— Înainte de începerea convorbirilor oficiale aș dori să iau măsuri pentru a transporta acasă cadavrul prietenului meu Mennel.

Kázmér miji ochii.

— De ce nu-l înhumați aici ? întrebă tînărul.

Tábori îi aruncă o privire morocănoasă.

— Unde aici ?

— La Balatonemőd, precizează Kázmér, mutîndu-și privirea de la Tábori la neamț. Pentru Mennel este absolut indiferent unde anume va fi înhumat. Întreprinderea ar putea economisi o sumedenie de bani. La noi, un loc de veci costă ieftin, iar ceremonia funerară este o bagatelă de ordinul fillérilor ; asta, fără să mai vorbesc despre poziția cimitirului din Emőd, care este de-a dreptul magnifică. Aș putea spune, unică în țară...

— Kázmér ! Vocea lui Tábori sună dur.

— Asta-i adevărul, unchiule, continuă inginerul fără să-şi piardă cumpătul. Ştii şi tu că aşa este. Anul trecut tu însuţi ţi-ai exprimat dorinţa ca după moarte să fii înhumat aici.

— Asta n-are nici o legătură cu discuţia noastră, replică Tábori ofensat. Termină, te rog, nu-i nici locul, nici cazul să te exersezi în umor negru. Nu-i nimeni dispus să-ţi asculte sfaturile de o calitate atît de îndoielnică.

Cu un gest de puşti îmbufnat Kázmér ridică din umeri.

— Cum crezi, unchiule, spuse. Eu n-am vrut decît binele. Şi adresîndu-se lui Huber : Sper că nu v-am jignit !

— Nu m-ai jignit, domnule inginer, răspunse Huber. Dacă mă gîndesc mai bine, chiar ai avut dreptate. Pentru Viktor este într-adevăr totuna unde anume i se transformă rămăşiţele în ţărînă. Dar familia lui trăieşte acolo. Tatăl, mama ţin să-l înmormînteze acasă. Ştii cum sînt părinţii.

— Nu ştiu, răspunse Kázmér cu insolenţă. Eu nu mi-am cunoscut părinţii. Pe mine m-au lăsat la poarta unui orfelinat, la vîrsta de patru luni. Un zîmbet amar i se schiţă pe faţă. Dar poate că, dacă aş muri, cineva ar suferi pentru mine.

— Părinţii dumitale trăiesc ?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Nici mama mea adoptivă.

— Te rog să mă ierţi, bătu neamţul în retragere. N-am vrut să-ţi răscolesc durerea.

Kázmér făcu un gest vag şi vru să plece. Tocmai în acel moment cele două femei îşi făcură apariţia pe terasă. Tînărul îşi salută mama respectuos, o întrebă cum se simte şi o sărută pe frunte ; rîse apoi şi reluă firul discuţiei cu Huber :

— Uite, doctore, de aceea nu mă doare, pentru că am o astfel de mamă, de o mie de ori mai bună decît cea adevărată. Tu nu-l cunoşti încă pe oaspetele nostru.

Făcu prezentările.

Neamţul se apropie, înclină uşor capul şi îşi rosti numele.

Kázmér simţi neliniştea mamei, îşi dădu seama că genunchii i se vor înmuia imediat şi o strînse puternic la piept.

— Ţi-e rău ? Dumnezeule, ce ţi s-a întîmplat ?

— Din cauza căldurii, şopti femeia cu o voce aproape de nedesluşit.

Dînd fuga să aducă apă, îl luă totodată la zor pe profesor să nu stea cu gura căscată, ci să-i telefoneze medicului. Blanka n-a vrut însă nici să audă de medic.

— Imediat îmi revin, poate că am stat prea mult la soare, spuse.

Cu grijă, Liza îi dădu să bea, apoi o frecă cu apă rece la tîmple şi pe frunte. Îngrijorat, Tábori le privi încurcat pe amîndouă, neştiind cum să procedeze.

— Vreau să urc în odaia mea, spuse cu o voce slabă femeia, încercînd să se ridice în picioare.

Kázmér o luă în braţe şi o duse în odaia ei. Liza îi urmă numaidecît.

— E încăpăţînată, spuse îngîndurat Tábori. Tare încăpăţînată. Îmi dau seama că trebuia să chem doctorul, dar dacă ea nici nu vrea s-audă de el...

— I s-a mai făcut rău şi altădată ? întrebă Huber, curios.

— În ultimele zile s-a mai întîmplat, spuse profesorul, luînd de pe un raft al dulapului o sticlă de rachiu de caise. Sper să nu fie nimic grav, oftă turnînd în pahare şi îndemnîndu-şi oaspetele să bea.

— Ştii, adăugă el, sora mea este o femeie foarte energică. Tare ca oţelul. Întotdeauna i-am admirat puterea, voinţa.

Putere, voinţă... Se aşeză pe canapea închizînd ochii. Îşi dădu seama că se purta nepoliticos. Probabil că Huber ar fi dorit să stea de vorbă, dar el nu mai era cîtuşi de puţin dispus. La urma urmei, gîndească ce-o vrea despre el, acum îl frămînta exclusiv starea surorii sale, Blanka. „Atunci cînd o să simt, îi reveni în minte vocea femeii, că nu se mai poate, o să ştiu ce am de făcut. Fii liniştit, momentul deciziei încă nu a sosit." Apoi îşi aduse aminte de o altă noapte. Tresări din pricina neplăcutei contracţii din stomac care iradia în tot corpul. „Nu-mi mai vorbi de forţa voinţei, Máté. Puterea ta serveşte numai la impunerea propriei voinţe asupra altora. De unde şi deteriorarea propriei mele vieţi. Nu te acuz. A fost demult. Dar odată şi odată soseşte scadenţa pentru toate păcatele fie-

căruia. E rîndul tău acum." Blanka se înșală, totuși ; ea care avea o voință atît de puternică. Probabil s-a pierdut cu firea, și asta o singură dată, atunci cînd a privit fața palidă, lividă a Irénei. Prăbușirea a survenit mai tîrziu, la cîteva zile după acel moment de slăbiciune : în ziua înmormîntării, cînd sicriul Irénei era coborît în groapă.

— Pot turna, domnule profesor ? auzi vocea lui Huber.

— Vă rog, și întinse mîna automat.

Se întoarse și Kázmér. Avea fața liniștită.

— Se simte mai bine, spuse. Nu te îngrijora. Știi că are un organism robust. Nu suportă soarele și totuși se expune cînd sînt razele mai dogoritoare.

— Nu am de gînd să mă amestec în treburile dumneavoastră, spuse cu modestie Huber, dar, în mod categoric, eu aș consulta un medic.

— Aveți dreptate, domnul meu, spuse Kázmér. Va fi consultată cît de curînd. Deși nu cred să aibă ceva serios. E obosită, își ia prea multe treburi pe cap. În urmă cu patru săptămîni ne-a părăsit menajera și de atunci face singură curățenie, gătește.

Observă că, în timp ce Huber îl asculta cu atenție, Máté era ca și absent din cameră. Se așeză pe brațul fotoliului. De fapt de ce i se destăinuia acestui nesuferit ? De ce nu-și alege altă temă de conversație ? Aceste întrebări gîndite rămaseră însă fără răspuns. Ca și cum interesul manifestat de Huber i-ar smulge pur și simplu cuvintele, pe care altminteri nu le-ar rosti, își continuă reflecțiile :

— Moartea neașteptată a lui Mennel a istovit-o de-a binelea. Gîndiți-vă, în dimineața aceea am luat micul dejun împreună. Mennel era bine dispus, glumeț. Puteți să vă imaginați situația, domnule ? Era o dimineață splendidă, însorită. Mennel se ridică în picioare, sărută mîna mamei mele, mulțumește pentru micul dejun, își exprimă după aceea dorința să luăm împreună și masa de prînz. O roagă pe mama să-mi transmită mesajul, Pleacă apoi, fluierînd. Peste o oră și jumătate mi s-a telefonat că Mennel s-a înecat în lac.

Tábori încetă să se mai plimbe prin odaie.

— Peste o oră și jumătate ? De unde o mai scoseși și pe asta ? Au trecut două ore și jumătate, dacă vrei să știi.

— Poate, acceptă inginerul. La urma urmelor n-are importanță cînd anume mi-au dat telefon. Stuația rămîne oricum interesantă.

— Interesantă ? Ce găsești atît de interesant în situația asta ?

Kázmér își aprinse o țigară. Sufla în jarul țigării, care făcu flacără asemenea unui cablu de țekas, * stingîndu-se apoi sub stratul de cenușă.

— Moartea de acest gen, o moarte neașteptată, dacă vrei moartea unui om sănătos și robust, este nu numai tragică, ci și interesantă. Îmi pare rău că tu nu sesizezi acest aspect.

— Eu apreciez că este uluitoare, preciză Tábori. Uluitoare și, în același timp, tragică.

— Este fantastic și de neînțeles, spuse Huber. Și la Hamburg ne-am întrebat : Oare cine l-o fi ucis pe Viktor și de ce ?

— Asta ne întrebăm și noi, spuse Tábori. Iar poliția se-ntreabă la fel.

Kázmér făcu un gest de lehamite.

— După cum cunosc eu poliția, niciodată nu va putea da un răspuns la aceste întrebări.

Tábori se sprijini cu mîna de șemineu, privind spre grădină.

— Cine știe ? rosti el pe gînduri. Viața atestă, în genere, că întrebările de acest gen nu rămîn, totuși, fără răspuns. În cazul de față, sînt convins că poliția va pune mîna pe infractor sau pe infractori. Și asta cît de curînd.

— S-ar putea, încuviință Huber cu jumătate de gură, stingîndu-și țigara de foi. Din nefericire, lui Viktor acest lucru nu-i mai poate fi de nici un folos. Își consultă ceasul. Limuzina se mai află acolo ?

— E acolo, spuse Tábori. Autoritățile au încuviințat să fie transportată. Mașina asta era proprietatea lui Mennel ?

— Nu pot ști înainte de a o vedea, răspunse Huber. Poate că a venit cu mașina firmei, dar este la fel de po-

---

* amalgam din fier, nichel, mangan și cupru, menit să servească ca materie primă pentru fabricarea rezistențelor electrice. *(n. trad.)*

sibil să fi călătorit cu autoturismul propriu. Mennel avea un BMW tip 250.

— Acesta este un Mercedes tip 280, spuse Kázmér.

— Cheia de contact o aveți, domnule profesor ? întrebă neamțul.

— Adu-mi-o, te rog, îi spuse Tábori inginerului. E pe biroul meu. Și adresîndu-se lui Huber : Mi-a restituit-o maiorul Bálint, azi dimineață.

— A fost controlată și mașina ? întrebă Huber după ce Kázmér ieși din cameră.

— Chiar foarte amănunțit, spuse Tábori. Am văzut chiar și niște specialiști în dactiloscopie foindu-se în jurul mașinii. Habar n-am ce urmăreau ; se știe doar că pe orice autoturism se pot găsi o sumedenie de amprente.

Kázmér se întoarse cu cheia de contact, pe care i-o predă lui Huber, întrebîndu-l îndatoritor dacă i-ar putea fi de folos cu ceva la mașină.

— Mulțumesc, ar fi o osteneală de prisos. Cunosc limuzinele marca Mercedes.

Inginerul asistă cu indiferență la plecarea acestuia, apoi se întinse pe canapea, cu ochii ațintiți asupra lustrei de fier forjat atîrnată de tavan. Bănuia că peste cîteva clipe unchiul său avea să-i vorbească și își spunea că trebuie să-și păstreze calmul cu orice preț. N-avea rost să-l contrazică, să intre iarăși în conflict cu el. Pregătit, deci, să se abțină de la orice ripostă care să-l întărîte, își aprinse o țigară, punînd scrumiera la îndemînă, pe piept.

— Aș vrea să-ți intre bine-n cap, odată pentru totdeauna..., îi spuse profesorul.

Kázmér continuă să tragă calm, din țigară, uitîndu-se-n tavan.

— Cu tine vorbesc, băiete.

— Aud. Aștept continuarea, spuse dîndu-și îndată seama că răspunsul nu era prea nimerit. Vocea-i vibra de iritare.

— Această casă este proprietatea mea...

— Știu, recunoscu el cu un aer blînd, supus. Dealtfel mi-ai mai spus-o. N-am uitat și nici n-aș putea să uit vreodată.

— Foarte bine. Deci invit aici pe cine vreau eu și îți cer categoric să te porți respectuos cu oaspeții mei.

— Just, spuse Kázmér. De dragul tău am să-ngenunchez la picioarele lor, mormăi apoi. „Ei, drăcie ! De ce naiba se preface ? Şi la ce poate folosi o asemenea falsă diplomaţie ?“

— Nu-ţi cere nimeni să-ngenunchezi la picioarele lor !

Kázmér îşi strînse pleoapele. Revăzu în minte figura lui Mennel Viktor, pe unchiul său şi pe maică-sa care strîngea cu îndemînare farfuriile şi castroanele de pe masă. Mennel trona în capul mesei, asemenea unui monarh din basmele orientale, după ce descinsese aici, pe malul lacului Balaton şi, instalîndu-se în vila lui Tábori, era convins că prin simpla sa prezenţă ridica prestigiul proprietarului vilei. În ochii unchiului Maté se citeau devotamentul şi umilinţa specifice cîinilor. Urmărea cu nesaţ orice mişcare a tînărului neamţ, îl ospătau cu cele mai alese bucate, iar pe el nici măcar nu-l luau în seamă. Ca şi cum n-ar fi fost acolo. „Nu face pe modestul, Viktore, îl îndemnau. Noi am dori să te simţi ca acasă.“ Da, aşa i se adresau : Viktore ! „Dragă Blanka, vezi, poate că oaspetele nostru mai doreşte ceva.“ „Nu, nu, profesore, totul este O.K., nu mai doresc nimic“. „E de necrezut. Şi eu cred, dragă Viktor, că, într-un anumit sens, politica noastră manifestată faţă de dumneavoastră este rigidă. Dar noi, nu-i aşa, trebuie să ţinem seama şi de alţii, de aliaţii noştri, de cealaltă Germanie. Consider că voi înţelegeţi acest lucru. Doreşti puţin vin ? Merită să-l guşti, te asigur că e delicios...“

Kázmér se ridică în picioare. Puse scrumiera pe masă şi privi ostentativ spre Tábori.

— N-ai vrea să termini odată ? întrebă. Dacă doreşti, mă mut imediat. Mă-ntreb de ce n-am făcut-o mai demult. Îmi venea să vărs văzînd cum îl tot linguşea profesorul Tábori pe licheaua aceea de Mennel.

— Mennel nu a fost o lichea.

— De-ai şti cît îl detestam.

— Pînă acum nu mi-ai spus.

— Pentru că nu m-ai întrebat. Ai fost atît de fermecat de neonazistul acela... Căci asta a fost. Am stat de vorbă cu el. Vreau să-ţi spun, unchiule Máté, că unul ca tine, care timp de patru ani a fost oaspetele „motelului Bu-

chenwald", n-avea dreptul să uite anii petrecuți acolo. Tu i-ai uitat. Nu vrei să ți-i mai amintești.

— Nu i-am uitat, spuse Tábori cu privirea întunecată. Dar Mennel Viktor nu era răspunzător pentru cele întîmplate la Buchenwald.

— Se poate. Eu am vizitat anul trecut clădirile care au mai rămas acolo. Am văzut muzeul, cîrligele de fier înfipte-n zid, ciomegele, spînzurătoarea. După cele văzute, timp de două zile n-am mai fost capabil să mănînc nimic. Voi mi-ați spus că părinții mei au pierit acolo. Nu-mi mai pretinde să fiu degajat, să-ți distrez oaspeții.

— Nu-ți pretinde nimeni să-i distrezi. Dar observațiile tale dezgustătoare mă revoltă pur și simplu.

— Pe mine m-a revoltat fabrica aceea a morții. Iar lovitura cu ciomagul o consider deplorabilă. Nu încerca să mă înveți buna cuviință, unchiule Máté.

Liza reveni în odaie. Profesorul întrerupse firul discuției.

— Blanka m-a rugat să vin, să fac pe gazda. Vă stau la dispoziție, domnilor. Doriți să vă fac niște cafeluțe?

— Poate mai tîrziu, spuse Tábori. Cum se mai simte Blanka?

— Și-a revenit, spuse Liza. Are un organism robust; totuși nu i-ar strica un examen medical complet. Privirea întunecată a tînărului îi dovedea că iarăși se certaseră. Tu ce mai ai? Arăți ca și cum ți-ar fi tras cineva un pumn în nas.

— Lui nenea Máté îi displace că nu l-am sărutat în fund pe domnul Huber.

— Să nu exagerăm, spuse Tábori pe un ton mai împăciuitor. Nu despre asta era vorba.

Kázmér ieși pe terasă. O clipă se uită în grădină. „M-am enervat ca un nerod. Scuip pe ei..." Se întoarse cu spatele. Privirea lui vădea acum o bună dispoziție strengărească.

— Unchiul Máte nu crede că cimitirul din Emőd este cel mai frumos din lume, spuse ca și cum ar fi uitat complet că de-abia se sfădiseră.

— Pentru că nu te odihnești încă în acest loc de veci, spuse Liza, trăgînd cu ochiul spre tînăr.

— Dumneata te odihnești? i-o-ntoarse Tábori.

— Încă nu. Dar cînd vreau să mă delectez cu frumusețile naturii de pe aceste meleaguri, mă duc întotdeauna la cimitir. De la morgă încolo se deschide o priveliște minunată.

Se auzi scîrțîitul porții din grădină. Fața profesorului se crispă de enervare. Pe drum se apropia Salgó Oszkár cu pași mărunți și greoi. Pufăia și acum din țigara de foi, iar pălăria ponosită de pai îi acoperea toată fața.

„El mai lipsea, gîndi Tábori. Așadar, Sfînta Treime este completă, nimeni nu lipsește ; buni nervi îți trebuie, ca să te poți stăpîni."

— Slavă Atotputernicului, în sfîrșit te văd radios, spuse grăsunul.

— Radios ?

— Întocmai ca cerul întunecat, spuse Salgó, întorcîndu-și ochii spre Kázmér. Servus, amice Kázmér. Cînd ai sosit ?

— Azi la amiază, răspunse tînărul.

— Interesant, nu ți-am auzit zbîrnîitul motorului. Se duse la masă și ridică sticla de coniac.

— Am lăsat mașina jos, la service, îi explică inginerul. În dulap găsești pahare curate.

— Vrei să beau ? Hai, fie !

— Dar cu măsură, comoara mea, interveni Liza, azi ai băut destul.

— Dar nu din paharul lui Máté, replică Salgó cu subînțeles, începînd să adulmece băutura din pahar. Ce aromă... Ridică paharul și-l duse la gură : Martel ! E extraordinar, Máté, crede-mă ! Savurînd licoarea, continuă : Apropo de aromă, mai ai din țigările acelea de foi cubaneze ?

— S-ar putea să mai am, dacă nu cumva mi-ai fumat tu întreaga rezervă, spuse Tábori, uitîndu-se spre garaj.

— Ultima dată ți-am lăsat trei havane într-o cutie, își aminti Salgó. Mi-e teamă să nu le fumez azi pe toate.

Kázmér rîse cu poftă.

— Obraznic mai ești, Salgó, spuse Liza, ridicîndu-se.

— Îmi plac țigările de foi cubaneze. Ce să fac ? Asta-i slăbiciunea mea. Vezi și tu, nu sînt perfect nici eu.

— Vă fac cîte o cafeluță, spuse Liza, ieșind din camera de zi.

Salgó se uită după ea înduioșat și cu dragoste.

— Nu mai există o asemenea soție pe tot globul...

— Ai grijă să nu te podidească lacrimile, îl persiflă Tábori. Deși nu m-aș mira nici de asta...

Salgó ridică paharul, ținîndu-l spre soare.

— Să mă podidească lacrimile ? Nu. Máté, n-am de gînd să plîng. Mai degrabă am să golesc paharul. Pînă la fund. În memoria lui Mennel. Odihnească-se în pace !

— Amin ! spuse Kázmér.

Salgó își bău coniacul, așezat comod într-un fotoliu.

— Spune-mi, Kázmér, pe tine nu te impresionează faptul că Mennel are părinți ? întrebă Tábori. De ce nu încerci să-ți imaginezi situația în care se află părinții lui Mennel ?

— Nu, unchiule Máté, spuse Kázmér. Nu încerc. Tot n-aș reuși. N-am fost, și nu sînt părinte...

— Unde ai fost în noaptea de nouăsprezece ? îl întrebă pe neașteptate Salgó.

— Asta, apropo de ce ? privi Kázmér nedumerit în ochii bătrînului.

— Pe Bálint îl interesa amănuntul ăsta. Acum mi-am adus aminte.

— De ce nu mă întreabă pe mine ?

— Într-adevăr, e curios.

Kázmér își aprinse o țigară cu vădită nervozitate.

— Cum își permite Bálint să-și bage nasul ?

— Asta e datoria lui, spuse Tábori. Nu uita că s-a comis o crimă. În asemenea cazuri se obișnuiește să se verifice alibiul fiecăruia. E corect ce am spus, Oszkár ?

Salgó trase scrumiera mai aproape.

— Nici eu nu m-aș fi putut exprima mai exact, Máté, răspunse grăsunul. Alibiul este foarte important. Mai ales acum.

— Acum ? De ce tocmai acum ? Ieri de ce nu era important ? Sau alaltăieri ? întrebă Kázmér, ceva mai calm.

Salgó sesizase faptul că inginerul se străduia să se stăpînească.

— Acum, precizează grăsanul, conducerea anchetei a fost preluată de colonelul Kara. Or, nu este un debutant. Și am impresia, dragă Kazi, că în scurt timp o să te întrebe și el : „Unde ai fost în ziua de douăzeci, între orele două noaptea și zece dimineața ?“ Cred că va fi necesar să răs-

punzi la această întrebare. Eu te previn doar ca să fii pregătit să răspunzi.

Kázmér nu replică. Medită, mîngîindu-şi bărbia voluntară, osoasă.

În acest moment, Kara se afla într-unul din birourile de la etajul întîi al clădirii consiliului comunal, cartierul general al anchetatorilor, şi studia rapoartele sosite între timp. Se străduia să-şi imagineze înlănţuirea logică a evenimentelor. Nu era uşor, lipseau unele date, iar semnele de întrebare se înmulţeau continuu. Felméri privi faţa obosită a colonelului, în timp ce trecea în revistă rapoartele ; se simţi ca la un examen de sfîrşit de an. Maiorul Bálint se gîndise la început că, din moment ce Kara a preluat conducerea anchetei, probabil a comis vreo greşeală. S-a liniştit numai cînd Kara i-a spus clar că nu este vorba de aşa ceva. Telefonînd la Budapesta, aflase că acest caz prezintă aspecte politice şi de aceea ancheta a fost preluată de către Direcţia generală centrală. Totuşi, pe el l-a solicitat poliţiei judeţene, aşa că vor colabora mai departe.

Kara a cerut să reţină aici trei oameni destoinici, iar ceilalţi să se întoarcă la comandamentul poliţiei judeţene ; în locul acestora să fie chemaţi alţi oameni de la direcţia securităţii. Bálint a luat fără întîrziere măsurile adecvate. Era bucuros că poate colabora cu tovarăşul colonel.

Kara citi în continuare rapoartele, fumînd ţigară după ţigară.

— Ce ştim despre Tábori Máté ? întrebă. A sosit materialul de la Dombai ?

— Nu figurează în evidenţă, răspunse locotenentul.

Kara se uită pe una din hîrtii.

— Văd că nu este prea înaintat în vîrstă. S-a născut în nouă sute paisprezece.

— Are cincizeci şi cinci de ani. Dispune de o condiţie fizică excelentă, remarcă Bálint.

— Este văduv. Soţia i-a murit în martie, una mie nouă sute patruzeci şi şase...

— În timp ce a născut, observă Bálint. Fiica lui este campioană la tenis ; face parte din echipa selecţionată a ţării. Acum participă la o competiţie din California.

— Știu. Colonelul își ridică ochii de pe materialele aflate în fața lui. Mult timp am crezut că tînărul Kázmér este fiul profesorului.

— Sora lui, Tábori Blanka, dacă nu mă înșală memoria, este cea care l-a adoptat.

— În iulie patruzeci și cinci, spuse Bálint. Pînă atunci, copilul fusese crescut la orfelinatul din Veszprém.

— Cine i-au fost părinții ? întrebă Felméri.

— Nu știu. Nu am investigat acest aspect. Am considerat că nu este esențial.

— N-ar strica să ne interesăm, spuse Kara. Mennel a locuit împreună cu ei, ar fi bine să știm totul despre această familie. Sau, cel puțin, cît mai multe.

— Mi-am notat, spuse Bálint. În material nu figurează, dar vă amintesc că, înainte de război, Tábori a trăit în Danemarca. Sub ocupația germană, a participat împreună cu patrioții danezi la luptele antinaziste. În patruzeci și doi a fost arestat de Gestapo, împreună cu soția. Pînă la eliberarea lagărului a fost deținut la Buchenwald.

— Și soră-sa ?

— Ea a trăit la Budapesta, ca profesoară de desen la un gimnaziu. În patruzeci și patru, în timpul bombardamentelor, s-a refugiat aici. În patruzeci și cinci nu s-a mai întors la școala la care a predat, devenind pictoriță. După moartea cumnatei sale, s-a hotărît să nu se mai căsătorească. Așa se spune. Cert este că ea a crescut copilul.

Kara medită. Nu i-au plăcut niciodată fetele bătrîne, chiar dacă au fost în stare de sacrificii asemeni celui de care a dat dovadă Tábori Blanka. Nu se căsătorise cu toate că, potrivit afirmațiilor lui Salgó și ale soției acestuia, în tinerețe, Tábori Blanka a fost o femeie deosebit de frumoasă. Consultîndu-și notele, Kara aprecie că ancheta trebuia orientată în două direcții principale, axate pe trei fire. Prima sarcină consta în culegerea unor informații asupra firmei Hanza. Poate că Dombai va găsi ceva în evidențele centralei. Trebuia aflat, de asemenea, cu cine s-a întîlnit Mennel înaintea decesului, ce anume a vorbit cu interlocutorii săi și cum s-a comportat. În al treilea rînd, trebuia găsit bărbatul necunoscut cu care a

conversat pe malul lacului, în seara care a precedat comiterea crimei. Semnalmentele furnizate erau incerte, se știa numai că cei doi au conversat în limba franceză. Asta nu înseamna însă neapărat că bărbatul respectiv era francez.

După ce a discutat cu Bálint detaliile misiunilor, s-a întors la vila lui Salgó. Pe drum a citit și raportul expertizei medico-legale. Mennel a fost sugrumat cu atîta forță, încît i s-a rupt o vertebră cervicală. Pe trupul său au fost găsite echimoze, încît medicul care a făcut autopsia presupune că crima a fost precedată de o încăierare. Kara aprecie drept interesantă opinia medicului legist. Criminalul trebuie să fi avut o mare forță fizică, deoarece : în ambarcațiune nu au fost găsite urme ale încăierării, prin urmare făptașul a apucat imediat gîtul victimei, strîngîndu-l cu o putere irezistibilă. Treabă deloc simplă, desigur, ținînd seama de faptul că Mennel fusese un om puternic, care, evident, a încercat să se apere, înzecindu-și forțele în momentul în care și-a dat seama că viața-i era în pericol. „Dar dacă a fost atacat din spate ? se întrebă Kara. Dacă nu se aștepta la un asemenea atac ? Oricum, e sigur că întîi a fost sugrumat și apoi aruncat în apă."

Pe Salgó l-a găsit dincolo, în vila lui Tábori. S-a prezentat, a strîns mîna profesorului, apoi pe a inginerului, l-a prezentat și pe Felméri ; le-a comunicat după aceea că a preluat personal conducerea anchetei. Tábori le-a oferit oaspeților coniac și cafele. Colonelul nu refuză. Amestecînd cu lingurița cafeaua din ceașcă, Kara se interesă în ce împrejurări l-a cunoscut Tábori pe Mennel. Profesorul nu-i spusese nimic nou.

— Dumneavoastră ați cunoscut firma Hanza și înainte de apariția pe scenă a lui Mennel ? întrebă Kara.

— Nu, răspunse Tábori. Habar nu aveam de existența unei asemenea firme.

Felméri își aprinse o țigară. Nu i-a scăpat neobservat surîsul sarcastic al tînărului inginer. A observat și faptul că acesta îl urmărea cu o privire atentă pe colonel.

— Spune-ți, domnule profesor, pe dumneavoastră nu v-a intrigat faptul că Mennel a oferit livrarea tocmai a acelor utilaje care fuseseră preconizate în planul de mo-

dernizare a laboratoarelor centrului ? Nu vi s-a părut curios că lista cvasiintegrală şi pe sortimente a acestora coincidea atît de mult cu conţinutul licitaţiei de oferte publicat de centru ?

Kara îl urmări cu interes pe Tábori.

— Nu mi s-a părut. Dar aşa cum aţi remarcat ácum... într-adevăr, aşa este... E interesant... Permiteţi-mi o clipă. Părăsi odaia vădit tulburat de întrebarea lui Kara.

— Plăcut lucru să fi omorît pe malul lacului Balaton ! exclamă Kázmér.

— Plăcut ? De ce oare, şi pentru cine ? întrebă Kara.

— Mă gîndeam, răspunse inginerul, că într-un asemenea anturaj cultivat este mai uşoară şi mai comodă munca pe care o desfăşuraţi, decît dacă aţi fi fost nevoit să lucraţi într-un sat îndepărtat, pe meleaguri aride. Aici, între două audieri, mai puteţi face o baie, puteţi pescui. Poate că şi criminalului i-a fost mai uşor. Putea să se ascundă în stufăriş, iar după comiterea faptei avea posibilitatea să se spele.

— Uite că la aşa ceva nu m-am gîndit, recunoscu Kara. Într-un anumit sens aţi dat însă greş, domnule inginer. Mennel nu a fost ucis pe mal, ci într-o ambarcaţiune.

— Dar putea fi ucis pe mal.

— Cum ?

— L-au doborît şi sugrumat, să zicem, au aşezat apoi cadavrul în barca cu vîsle şi, ajungînd într-un loc potrivit, l-au aruncat în apă.

— Credeţi că au luat parte la uciderea lui mai multe persoane ? întrebă Kara.

— E posibil ca la comiterea crimei să fi participat mai multe persoane, spuse liniştit Kázmér.

— Dar cum crezi că s-a desfăşurat crima ? întrebă Kara, luînd o înghiţitură de cafea.

Felméri urmări mîna puternică şi osoasă a inginerului.

— La asta încă nu m-am gîndit, răspunse Kázmér. Pe mine nu m-a interesat junele.

— Nu l-ai simpatizat ?

— L-am detestat. Era un bădăran plin de sine.

— Lui Kazi nu-i place concurența, remarcă liniștit Salgó.

— După opinia dumitale, papa, un bădăran înfumurat sînt și eu ?

— Nu întotdeauna. Acum ești.

Țăbori reveni agitat.

— Aveți dreptate, domnule colonel. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Priviți, vă rog, spuse punînd hîrtiile pe masă : documentele publicate în cadrul licitației de tranzacții, ofertele de prețuri ale firmelor franceză, engleză și suedeză... și iată aici, propunerile prezentate de Mennel. Era ușor de constatat că oferta firmei Hanza este identică, chiar pe sortimente, și la parametrii solicitați de documentele publicate. Încep să nu mai înțeleg...

— Deși este foarte clar, rosti Salgó, edificat. La Hamburg, la firma Hanza, lucrează asemenea genii care au intuit exact tipul utilajului de care avea nevoie profesorul Tábori Máté.

— Ba, mai mult, au cunoscut precis ofertele pe care ni le-au trimis firmele franceză, engleză și suedeză, adăugă Felméri insinuant.

— Sper că nu mă bănuiești de pactizare cu Mennel ? întrebă profesorul contrariat.

— Ei, unchiule, spuse Kázmér zîmbind, tu nu-l cunoști încă pe papa Salgó ? Pescuiește bătrînul... Pune nada în undiță, ca s-o muște vreun peștișor.

— Exact, replică Salgó. Ăsta-i secretul anchetei : o momeală bună și răbdare nelimitată.

— Și ai nadă bună ? întrebă Kázmér.

— Am, dragul meu Kazi, iar răbdarea îmi este enormă...

— Un singur lucru este cert, intervenî Kara, studiind în continuare actele. Cei de la firma Hanza au cunoscut cu precizie planul de dezvoltare și de investiții al centrului de cercetări. Au cunoscut, de asemenea, ofertele firmelor concurente, sumele propuse de acestea. Înseamnă că Mennel și șefii lui erau în legătură cu vreunul dintre angajații centrului. E o presupunere ce decurge logic din analiza datelor pe care le cunoaștem pînă în momentul de față.

Kázmér se ridică în picioare, dezmorţindu-şi trupul, îşi umplu paharul şi sorbi din coniac.

— Numai cu condiţia, spuse adresîndu-i-se lui Kara, ca publicarea datelor licitaţiei de oferte să nu fi fost cunoscută anterior şi în altă parte. După mine, milioane de oameni puteau să aibă cunoştinţă despre ele. De pildă, cei din comerţul exterior. Reprezentanţele comerciale din Londra, Stockholm, Paris. Se mai putea întîmpla ca datele să fi fost procurate chiar din sursele concurenţei. După cîte ştiu, firmele de talie mondială se supraveghează şi se urmăresc reciproc.

— Asta de unde o mai ştii ? întrebă Kara.

— De la dumneavoastră.

— De la mine ?

— Da. Săptămîna trecută am terminat un curs organizat sub egida Ministerului Afacerilor Externe.

— Kazi a fost numit pe trei ani, la Moscova, ca unul din secretarii comisiei de colaborare tehnică sovieto-ungară, îi explică Liza. Peste trei săptămîni va pleca.

— La acest curs aţi conferenţiat şi dumneavoastră despre munca organelor de informaţii din Occident. Eu n-am făcut decît să vă citez, domnule colonel.

Kara era nevoit să admită că inginerul gîndise cît se poate de logic. Desigur, toate acestea le ştia şi el foarte bine, dar alternativa respectivă o amintise între multe alte posibile, ca să-l determine pe Tábori să reflecteze. Era sigur că nu profesorul a fost cel care a pactizat cu Mennel. Ce-i drept, nu dispunea de nici o probă în acest sens, dar credea în proria-i judecată. Oare din ce cauză se ia la harţă Kázmér cu profesorul ? O fi vorba, pur şi simplu, de o manifestare de teribilism specifică tinerilor ? Tot ce-i posibil, dar oricum este necesar să-l cunoască mai îndeaproape pe acest tînăr lungan.

— Ai dreptate, spuse. Deşi n-ar fi exclus să tatonăm într-o direcţie cu totul greşită. Mennel putea fi ucis şi din răzbunare. Eventual din gelozie. Sau din alte motive. Dumneata, de pildă, nu l-ai agreat, după cum singur ai mărturisit.

— L-am detestat din toată inima, spuse Kázmér, învîrtindu-şi bricheta pe masă. Dar asta nu înseamnă nimic. Sînt un ţîngău subiectiv. Există oameni pe care-i

simpatizez de la prima vedere, spre exemplu pe papa Salgó. Pe el îl agreez mult.

— Te-a jignit cumva ?

— Nu, nu m-a jignit.

Salgó interveni cu o mină de om de-abia trezit din somn :

— Nici pe Ilonka ?

— Pe Ilonka ? tresări Kázmér.

Kara observă că, pentru o clipă, tînărul își pierduse stăpînirea de sine. Îl privi pe Salgó cu suspiciune : „O fi și asta vreo momeală ?"

— Vă rog să mă scuzați că intervin, spus Tábori. Kázmér este foarte subiectiv. Nu încerca, dragul meu, să faci din Mennel un drac. A fost un tînăr cultivat, inteligent și cu o educație bună.

— Un om de nimic, un înfumurat, o lichea ! Kázmér sări în picioare surescitat. Știi cine a fost acest Mennel al tău ? Un crai, un cioflingar ! Crai trivial !

— Ai înnebunit, măi băiete ?

Kázmér își mușcă buzele de enervare. Cîteva clipe stătu țeapăn în picioare, apoi se întoarse brusc, ieși pe terasă și se îndreptă spre poartă. Felméri se duse după el. Observă că inginerul s-a oprit la poartă.

— Ilonka ! o strigă el pe fată. Vrei să vii încoace pentru o clipă ?

— Imediat, răspunse de departe vocea fetei. Ce este ?

— Te rog, vino încoace.

Porni în întîmpinarea ei.

Felméri se duse și el pînă la poartă. Trecînd prin fața garajului, se uită înăuntru. Era gol. După cum știa, mașina lui Mennel trebuia să fie, însă, acolo.

Ilonka sosi în fugă, traversînd drumul.

Kara auzi scîrțîitul porții. Ar fi dorit să știe ce discută inginerul cu fata. O să-i spună Felméri. E abil băiatul. Pe terasă își făcu apariția frumoasa și grațioasa tînără. Purta un șort ciclamen și un sutien confecționat din același material. Pielea îi era bronzată de soare, iar părul castaniu i se decolorase tot din cauza soarelui, devenind aproape blond. Kara o privi îndelung, gîndindu-se că femeile ar trebui să poarte numai șort sau bikini ; același gînd îl umplu însă de groază, aducîndu-i în minte

imaginea vecinei sale, doamna Halmai, care cîntărea o sută cincizeci de kilograme, şi care, după moartea soţului ei, profita de orice ocazie ca să-l atragă într-o şedinţă de... spiritism. Închipuindu-şi-o pe vecina sa obeză cu un sutien ciclamen şi cu un şort de dimensiuni minuscule, îl umflă rîsul.

— Ilonka, spune, te rog, o îndemnă Kázmér, ce propunere ţi-a făcut lepădătura aceea...

Fata stătea stingheră în mijlocul camerei. Ar fi putut să-şi îmbrace halatul, se gîndi. Apoi ridică din umeri. Acum nu mai avea încotro. Locotenentul holbă ochii. Se pare că arareori îi era dat să privească fete atît de graţioase.

— Lepădătură ? Te gîndeşti la Mennel ?

— Ce mai întrebi ! Ştii că despre el e vorba.

Kázmér era vădit enervat. Felméri se întrebă cum de suporta fata observaţia grosolană a inginerului.

— Mi-a propus să devin amanta lui.

— Chiar aşa ? gesticulă Tábori. Asta-i curată închipuire. Cum o să te cred ?

— N-ai decît să nu crezi, nene Máté, replică fata pe un ton tăios.

— Cînd a spus ? întrebă profesorul.

— Sîmbătă după-masă. Vreţi să-mi daţi o ţigară ? Felméri sări întinzîndu-i pachetul, apoi scăpără să-i aprindă ţigara. Făceam baie în preajma salciei.

— Făcusem baie împreună, preciză Kázmér. Ilonka făcea plajă pe mal, pe cînd eu mă aflam în apă.

— Poate ar fi bine să laşi fata să ne relateze singură cele întîmplate, îi întrerupse intervenţia Kara cu o voce liniştită.

— Mennel a ieşit din apă şi s-a aşezat alături de mine, spuse fata.

— Şi i-a spus să fie amanta lui, vibră nestăpînită vocea lui Tábori.

— Întîi mi-a îndrugat verzi şi uscate despre situaţia lui. Se lăuda ce mult este apreciat... Mi-a povestit de călătoriile lui prin lumea largă. Apoi a început să laude fetele din Ungaria. Spunea că sîntem graţioase şi emancipate. Mi-a spus că şi eu sînt chipeşă, graţioasă, atrăgătoare. M-a întrebat dacă am deja un logodnic. Nu, i-am

spus. Dar vreun cavaler ? Păi, cavaler da, chiar mai mulți. Mi-a spus că mi-ar face și el curte, cu mare plăcere. „Sînt convins că nu ți-ar displace, mi-a zis. Nemții sînt darnici". Pe urmă zicea că auzise de la colegii lui, care au mai fost în Ungaria, că fetele de la noi întrețin cu plăcere relații cu oamenii de afaceri din Occident. Asta-i o soluție avantajoasă atît pentru fete, cît și pentru junii occidentali. Pentru fete, fiindcă pot agonisi unele lucruri pe care, deocamdată, nu le pot obține în țară, iar pentru bărbați avantajul stă în faptul că atunci cînd revin în Ungaria nu mai au nevoie să facă noi cunoștințe, de fiecare dată. Ce-aș spune eu de o asemenea legătură ? m-a întrebat. Mă place foarte mult și i-ar face multă plăcere să petreacă noaptea cu mine. Kázmér tocmai ieșise din apă și-a auzit ultima frîntură de frază.

— Și cum ai reacționat ? îl întrebă Salgó pe inginer.

— L-am întrebat dacă are o soră. Da, o cheamă Elisabeth și este și ea foarte grațioasă. Cînd o să mai revină în Ungaria, i-am spus atunci, s-o aducă și pe soră-sa. Dacă este chiar atît de grațioasă, poate mi-ar place să petrec cu ea o noapte-două. S-a simțit jignit și mi-a replicat pe un ton atît de impertinent, încît... i-am dat una peste gură.

— Ce-ai făcut ? ! exclamă Tábori stupefiat.

Ilonka trase un fum în piept și îl privi pe Tábori, zîmbind.

— Într-adevăr, i-a tras una peste gură, spuse ea reproducînd gestul. Așa, cu dreapta, aplicată cu dosul palmei... A fost o lovitură zdravănă, pesemne, căci Mennel s-a prăvălit numaidecît, ca și cum ar fi căzut în nesimțire. N-aș fi crezut despre Kázmér că e în stare să lovească atît de puternic.

Involuntar, tînărul inginer își frecă mîna dreaptă cu cea stîngă. Fetei îi plăcea, probabil, că era în centrul atenției, așa că își continuă relatarea cu exactitatea unui cronicar atent la orice amănunt.

— O clipă, Mennel și-a dat ochii peste cap, ca și cum i-ar fi ieșit din orbite. După aceea s-a ridicat în capul oaselor, pipăindu-și bărbia, privind împrejur cu un aer năuc și dezorientat. Aveam impresia că a suferit un șoc și că nici nu-și mai amintea ce i s-a întîmplat.

— Se prefăcea, spuse inginerul.

— A primit ce a meritat, interveni Liza. Bine i-ai făcut. Lovitura aceea cu dosul palmei a fost de toată frumusețea.

— Liza, te rog..., de nenumărate ori te-am rugat să...

— Máté, nu te enerva, îl sfătui Salgó. Continuă, draga mea Ilonka.

— Pînă la urmă, Mennel și-a revenit. A început să se scuze, scuipînd sînge și afirmînd că... glumise.

— Mama lui ! zise Salgó. Așa se glumește ?

— Asta a fost. Apoi, Kázmér i-a spus că și el glumise...

— Mie de ce nu mi-ai spus nimic ? îl luă Tábori la rost. Răspunde-mi, de ce n-ai suflat o vorbă despre cele întîmplate ? !

— Tu cum ai fi procedat ? îl întrebă la rîndu-i Kázmér. Chiar m-ar interesa foarte mult să știu ce ai fi făcut tu, dacă erai în locul meu.

— Într-adevăr, Máté, asta m-ar interesa și pe mine foarte mult, spuse Salgó.

— În nici un caz nu m-aș fi încăierat cu el.

— Ei, tocmai de aceea nu ți-am pomenit nimic despre cele întîmplate, mărturisi Kázmér.

Kara învîrtea între degete paharul de coniac pe care-l golise.

— Spune-mi, domnule inginer, dumneata unde ai fost în ziua crimei ?

— Nu cumva mă suspectați pe mine ?

— Nici gînd. Dar aș dori să știu. Dacă nu mă-nșel, dumneata încă nu ai fost audiat, spuse Kara.

— Ascultați-mă, tovarășe colonel, izbucni Kázmér pe un ton iritat, recunosc că privirea mea este sfredelitoare, dar criminal să știți că nu sînt.

— Nimeni nu a afirmat așa ceva. Așadar, unde ai fost ?

— Păi unde să fi fost ? răspunse, în locul lui, Tábori. A fost acasă.

— Am fost la Budapesta, îl contrazise Kázmér. Am plecat în seara zilei de nouăsprezece la Budapesta, cu mașina.

— Despre asta eu de ce nu știu ? se încruntă profesorul.

— Am douăzeci și opt de ani. La vîrsta asta nu cred că mai e nevoie să-ți cer aprobare la tot pasul.

— Cînd te-ai întors ? întrebă colonelul.

— La amiază, în ziua de douăzeci. Mama poate confirma.

— Ce-ai făcut la Budapesta ?

— M-am dus acasă. La cină mi-am uns o felie de pîine cu untură, apoi am făcut o baie și m-am culcat.

— Pentru asta te-ai dus la Budapesta ?

— Numai pentru asta.

— Și cînd ai pornit de-acolo ?

— La orele șase.

— Și ai sosit la zece ?

— Exact. Între orele opt și nouă îmi reparam autoturismul.

— Înțeleg, domnule inginer. În apartament se mai afla cineva ?

— Nimeni.

— Înainte de asta, cînd ai fost ultima oară în apartament ?

— În urmă cu două săptămîni.

— În urmă cu două săptămîni ?

— Și mama dumitale ?

— Cu o lună în urmă.

— Și dumneavoastră, tovarășe profesor ?

— Eu ? În ziua în care m-am întîlnit cu Mennel la institut.

— În ziua de optsprezece, îl corectă Kara. Mai exact, cu două zile înainte de moartea lui Mennel.

— Da, așa cred.

— Asta-i clar. Kara se uită la Salgó. Grăsanul zîmbi abia perceptibil.

— Acum de ce rîzi, papa ? Poate nu crezi ce am spus ?

— Cum să nu zîmbesc, dragă fiule ? îi răspunse Salgó. Chicotesc pentru că aș fi dorit să aflu pe ce fel de pîine ai întins tu untura aceea de casă ?

— Cum așa, pe ce fel de pîine ? Nu știi cum este pîinea noastră ?

— Ba da. Tocmai de aceea zic : pîinea asta chiar cînd e proaspătă nu-i prea grozavă. Darmite cînd e veche, de cîteva zile ?... Te rog să mă ierți, fiule, dar trebuie să-ți

spun răspicat : eşti un dobitoc. O vită bună de sacrificat pe altar, ca să mă exprim într-o manieră mai modernă.

În faţa casei frînă o maşină. Liza sări în sus cu vioiciune şi ieşi pe terasă.

— S-a-ntors Huber. A luat-o prin spate. A fost plecat cu limuzina lui Mennel. Pe unde să fi umblat ?

— De ce nu-l întrebi chiar pe el, comoara mea ? îi răspunse Salgó, apoi îl privi din nou pe Kázmér şi dădu din cap dezaprobator.

Ilonka întrebă dacă mai e nevoie de prezenţa ei. Kara îi răspunse că poate pleca. Din uşă, fata îi aruncă o privire inginerului.

— Mai doriţi ceva de la mine ? întrebă acesta, adresîndu-i-se lui Kara.

— Deocamdată, nu.

Inginerul se grăbi s-o ajungă din urmă pe fata care ieşise prin terasă. Nici nu plecase bine şi apăru Huber. Îşi ţinea haina strînsă sub braţ. Ambele mîini îi erau mînjite de ulei. Îşi curăţa degetele cu o batistă. Observînd prezenţa lui Salgó şi a celorlalţi, se opri la uşa terasei.

— Vă rog să mă scuzaţi, vă deranjez cumva ?

— Nu. Cum să ne deranjezi ? spuse Tábori, grăbindu-se să-şi întîmpine oaspetele. Vă rog să-mi permiteţi, domnilor, să fac prezentările. Colonelul Kara din Budapesta. Domnul colonel conduce ancheta. Arătînd spre Salgó : prietenul meu, Salgó Oszkár... Ezită o clipă, neştiind ce profesie să-i atribuie. Dar grăsanul îi veni în ajutor.

— Poliţist adjunct, spuse. Eu sînt poliţistul adjunct din Balatonemőd. Numai că acum nu port banderola, fiind foarte cald. După cîte ştiu, pe soţia mea o cunoaşteţi deja, domnule Huber.

— Da, am avut fericirea să fac cunoştinţă cu stimabila dumneavoastră soţie. De bine, de rău, reuşi să-şi curete degetele. Îşi băgă batista în buzunar, adresîndu-i-se lui Kara : Aţi obţinut vreun rezultat, domnule colonel ?

— Încă nu pot să mă pronunţ. E un caz complicat.

Tábori dori să-şi arate amabilitatea :

— Pot să vă asigur, dragă domnule Huber, că poliţia noastră va face totul pentru a pune mîna pe criminal. Pot să vă spun, fără să mă laud, că organele noastre de

urmărire au obținut rezultate demne de atenție pe plan mondial.

Felméri ascultă indispus tirada profesorului.

Elocința lui nu era tocmai potrivită, nu l-ar fi mirat dacă ar fi început să înșire niște date statistice arhicunoscute. Dar Tábori își încheie alocuțiunea cu o glumă. „Ei, drace, se gîndi, profesorul mai are și simțul umorului."

— Secretul activității eficiente a poliției noastre, domnule Huber, trebuie căutat în faptul că dispune de asemenea polițiști-ajutători, cum este, de pildă, prietenul meu. Acolo unde ordinea publică este păzită de Salgó Oszkár, nu prea mai rodesc nuci pentru delincvenți.

Ilaritate.

— E o problemă de stil, spuse Salgó cu modestie.

— Dumneavoastră aveți un stil specific ? întrebă Huber. Doresc să precizez anticipat că eu nu mă pricep la aceste treburi mai mult decît se pricep telespectatorii amatori de filme polițiste. De aceea, din păcate nu prea pot recunoaște nici stilurile.

— Deși stilul este foarte evident, spuse Kara. De pildă, stilul „Sfîntului" este lupta pugilistică, al inspectorului Maigret este logica.

— Și al domnului Salgó ? întrebă Huber, uitîndu-se curios la grăsanul ce părea stăpînit de o iremediabilă somnolență.

— Răbdarea, domnule, precizâ Liza. Răbdarea fără margini a pescarilor pasionați. Noi așteptăm pînă cînd peștele mușcă nada prinsă în undiță. Desigur, noi urmărim numai pești mari. Răpitori, pești de pradă. Aceștia nu pot fi trași la mal cu ușurință. De aceea, mai întîi îi obosim. Iată de ce este nevoie de răbdare. Obosim peștele răpitor pînă cînd se arată singur, ieșind la suprafață.

Huber își aprinse o țigară de foi.

— În viața mea nu am pescuit niciodată cu undița. Poate că de aceea nu înțeleg această tehnică, sau, cum spuneți dumneavoastră, doamnă, stil.

— În limbajul nostru, spuse colonelul, acest lucru înseamnă că prietenul meu intervine în desfășurarea evenimentelor și creează asemenea situații, încît delincventul este obligat să se autodemaște.

Huber medită, fumîndu-şi ţigara de foi.

— Dacă am înţeles corect, asta presupune că domnul Salgó cunoaşte cu certitudine pe delincvent, dar aşteaptă momentul în care acesta să se destăinuie : domnule, eu sînt făptaşul !

— Cam aşa ceva, spuse Kara.

— Cu greu îmi pot imagina o asemenea cursă de urmărire, mărturisi Huber. Eu am impresia că, în privinţa evenimentelor de această natură, tempoul este dictat mereu de către delincvent. Ca la şah. Iniţiativa se găseşte totdeauna pe partea celui care deschide partida. Cel care mută piesele negre doar se apără.

— Jucătorul abil îşi pregăteşte ofensiva, apărîndu-se în acelaşi timp. Jucătorul mai experimentat îşi sileşte adversarul, care joacă cu albele, ca acesta să atace, spuse Salgó. Dumneavoastră vă place şahul ?

— Îmi place, dar timpul nu prea îmi permite să joc, spuse Huber. Vă rog să mă scuzaţi, mai sînteţi şi acum poliţist activ ?

— Nu, domnule, zîmbi Salgó. De ani de zile sînt pensionar. Uneori, însă, îi dau o mînă de ajutor prietenului meu.

— Ca să fiu sincer, distracţia asta mi se pare cam stranie, remarcă Huber, cu o anume aversiune.

— Nu încape îndoială, admise Salgó. Cred că orice pensionar are cîte un hobby. Unuia-i place lucrul manual, altul creşte pui, popa se roagă tot timpul vieţii, iar eu, dragă domnule Huber, voi combate delincvenţa pînă la sfîrşitul vieţii mele. Vocaţia, pasiunea valorează doar cît timp, şi în ce măsură le practică omul cu plăcere. Asemenea unui joc de agrement. Convingerea mea este, domnule, că sentimentele fundamentale ale omului nu se sting în pas cu procesul biologic al senectuţii. Poate că detestăm sau iubim profund, mai inteligent, mai cu pasiune şi mai obosiţi.

— În privinţa asta sîntem întru totul de acord, spuse Huber. Vă doresc din toată inima să prindeţi criminalul care l-a ucis pe Viktor Mennel.

— Aş vrea să vă întreb ceva, domnule Huber, intră iarăşi în vorbă Kara.

Huber se descotorosi de scrumul ţigării de foi, scuturîndu-l în scrumiera de cristal.

— Ce doriţi, mă rog ?

— După ştirea dumneavoastră, Mennel avea, să zicem, anumiţi prieteni sau cunoştinţe în Ungaria ?

Felméri urmărea reacţia neamţului. Huber împrăştie un nor de fum, care, pentru o clipă, îi învălui faţa. După ce fumul se risipi, în lumina puternică a soarelui faţa acestuia reapăru, marcată de oboseală. Felméri observă că şi ochii albaştri-verzui ai neamţului exprimau aceeaşi istovire. Desprinzîndu-şi privirea de la colonel, Huber îşi cercetă cu atenţie exagerată degetele mînjite de ulei.

— Aş putea să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, domnule colonel ? întrebă. Peste vreo zece minute, dacă s-ar putea, după ce-mi schimb hainele.

— Nu-i nici o grabă. Tot aveam programate nişte convorbiri telefonice, spuse Kara ridicîndu-se.

— Vă conduc în camera de baie, spuse Tábori însoţindu-l pe Huber spre uşă.

Liza ieşi de asemenea, traversînd terasa.

— Tu mai rămîi ? îl întrebă colonelul pe Salgó.

Acesta făcu un gest afirmativ cu capul.

— Stau foarte bine aici. Îşi scoase din buzunar o monedă : Dacă-i cap, am cîştigat. Învîrti moneda, prinzînd-o apoi cu o uşurinţă surprinzătoare pentru un grăsan ca el, şi o aşeză pe dosul plamei.

— Ce joci şi cu cine ? îl întrebă Kara.

— Cu mine însumi.

— Şi ai cîştigat ?

Salgó se uită la ban :

— Cap ! anunţă el triumfător.

3

Kázmér se oprise în uşă.

— Eşti singur, papa ?

Salgó tresări din gîndurile în care se cufundase.

— Ca Beliaev în Cosmos.

Kázmér se apropie, oprindu-se la masă. Îl privi atent, pătrunzător.

— Prietenul tău mă suspectează ?

— Ca pe toată lumea, răspunse Salgó, ridicîndu-şi sprîncenele. Poate că şi pe mine mă suspectează.

— Pune nişte întrebări de-a dreptul stupide.

— Povestea stupidă generează întrebări stupide — din Salgó : Opere alese.

— Lasă-te de năzbîtii. Vorbesc serios.

— Şi eu. Ceea ce am spus este o constatare erudită, serioasă, cu un profund substrat filosofic.

— Pe mine vrei să mă prinzi în capcană ? Eu nu sînt peşte, tăticule, ca să înghit nada prinsă pe undiţă ! îl sfidă Kázmér, cu o voce devenită deodată neobişnuit de caldă.

— Asta nu-i pîine cu untură. N-am dreptate ?

— Nu mă crezi că am fost la Budapesta ?

Salgó îşi reţinu un căscat. Căută în buzunar o ţigară de foi. Nu găsi. Se ridică în picioare cu mişcări lente, dar Kázmér i-o luă înainte, scoase din dulap cutia în care erau păstrate ţigările de foi. Bătrînul luă una, rupîndu-i vîrful cu dinţii şi scuipîndu-l departe, fără a se osteni măcar să urmărească pe unde zboară. Îşi aprinse apoi trabucul.

— Ce-ai întrebat ? Mda..., te cred. Dar asta nici nu are vreo importanţă acum. Kara a lansat cîteva întrebări de rutină. În caz că afacerea ar lua vreo întorsătură neaşteptată, n-avea grijă, îţi va pune încă o sumedenie de întrebări. Tu eşti un băiat deştept, dragă Kazi, cred că de-acum înainte ai să răspunzi mult mai inteligent.

— Doar nu credeţi că într-adevăr eu l-am omorît pe acel nătărău ? !

— Dragul meu, asta nu ţine de domeniul crezutului. Eşti inginer. Nici tu nu crezi în legile fizicii, ci le cunoşti. Le ştii, pentru că ele au fost demonstrate. Iar Kara vrea să ştie cine l-a ucis pe Mennel. Şi o va demonstra. El nu admite flecăreli, divagaţii. Cercetează şi urmăreşte tot ce ar putea prezenta vreun interes. E curios, doreşte să afle totul.

— Mie, n-are decît să-mi pună orice întrebări. Voi răspunde. Restul îl priveşte. Dacă aş fi însă în locul dumneavoastră, eu nu l-aş căuta pe criminal în această casă.

— Criminalul trebuie căutat printre cunoştinţele lui Mennel.

— În locul prietenilor dumneavoastră aş căuta să aflu în primul rînd cine are echipament uşor de scafandru.

— Te gîndeşti că...

Salgó întrerupse firul discuţiei. Îşi imaginä situaţia : Mennel stînd în barcă, bronzîndu-se la soare. Criminalul înotînd sub apă, apropiindu-se de el.

— Din spate l-a apucat de gît, spuse Kázmér ; iar Mennel nu a mai avut cum să se apere. L-a sugrumat, l-a tras în apă, apoi, pe sub apă, a înotat spre mal. În stufăriş poţi dispărea neobservat.

— E interesant ce spui. Dar faţă de Kara să nu insişti asupra acestei alternative.

— De ce să nu i-o expun şi lui ?

— Pentru că... şi tu ai un echipament uşor subacvatic.

— Ce-ar fi să-ţi iei şaua de pe mine, papa ? îl repezi Kázmér, părăsind camera.

Din grădină se auzi vocea Lizei. Vorbea cu cineva. Salgó se apropie de uşă.

— O domnişoară chipeşă îl caută pe Mennel, spuse Liza încetişor.

— I-ai spus că nu mai e în viaţă ?

— Ei, comoara mea, mă iei drept o toantă ? replică ea, oarecum ofensată. Şi continuă : A sosit cu un autoturism pe care l-a parcat în spatele cofetăriei. Femeia a coborît din maşină, iar bărbatul care o însoţeşte a rămas în autoturism.

— Cheamă fata, spuse Salgó. Şi notează numărul maşinii. Şi nu fi supărată. N-am vrut să te jignesc.

Liza ieşi, iar Salgó îşi aranjă ţinuta, netezindu-şi părul rărit.

— Poftiţi, domnişoară..., pe aici, auzi vocea Lizei. Curaj ! Cîinele nu muşcă.

— Aveţi cîine ?

— N-avem, drăguţo. Tocmai de-aia nu muşcă.

Salgó surîse. „Nu mai e supărată", îşi zise. Se opri în uşă, uitîndu-se curios la graţioasa şi cocheta fată înaltă, cu părul roşcat.

— Domnul Salgó, îl recomanda Liza. Managerul lui Viktor Mennel...

— Bună ziua ! salută fata în timp ce urca pe terasă.

— Sărut mîna, domnişoară.

Cu un gest elegant, Salgó o invită să ia loc, arătîndu-i fotoliul împletit, aşezat sub umbrarul multiçolor. Cu maniere de lord, Salgó îi mulţumi Lizei că a condus-o pe domnişoara pînă aici şi, tot printr-un gest elegant, îi acordă permisiunea să se retragă. Între timp fata se aşezase. Fustiţa albă, lăsa să i se întrevadă coapsa arătoasă şi bine făcută, bronzată, ca de ciocolată. După ce luă loc şi Salgó, începu să vorbească :

— Mă numesc Kürthy Beáta şi îl caut pe domnul Viktor Mennel.

— În ce problemă îl căutaţi pe prietenul nostru, Viktor ?

Fata luă o ţigară din portţigaretul scos din poşetă şi o aprinse. Îşi încrucişă picioarele, îşi mai aranjă puţin fustiţa, dar chiar şi aşa ajurul chiloţeilor de culoare bleu nu putea fi ascuns. Un simplu amănunt, dealtfel, de care fata nu prea se sinchisea.

— Sînt verişoara lui Viktor, spuse.

Uimit peste măsură, Salgó trase fumul în piept atît de violent, încît începu să tuşească şi faţa i se congestionă. Îl trecură toate năduşelile. „Pana" aceasta neaşteptată îi oferise însă răgazul necesar pentru a se reculege, a-şi ascunde uimirea şi a-şi mai rîndui gîndurile. Să mai spună cineva că anchetatorul se poate lipsi de noroc. Cum să se lipsească ? De zile întregi se frămînta, se chinuia încercînd să depăşească punctul mort şi iată că deodată apare pe scenă această fată zveltă, cu părul roşcat. Nu-ncape îndoială, zeul anchetatorilor este cel care a trimis-o pe această drăgălaşă şi atît de dezinvoltă verişoară a lui Viktor Mennel. La ţanc. Un adevărat loz cîştigător. Numai că..., da, aici Liza a dat greş, nu era nevoie să-i spună fetei că el este managerul lui Viktor. Cu toate că fata nu s-a arătat deloc surprinsă, socotind, se vede, că era cît se poate de firesc ca vărul ei să dispună de serviciul unui manager. Deo-

camdată, deşi n-avea decît să-şi păstreze această titulatură pompoasă..., era timp destul pentru corectarea acestei gafe, fără prea mari implicaţii. Oricum, nu mai avea de ales, se va comporta ca un veritabil manager. Îi ceru scuze fetei, dar această afurisită ţigară de foi îi făcea cîteodată şi pozne.

— Nu vă supăraţi, zise apoi, v-aş ruga să mai repetaţi o dată numele dumneavoastră.

— Beáta. Kürthy Beáta. Fata privi întrebătoare în jur, ca şi cum îl căuta pe Mennel şi, nezărindu-l, îşi justifică apariţia surîzînd cu amabilitate : Mi-a cerut, printr-o scrisoare, să-l caut azi după-amiază.

— Azi după-amiază ?

— Nu sîntem în ziua de douăzeci şi şase ? Surîse : Sper să nu fi greşit ziua. Mi-am consultat calendarul. Azi, dacă nu mă înşel, sîntem în douăzeci şi şase.

— N-aţi greşit deloc, domnişoară. Azi, sîmbătă, sîntem într-adevăr în douăzeci şi şase ale lunii. Interesant ! Tăcu o clipă, cu privirea lăsată în jos. Aşadar, Viktor şi dumneavoastră... sînteţi... rude, spuse, evitînd formularea exactă, pentru ca fata să precizeze gradul de rudenie.

— Tătal lui Viktor şi mama mea sînt fraţi, spuse Beáta. Mama mea se trage din familia Mennel.

— Da, parcă mi-a spus el ceva, deşi din cîte am putut să-mi dau seama, lui Viktor nu prea-i place să vorbească despre familia sa.

Privirea fetei păru să se întunece pentru o clipă.

— Nu e acasă ? întrebă ea puţin îngrijorată.

— Din păcate, nu, spuse Salgó. Era bine să vă fi comunicat, dar nu cunoşteam adresa dumneavoastră. Şi era o comunicare importantă.

— A plecat undeva ?

Salgó expiră fumul tras în piept, şi o privi mîhnit :

— A murit.

Ochii albaştri ai Beatei se dilatară. Încremeni cu gura întredeschisă.

— A murit ? repetă cu o voce stinsă, plimbîndu-şi degetele pe suprafaţa poşetei.

— A fost ucis. În dimineaţa zilei de douăzeci. Mîine se împlineşte o săptămînă de atunci.

— Cerule !... Nu cumva e o farsă ? întrebă fata îngălbenindu-se.

— Nu obișnuim să glumim cu moartea, spuse bătrînul, urmărind schimbarea la față și gesturile interlocutoarei. A fost ucis, continuă el. Cineva l-a sugrumat. S-ar putea să fi fost un singur făptaș, s-ar putea să fi fost mai mulți. Deocamdată nu știm nimic. Care să fi fost mobilul ? Cine anume era interesat ? Cine a fost autorul crimei ?

Pupilele fetei se dilatară, apoi se îngustară de tot ; voia să spună ceva, dar parcă amuțise pentru moment, nu era capabilă să scoată nici un sunet. Uitase pînă și de țigara aprinsă, care-i fumega între degete.

— Poate că dumneata, domnișoară Beáta, ai vrea să ne dai o mînă de ajutor. Ne lipsesc anumite puncte de reper pentru clarificarea unor aspecte. Apoi, mai este și problema înmormîntării...

— L-au omorît ! îngăimă încă o dată fata, complet siderată, privind în zare, undeva, departe. Încă nu-i revenise vocea. Șopti aproape imperceptibil : Dumnezeule, bunul nostru dumnezeu ! Își lăsă țigara în scrumieră, își scoase batista din poșetă și începu să-și tamponeze ochii.

— Te rog, domnișoară, să primești expresia sincerelor noastre sentimente de mîhnire, condoleanțele noastre.

— Mulțumesc, șopti fata. Sărmanul Viktor !

— N-ar trebui să-i comunicăm și nefericitei dumneavoastre mame ? întrebă Salgó. Vă ajut cu plăcere. Poate prin trimiterea unei telegrame...

— Mamei ? Mamei mele ?

— Să știe, bunăoară, că a fost eliberată autorizația de înmormîntare.

Fata tresări. Parcă își mai revenise după șocul de moment. Referirea la mama ei o readusese oarecum cu picioarele pe pămînt.

— Nu, mama mea nu trebuie înștiințată.

— Ideea asta mi-a fost sugerată de faptul că șeful lui Viktor, domnul Otto Huber, a sosit din Hamburg... Mă gîndeam că el ar putea discuta cu mama dumneavoastră despre formalitățile ceremoniei funerare, sau, eventual, despre transportul defunctului acasă.

— Vă rog, domnule, spuse fata perplexă, mototolindu-și batista.

Fața ei își recăpătase culoarea naturală, în ochi nu i se mai citea spaima. Respira liniștit, ritmic. Salgó văzu că își revenise complet și era în stare să-și domine sentimentele, înțelegînd că moartea vărului său era un fapt împlinit și ireversibil, ce trebuie acceptat cu sobrietate, judecat la rece, obiectiv.

— E o situație cît se poate de penibilă. Nici nu știu cum să vi-o explic. Suspină adînc, umezindu-și buza de jos cu vîrful limbii. Să încerc, totuși. Scoase altă țigară, pe care nu o aprinse, o răsuci doar între degete. Sper că mă veți înțelege. Știți, mama mea este în relații foarte proaste cu tatăl lui Viktor. Le-aș putea numi relații de ură reciprocă. O ură neîmpăcată. Mama nici nu știe că Viktor a sosit în Ungaria.

— Spuneai că ai primit o scrisoare de la el.

— Am primit. O expediase însă pe adresa logodnicului meu. Mama nu știa că aveam de gînd să mă întîlnesc cu Viktor. Am mințit-o că mi s-au oferit bilete de odihnă, pe timp de trei zile, în vila întreprinderii, din cauza unei astenii nervoase. Acum, vă dați seama, trei zile nici nu mă pot întoarce acasă.

— Îmi dau seama, domnișoară, spuse bătrînul, avînd impresia că toată explicația era cam cusută cu ață albă, o născocire pe moment a fetei. Nu i se părea deloc plauzibilă povestea cu trimiterea la casa de odihnă. Întorsătura îi crea totuși o anumită bucurie ascunsă. Și la ce casă de odihnă ai să stai ? Cărei întreprinderi îi aparține ? întrebă.

— N-am nici o repartizare. Am mințit-o pe mama. Ne gîndisem că trei zile, fiind oaspeții lui Viktor, va avea el grijă să fim găzduiți...

— Unde ?

— La hotel. Sau în altă parte. Știu că străinii pot obține camere fără prea multă dificultate.

— Dar nu aici, domnișoară. Hotelul local este ticsit. Să-ncercăm eventual la o casă particulară.

— Și acum ce ne facem ?

— V-aș ruga să mă luați și pe mine cu mașina pînă în comună, spuse Salgó, și acolo o să vedem ce putem face. La hotel cunosc cîțiva oameni înțelegători. Rămîne și logodnicul ?

— Firește.

— Atunci înseamnă că aveți nevoie de două camere.

— De ce două ? Doar sîntem logodiți, spuse fata arătîndu-și verigheta.

— Înțeleg ! zîmbi Salgó. Așteptați-mă în fața porții. Vin imediat.

— Mulțumesc, spuse fata, ridicîndu-se în picioare.

Salgó așteptă pînă cînd fata ieși pe poartă și îi făcu semn Lizei să se apropie.

— Îi însoțesc pînă în comună, îi comunică el femeii. Fata este Kürthy Bea, nepoata lui Mennel. Transmite-i lui Ernő că-l rog să dea dispoziții lui Dombai să verifice cuplul ăsta. Ți-ai notat numărul mașinii ?

— Da.

— Caută să afli cine e proprietarul autoturismului. Spune-i lui Ernő că mie nu-mi plac unele lucruri. Ernő să-mi trimită datele culese. Ne găsiți la café-bar. Eva va ști unde să mă caute.

— Înțeleg. Liza observă că Opelul aștepta deja în fața porții. Spune-mi, crezi că e cazul să așez „buretele" ?

Salgó porni spre poartă cu mișcări lente și greoaie.

— Nu știu ce să zic, răspunse el din mers. Mi-e teamă de reacția lui Ernő.

— El n-o să afle.

— Zici să ne avîntăm ?

— Eu aș zice că da. Ce avem de pierdut ?

— Bine, fie cum zici tu. Încearcă, dar fii prudentă.

— Mă descurc eu.

Liza își însoți bărbatul pînă la poartă. Așteptă pînă se instală în mașină, așa greoi cum era, și își luă rămas bun, făcîndu-i un semn discret cu ochiul. Ea rămase pe loc, nemișcată, uitîndu-se după autoturismul care se îndepărta.

Felméri stătea pe un pietroi albit de ploi, de mărimea unui ciubăr și n-o scăpa o clipă din ochi pe Ilonka. La umbra frasinului, fata spăla niște ciorapi. Bronzate de soarele fierbinte, spatele, pieptul, fruntea îi erau broboniite de sudoare. Fata îl luă în rîs :

— O să ți se-ncingă creierii. De ce nu-ți scoți cămașa ?

Locotenentul nu se lăsă rugat. Își soase cămașa, se duse apoi la robinetul din grădină și se stropi pînă la brîu cu apă rece.

— Pot să te ajut ? o întrebă pe fată, care pusese rufele spălate într-un lighean.

— Termin imediat, spuse ea, dar dacă vrei într-adevăr să-mi dai o mînă de ajutor, aruncă, te rog, apa din albie. Pînă atunci eu o să întind rufele.

Felméri îşi dădea seama că fata îi place din ce în ce mai mult. Ar fi privit-o pînă seara, aşa cum se mişca, graţioasă, înălţîndu-se pe vîrful picioarelor, încordîndu-şi muşchii şi întinzînd braţele să aşeze pe frînghii rufele puse la uscat.

— Ştii să înoţi ? îl întrebă Ilonka.

Mergeau alături, pe prundişul falezei. Cărarea şerpuia pe un sol ud, printre pîlcuri de pipirig ; în depărtare, pe mica peninsulă în formă de lună, se zăreau trei sălcii pletoase. Golful minuscul era mărginit, în dreapta, de arcul interior al peninsulei, iar în stînga de stufăriş. Sălciile înconjurau un luminiş dè aproximativ douăzeci-douăzeci şi cinci de metri pătraţi ; frunzişul lor aplecat spre lac părea învelişul unor corturi. Din luminiş se deschidea panorama coamei dealului. Pante domoale cu livezi, apoi mii şi mii de butuci de viţă de vie ce se aliniau într-o ordine perfectă, aproape militărească. Puţin mai sus se vedeau pereţii decoloraţi de soare ai vilelor staţiunii balneo-climaterice.

— E o privelişte ca în basme, exclamă locotenentul, în timp ce se dezbrăca.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti fata, în timp ce îşi scotea şorţul, rămînînd doar în micuţul bikini, confecţionat din acelaşi material cu sutienul. Ştii să înoţi ?

— N-am veleităţi de campion olimpic, spuse locotenentul, dar ştiu să mă menţin la suprafaţă. E adîncă apa aici ?

— Destul de adîncă, spuse fata, luînd-o spre lac într-o fugă plină de graţie şi armonie. Intră în apă, se bălăci puţin, apoi se avîntă spre apa mai adîncă. Dispăru deodată din cîmpul vizual al tînărului. Vreo jumătate de minut înotă sub apă. Ce-i, domnule locotenent ? îl strigă după aceea strănutînd. Păşind pe fundul lacului, unde apa era mai mică, îi făcu un gest de chemare, cu mîna.

Înotară aproape lipiţi unul de altul. Fata se afla puţin în avans, înotînd pe spate, aşa că se şi puteau privi ochi

în ochi. Apa era lină și călduță, cerul senin, învăpăiat de soare.

— Cu Mennel de cîte ori ai făcut baie ? întrebă locotenentul, apucîndu-i glezna cu o mișcare rapidă.

— Ce vorbă-i asta ? protestă ea. Dă-mi drumul, că te pocnesc !

Se zbătu și smuci piciorul, încercînd să se elibereze din strînsoare.

— Ei ? întrebă el descleștîndu-i glezna și alăturîndu-i-se iarăși printr-o singură mișcare a mîinilor și picioarelor.

— Cu Mennel ? O singură dată. În după-amiaza aceea, spuse fata. Dar ce înseamnă asta ? Mă anchetezi ?

— Nu chiar, făcu el. Doar cît să se confirme ce-a spus tipul dumitale.

Fata se întoarse pe o parte, înotînd lîngă Felméri, privindu-l.

— Tipul meu ? Cine mai e și ăsta ? întrebă ea uimită.

— Kázmér. Tábori Kázmér.

— Ce te face să crezi că ar fi... al meu ?

— Nu-i vorba să cred ; sînt absolut sigur, spuse locotenentul. E o certitudine. Pot să pariez pe orice.

— Și ce înseamnă „să se confirme ce-a spus tipul meu" ? îl descusu fata din ce în ce mai curioasă.

— Mă referam la ce i-a spus bătrînului...

— Colonelului ?

— Da.

Fata trecu înot în partea stîngă a tînărului. Soarele îi lumină fața. Își închise ochii, ferindu-se de lumina prea puternică.

— Ce i-a spus Kázmér bătrînului ? îl întrebă.

— I-a explicat că noi avem baftă. Mediu cultivat, femei splendide, plus posibilitatea ca, în timpul anchetei, între două audieri, să ne mai destindem scăldîndu-ne în lac și chiar pescuind. Închipuie-ți că aș avea biroul aici. Eu mă aflu în spatele mesei. Îndepărtează-te puțin ; nu-mi place ca cineva să-și vîre nasul în actele din dosarul pe care-l am în față.

— Mă rog, zise fata, dîndu-se un pic înapoi. Telefonul dumitale unde e ?

— Aici, în dreapta mea. Mă miră că nu-l vezi.

— Îmi dai voie să sun de aci la cineva ?

Un timp se ţinură aşa, de joacă. Lui Felméri îi plăcea că fata are simţul umorului. La rîndul său, Ilonka se simţea bine în compania tînărului, îi plăcea firea lui sinceră, deschisă. O puneau însă un singur lucru pe gînduri, afirmaţiile lui în legătură cu Kázmér, Tábori Kázmér :... „tipul dumitale... Nu-i vorba să cred, sînt absolut sigur. E o certitudine. Pot să pariez pe orice..."

După ce ieşiră din apă, fata se întinse pe spate în iarbă şi închise ochii. Îi ceru locotenentului o ţigară, o aprinse. Felméri se aşeză lîngă ea cu faţa în soare, studiind desenul delicat al atît de atrăgătorului chip, strălucirea minusculilor stropi de apă ce se prelingeau pe faţa ei.

— Aşadar, după părerea dumitale, Kázmér este tipul meu ? întrebă fata.

— Da. Sau, dacă preferi termenul, iubitul tău. Este gelos, de aceea l-a plesnit pe Mennel peste gură.

— Dumneata ce ai fi făcut în locul lui ? îl iscodi ea deschizînd pleoapele şi acoperindu-şi fruntea cu mîinile. Fără să mai aştepte însă, răspunsul locotenentului, începu să-i explice precipitat : Nu uita, Kázmér mă cunoaşte de cînd m-am născut. M-a dădăcit chiar. Aşa că, atunci cînd Mennel s-a purtat cu mine ca un mitocan, Kázmér putea să interpreteze asta ca o insultă la adresa surioarei sale. La asta nu te-ai gîndit ?

Felméri smulse nişte fire de iarbă. „Explicaţia e plauzibilă, se gîndi el, totuşi nu prea îmi vine să cred." Îşi imagina silueta fetei cînd traversa drumul în fugă. Vedea faţa ei radiind. Îl lua de braţ pe Kázmér, asculta vorbele, explicaţiile lui, apoi Ilonka se întunecă la faţă, privirea-i era plină de îngrijorare. Şi, mai tîrziu, cînd fata se afla în camera de zi. Cum o privea Kázmér, cum vorbea cu ea. Nu, îndeobşte nu se foloseşte un asemenea ton faţă de sora ta mai mică. Aruncă spre fată firele de iarbă smulse.

— Spune-mi, Ilonka, ce fel de cuceritor era acel neamţ ?

Fata contempla visătoare cerul senin. Felméri avea impresia că ea îşi aduna gîndurile, îşi reîmprospăta amintirile.

— Adevărul este că-l cunoşteam prea puţin, răspunse. Ce fel de om a fost ? Cum să spun ? Un om ferm, sigur

de sine. Chiar din primul moment lăsa impresia că în toate merge la sigur. Mă înțelegi, nu-i așa ?

— Mă străduiesc.

— Cred că Mennel a venit aici, în Ungaria, convins că știe totul despre noi. Sper că nu greșesc susținînd că asta era convingerea lui. Cineva sau poate mai multe persoane l-au inițiat înainte de a întreprinde această călătorie. Poate că i-au spus așa : amice, acolo poți merge la sigur, fetele pot fi ademenite, trebuie doar să le faci oferte, ele se vor simți fericite că se pot culca în patul unui occidental. Dealtfel, a și făcut niște remarci în acest sens. Dumneata, probabil, credeai că l-am mințit pe nenea Máte, cînd mă aflam acolo, în prezența tuturor. Adică, în relațiile noastre s-ar fi creat o asemenea situație, încît el, în mod firesc, putea să avanseze propunerea de care ai auzit. Înțelegi, nu-i așa, la ce mă gîndesc ?

— Cred că da, spuse Felméri plăcut impresionat de modul logic de a gîndi al fetei.

— Nu a existat o asemenea situație. Te rog să mă crezi. Am fost prietenoasă și nimic mai mult. Am conversat, am glumit. El mi-a depănat din amintiri. După cît am putut să-mi dau seama, a făcut înconjurul globului de vreo trei ori.

Fata scuturâ pe iarbă scrumul de țigară și se întinse cu fața-n jos, pentru a se bronza pe spate. Se rezemă în coate, așezîndu-și bărbia în palme.

— Mennel s-a înșelat amarnic. Atunci cînd l-a lovit Kázmér, a rămas perplex pentru moment, dar nu atît ca urmare a loviturii, ci pentru că nu-i venea să creadă că-l plesnise de-adevăratelea. Privirea lui parcă spunea : Cretinule, doar pentru atîta lucru m-ai lovit ?

— Spune-mi, Ilonka, Mennel ți-a făcut cumva vreo aluzie la anumiți cunoscuți ai lui din Ungaria ?

Fata se gîndi îndelung, amînîndu-și răspunsul. Asta nu-i plăcu locotenentului.

— Așa ceva nu mi-a dat de înțeles. A spus cîte ceva în sensul că ne-ar cunoaște țara. Dar a spus în așa fel încît n-aș putea afirma că ne-a mai vizitat țara. Aveam impresia că vrea doar să se laude, să-și dea aere de atotcunoscător.

Fata stinse chiștocul țigării, vîrîndu-l în solul moale, și pieptănă cu vîrful degetelor iarba încă udă. Un timp

nu se mai uită la locotenent. Nici chiar atunci, cînd spuse pe neașteptate :

— Știi cît de mult îți compătimesc logodnica ?

— Nu sînt logodit.

— Atunci pe fata cu care ai să te logodești sau cea care îți va deveni soție. Eu, de pildă, nu te-aș lua de bărbat chiar dacă m-aș îndrăgosti lulea de dumneata.

— Pot să știu și eu de ce ? întrebă Felméri, ațintindu-și privirea pe bărbia fetei. De ce nu te uiți la mine ?

Ilonka îl privi clipind.

— M-ai interoga pînă și în noaptea nunții, spuse.

— Fii sigură că atunci aș avea alte preocupări, surîse el. Greșești, crezînd că noi ne ocupăm tot timpul numai de interogatorii. Pe dumneata, spre exemplu, nu te interoghez. E adevărat, însă, că mă frămîntă acest caz. Mă pasionează. La urma urmei a fost ucis un om. Pe dumneata nu te interesează cine este ucigașul lui Mennel ? Și de ce l-a omorît ?

— Ba da.

— Știi ce aș face eu acum, dacă aș asculta sfatul inimii? Fata nu răspunse. Felméri continuă : Te-aș lua în brațe, te-aș duce într-o cameră comodă și răcoroasă și... mai departe nu mai spun, căci n-aș dori să mă încaier cu inginerul. Îl iubești ?

— Ilonka își lăsă capul în jos și începu să smulgă iarba din pămîntul ud.

— Și dacă-l iubesc, ce-i cu asta ? întrebă.

— Atunci e firesc să-l aperi, spuse Felméri.

— Doar nu-l suspectați pe Kázmér ? tresări fata, ridicîndu-și subit capul. Asta-i o nerozie. Nu el este făptașul. Sigur !

Felméri urmări cu atenție reacțiile fetei. I se păru că privirea ei exprimă spaimă. Pupilele i se dilatașeră de tot. Îi încolți în minte gîndul că Ilonka nu-i spusese chiar totul. Că tăinuia încă ceva foarte important.

— Nimic nu e sigur, Ilonka, spuse. S-ar putea întîmpla ca Mennel să nu fi uitat ofensa și, să zicem, a avut de gînd să se răfuiască cu el. S-au întîlnit în dimineața zilei de douăzeci.

— Dar nu s-au întîlnit.

Felméri înregistră atent protestul ferm al fetei, dar se prefăcu a nu fi auzit nimic. Continuă firul presupunerilor.

— Lui Kázmér îi şi ieşise din minte încăierarea din ziua precedentă şi s-ar putea să-l fi salutat cu amabilitate pe Mennel, care însă l-a atacat...

— Ai înnebunit ? izbucni fata, privindu-l cu duşmănie. Îţi repet că nu s-au întîlnit. Kázmér a fost la Budapesta. Şi, la urma urmelor, spuse după o scurtă pauză, Mennel oricum nu l-ar fi atacat pe Kázmér. Înţelegi ? Mennel dorea să întreţină relaţii bune cu el.

— De unde o mai ştii şi pe asta ?

— Ştiu. Şi dacă ţi-o spun eu, poţi să crezi.

Felméri rîse maliţios.

— Te cred. De ce n-aş crede-o, cînd mi-o spui dumneata ?

— Degeaba mă iei peste picior, aşa stau lucrurile.

Se ridică, aşezîndu-se picior peste picior.

— Vă credeţi mult prea deştepţi, voi, ăştia, şi aveţi convingerea că toată lumea este neghioabă, cu excepţia voastră, firește. Vocea fetei era arţăgoasă, faţa i se congestionase de indignare.

— Dacă vrei să ştii, Ilonka, eu nu mă consider mai deştept decît media oamenilor luată pe parcursul a mai mulţi ani, dar nici neghiob nu sînt. Aş vrea să te cred, înţelege-mă, şi de fapt, chiar am încredere în dumneata. Explică-mi, însă, clar, de ce ar fi dorit Mennel să întreţină relaţii amicale cu Kázmér ? Ce motive avea ? Din simplă simpatie sau urmărea să obţină ceva de la el ?

— Nu ştiu, răspunse fata îngîndurată, cu privirea lăsată în jos. Nu ştiu, repetă, de astă-dată cu o voce aproape plîngăreaţă ; dar aşa este, chiar dacă nu mă crezi.

— Nu te cred, confirmă Felméri cu fermitate. Şi am să mă îndoiesc pînă cînd ai să-mi răspunzi plauzibil la anumite întrebări. Fata îşi ridică încetişor capul şi îl privi cu neliniște. Aş vrea să ştiu precis unde se afla Kázmér în momentul crimei şi unde ai fost dumneata în noaptea zilei de nouăsprezece. O apucă de mînă şi îi spuse : Ilonka, crede-mă că nu vreau să-ţi pricinuiesc nici un rău. Înţelege odată că s-a comis o crimă, iar criminalul sau criminalii trebuie căutaţi printre cei care l-au cunoscut pe Mennel sau aveau relaţii cu el. Discreţia voastră nu face decît să

dea naștere la bănuneli. De ce nu ai încredere în mine ?

— N-am spus că n-am încredere în dumneata.

— Atunci, spune-mi, pe unde ai umblat în noaptea de nouăsprezece ?

Fata smulgea firele de iarbă cu o nervozitate vădită și se încăpățîna să tacă.

4

Liza stătea lîngă calorifer, cînd Kara își făcu apariția subit pe ușa terasei. Femeia îi auzise pașii, se prefăcu însă că aranjează perdelele. Își impuse un calm desăvîrșit și nu se întoarse, gîndindu-se că, dacă se comportă firesc, Kara nu va deveni bănuitor. Pur și simplu trebuia să pară a nu-și fi dat seama că cineva intrase în cameră, să lase impresia că nici nu i-a auzit pașii.

— Nu cumva ți-e frig, Liza ? o întrebă Kara în timp ce se îndrepta spre masă.

— N-aș zice. Atît de puternic arde soarele, încît mă tem că țesătura asta de tul n-o să mai reziste mult. Ia uite, Ernő. Întorcîndu-se spre fereastră, ridică un capăt al draperiei. Uite cum se destramă. La spălatul următor, se rup de tot. O să se bucure Blanka...

Pe Kara nu-l interesa perdeaua. Se așeză obosit pe canapea, se întinse, căscă somnoros.

— Salgó unde e ?

— Doamne, toantă mai sînt. Am uitat de tot.

Se așeză lîngă colonel și, coborînd glasul pînă la șoaptă, îi transmise mesajul lui Salgó.

Kara, la fel ca și Salgó, se tulbură. În caz că Mennel avea rude în Ungaria, ancheta trebuia extinsă. Dar cum se face că Bálint nu știe nimic despre acest lucru ? Să nu fi aruncat măcar o privire pe cererea de viză a lui Mennel ? Desigur, s-ar putea ca Mennel să nu fi înscris numele rudelor sale aflate în țară.

— Interesant, spuse, pînă în prezent nu știam de verișoara lui Mennel. Pe unde mai e Felméri ?

— Face baie cu Ilonka.

— Dar repede s-a mai agățat de fusta ei. Ai putea să-l cauți, Liza dragă ?

— Ce să-i spun ?

— Să-i telefoneze lui Dombai. Să afle totul despre fata aceasta, precum și despre proprietarii Opelului.

Liza dădu din cap aprobator și o luă repede din loc. Era deja în grădină, cînd în camera de zi își făcu apariția Otto Huber.

Kara observă obrazul proaspăt bărbierit și privirea obosită a neamțului. Avu senzația că-l mai cunoscuse cîndva. Încercă să-și amintească pe unde a mai văzut acest chip sau în ce împrejurări ar fi putut să-l întîlnească, dar oricît își bătu capul, nu reuși. „Nu-i nimic, se consolă el. E un fapt arhicunoscut că fiecare om are cîte un alter-ego pe undeva, pe glob, care îi seamănă leit."

— Cum se vede, domnule, ne aflăm între patru ochi, spuse Kara.

— Mulțumesc, domnule colonel, pentru că mi-ați prilejuit această conversație, spuse Huber, scoțîndu-și din buzunarul hainei punga de piele plină cu țigări de foi. Serviți ?

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse Kara, aprinzîndu-și una.

Avea impresia că Huber ezita, nesigur pe sine ; părea că vrea să spună ceva, dar încă nu se putea decide s-o facă și trăgea de timp, ba aranjîndu-și pantalonii, ba mutînd scrumiera dintr-un loc în altul. Răbdare ! Pînă la urmă va grăi el, totuși.

— Domnule colonel, începu Huber în sfîrșit, dacă ați veni cu mine la garaj, v-aș arăta aparatul de radio special prevăzut cu emițător și receptor, montat în limuzina lui Viktor Mennel, cu care ocazie v-aș preda și pistolul cu amortizor de care dispunea el.

Deși Kara avea cunoștință de existența aparatului, comunicarea neașteptată a lui Huber îl surprinse. „Asta da, surpriză, își spuse. La orice m-aș fi gîndit, numai la așa ceva, nu. Omul ăsta trece imediat la esența lucrurilor, nu se-ncurcă în fleacuri."

— Aparat de emisie și recepție ? Domnule, dumneavoastră glumiți, pesemne.

— Vorbesc cu cea mai mare seriozitate, răspunse neamțul. Știam că veți fi uimit.

— Nu pot să neg, recunoscu Kara. Ați reușit să-mi produceți realmente o surpriză. Ca să spun așa, cu asemenea comunicări ne întîlnim rar în activitatea noastră.

Huber arăta vădit ușurat, asemenea unui copil care, după îndelungi șovăieli, le destăinuie părinților cine știe ce năzbîtie pe care a făcut-o.

— Am trecut de obstacolul cel mai greu, spuse. Nu era o naștere ușoară. Nu exagerez, domnule colonel, aceste minute reprezintă o cumpănă a vieții mele. Poate în sens bun, poate invers, încă nu pot să-mi dau seama. Pînă la urmă, omul trebuie să-și asume răspunderea față de propria-i persoană.

— Înainte de a merge la garaj, trebuie să clarificăm însă unele lucruri.

— Vă stau la dispoziție. Îmi promiteți că tot ceea ce am să vă comunic acum, sau eventual mai tîrziu, va rămîne confidențial ?

— Firește, domnule Huber.

— Și nu le veți folosi împotriva mea.

— Cum puteți să vă închipuiți așa ceva ?

Huber se uită fix în ochii colonelului. Privirea lui avea acea transparență specifică oamenilor care n-au nimic de ascuns în străfundurile sufletului lor.

— ...Și nu voi fi șantajat, nu se va încerca să fiu atras într-o rețea.

— Aveți cuvîntul meu că voi trata comunicarea dumneavoastră în mod absolut confidențial. Comunicați-mi însă numai ceea ce doriți și cît veți crede de cuviință.

— Mulțumesc, domnule colonel. Închise ochii, cu vîrfurile degetelor își frecă tîmplele, apoi își scuturâ capul, ca și cum ar fi dorit să se reculeagă. Umplu pînă la refuz paharele cu coniac și îl goli repede, pînă la fund, pe al său. Trebuie să vă relatez ceva. Vorbea sacadat și agitat, asemenea delincventului hotărît să-și ușureze sufletul, destăinuind pocăit infracțiunile comise. Mă trag dintr-o familie de militari. Bunicul și tatăl meu au fost militari.

Poate că ați auzit de numele Otto von Huber, general de infanterie. A fost ofițer de stat major al lui Hindenburg. Eu însumi am devenit tot militar. Calea pe care am străbătut-o este asemenea celei parcurse de mai toți foștii ofițeri prusaci. Încă din tinerețe am ajuns ofițer de stat major. Și încă ceva : nazist. Nazist din convingere. Un înflăcărat și credincios adept al lui Adolf Hitler. Am ajuns în Ungaria ca tînăr ofițer de stat major. Ofițer subordonat atașatului militar și obligat, în consecință, să învăț limba maghiară. Din mai multe motive, dar nu intru în detalii. Unul din numeroasele motive a fost stabilirea de bune relații cu ofițerii maghiari de stat major. Am făcut-o cu plăcere, iar munca mea a fost încununată de succes. În corpul de ofițeri ungar mulți au simpatizat cu Reichul. Mai tîrziu am fost trimis pe front. Am ucis pentru victorie. Am ucis ca să rămîn în viață. Norvegia, frontul din Răsărit, Moscova, Kursk, Orel, Voronej. Apoi Normandia. Aflînd că și tatăl meu a participat la atentatul împotriva lui Hitler, l-am renegat. Am cerut executarea lui. A fost spînzurat. Mama mea s-a sinucis. Iată, acesta am fost eu. Nenumărate decorații mi-au împodobit pieptul. Am fost mîndru de fiecare decorație în parte. Apoi am devenit prizonier de război. S-au purtat cu noi fără milă. Dumneavoastră nici nu bănuiți cît de sălbatici au fost cu noi francezii cei cultivați. Am organizat o rebeliune. Încă și azi pentru mine este o enigmă cum de n-am fost executat. Am fost izolat de camarazii mei. Aproape un an am trăit singur în celula mea. În timpul ocupației, în această celulă au fost întemnițați numeroși participanți la mișcarea de rezistență : francezi, olandezi, belgieni. De acolo au fost trimiși la spînzurătoare. Am citit însemnările lor scrijelite pe pereți. Nici eu nu știu și nu m-am edificat nici pînă azi, dacă aceste rînduri de adio sau profesorul cu care timp de cîteva luni am stat în aceeași celulă m-au determinat să reflectez. Fapt este că am început să mă frămînt.

Kara asculta relatarea oaspetului cu cea mai mare atenție. Nu era primul caz cînd foști ofițeri naziști, descendenți ai iuncherilor prusaci, rupeau radical cu trecutul lor. Își reaminti niște nume și se gîndi că nu avea nici un motiv să pună la îndoială sinceritatea lui Otto Huber. Dar anii îl învățaseră pe Kara să nu se încreadă doar în vorbe.

În asemenea situații își amintea mereu de un călugăr aparținînd Ordinului Sfîntul Pavel, cu care, în anii cincizeci, a fost întemnițat în aceeași celulă : erau de-a dreptul uluitoare reflecțiile marxiste ale acestui călugăr. Învățase pe de rost întregul Manifest al Partidului Comunist, cita pagini întregi din Anti-Dühring și ar fi putut să predea marxismul la orice școală superioară de partid. Atunci și-a dat seama că știința poate fi asimilată de oricine, dar acest lucru nu e totuna cu acceptarea și însușirea acestor adevăruri. Ce-i drept, Huber demonstrase deja prin faptele sale cîte ceva, dar nu strica totuși să fie prudent.

— Credeți-mă, domnule colonel, spuse Huber, sînt dezgustat de mine. De ceea ce am fost. Cu toate acestea nu am avut curajul să-mi pun capăt zilelor. Nu sînt comunist. Nici n-am să devin. Pe mine mă separă multe lucruri de dumneavoastră. Dar există ceva în care mă declar profund de acord cu dumneavoastră. Anume că nu doriți războiul. Nici eu nu-l vreau. Urăsc războiul. Dar sînt german. Trăiesc bine. Foștii combatanți, veteranii, sînt prețuiți la noi. Veteran sînt și eu. Mă bucur de unele privilegii, favorizat fiind și ca urmare a faptului că tatăl meu a fost executat de regimul lui Hitler. Cu toate acestea, nu mă pot împăca cu mine însumi și cu spiritul revanșard care se întețește, pricinuindu-vă și dumneavoastră destule griji. De douăzeci de ani simt că ar trebui să fac ceva. De douăzeci de ani îmi detest propria lașitate. Acum am întreprins primul pas. Nu vreau să vă ofer serviciile mele, iar dacă dumneavoastră mi-ați avansa propuneri de acest gen, le-aș refuza. Este, pur și simplu, vorba de faptul că aș dori să răscumpăr măcar o parte infimă din culpele mele. Aș dori să mă credeți.

— Nu am nici un motiv să mă îndoiesc de spusele dumneavoastră, îl asigură Kara.

— Ba da, dumneavoastră aveți nu numai dreptul, ci și datoria de a vă îndoi.

— În anumite împrejurări, spuse Kara. Vedeți, domnule Huber, noi știm foarte bine că în Germania occidentală trăiesc milioane de oameni adepți ai cauzei păcii. Noi nu confundăm niciodată poporul cu unii conducători. Noi dorim să facem comerț cu dumneavoastră : or acest lucru presupune încredere.

— M-au liniștit aceste cuvinte ale dumneavoastră, spuse Huber. Își scutură scrumul din vîrful trabucului. În primul rînd aș dori să vă comunic că firma Hanza este una din titulaturile sub care se ascunde Oficiul de Informații.

— Prin urmare, Mennel a fost ofițer de informații.

— Așa este. Și nu unul lipsit de abilitate.

— Și dumneavoastră ?

— Și eu am acest statut, am depus jurămîntul ; cu toate acestea nu sînt ofițeri de informații.

— Cum să înțeleg asta ?

— Vă explic. Dintre angajații noștri, cunosc activitatea ofițerilor de informații numai cei care lucrează la Secția „B" a Direcției Est. Ceilalți nu.

— Dumneavoastră lucrați la secția „B" ?

— De doi ani. Am lucrat la Direcția Est deoarece cunosc limba maghiară, o vorbesc relativ bine. În urmă cu doi ani, ca fost ofițer de stat-major, au vrut să mă reactiveze. Cineva din Centrală i-a atras atenția lui Egon Braun asupra persoanei mele. El este șeful secției „B". Înainte de război a emigrat în Statele Unite. Este un inginer cu o calificare excelentă. Puțini îi cunosc trecutul. Auzisem că Braun a fost ofițer al Abwehrului, infiltrat în Statele Unite. Nu știu dacă este adevărat. Potrivit convingerii mele, el nu este un prea entuziast simpatizant al S.U.A. Braun m-a convocat la el, spunîndu-mi că va conta pe mine, pe munca, pregătirea și calificarea mea. M-a informat că în țările din Estul Europei, inclusiv în Ungaria, s-a creat o rețea largă. El a vrut să preiau conducerea compartimentului ungar. Nu i-am acceptat propunerea, invocînd vîrsta și faptul că aș dori să-mi uit trecutul. M-a înțeles, cel puțin aparent. Întrucît îmi spusese prea multe, a considerat oportun să fiu transferat la secția „B" și să depun jurămîntul referitor la păstrarea secretului. Așa am ajuns acolo, unde putea să mă țină sub observație. Mi-a repartizat o sferă de activitate unde să pot vedea numai „mozaicuri". Am lucrat la „grupul de sinteze". Trebuia să evaluez plauzibilitatea datelor primite de la agenți și să elaborez concluzii pe marginea lor. Dar chiar din mo-

zaicuri puteam să trag anumite concluzii. Mă gîndesc cu precădere la aspectele de metodologie.

— Şi anume ?

— Două chestiuni pot menţiona cu certitudine, spuse Huber. Prima : Direcţia lui Braun a realizat o excelentă reţea de informaţii în Ungaria. Din păcate nu vă pot da nume. Acestui serviciu de investigaţii îi revine sarcina de a culege date compromiţătoare asupra persoanelor care, prin funcţiile lor, prin situaţia lor pot prezenta vreun interes pentru Oficiul de Informaţii. Mă refer la relaţiile lor cu femeile, la acte de corupţie, la datorii tăinuite, pasiuni, vicii şi alte aspecte de această natură. Printre ele figurează şi comercializarea forinţilor scoşi din ţară în mod fraudulos cu prilejul unor călătorii turistice şi achiziţiile de valută occidentală. Cei de la serviciul de investigaţii cercetează, fără a avea dreptul să recruteze pe cineva. Cealaltă chestiune : recrutarea agenţilor se face, în genere, în Occident. Astfel este lipsită de riscuri. Mennel şi ceilalţi ofiţeri de informaţii, avînd astfel de împuterniciri, se întîlnesc cu agenţii mai ales în Occident. Dumneavoastră, domnule colonel, nu aveţi o situaţie deloc uşoară. De pildă, Mennel, vara trecută, s-a întîlnit cu agenţii în Italia, Austria, Iugoslavia.

Kara dădu din cap. „Aşa este, se gîndi, într-adevăr nu e uşoară munca în Securitate."

— Aţi putea să precizaţi cu ce misiuni a fost trimis Mennel în Ungaria ?

— Nu ştiu exact. Eram în relaţii amicale cu Mennel, m-a stimat, uneori mi-a spus chiar mai mult decît ar fi fost permis. Una din misiuni a fost, fără îndoială, aceea de a stabili relaţii de afaceri cu întreprinderi ungare. Acest lucru era necesar pentru a păstra aparenţele legale. În al doilea rînd, trebuia să se întîlnească cu cîţiva agenţi. Dar cred că cea de-a treia misiune a fost cea mai interesantă. Anul trecut, în Italia, Mennel a făcut cunoştinţă cu o unguroaică şi cu fiica acesteia.

— O ştiţi de la Mennel ?

— Ca unul care lucram la „sinteze", am citit raportul lui Mennel. Mai tîrziu am şi stat de vorbă cu el despre acest lucru. Trebuia să mă pronunţ, împărtăşind propria-mi opinie asupra raportului. Aveam o părere pozitivă.

Mennel avea relații intime cu o tînără unguroaică. La un moment dat, mama ei a spus că, în timpul războiului, a devenit amanta unui ofițer german care, în timpul retragerii armatei, a capturat valori inestimabile.

— Valori ? Ce anume ? întrebă Kara, în timp ce se gîndea cît de delicată era formularea lui Huber. Califica jaful și prădarea drept „captură".

— Nu știu precis. Bijuterii, pietre prețioase, monede de aur, valută, sume mari de dolari, lire sterline și Dumnezeu mai știe ce... Potrivit raportului, era vorba de valori inestimabile. Am apreciat că relatarea confidențială a femeii era reală. Din păcate, camarazii mei nu au luptat numai, ci au și jefuit, domnule colonel. Mă gîndesc că acestea sînt chestiuni de notorietate publică. Esențialul rezidă în faptul că ofițerul german a ascuns „captura" în vila femeii. Îi promisese că după război se va întoarce și va pleca împreună cu ea, precum și cu aceste comori, undeva, în America de Sud, unde vor începe o viață nouă. Ofițerul a dispărut, nu a mai reapărut pe scenă. Iar femeia nu a îndrăznit să se atingă de valorile ascunse. Îi era teamă.

— De ce ?

— Asta numai ea ar putea să spună, rosti Huber, ridicînd din umeri. Mă gîndesc că nici la dumneavoastră valorificarea bijuteriilor nu este o treabă lesnicioasă. Bijuteriile se mai află și acum pe teritoriul Ungariei. În ce-l privește pe Mennel, el convenise cu acea femeie că va veni în Ungaria pentru a scoate bijuteriile din țară. Femeia, împreună cu fata, urmau să plece într-o excursie în Occident, unde aveau să ceară drept de azil. Din suma rezultată prin valorificarea bunurilor, cincizeci la sută i-ar fi revenit lui Mennel, respectiv firmei Hanza. Bănuiesc că între moartea lui Viktor Mennel și soarta acestor bijuterii există o strînsă legătură.

— E posibil, spuse Kara. Deși, în caz că Mennel ar fi fost ucis din motive de ordin material, apare o nouă problemă : de ce i-au lăsat valorile.

— Tocmai de aceea, ca dumneavoastră să nu vă gîndiți la o crimă care are drept mobil jaful.

— Această presupunere este logică numai dacă, în afară de Mennel, mai aveau și alții cunoștință de bijuteriile ascunse.

— Asta e. Știa și logodnicul fetei, care, în vara anului trecut, a fost tot într-o excursie în Italia. Cu prilejul acesta l-a cunoscut pe Mennel.

— Așa devine mai interesantă povestea. Și chiar logică. Ce știți despre această femeie ?

— Din păcate foarte puține lucruri, spuse Huber. În raport, ea figurează sub pseudonimul Silvia ; numele real nu mi l-a destăinuit însă Mennel. Știu doar atît că bărbatul ei a murit în timpul războiului. Cînd a devenit amanta ofițerului german, era deja văduvă.

— Ați putea descrie semnalmentele ei ?

— Nu, spuse Huber. Mi se pare că nu locuia la Budapesta, ci într-un orășel de provincie. Asta o știu din contextul misiunii încredințate lui Mennel. Nu e mult, totuși e ceva. Ei, ne uităm la mașină ?

— Desigur, spuse Kara, dar nu se mișcă din loc.

— Dacă vă interesează, cu plăcere v-o pun la dispoziție. Nu vreau s-o duc acasă. Puteți s-o studiați. Merită. Aparatul de emisie-recepție reprezintă o adevărată performanță radiotehnică. A fost construit de o firmă japoneză de aparate de radio, în colaborare cu firma „Siemens".

— Nu veți avea neplăceri ? întrebă Kara, bucurîndu-se, totuși, de oferta lui Huber. Dacă eu aș fi șeful dumneavoastră, aș stărui să readuceți mașina.

Huber zîmbi inteligent și cu subînțeles.

— Așa este, domnule colonel. Dar eu nu trebuie să știu că în limuzină a fost montat un astfel de aparat. Cînd Braun m-a trimis să semnez contractul, nu mi-a pomenit despre misiunea ilegală încredințată lui Mennel. Voi raporta că mașina a ars. Dumneavoastră îmi veți da o hîrtie oficială, iar Braun se va liniști complet. Se va gîndi că autoturismul a fost distrus de Mennel, știind că în mașină a fost montat un mecanism capabil s-o facă praf. Mecanismul a fost montat tocmai în scopul de a evita ca aparatul de emisie-recepție să ajungă în mîinile dumneavoastră. Anul trecut a avut loc un incident la un punct de trecere a frontierei poloneze, grănicerii au dorit să cerceteze autoturismul unui agent. Acesta a acționat mecanismul, iar mașina a fost distrusă complet.

— Mulţumesc, spuse Kara, ridicîndu-se în picioare. Aş mai fi vrut să vă mai pun unele întrebări, dar sînt legat de promisiunea pe care v-am făcut-o.

Huber îşi netezi părul des. Porni, dar după cîţiva paşi se opri în uşa terasei.

— Vă înţeleg, domnule colonel, spuse. În locul dumneavoastră şi eu i-aş pune cîteva întrebări lui Otto Huber. Am fost ofiţer de stat major, posed unele noţiuni asupra activităţii agentului de informaţii, precum şi despre munca de contrainformaţii, despre prevenirea şi combaterea tentativelor de spionaj. Dar trebuie să mă înţelegeţi. Sînt german. Nu pot ieşi din propria-mi piele. Considerente etice mă împiedică să spun mai mult. Trebuie să recunosc că, dacă Viktor Mennel ar mai fi acum în viaţă, această conversaţie nu ar mai fi avut loc.

Huber se întunecase la faţă. Kara îi simţea zbuciumul crescînd.

— Mi-e foarte greu să ajung pînă acolo, domnule colonel, încît să-mi asum răspunderea de a-i trăda pe cei aflaţi în viaţă şi a-i da pe mîna securităţii maghiare. Şi de-a putea trăi apoi avînd conştiinţa că X sau Y au ajuns în închisoare pe baza depoziţiei mele...

— Înţeleg, spuse Kara. Doriţi să evitaţi pînă şi aparenţa de trădător. Nu insist. Spontan, îi veni ideea să scoată din portofel o carte de vizită pe care notă un număr de telefon. Aş dori să-l păstraţi. E numărul meu de telefon. Poate reuşiţi să vă depăşiţi inhibiţia şi să vreţi să-mi vorbiţi într-un anume moment.

Huber puse cartea de vizită în portofel.

— Mulţumesc.

Porniră spre garaj. În grădină era linişte ; soarele torid ardea... Evenimentele îl tulburaseră pe colonel. Uitase şi de pescuit. Gîndurile îl năpădeau, rotind în jurul acestui caz deosebit. Avea totuşi sentimentul că pînă la urmă va găsi firul care să-l conducă la descoperirea reţelei încă necunoscute a „firmei" Hanza. Pe urmă se descurajă, spunîndu-şi că era vorba de un caz cu mult mai complicat decît şi-ar fi putut imagina iniţial. Spre exemplu... Se opri meditînd, masîndu-şi lobul urechii.

— Dacă şeful dumneavoastră, Braun, dacă i-am reţinut numele corect, nu v-a iniţiat în misiunea lui Mennel, asta denotă cumva că ar fi renunţat la recuperarea valorilor ?

— Pe mine mă întrebaţi ?

Soarele bătea în ochii lui Huber ; acesta îşi ridică palma lată, punînd-o streaşină frunţii.

— Mă gîndeam şi eu cu voce tare, spuse Kara, pornind mai departe.

— Dacă-mi permiteţi, am să gîndesc şi eu tot cu voce tare.

Mă adresez acum exclusiv mie. Întrucît Braun nu m-a iniţiat în această afacere, înseamnă că va trimite pe cineva, fără ştirea mea, în Ungaria. Întrebarea este : pe cine anume ? Nu există nici o certitudine că această persoană va sosi direct din Germania.

Blanka se simţea mult mai bine. Făcu o baie în apă călduţă, înghiţi două antinevralgice, îşi luă şi pulsul. Era normal. În clipa în care Kázmér intră în odaie, putu să constate cu plăcere că faţa ei se mai descreţise, privirea-i era calmă.

— Te simţi mai bine ? o întrebă.

Femeia îşi aranjă părul de culoare închisă, observînd, în acelaşi timp, în oglindă, privirea îngrijorată a lui Kázmér.

— Cu mult mai bine. Dar cred că ai dreptate. Trebuie să mă internez într-un spital. Mi-e teamă, totuşi...

— Dragă, mămicuţo, nu trebuie să te sperii, spuse Kázmér. Crede-mă, n-ai nimic serios. Eşti puţin obosită, iritată. Îi apucă mîna maică-sii, ridicînd-o şi sărutînd-o. Te-a scos din sărite faptul că plec pe o durată de patru ani, nu-i aşa ?

Femeia tăcu. Tînărul îşi încruntă fruntea. Intuise, oare, corect că nici acum mama lui nu voia să-şi dea seama ce însemna pentru el această numire ? Patru ani nu e o perioadă lungă, mai ales că, în fiecare vară, va putea să petreacă şase săptămîni acasă. De ce nu vrea să înţeleagă mama că nu întîmplător fusese selecţionat tocmai el ? Era dovada că profesorul Borsy îi recunoştea talentul, dîndu-i de înţeles, totodată, că puneau bază pe el, că se

bucură de încredere, iar după ce se va reîntoarce acasă avea să i se încredinţeze sarcini importante.

— Mămicuţo, îi spuse aproape în şoaptă, eu nu vreau să-ţi pricinuiesc vreo durere. Dacă într-adevăr plecarea mea te supără atît de mult, chiar azi îi scriu profesorului Borsy că renunţ la misiunea care mi s-a încredinţat.

Femeia apucă brusc ambele mîini ale fiului său.

— Nu, Kázmér, doamne fereşte ! Îmi dau seama perfect ce înseamnă pentru tine această misiune. Trebuie doar să mă obişnuiesc cu gîndul că ai să fii departe de mine timp de patru ani. Va trebui să-mi schimb ritmul de viaţă. Se ridică în picioare, respirînd adînc : Pleacă, fiule. La urma urmei, viitorul tău este mai important.

Kámér îşi sărută mama, întrebînd-o apoi dacă nu i-ar face plăcere, cumva, să facă împreună o plimbare pînă la hotel.

— Vei fi invitata mea, spuse, schiţînd un surîs. Dacă doreşti, te tratez şi cu o îngheţată.

— Hai să mergem, spuse femeia. Puţină mişcare poate că o să-mi facă bine.

Se plimbară încet, cu paşi lenţi, sub umbra platanilor. Strada era liniştită la această oră de după-masă ; cine n-avea restricţii ieşise la soare, pe malul apei, imediat după prînz, pe cînd alţii se refugiaseră în odăi răcoroase sau într-un colţ de grădină umbrit.

Degeaba mai căuta Blanka cu privirea vreun cunoscut ; grădinile îngrijite rămăseseră pustii ; doar sub umbrarele multicolore ale cofetăriei din apropiere mai erau cîţiva consumatori de îngheţată. Oameni necunoscuţi, pesemne vilegiaturişti străini. În scurt timp depăşiră şirul de platani. Pe lîngă vila Hunyadi au luat-o la dreapta, trecînd pe cărarea umbrită de tufe, apoi coborîră panta uşoară spre malul apei. În acest fel au scurtat drumul cu aproape un kilometru şi jumătate. Pe această coamă de deal, împădurită cu sălcii, arşiţa nu li s-a mai părut atît de insuportabilă, cum ar fi fost dacă o luau pe autostrada dată recent în folosinţă. Kázmér cunoştea cărarea aceasta folosită de localnici cum îşi cunoştea propriu-i buzunar. Încă din copilărie a bătătorit-o de nenumărate ori. Cărarea lega staţiunea de comună, iar plantaţia de salcîmi fusese odinioară terenul lui de „vînătoare". Cunoştea orice colţi-

şor al acestui teren, rîpele săpate de ploi, grotele create de capriciile naturii, luminişurile din partea sud-vestică a brădetului în pantă, acolo, unde a sărutat pentru prima oară o fată. Mama lui nu ştia nimic despre toate acestea. După cum nu ştia nici că aici se refugiase cu marea lui durere : fiind elev în clasa a treia de gimnaziu, aflase într-o zi toridă de august că Blanka nu era mama lui adevărată. Nici pînă azi nu ştia dacă pe bătrînul Hudák îl luase pur şi simplu gura pe dinainte şi scăpase vorba accidental sau dinadins i-a destăinuit secretul păstrat cu atîta străşnicie de către Blanka. Era posibilă şi această alternativă. Bătrînul Hudák nu scăpa nici un prilej de a-i face necazuri familiei Tábori.

O ţinea de braţ pe maică-sa, păşind alături, cu mare băgare de seamă. Nu se mai observa nici urmă din moleşeala ei de după-masă ; femeia păşea sprintenă, ca întinerită. Tăcută, însă. Tocmai ceea ce nu-i plăcu deloc lui Kázmér. Altădată, cînd se mai plimbau împreună pînă în comună, mama îi povestea neîncetat, îi explica cîte ceva sau, pur şi simplu, se jucau amîndoi copilăreşte, uitînd de toate, cît ţinea drumul. Erau jocuri nostime, născocite de mama lui. Trecînd în revistă cunoscuţii, prietenii, el trebuia să ghicească „coloritul" acestora. Nu culoarea părului, a ochilor, ci „coloritul" etico-moral al omului, aşa cum îşi imaginau ei fizionomia spirituală, modul lor de gîndire, grimasele, obiceiurile specifice ale acestora. Mama lui gîndea şi percepea lucrurile în imagini cromatice. Mental, ea reflecta mediul înconjurător în culori ; medita în culori. Convingerea ei era aceea că prin culori poate fi exprimat totul. Că orice însuşire umană are o anumită nuanţă subtilă, vizibilă şi perceptibilă. Kázmér nu împărtăşea această viziune ieşită din comun, dar aprecia că este un joc foarte distractiv şi uneori făcea mare haz, pufnind în rîs la cîte o comparaţie reuşită, îndrăzneaţă, hazlie. Astfel, se întîmpla ca, întors acasă, de la vreo întîlnire amicală, cînd mama încerca să-l descoasă cine mai participase, Kázmér să dea asemenea răspunsuri : a fost acolo un puşti de culoarea verde ca mlaştina, vărul său, un matematician galben auriu, logodnica acestuia, albastră ca sarea de cobalt, un fizician gri ca stînca.

Uneori se așezau pe malul lacului, ori într-un luminiș din coama dealului, ferit de vînturi. Maică-sa deschidea caietul de schițe ; vîrful creionului aluneca jucăuș pe planșă, în timp ce ea făcea observații pe marginea schiței încă nefinisate. Cam toate, în picturile ei — cerul, norii, apa, munții ce se vedeau la orizont, copacii, tufișurile — aveau culoarea galben-maronie a frunzelor de tutun ; numai luciul apei avea reflexe verzi-albăstrui, conferind o nuanță specifică fondului maro-galben-brun-negricios. Kázmér nu respingea această viziune, deoarece în ochii lui cerul era tot albastru, ca și luciul apei, frunzele arborilor erau tot verzi, cum le vedea toată lumea. „Dragă mămico, obișnuia el să gîndească, dacă ție-ți este mai ușor să privești viața prin această prismă, atunci privește-o mai departe în culorile maro, violet, sau cum vrei, vezi-l pe nenea Salgó în culoarea bananei și pe mătușa Liza în culoarea untului amestecat cu căpșuni, toate acestea pe mine n-au de ce să mă supere."

Erau aproape de drumul ce șerpuia pe faleza lacului, cînd Blanka rupse tăcerea de pînă atunci. Îl întrebă ce s-a întîmplat cînd era în odaia ei.

— M-am ciondănit puțin cu nenea Máté, recunoscu sincer tînărul, povestindu-i amănunțit cele întîmplate.

Femeia își încetini ritmul pașilor, ascultînd fără să comenteze ; doar prin cîte o ușoară grimasă a feței vădea că era atentă, totuși, discernînd fiecare cuvînt rostit de inginer. Kázmér aduse vorba și despre colonelul Kara, mărturisindu-i că nu-l prea agrea, pentru că era atît de bănuitor și fără îndoială îl suspecta și pe el.

— A spus ceva în sensul ăsta ?

— În mod expres nu. Dar a încercat să mă deruteze. Mi-a pus niște întrebări încuietoare și așa mai departe.

Femeia se așeză pe una din băncile umbrite ale terenului de joc pentru copii, dat de curînd în folosință.

— Tu te-ai luat la bătaie cu Mennel ? întrebă ea uimită. Eu n-am știut nimic despre încăierarea voastră.

— Am crezut că Mennel ți s-a plîns.

— Nu, Mennel nu s-a referit la această chestiune. Cum s-a întîmplat ?

Indispus, Kázmér povesti cele întîmplate. Femeia își aprinse o țigară și fumă privind prin deșișul de tufe fîșiile de lumini ce jucau pe luciul apei.

— Spune-mi, Kázmér, de fapt ce vrei tu de la fata aceea ?

Tînărului îi displăcea ori de cîte ori mama lui vorbea pe acest ton despre Ilonka. „Fata aceea", sau ca acum, „de la fata aceea". O întrebă cu vădită agresivitate :

— La care fată te referi ? și o privi pe maică-sa glacial.

Blanka își cunoștea bine fiul și știa că într-o asemenea situație era mai bine să treacă la un alt subiect ; altfel risca să ajungă la o dispută ireconciliabilă.

— Ei bine, spuse, să punem capăt discuției. Dar vreau să-ți spun ceva, băiatul meu. Își ținea țigara între degete, ca pe o floare roșu-aprins ca jarul. Te rog foarte mult, nu-i mai tot căuta noduri în papură lui Máté. Nu merită asemenea răutăți. Tu încă nu știi cît de mult ține la tine și cît de mult a făcut Máté pentru tine. Crede-mă, îți e atît de devotat, încît dacă prin voia soartei te-ai afla în primejdie, el și-ar da și viața pentru tine.

— Pentru mine ? Kázmér o privi uimit pe maică-sa. De ce ar trebui să-și sacrifice viața pentru mine ?

— Acum nu trebuie. Și nădăjduim să nu ajungem niciodată într-o asemenea situație. Am spus doar ca să ai idee despre atașamentul și dragostea lui Máté față de tine.

— Nu înțeleg, dar cred că n-are importanță. Știi foarte bine cît îl stimez și-l iubesc pe unchiul Máté. Dar dacă ai fi văzut cum a vorbit cu Huber, sînt sigur că te-ai fi revoltat și tu.

Femeia scutură scrumul țigării.

— Máté este un om politicos. Așa a fost și în copilărie. Vecinii îl adorau. Îmi aduc aminte că pînă și servitoarei și intendentei le răspundea la salut cu : sărut mîna. Vorbea atît de manierat, încît noi, ceilalți, mai mici, rămîneam cu gura căscată. La fel făceau însă și cei mai în vîrstă. Recunosc, Máté vede omul chiar și într-un criminal. Și în relațiile cu Huber el se poartă la fel de politicos ca și cu alții. Nu înțeleg ce-ai găsit tu atît de frapant sau distonant în asta.

— Poate că ai dreptate, spuse tînărul, ridicîndu-se.

— Plecăm, da ? Dealtfel. Huber ce fel de om este ? întrebă femeia, urmîndu-şi băiatul cu paşi mărunţi şi grăbiţi.

— Pare un tip cultivat. Nu pricep un singur lucru : de ce a vrut să vorbească cu colonelul între patru ochi ?

Femeia se opri.

— Cu Kara ?

— Cu el. Textual s-a exprimat astfel : „aş putea să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, domnule colonel ?"

— Pînă acum nu mi-ai spus asta.

— Acum mi-am adus aminte.

Femeia porni. Păşea privind în jos, ca şi cum ar fi căutat ceva pe drumul bine nivelat al grădinii.

La café-express se întîlniră cu Salgó. Bătrînul stătea pe locul său obişnuit, în colţul de lîngă fereastră. Ţinea şi acum trabucul între dinţi, total absorbit de lectura cîtorva foi de hîrtie aflate în faţa lui.

— Nu te stingherim, papa ? întrebă Kázmér.

Salgó îşi ridică ochii. Împături notele scrise, schiţînd maşinal un zîmbet.

— Cum să mă stingheriţi ? spuse uitîndu-se la Blanka. Cum vă simţiţi, stimată doamnă ?

— Cînd te văd pe dumneata, dragă Oszi, totdeauna mă cuprinde indispoziţia, îl tachină Blanka aşezîndu-se. Iarăşi arăţi ca şi cum cineva ar fi răsturnat scrumiera pe dumneata. Sărmana Liza, nu-nţeleg cum s-a putut ataşa de un mototol.

Salgó îşi scrută ţinuta vestimentară. Se scutură de scrumul de ţigară, surîzînd cu şiretenie.

— Liza îmi iubeşte sufletul. Sufletul meu curat, imaculat.

Rîzînd, Kázmér dădu comanda chelnerului care sosise în grabă la masa lor.

— Aşteaptă puţin, Jancsi dragă, îl opri Salgó ; vreau să plătesc şi eu.

— Nu cumva te-am deranjat ? îl întrebă Blanka.

— Vai de mine ! Intenţionam să fac plata încă înainte de sosirea voastră. Puse banii pe masă ; chelnerul îi mulţumi pentru bacşiş şi plecă.

— Te duci acasă, papa ? întrebă Kázmér, aprinzîndu-şi o ţigară.

— N-ai să mă crezi, dacă-ţi spun. Mă duc să vîslesc.

— Pe canicula asta ? se miră Blanka. O să ţi se coacă creierii.

— Aşa mi-a prescris doctorul, spuse Salgó. Trebuie să vîslesc trei kilometri pe zi. M-am cam îngrăşat. Ştii, Blanka, cît de zvelt am fost eu în tinereţe ? Nici n-ai crede...

— Păi nu, replică femeia, încercînd să şi-l imagineze pe Salgó zvelt şi tînăr.

Chelnerul se întoarse punînd pe masă îngheţata comandată.

Salgó ieşi şi se opri în faţa hotelului. Se uită spre soare, clipind din ochi. Îşi puse pe cap pălăria de pai ponosită şi porni înspre comună, cu paşi legănaţi.

La sediul consiliului popular dădu peste Felméri şi Bálint.

— Ceva nou, tinere ? îl întrebă el pe locotenent. Ai vorbit cu Dombai ?

— Am vorbit, răspunse Felméri, întinzîndu-i un plic. Datele solicitate. Nu prea numeroase, dar, între ele, unele ar putea fi de folos. Tovarăşul Dombai a promis că veţi primi şi restul deseară, la orele nouă.

Salgó rupse plicul şi, împingîndu-şi cu un deget pălăria de pai spre ceafă, citi raportul pe îndelete. Felméri îl privea atent, dar expresia bătrînului rămînea impenetrabilă.

— Ai găsit vreo informaţie mai acătării ? îl întrebă Bálint, trăgînd cu coada ochiului spre tînăr.

— Nu prea multe, doar „cîrje" de sprijin ca s-o putem lua din loc. Pentru moment sînt bune şi astea, spuse Salgó, punînd raportul în buzunarul din spate al pantalonilor de pînză.

Se aşeză într-un fotoliu uzat, ştergîndu-şi fruntea asudată cu dosul mîinii grăsuţe.

— Ai vreun om la îndemînă ? îl întrebă pe maior, care stătea la fereastra deschisă, urmărind nişte puşti care jucau fotbal în curtea vecină.

— Despre ce e vorba ? întrebă Bálint, aşezîndu-se pe pervazul ferestrei şi aprinzîndu-şi o ţigară.

— La Füred lucrează un tînăr din Budapesta. Inginer-arhitect la Întreprinderea de construcţii pentru ame-

najarea interioarelor. În prezent conduce lucrările de amenajare a interioarelor localului de noapte „Marea Ungară". Numele lui este Szalai Géza. Cred că e cazul să-l „adulmecăm" pe flăcău. Ai putea trimite acolo pe cineva care cunoaşte locul ?

— Cine este acest Szalai ? întrebă maiorul, căruia îi displăcu faptul că Salgó îl trata de faţă cu acest tînăr ca pe un simplu agent debutant în meserie. O avea el, Salgó, merite mari, recunoaşte şi faptul că are cap, nu glumă, poţi învăţa multe de la el, dar, oricum, e pensionar, pe cînd el este ofiţer activ de miliţie.

— Szalai ? întrebă Salgó. Deocamdată tot ce ştiu despre el este că are relaţii intime cu verişoara lui Monnel.

— Cu Kürthy Bea ?

— Da. Apropo, ce se aude cu îndrăgostiţii ?

— Sînt puşi sub urmărire, spuse maiorul. Fata încă nu şi-a părăsit camera de la hotel. În schimb, Szücs Tibor a coborît la caffé-express, a băut coniac, a conversat cu Berci şi a avut o convorbire îndelungată cu Rusztem Ádám.

— Interesant, spuse Salgó, plescăind din limbă şi din buze, ceea ce era un indiciu de satisfacţie. Foarte interesant. Ar mai trebui să ştim dacă s-au cunoscut şi înainte, ori s-au cunoscut doar acum.

Bálint expiră fumul şi întrebă rîzînd :

— Care din cele două alternative ţi-ar conveni ?

— Dacă ar fi cunoştinţe vechi, spuse Salgó.

— Ai cîştigat, papa. S-au salutat ca doi vechi cunoscuţi. Bálint se ridică : Plec la Füred. Îşi consultă ceasul : Pînă la opt şi jumătate mă întorc. Vrei să mă însoţeşti, tovarăşe Felméri ?

— Ştiţi..., şovăi locotenentul aducîndu-şi aminte că la orele nouă trebuia să aştepte un telefon de la Dombai, iar între timp să verifice dacă aparatul lui Salgó fusese conectat la linia telefonică directă. Din păcate, nu pot pleca.

— Aş dori ca locotenentul să vină cu mine, interveni Salgó.

Se plimbară împreună spre debarcader. Salgó păşea încet şi greoi. Felméri se simţea şi el obosit ; îi venea greu, ciudat lucru, să ţină pasul cu bătrînul care se plîngea

tot timpul de caniculă salutîndu-i amabil pe cunoscuţii întîlniţi în drum. Locotenentul era din ce în ce mai uimit constatînd cît de mulţi cunoscuţi avea Salgó în comună.

— Ei, ce ai rezolvat cu fata ? întrebă Salgó, după ce ajunseră pe aleea care ducea la ştrand.

— De unde ştiţi că am fost cu ea ? Nici măcar tovarăşului Kara nu i-am pomenit de întîlnire.

Salgó se întoarse către locotenent şi-l privi în faţă. Borul şifonat al pălăriei îi umbrea chipul.

— Eu, fiule, cînd doresc să aflu ceva, îmi îndrept faţa spre vest, plescăiesc de trei ori, apoi îmi scot luneta militară şi privesc răbdător, cercetînd întreaga zonă ce înconjură lacul. La fel procedează şi Liza, în cazul cînd nu sînt eu acasă. Eu plecasem, nu-i aşa, însoţind-o pe drăguţa de Bea pînă la hotel. În lipsa mea, Liza s-a uitat cu luneta şi, în locul meu, a plescăit ea, cînd a dat cu ochii de voi la cele trei sălcii pletoase. Dealtfel, această minipeninsulă este cel mai bun loc din împrejurimi. Un excelent loc de popas şi de pescuit, deşi mie nu-mi place, se găsesc destui care aruncă hrană în apă şi afurisiţii de peşti sătui nu prea mai dau la undiţă. În schimb, profesorului numai acolo îi place să pescuiască. Ei ?

Felméri îi relată conversaţia avută cu fata.

— De fapt, spuse, nu cred că Tábori Kázmér l-a ucis pe neamţ ; mă frămîntă, însă, de ce fata îl apără cu atîta îndîrjire ; şi unde au fost ei doi în noaptea aceea ? Îşi aprinse o ţigară fără a se opri din relatare : Am o idee. Presupun că lui Kázmér îi place fata. .

— Cred şi eu, spuse Salgó. Presupunerea e corectă.

— Pe fată n-o cunosc. Dar pot să-mi imaginez că în noaptea aceea s-a culcat cu Mennel. Această ipoteză s-ar putea susţine prin următoarele argumente : după masă, tîrziu, inginerul a plecat la Budapesta. Potrivit celor aflate de Bálint, Ilonka plecase de acasă la orele nouă şi s-a întors în zorii zilei următoare, în jurul orelor patru-cinci ; cel puţin aşa a recunoscut bunicul ei. Să presupunem că inginerul s-a întors de la Budapesta în ziua de douăzeci, nu la orele zece, ci cu mult mai devreme, să zicem, pe la şapte şi a aflat de la cineva că Ilonka s-a culcat cu neamţul. Făcîndu-se foc şi pară, l-a omorît pe neamţ.

— Unde ? întrebă Salgó, oprindu-se în faţa bazarului

— Puțină răbdare. Să ducem gîndul pînă la capăt. Felméri pufăi și cîteva clipe tăcu meditativ, privind în jos. Iată, spuse, pornind mai departe cu pași rari. Mennel a locuit la ei. Cînd neamțul a luat-o spre strand, l-a urmărit. Plecînd cu o altă ambarcațiune, l-a ucis și apoi s-a întors.

— Hm, mormăi bătrînul. Aici cam schiopătă ceva. E greu de demonstrat.

— Să mai clarificăm un lucru, spuse locotenentul. Dumneavoastră, nene Oszi, îi cunoașteți mai bine decît mine...

— Să ne așezăm un pic, propuse Salgó, arătînd spre o bancă aflată la umbra trandafirilor din grădină. Luară loc. Gîfîind, bătrînul își folosi pălăria drept evantai, răcorindu-și fața. Continuă, spuse.

— Se poate presupune că fata a cedat la insistențele lui Mennel ?

— În privința asta, cîte n-ar fi astăzi de presupus ?

Felméri încerca un sentiment de decepție ; nici el nu-și dădea seama de ce. Poate i-ar fi plăcut, dacă Salgó ar fi crezut altceva despre Ilonka.

— În al doilea rînd, continuă, se poate presupune că Tábori Kázmér, ca structură și sub raport psihic, este capabil să ucidă un om ?

— Sigur că se poate, spuse Salgó cu fermitate. Kázmér este un excelent specialist în domeniul electrotehnicii, dar, temperamental, este extrem de irascibil. Cînd era mai tînăr, aproape că nu trecea o zi fără să se-ncaiere cu cineva. Este foarte sensibil. Pe cînd mai era elev la gimnaziu, a aflat că un timp fusese crescut la orfelinat. A devenit un melancolic. Cu atît mai mult, după ce și colegii săi au aflat acest lucru trist. Din păcate, a avut de furcă și cu batjocura unora dintre colegii lui. De unde și o accentuare a agresivității. Una, două, sărea la bătaie ; o dată însă a fost și el crunt bătut. După aceea a început să practice judo. Nu pentru a participa la concursuri, ci pentru a răspunde la atacuri, pentru a se apăra. Chiar și acum este foarte sensibil. În sufletul său s-au acumulat multă amărăciune și obidă. Îi urăște pe nemți pentru că Liza i-a spus că nu este exclus ca părinții lui să fi fost exterminați de naziști. I-a povestit că, în Polonia, zeci și zeci de copii au rămas orfani, deoarece părinții lor au fost

uciși în lagărele naziste ale morții. Ca și el, nici acești copii nu și-au cunoscut părinții. Cert este că vrînd, nevrînd, Liza i-a sădit în suflet ura față de fasciști. Mai vrei să întrebi ceva ?

— Aș dori să știu dacă între Tábori și Ilonka există relații intime.

— Am impresia că nu sînt indiferenți unul celuilalt.

Salgó își așează pălăria de pai pe genunchi. Aruncă o privire spre forfota din strand. Cu toate că ora de după-amiază era destul de înaintată, în apă și pe iarba mătăsoasă se aflau încă mii de oameni. Gălăgia copiilor, rîsul înfundat al adulților, muzica transmisă prin stațiile de amplificare produceau laolaltă un vacarm greu de suportat. Pe luciul apei goneau bărci cu motor, fără a se sinchisi de protejarea înotătorilor.

— La asta nu-i ușor să dai un răspuns, spuse bătrînul, scrutînd orizontul. Ce ți-a povestit Ilonka despre părinții ei ?

— Nu am abordat această temă, răspunse tînărul, privindu-l curios.

— Părinții fetei nu mai sînt în viață, îl informă Salgó. S-au sinucis în cincizeci și șase. Hudák István a fost procuror militar și se spune că, în perioada încălcării legalității, în cîteva procese înscenate a fost exponentul și reprezentantul acuzării. Kara ar putea să-ți spună mai multe în această privință. În zilele contrarevoluției unii au vrut să încheie socotelile cu el. L-au căutat și acasă, dar Hudák nu le-a deschis ușa apartamentului. Folosindu-și arma de serviciu și-a împușcat soția, apoi s-a sinucis. Din fericire, Ilonka nu a fost acasă. Poate că ar fi ucis-o și pe ea. Între familia Tábori și Hudák nu au existat relații bune. Aș putea spune că se detestau reciproc. Bunăoară, în acei ani, Hudák le-a pricinuit multe neplăceri. În cadrul unui proces, el i-a audiat atît pe profesorul Tábori, cît și pe sora lui, Blanka. N-aș putea spune exact ce s-a întîmplat atunci, fapt este că el i-a învinuit și i-a pus sub acuzare. Bătrînul rămase cu privirea pierdută la apele strălucitoare ale lacului în care și soarele părea că se scufundă în acea oră tîrzie de după-amiază, înainte de asfințit. Glasul lui nu mai păstra nici o urmă a tonului obișnuit, plin

de sarcasm. Era vădit că bătrînului nu-i făcea nici o plăcere să-şi reamintească de acei ani.

„Este leit Kara, medită tînărul ; nici pe el nu-l auzi vreodată răscolind amintiri din perioada de detenţie. Cu toate că rău n-ar fi dacă şi ei, tinerii, ar cunoaşte mai îndeaproape evenimentele acelei perioade."

— Desigur, spuse Salgó, dumneata erai copil pe atunci, n-ai de unde şti ce au însemnat acei ani. Dar nu-i nimic rău în asta. Poate e chiar mai bine să nu ştii. Ei, pentru Blanka, această familie Hudák era ca postavul roşu pentru taur. De aceea n-o agreează nici pe fată. Tolerează conversaţiile dintre Kázmér şi ea, dar niciodată n-ar consimţi ca el să se apropie serios de fată. Kázmér ştie acest lucru. O stimează, o iubeşte pe maică-sa adoptivă şi nu cred că ar fi în stare să-i pricinuiască vreo durere. Cu atît mai puţin, cu cît nici nu-i plac complicaţiile. Se uită la tînăr : Dealtfel şi asta ar contrazice presupunerile tale.

— Şi ce alte fapte le-ar mai contrazice ?

Salgó se ridică greoi.

— La asta am să răspund mai tîrziu, spuse, pornind pe aleea presărată cu pietricele şi îndreptîndu-se spre strand. Felméri îl urmă.

În spatele porţii de la intrare era amenajată o măsuţă pentru Rusztem Ádám. Acesta era un om vîrstnic, uscăţiv, cu maxilarul proeminent, ochi negri adînciţi în orbite. Era alb în întregime, începînd cu părul ca neaua, cămaşa, pantalonii de pînză, tenişii, halatul ; doar sprîncenele le avea negre, în contrast vădit cu restul.

— Cum mai merg treburile, domnule profesor ? întrebă Salgó, strîngîndu-i mîna.

— Nu ne putem plînge, răspunse Rusztem, privindu-l bănuitor pe Felméri. Azi e zi deosebit de animată. Doriţi să faceţi baie ?

— Doamne ferește ! spuse Salgó. Domnul locotenent, vă rog să mă scuzaţi, încă nu v-l-am prezentat pe locotenentul Felméri, dorește să vadă ambarcaţiunea cu numărul şapte, aceea cu care a ieşit în larg Ménnel.

— E la debarcader, dar fără aprobarea domnului maior nu poate fi folosită, spuse Rusztem.

— De către civili, preciză Salgó. Scoase două ţigări de foi, aprinse una, iar pe cealaltă i-o oferi bătrînelului.

Acesta îi mulţumi, aprinse şi el trabucul. Spune-mi, domnule profesor, te aflai aici în momentul în care Mennel a ieşit în larg cu barca ?

— Firește, domnule Salgó. Cum ştiţi, eu niciodată nu am întîrziat şi n-am lipsit de la locul de muncă. Domnului Mennel eu i-am predat barca. Taxa de închiriere o achitase la service, la hotel. Milostiv fie Domnul cu el, nenorocitul ! Era un domn plăcut şi amabil. Am mers împreună pînă la debarcader, m-a întrebat de familie, mă rog, am conversat ca nişte oameni cultivaţi.

— Era multă lume pe faleză ? întrebă Salgó.

— Nici ţipenie de om ! Cei cîţiva clienţi ai mei obişnuiesc să înoate dis-de-dimineaţă, de la şase la şapte treizeci. Domnul Mennel a început să vîslească cu cîteva minute înainte de ora opt.

— Vrei să spui, domnule profesor, că numai dumneata şi cu el vă aflaţi atunci la debarcader ? întrebă bătrînul, privindu-l pe Rusztem cu o oarecare suspiciune.

— Numai noi doi, mă rog. Domnul Mennel şi cu mine. De obicei, pe la ora aceea oaspeţii îşi iau micul dejun. Încep să sosească aici de-abia pe la orele opt şi treizeci.

— Străini n-ai observat ?

— Nici măcar o singură făptură omenească. Văd că nu vrei să mă crezi, domnule Salgó. Mă rog, să ştii, totuşi, că ăsta-i adevărul.

— N-am vrut să te jignesc, domnule profesor, spuse bătrînul, căznindu-se să schiţeze un zîmbet amical. Pare, însă, atît de neverosimil... Pe Tábori Kázmér nu l-ai văzut ?

— Nu l-am văzut. În dimineaţa aceea, nu. Doar la amiază.

— Îţi mulţumesc, domnule profesor, spuse Salgó luîndu-şi rămas bun. Traversînd pajiştea arsă de soare, se îndreptară spre debarcader. Zgomotul şi vociferările ca la tîrg îl enervau mai mult decît canicula. Se apropie de locotenent : Asta a fost cea de a doua constatare a mea care contrazice presupunerea ta, spuse. Tábori Kázmér nu a vîslit după Mennel. De asemenea, este puţin probabil să-l fi ucis în casă. Lucrurile s-au desfăşurat oarecum altfel.

Se aşezară în barcă. Felméri se simţea stînjenit. Nu înţelegea de ce oamenii de pe mal, ca şi cei din apă făceau

haz pe seama lor. În scurt timp, își dădu seama. „Au dreptate, se gîndi. Și eu i-aș eticheta drept nebuni niște inși ca noi care se plimbă cu barca în ținută de stradă." Cu mișcări rapide se dezbrăcă și îndată se simți bine. În schimb, Salgó nu se lăsă impresionat de hazul publicului ; își fumă tacticos trabucul, privindu-l cu voie bună pe locotenent.

— Atunci, cu voia domnului, înainte ! spuse deodată, consultîndu-și ceasul. E ora opt fix. Înțelegi ? Vîslește cu toată puterea, iar eu am să-ți indic direcția.

Felméri începu să tragă în forță la rame. Barca înainta cu ușurință. Ocolind stufărișul ce se întindea mult în interiorul lacului, formînd o pană, orientă barca în direcția sud-vest. Pe pieptul și spatele tînărului transpirația curgea șiroaie, dar el nu scădea ritmul. Vîslea în continuare cu lovituri puternice și rapide, întrebîndu-se, tot timpul ce anume vrea să afle Salgó cu prilejul ăsta. Bătrînul stătu liniștit pe locul său, consultîndu-și sistematic ceasul. Se îndepărtară repede de mal. Odată cu creșterea distanței, siluetele și obiectele de pe mal își pierdură dimensiunile și contururile reale, aburii de deasupra apei spălăciră culorile, sunetele deveniră nedeslușite. Lumina reflectată de suprafața sclipitoare a apei supăra din ce în ce mai mult ochii locotenentului.

În scurt timp, Salgó zări cele trei sălcii pletoase care se conturau tot mai distinct, pe măsură ce se apropiau de ele. Peninsula de forma unei semilune se contopi, la început, cu stufărișul des, de culoare vrezui-maronie.

— Ia-o spre stînga, îl îndrumă el pe Felméri. Conformîndu-se, locotenentul trase cu putere vîsla dreaptă. Barca se clătină și făcu un viraj brusc.

Întorcîndu-și capul, bătrînul căuta să dezlușească fața albă a vilei Tăbori. Privi îndelung, îngîndurat, lanțul de coline acoperite cu plantații de arbori tineri, care, de departe, păreau un teritoriu părăsit și pustiu.

— Oprește, îi spuse tînărului.

Felméri dădu drumul vîslelor, luă apă în palme pentru a-și stropi obrajii și pieptul, apoi își aprinse o țigară. Abia acum observă o geamandură roșie, chiar lîngă barcă. Stînd cu spatele la Salgó, acesta n-avea cum să observe

expresia de admirație a locotenentului față de excepționala sa intuiție în direcționarea ambarcațiunii.

— Aici a fost găsită barca, spuse Salgó. Drumul a durat patruzeci de minute, deși ai vîslit cu toată puterea. Adică Mennel a sosit aici la orele opt și patruzeci de minute. Analiza de laborator și procesul-verbal de autopsie au indicat că decesul a survenit între orele opt și douăzeci și opt și douăzeci și cinci de minute. Acceptînd acest indiciu — și de ce nu l-am accepta ? — Mennel nu a fost ucis aici.

— Dar unde ?

— Nu știu. În tot cazul, nu aici, spuse Salgó cu fermitate.

— Dar dacă cineva l-ar fi așteptat aici ?

— Care nerod și-ar fi dat întîlnire cu cineva tocmai aici ?

— Ne putem imagina acest lucru în cazul cînd Mennel ar fi ținut neapărat să se întîlnească cu cineva ; iar acel cineva să-l fi așteptat într-o barcă cu motor. De ce nu ar fi putut veni aici ? Este doar o chestiune de organizare.

— Ai dreptate, spuse Salgó. Ai cîștigat. Da, această presupunere a dumitale atestă nevinovăția lui Kázmér. Cu toate acestea, sincer vorbind, eu nu cred într-o asemenea combinație. Știi ce ? Întoarce și vîslește pînă la stufăriș, în același ritm în care am venit pînă aici.

Arătă cu brațele spre stufărișul întins în interior, în formă de pană.

— Cronometrezi timpul ?

— Îl cronometrez.

Felméri își aruncă țigară în apă, întoarse barca și începu să vîslească voinicește.

— Ei ? întrebă gîfîind, cînd ajunseră la destinație.

Salgó se uită la ceas.

— Treizeci și șapte de minute. Hm ! Asta-i și mai și ! Nu-ți aprinde țigara ! Vîslește mai departe pe marginea stufărișului.

— Mă puneți la o caznă serioasă.

— Dacă ai obosit, ne schimbăm locurile, spuse Salgó.

— Ca să ne pomenim în apă ? rîse tînărul, continuînd să vîslească.

Zece minute a durat drumul pînă la cele trei sălcii pletoase.

— Acostăm aici, spuse bătrînul. Poţi fuma. Şi începu să calculeze : Din patruzeci şi cinci de minute, scăzînd treizeci şi şapte, rămîn aşadar opt, plus zece, deci optsprezece. Mai precis, Mennel a sosit comod la orele opt şi optsprezece minute. Tocmai aici, pentru că numai aici putea acosta neobservat.

— Pe drum, spuse tînărul, am numărat şase lagune. Asta înseamnă şase golfuri, şase punţi.

— E adevărat. Dar toate sînt proprietate particulară. Dacă ar fi dorit să întîlnească pe cineva, nu ar fi stabilit întîlnirea tocmai acolo unde puteau fi şi alţii. Aici e un loc foarte bun de întîlnire. Uită-te în jur. Este ferit din toate părţile. Deocamdată să rămînem la această versiune. Mennel a sosit aici. S-a întîlnit cu cineva. Individul l-a ucis, a ridicat apoi cadavrul, l-a aşezat în barcă şi l-a dus în larg. L-a aruncat în apă şi s-a întors înotînd. Conform acestei ipoteze, datele privind timpul sînt concordante. Ce spui, fiule ?

— E plauzibil. Acum mai rămîne doar să-l găsim pe acel „cineva".

— Aşa este. Şi, ca să te mai odihneşti, cercetează iarba dimprejur, poate găseşti ceva. Iar eu am să cercetez încă o dată barca.

5

Egon Braun, directorul Societăţii Comerciale Anonime Hanza, împlinise recent vîrsta de şaizeci de ani. Părea mai tînăr, poate datorită faptului că decenii de-a rîndul a dus o viaţă echilibrată. În general, era cumpătat în toate ; deşi îi plăceau bucatele delicioase, a mîncat totdeauna numai cît să-şi potolească foamea. Prin conformaţie, nu avea tendinţă de îngrăşare. Şi-a păstrat talia zveltă, îndeosebi datorită sportului — înot, călărie, tenis, schi — iar muşchii şi-au păstrat elasticitatea. Părul moale şi alb imaculat

începuse să i se răărească vertiginos, dar fața lui ovală era încă neridată. Era un om politicos, cu voce domoală, cunoscut ca atare de toată lumea. Colegii îl stimau, aveau încredere în el. Se pregătise pentru cariera de medic, dar încă din anii studenției a fost atras de fizică și, cu precădere, de electricitate. În consecință, după obținerea diplomei de medic, în anul o mie nouă sute treizeci și doi, cu asentimentul părinților a acceptat invitația unchiului său, a traversat oceanul și a devenit student al unei universități californiene. La numai cîteva luni după ce Hitler a ajuns la putere, el a cerut și i s-a acordat azil politic. Cu sprijinul unchiului său, inginerul Egon Braun, de-acum respectabil cetățean al Statelor Unite ale Americii, s-a angajat într-una din întreprinderile cu profil electrotehnic. Datorită funcției, a călătorit mult, nu numai pe teritoriul S.U.A., ci și pe continentul sud-american și în Canada, vizitînd țările unde întreprinderea avea reprezentanțe și unități de service. A stabilit relații și cu colonia germană, atît cu adepții Reichului, cît și cu adversarii acestuia, evitînd orice participare la reuniuni publice. În societate avea un comportament echilibrat, politicos, neîncercînd niciodată să ajungă în centrul atenției. Mătușa lui ar fi dorit să-l vadă însurat, dar inginerul, cu amabilitatea-i obișnuită, a refuzat orice ofertă de acest gen. Nu intenționa să se însoare, prefera celibatul. Îi plăceau femeile, avea și prietene, dar în public nu putea fi văzut în compania acestora. Nimeni nu bănuia că el, încă din anii studenției, devenise unul dintre cei mai abili agenți ai serviciului german de informații, în stare de orice pentru victoria Reichului nazist. Braun urmărea liniștit activitatea lui Hitler și evenimentele care se precipitau. A știut să se ferească de influența distructivă a isteriei de masă, cu efect paralizant pentru voința individuală. Era destul de inteligent ca să privească critic cuvîntările și scrierile lui Hitler. Pentru el nu Führerul era important, ci Reichul, cauza și victoria marelui popor german ; în acest context, aprecia că Hitler avea doar rolul de instrument în obținerea victoriei. Se număra printre puținii care nu-l confundau pe Hitler cu Reichul. Era încredințat că poporul german, date fiind calitățile sale, trecutul său istoric, va reprezenta puterea conducătoare a Europei și a lumii. Datorită faptului că timp de mulți ani a trăit în Statele Unite, a avut prilejul

să cunoască temeinic societatea americană,, cetățenii acesteia, fără a se ataşa de ei. Înfrîngerea nazismului nu l-a deprimat. Cumpănind raportul de forţe, prevedea că Germania va reînvia curînd, pentru că aliaţii aveau nevoie de o Germanie puternică. Potrivit viziunii sale, în interesul acestei renaşteri trebuia acceptat orice sprijin ; evenimentele trebuiau orientate însă pe un asemenea făgaş, încît Germania să nu devină o colonie a Statelor Unite. Avea relaţii bune cu persoanele învestite cu funcţii de conducere în industria de război americană, întreţinea, implicit, relaţii de prietenie cu unii senatori. Aceşti politicieni nici nu bănuiau măcar că erau doar nişte unelte în jocul practicat de Braun, cu succes, ani de-a rîndul. În aparenţă era un proamerican. A reuşit să tăinuiască activitatea pe care a desfăşurat-o în anii războiului. Ofiţerul de legătură din Abwehr, care după destituirea lui Canaris a dezertat, i-a destăinuit ulterior lui Braun că, potrivit instrucţiunilor date de amiral, materialul referitor la evidenţa agenţilor care activau în Statele Unite fusese distrus, astfel încît Gestapoul ori altcineva nu avea să afle niciodată că agentul care figura în rapoarte sub pseudonimul „Student" era una şi aceeaşi persoană cu Egon Braun. Peste cîteva săptămîni, ofiţerul din Abwehr a fost victima unui accident de automobil, iar Braun s-a liniştit pe deplin. Din culise, şi-a manipulat într-o asemenea manieră interesele, încît după război a obţinut să i se avanseze propunerea de repatriere pentru a participa la reconstrucţia ţării sale. După o frămîntare „chinuitoare", a acceptat cererea prietenilor şi, la începutul anului patruzeci şi şase, a devenit consilierul înaltului comandament al armatei americane de ocupaţie, din Germania. A cooperat cu CIC *, rămînînd, ce-i drept, mereu în umbră, acţionînd din culise ; astfel puţini aveau cunoştinţă despre puterea uriaşă de care dispunea. Prietenii săi i-au atras atenţia lui Adenauer asupra aparent modestului, dar foarte cultivatului şi talentatului inginer. Bătrînul politician a acceptat bucuros serviciile lui Braun, iar în toamna anului patruzeci şi nouă, cînd a devenit cancelar, l-a luat pe lîngă el. În scurt timp a devenit unul

* CIC — Counter Intelligence Corps — serviciul secret al armatei S.U.A., unul din organele de îndrumare a activităţii de spionaj americane.

dintre cei mai apropiați consilieri și specialiști. Nu a intrat în nici un partid politic, afirmînd adeseori că el dorește să slujească Germania, nu partidele. În calitate de colaborator confidențial al cancelarului, avea prilejul să cunoască munca și activitatea Oficiului Federal de Informații. A făcut cunoștință cu însuși generalul Gehlen. Această cunoștință s-a transformat ulterior în relații secrete. La începuturile anilor șaizeci, la propunerea sa, a fost constituită Societatea Comercială Anonimă „Hanza", fiind numit directorul acestei societăți comerciale pe acțiuni. Printr-o muncă asiduă și consecventă, dublată de o mare perspicacitate, a organizat în cadrul întreprinderii organul codificat al Oficiului, secția „B" de pe lîngă Direcția Orientală. Moartea lui Mennel l-a surprins. A ordonat, firește, imediat o anchetă, pe care a încredințat-o șefului de secție Josef Schleissig, pentru a clarifica dedesubturile acestui caz. De atunci trecuseră trei zile, dar Schleissig nu aflase nimic concret.

În ziua aceea Braun s-a întors acasă tîrziu. A cinat, a citit cîteva pagini din ultimul roman al lui Heinrich Böll, apoi s-a culcat. Nu se trezise încă de-a binelea, cînd a simțit prin casă mișcările grijulii ale bătrînei sale menajere, Elvira ; se gîndi chiar să coboare din pat pentru a închide ferestrele dormitorului, dar era atît de ostenit, încît adormi imediat. Pe la miezul nopții, îl trezi zbîrnîitul telefonului. De la celălalt capăt al firului auzi vocea lui Schleissig, care își ceru scuze pentru deranj, dar avea de raportat ceva important. Braun cască, masîndu-și ochii somnoroși.

— Vino te rog la mine, îi spuse șefului de secție.

Acesta își făcu apariția într-o jumătate de oră. Era un bărbat durduliu, în jur de patruzeci de ani, purta ochelari, avea părul blond, cu cărare într-o parte. Costumul impecabil, confecționat dintr-o stofă ușoară, tip tropical, era dovada că-i plăcea vestimentația modernă și de bun gust. Avea mișcări repezi, dar vorbea domol, chibzuit, puțin complicat.

Braun zîmbi cu indulgență :

— Pentru numele lui Dumnezeu, îi spuse pe un ton amical, raportează-mi și nu te mai scuza atîta.

— Astă-seară am recepționat un mesaj telex, transmis de Huber. Pot să afirm, domnule, că este un mesaj straniu Dacă-mi permiteți, am să-i dau citire.

Braun consimți cu un gest al capului. Între timp se gîndi dacă-i cazul sau nu să-l servească cu băutură pe subalternul său, și hotărî că deocamdată nu.

— Iată mesajul, domnule : „Întreprinderea de transporturi MASPED va transporta cadavrul lui Mennel într-un sicriu de plumb, urmînd să sosească marți la Frankfurt cu un avion al întreprinderii de aviație ungare MALÉV, circulînd potrivit orarului normal de zbor. Epava autoturismului este inutilizabilă. Am vîndut-o. Studiez acum proiectul de contract și-l voi semna săptămîna viitoare. Huber."

Schleissig îi înmînă lui Braun textul dactilografiat. Acesta își netezi părul moale, aruncînd o privire asupra mesajului. „Așadar, totuși...", se gîndi. Bine ar fi fost să poată da frîu liber nervozității de care era cuprins. Trebuia să se stăpînească însă în fața subalternului, deși acesta oferea garanția unei desăvîrșite încrederi.

Schleissig tuși încetișor, vrînd parcă să-i semnaleze că încă nu-și terminase raportul. Braun îl privi curios.

— Nu înțeleg, domnule, despre ce epavă este vorba în mesajul lui Huber. Partea ungară ne-a comunicat că Mennel a fost ucis în apă.

— Vă liniștește faptul că eu înțeleg ? Sau cel puțin așa cred, spuse Braun.

— O întrebare, domnule, dacă îmi permiteți.

— Firește, dragă Schleissig. Spune-mi fără reticență la ce te gîndești ?

— Huber nu știa că Mennel a călătorit cu un „autoturism de acțiune".

— Despre asta n-am vorbit cu el. Știe, totuși, care este misiunea autoturismelor de categoria Messer.

— Prin urmare și dumneavoastră, domnule, vă gîndiți la..., dacă nu mă înșel.

— Exact, dragă Schleissig.

— Știți, domnule, că fiul lui Huber se află la Havana ?

Braun își înălță capul printr-o mișcare precipitată. Oricît se străduise să se stăpînească, simți deodată că se făcuse galben la față.

...Trecuse cam o jumătate de an de cînd „grupul secret" îi raportase că studentul în medicină Ernst Huber, în vîrstă de douăzeci de ani, este unul dintre capii organizației anar-

histe de tineret, constituită în urmă cu doi ani de către Che Guevara. La scurt timp după aceea s-a aflat că tînărul menţionat în raport este fiul lui Otto Huber. După o lungă perioadă de gîndire, Braun ordonase supravegherea riguroasă a lui Otto Huber. Şase săptămîni mai tîrziu, Huber şi-a dat seama că scrisorile sale erau controlate, convorbirile telefonice interceptate, el însuşi fiind filat de agenţi mai mult sau mai puţin abili, urmărit pas cu pas. Într-o zi l-a vizitat pe Braun, întrebîndu-l pe un ton calm şi paşnic de ce este nevoie de aşa ceva. Braun ştia că are de-a face cu un expert, deci nu avea nici un rost s-o scalde sau să încerce să nege ceea ce era de netăgăduit. A urmat o conversaţie sinceră : „Da, toate acestea s-au întîmplat din cauza lui Ernst. Se ştie cît de ataşat eşti de fiul tău şi, ca înalt specialist, trebuie să-ţi dai seama singur că, în cazul agenţilor secreţi, pasiunile, fie vorba de băutură sau narcotice, de jocurile de noroc sau de dragoste, sînt considerate verigi slabe care se pot rupe cu uşurinţă." Desigur, Huber a fost de acord cu aceste considerente. Într-adevăr, aşa stau lucrurile. Le ştie foarte bine, este conştient de consecinţe, dar tocmai de aceea dorea să ştie dacă Braun a meditat asupra acestora şi în sensul că, în deplină cunoştinţă de cauză, el nu se va repezi cu capul în zid. El ştie ce datorează patriei, serviciului, personal lui Braun. Din asta rezultă că şi fiul său va acţiona ca unul care-şi cunoaşte datoria. În momentul respectiv Braun s-a gîndit, cu oarecare suspiciune, în ce sens ar trebui interpretate aceste fraze atît de frumos formulate de Huber. La care patrie, la care serviciu să se fi gîndit acesta ? Şi-a alungat însă umbrele îndoielii şi scepticismului, gîndindu-se că, în pofida situaţiei dificile în care se afla, Otto Huber putea fi ţinut în continuare cu o mînă de fier. Acum însă îşi dădea seama că, în competiţia cu Huber, el, Braun, a fost învins. Huber l-a tras pe sfoară cu abilitate. Nu a fost deloc justificată decizia sa cu privire la oportunitatea abrogării măsurilor de supraveghere preventivă a lui Huber.

Desigur, Schleissig nu ştia de ce tăcea Braun atît de îndelung. A mai aşteptat cîteva clipe, apoi şi-a continuat informarea :

— Am mai aflat că Huber, într-un desăvîrșit secret, și-a vîndut vila, iar depozitul său de la bancă l-a investit în acțiunile unei întreprinderi elvețiene de voiaj.

— Era firesc, recunoscu Braun, cu o voce deja foarte calmă. Surprinzător ar fi fost dacă proceda altfel.

Se ridică și scoase din bar o sticlă de coniac. Umplu paharele.

— Cred că n-ar fi cîtuși de puțin potrivit să bem în sănătatea lui Huber.

Își întrebă interlocutorul :

— Spune-mi, dragă Schleissig, cîți oameni ar putea să deconspire Huber în Ungaria ?

— Am verificat cu exactitate, domnule, răspunse bărbatul cu ochelari : cincisprezece.

— Ai putea să-mi spui ce anume crezi că l-a determinat să devină trădător ?

Schleissig își aprinse o țigară.

— Nu știu. Aseară, cînd pregăteam materialul, am sesizat unele aspecte pe care le ignorasem. Să le recapitulez : Huber se trage dintr-o familie din Prusia Orientală. Membrii familiei sale aflați în viață sînt și astăzi acolo, sub ocupație sovietică. Tatăl lui Huber a fost executat după complotul urzit împotriva lui Hitler. Mai multe dintre rudele lui îndeplinesc funcții importante în Germania comunistă. Gîndiți-vă, domnule, că Otto Huber trăia printre noi, pe cînd rudele sale se află în Răsărit. L-au ademenit, pesemne, asta trebuie să se fi întîmplat. Adevărul exact, însă, probabil numai de la el am putea să-l aflăm.

Braun schiță un gest aprobator. „Da, își spuse, toată lumea va gîndi astfel."

— Transmite-i prin telex, îi ordonă lui Schleissig : „Autoturismul nu poate fi vîndut. Semnează contractul și întoarce-te imediat." După o scurtă pauză continuă : Desigur, Huber nu se va întoarce ; tocmai de aceea, te rog să te ocupi de lichidarea lui.

Toate acestea Braun le rosti cu un aer impasibil, ca și cum n-ar fi fost vorba de o condamnare la moarte, ci de un amănunt banal, cum ar fi canicula de afară.

— Schleissig, pot să-ți mai torn un păhăruț ?

— Da, domnule, răspunse bărbatul cu ochelari.

Luă paharul în mînă, frămîntat de gînduri sumbre. Bău.

Braun sesiză privirea lui îngîndurată.

— Poate mai ai vreo veste bună pentru mine, dragul meu prieten !

— Mi-e teamă că da, domnule. Vă raportez că Mennel a luat cu el lista de prețuri K-6, cuprinzînd dispoziția ca agenții „liniei K" să fie cuplați cu „Silvia". Dacă Huber va găsi această listă de prețuri, printre actele lui Mennel, ar putea, eventual, să descifreze cifrul. Putea Huber să cunoască codul sectorului K ?

— La asta ar putea răspunde numai el, zise cu amărăciune Braun. Potrivit regulamentului, nu. Dar asta nu mai înseamnă nimic.

Se ridică și începu să se preumble prin încăpere. Cugeta asupra situației. Oare cum le va explica șefilor cele întîmplate ?

6

Szücs Tibor stătea pe balcon, contemplînd luminile îndepărtate ale nopții. În liniștea desăvîrșită, se auzea doar freamătul monoton și clipocitul ritmic al valurilor. În depărtare, scăpărau asemenea unor stele ferestrele iluminate ale clădirilor înalte dinspre Somogy. Undeva, poate la motel, cînta o orchestră, acordurile muzicii răsunînd tainic, copleșitor, și pierzîndu-se în depărtare. Fata din odaie dormea liniștită, respirînd uniform. Tibor scoase o țigară din buzunar și o aprinse. Fu cuprins de un sentiment straniu, care-l îndemna să-și facă bagajul și să plece. Dar nu putea să o lase aici pe Beáta. Dacă era adevărat ce i-a spus Rusztem Ádám, atunci a-ncurcat-o de-a binelea. Desigur, de vină era și el, nu trebuia s-o lase pe Beáta să se descurce singură. O altă tîmpenie a fost că după-amiază nu au mai stat de vorbă.

Deodată Bea se deșteptă. Aprinse veioza ; lumina se revărsă pe balcon. Tibor auzi vocea somnoroasă a fetei :

— Ce-i cu tine, nu poți să dormi ?

Szücs intră în dormitor. Privi trupul gol al fetei. Dumnezeule, de n-ar fi atît de frumoasă și atrăgătoare !

— Nu-i nici o problemă, spuse așezîndu-se pe marginea patului. Nu e nimic, adăugă sărutînd-o pe gît. Era bine, cred, dacă luam un somnifer.

— Dă-mi ceva să beau.

— Ce dorești, inimioara mea ?

— Indiferent ce, spuse ea aranjîndu-și perna sub cap și urmărind cu îngrijorare fiecare mișcare a bărbatului care stătea cu spatele spre ea.

Szücs puse pe masă o sticlă de coniac Martell și aduse pahare de la baie. Urmărindu-l în continuare cu privirea, Bea încerca să ghicească motivul tulburării lui Szücs. Îi cunoștea de mai mult pe acest bărbat înalt și bine legat, din gesturile lui cele mai mărunte și din cea mai mică tresărire a feței era în stare să-i descifreze sentimentele și gîndurile cele mai ascunse.

— Ce te supără ? întrebă ea, știi că mie nu-mi poți tăinui nici o supărare. Te cunosc. Amintește-ți că, încă de cînd eram elevă la gimnaziu, știam numaidecît dacă te frămîntă ceva.

Szücs își închise ochii. Își aminti chipul fraged, ochii mari și întrebători ai adolescentei de atunci și scutură capul, ca și cum ar fi vrut să-l alunge din minte. Luă o țigară de pe masă și o aprinse.

— Știi cine este acest Salgó Oszkár ? întrebă el mohorît.

— Managerul lui Viktor, răspunse fata.

Szücs zîmbi acru.

— Știi de fapt ce este un manager ?

— Desigur, spuse fata, bînd din pahar. Administrator. Sau ceva în genul ăsta. Se ocupa de treburile curente ale lui Mennel, cît timp se afla în Ungaria.

— Salgó este un kiberer, draga mea. Nu un cibernetician, ci un kiberer, cum se spune în idiș, adică un detectiv. Învelește-te, te rog. Știi că goliciunea mă tulbură. Ești fermecătoare, dar n-aș vrea să mă plictisesc de tine înainte de vreme. Ar fi o nerozie...

Fata se conformă numaidecît, acoperindu-se cu pătura ușoară de vară.

— De unde ai aflat ce mi-ai spus ?

— Nu numai el are oameni buni la hotel. Îi am şi eu pe ai mei, se grozăvi el. De fapt, recunoscu apoi, ştiu de la nenea Ádám.

Bea îi luă ţigara din mînă, trase un fum şi i-o restitui.

— Şi dac-ar fi kiberer, ce-i cu asta ? întrebă. Dacă vrei să ştii, tu eşti de vină.

— Desigur, zîmbi el cu o ironie puţin amară. Eu. Păi cine altul ar putea fi, dacă nu eu ? Cît coniac pofteşti ?

— Ca de obicei. Îngîndurată, Bea se ridică, aşezîndu-şi coatele pe genunchi. Luă paharul din mîna lui, dar nu bău. Te-am implorat să ne oprim în faţa hotelului şi să bem o cafeluţă şi un Cola, muream de sete, îi reproşă fata. Nu, întîi să vorbim cu Viktor ; asta te interesa mai presus de orice... Cînd îţi intră ţie ceva-n cap, o ţii una şi bună !

Bărbatul îşi luă paharul şi-l dădu peste cap.

— Numai Dumnezeu putea şti de tentativa asta de asasinat. Bea-ţi licoarea !

— Ciao ! spuse fata. Goli paharul, i-l restitui şi îşi îmbrăţişă genunchii. Dîndu-şi seama că n-au coborît la dejun îl întrebă : Vrei să-ţi pregătesc ceva de-ale gurii ?

— Nu mi-e foame, spuse Szücs cu privirea fixă, deprimat. „De n-ar fi atît de frumoasă !" gîndi el.

— Nici de mine nu ţi-e „foame" ?

— De tine mereu..., zi şi noapte. N-aş mai pleca din pat, de lîngă tine. Spune-mi, Bea, unde dumnezeu ai învăţat să iubeşti la „tensiune înaltă" ? Uneori mă gîndesc că ai început să faci dragoste încă de la vîrsta grădiniţei.

Fata zîmbi.

— Tîmpit mai eşti ! Nu mi-ai explicat tu că e ceva înnăscut ? Dacă nu te-aş iubi, aş fi rece ca gheaţa. Sărută-mă.

Szücs nu se lăsă prea mult rugat. Bea se desfăcu din îmbrăţişare şi se duse în camera de baie.

— Cît e ceasul ? întrebă după ce reveni.

— Trei şi zece. Fata se aşeză la măsuţa cu oglindă şi începu să-şi aranjeze părul.

— Ţi-am spus că a sosit de la Hamburg şeful lui Viktor?

— Mi-ai spus. Dar nu ştiu de ce tot repeţi ?

— Am putea să stăm de vorbă cu el.

— N-am nici un chef, spuse. Trebuie să-mi fie clar, măcar acum, că am dat zor în mod inutil. E necesar să

învăț odată că afacerile implică riscuri. Dealtfel, nici scrisoarea lui Mennel n-am adus-o cu noi. Trebuia s-o iei înapoi de la Géza.

Fata își întoarse capul, uitîndu-se la fața lui amărîtă :

— Dumnezeule, spuse, numai un bărbat poate fi atît de neghiob ! Să fi luat înapoi scrisoarea ? Cum ? Să-l fi ucis ? Doar știi că și așa m-a pălmuit !

— Despre asta nu mi-ai vorbit pînă acum.

— Nu-mi place să mă laud. Isprăvind de aranjat părul, îl stropi cu atomizorul. Îți place ?

— Ești foarte frumoasă.

— Atunci cînd m-a pălmuit nu eram atît de frumoasă, spuse, așezîndu-se pe marginea patului, alături de el. Sinceră să fiu, nu m-aș fi gîndit că Geza putea lovi atît de zdravăn. Am crezut că mi se răstogolește capul, desprins de gît.

— Pun eu mîna pe ticălosul ăla ! spuse Szücs cu un aer îndîrjit. Îl învăț eu minte, îți jur !

— Atît ar mai lipsi. Ce m-aș face pe urmă ? Dac-ar ști că sînt aici, cu tine, m-ar omorî. Să fi văzut ce față congestionată avea în timp ce citea scrisoarea lui Mennel ! Urla ca un isteric : Îți interzic să-l întîlnești ? Îți interzic !

— Sărăcuța de tine, spuse Szücs, sărutîndu-i fața, gîtul, umărul.

— Ai grijă, scumpule, îmi deranjezi părul, șopti fata drăgăstoasă, simțind c-o trec fiorii. Mă iubești ?

— Numai pe tine te iubesc. Nici acum nu mă crezi ? Îți dai seama cît risc ?

Szücs se încordă, deodată, încruntîndu-și sprîncenele.

— Spune-mi, Bea, nu te-ai gîndit cumva că Viktor o fi fost asasinat de Géza ?

Fata îl privi nedumerită.

— Ai înnebunit ? protestă ea înspăimîntată. E imposibil ! Nu se încumeta el să săvîrșească un asemenea act de demență !

Pentru o fracțiune de secundă, îi apăru imaginea lui Szalai Géza, cu fața schimonosită de mînie, parcă auzea vocea lui grosolană și răgușită, parcă simțea durerea pricinuită de puternicele lovituri cu care se năpustise asupra sa. Își aminti clipa cînd și-a ridicat instinctiv mîinile, pen-

tru a-şi apăra sînii, faţa, corpul... Imaginea dispăru şi Bea începu să plîngă. Nici ea nu ştia de ce.

„Asta mai lipsea", se gîndi Szücs, îmbrăţişînd-o.

— Dumnezeule, nu mai plînge ! Ce ai ? întrebă, gîndindu-se că nervii fetei erau zdruncinaţi.

— Nu l-a ucis Géza ! spuse fata cu o voce jalnică. E imposibil. Este exclus, înţelegi ?

„De ce oare ar fi exclusă această posibilitate ?" se întrebă Szücs. Îşi aduse aminte de ultima întîlnire cu tînărul inginer. Nici nu observase cînd s-a deschis uşa atelierului. Motorul polizorului se învîrtea cu o viteză de 6000 turaţii pe minut. Datorită zgomotului, nu a auzit paşii care s-au apropiat. A auzit doar un uşor hîrîit şi a avut impresia că Pani trebăluia în magazin, ochelarii de protecţie îl împiedicau să vadă lateral. Vedea doar ceea ce avea în faţă, vibrarea nasturelui fixat în dispozitivul de susţinere al maşinii de polizat. Cineva i-a atins braţul. S-a întors şi l-a văzut în faţa lui pe Szalai Géza. De fapt, Panni era cea care i-a permis inginerului să intre în atelier. Era supărat pe ea, dar şi-a stăpînit enervarea. Şi-a dat seama că Géza era pus pe răfuială. Şi-a ridicat ochelarii de protecţie, fixîndu-i pe frunte. Şi-a aprins o ţigară, fără a-i oferi una şi oaspetelui nepoftit. Prelungea tăcerea, pentru a-şi aduna gîndurile. Szalai era mai înalt, mai puternic decît el, dar, datorită consumului exagerat de bere, avea un început de burtă. Dacă era neînarmat şi nu va ataca mişeleşte, va şti să înfrunte atacul se gîndea ; deşi, ce-i drept, el avea treizeci şi nouă de ani, pe cînd inginerul doar douăzeci şi opt. Dar se simţea într-o bună formă fizică, ceea ce reprezenta, totuşi, un avantaj de necontestat.

— Ascultă, îi spuse Szalai cu o voce răguşită, te previn pentru ultima oară, las-o-n pace pe Bea ! Dacă vă mai prind împreună, te tai în bucăţele. Înţelegi ?

Nu încape îndoială, trebuia să-i dea una peste gură acestei secături umflate şi să-l dea afară din casă. S-a reţinut, totuşi, temîndu-se de un scandal public. A început să se explice cu stîngăcie, vrînd să-l convingă pe Szalai că era vorba de o neînţelegere, de o interpretare greşită a relaţiilor sale cu fata, că era vorba de o prietenie intimă şi de durată, încă din copilăria fetei...

— Ajunge cu pălăvrăgeala, meştere ! Nu face nici pe tatăl, nici pe bunicul Beei ! Înţelegi ? Isprăveşte cu de-alde astea ! I-am spus-o şi ei. V-am iertat flirtul din Italia, dar acum nu permit nimănui să mă ia drept un cretin.

Atunci s-a înfuriat şi el :

— De ce l-ai lăsat pe neamţul ăla să o ademenească ? Doar ai fost acolo. În mod ostentativ, a suflat fumul în faţa lui Szalai. Ştii de ce ? Pentru că te-ai purtat ca un fecior de bani gata. Nu ţi-au ajuns cei şaptezeci de dolari, nu-i aşa ? Au fost binevenite micile cadouri oferite de neamţ, invitaţiile la bar, dejunurile gratuite. Proxenetule ! Domnul inginer a închis ochii, nevrînd să ştie ceea ce ştia, de fapt. Ştii, ce eşti, tinere ? O lepădătură. Nu spun altceva, pentru că am primit o educaţie bună. Iar acum, cară-te !...

Mîngîie cu blîndeţe părul roşcat şi mătăsos al fetei. „Da, se gîndi, ar fi meritat să-i dea o bătaie de mama focului..." Bea se linişti şi adormi uşor. Szalai o acoperi cu grijă, apoi se culcă şi el.

Cineva bătu la uşă. Tresări. Îşi frecă ochii şi se uită în jur buimăcit. Era o zi caldă, însorită. Se trezi şi Bea, căscînd alene.

— Cine e ? întrebă, privindu-şi ceasul. Dumnezeule, e trecut de ora zece !

Ciocănitul în uşă se repetă. Szücs îşi îmbrăcă halatul de baie.

— Imediat, spuse cu voce tare. Şi uitîndu-se la fată : Pune ceva pe tine sau intră în baie.

Aşteptă pînă cînd Bea părăsi încăperea şi descuie uşa.

Intră Salgó Oszkár, cu un aer istovit. Pe faţa-i grasă şi pe frunte sclipeau broboniţe de sudoare. Cămaşa-i era leoarcă. Pantalonii albi de doc mototoliţi. Haina şi-o ţinea sub braţ, ca pe o cîrpă.

— Doamne, credeam că aţi şi plecat. Privirea-i somnoroasă cercetă alene interiorul camerei. E o căldură nemaipomenită, spuse. Bea unde e ?

— Sînt aici, sînt aici, spuse fata ieşind din baie. Bună dimineaţa !

— Sărut mîna, se-nvioră el brusc, însoţind salutul cu o înclinare a capului şi, ingorîndu-l pe Szücs, ca şi cum nu mai era acolo, se foi prin cameră ca la el acasă. Văzînd pe masă o sticlă de coniac, exclamă : Martell ! Ridică

sticla : Nu-i de lepădat, deşi mie îmi place mai mult coniacul Napoleon. Ai un pahar curat, fetiţo ?

Deşi observase că tinerii se uitau unul la altul, nedumeriţi, nu se sinchisi.

Bea îşi muşcă buzele, gata să-l pună la punct, Szücs îi făcu însă un semn discret să se calmeze.

— Adu un pahar ! îi spuse fetei.

Oftînd din adînc, Bea dispăru în camera de baie.

— Dacă-mi permiteţi, domnule Szücs, am să mă aşez puţin, spuse lăsîndu-se greoi într-un fotoliu. Nesuferită mai e şi bătrîneţea asta ! De-aţi şti ce rău mă dor picioarele, se văicări el tot ca unul de-al casei. Apoi, privind-o pe Bea care adusese paharul din baie şi îi turna coniac : Ştii în ce-mi înmoi picioarele în fiecare seară ? Într-o infuzie de cimbrişor... dar de la un timp văd că nici asta nu-mi mai alină durerile. Săltă paharul şi rămase cu el aşa : Dar dumneavoastră de ce nu vă aşezaţi ? Poftiţi, curaj ! Simţiţi-vă ca acasă ! În sănătatea dumneavoastră ! Bău o gură de coniac, privindu-i pe cei doi care stăteau în picioare înlemniţi. Îşi încruntă fruntea : Am impresia că sînteţi supăraţi pe mine. Aşa este ? Sau poate mă înşel ?

Între timp, Szücs îşi trăsese pantalonii pe el.

— Sîntem obosiţi, spuse. Astă-noapte n-am prea dormit.

Se aşeză pe braţul fotoliului, făcîndu-i semn Beei să se aşeze şi ea. Fata luă loc pe marginea patului.

Salgó îşi aprinse trabucul.

— Sper că prin asta nu vrei să-mi sugerezi că vă stingheresc. Vocea lui trăda o oarecare dezamăgire : Dumnezeu să mă ierte, mi-ar părea foarte rău, tocmai pentru că vă simpatizez. Am crezut că o să vă bucuraţi de întîlnire.

— Nu se vede cît de mult ne bucurăm ? Nu se citeşte pe feţele noastre ? întrebă răutăcioasă Bea, care nu putea să-i ierte bătrînului că a tras-o pe sfoară. Ne saltă inima de fericire, domnule manager. Nu-i aşa, inimioara mea ?

— Şi încă cum ? îi ţinu Szücs isonul, aprinzîndu-şi o ţigară. Îşi frecă falca puternică şi colţuroasă. Cărui motiv sau eveniment îi datorăm vizita ?

Salgó nu se lăsă intimidat. Calmul său rămase netulburat. Bău tihnit încă o înghiţitură de coniac.

— Beţi pentru sănătatea mea. Numai o înghiţitură. Se uită la ei zîmbitor, urmărind atent fizionomia şi reacţiile lui Szücs. Va să zică nu vreţi, spuse cu un aer ofensat. Îmi purtaţi pică, deşi motive de supărare aş avea eu mai degrabă. Aţi vrut să mă păcăliţi. Frumos din partea voastră !

— Dumneata eşti sticlete ? îl întrebă Szücs fără menajamente, privindu-l fix.

— V-ar deranja dacă aş fi ?

— Îmi displac sticleţii, mă feresc de ei ca de rîie, spuse Szücs cu o voce tăioasă.

— Îmi închipui cîte bancuri cu poliţişti cunoşti.

Salgó suflă fumul trabucului spre faţa lui, dar nu într-o manieră mitocănească, provocatoare, ci într-un fel jucăuş, în semn de simpatie.

— Nu cumva-ţi place s-agăţi băieţi, bătrîne domn ? se feri Szücs, vădit iritat, începînd să-şi piardă răbdarea. Dă cărţile pe faţă, bătrîne ! „Ferbli" !

— „Ferbli" abia urmează, spuse Salgó. Ştii ce risc comportă jocu-ăsta de noroc cu cărţi maghiare ? întrebă, în timp ce-şi masa picioarele suferinde. Îi zîmbi fetei : Domnul Szücs nu vrea să fim prieteni. Trist, domnişoară, şi cît se poate de regretabil. Ce părere ai de aversiunea asta a lui, atît de făţişă ?

— Trăncăneşti prea mult, nene managerule, răspunse Bea.

— E un indiciu cert al senilităţii, rosti Szücs cu un aer resemnat, ridicîndu-se în picioare. Ce anume doreşti să ştii ? Întreabă-mă, am să-ţi răspund; iar după aceea cară-te, dracului ! îl apostrofă Szücs grosolan.

— Doar cîteva lucruri... Spune-mi, draga mea Bea, de ce m-ai mînţit ?

— Eu pe dumneata ? întreabă ea uimită.

— Mama ta, fetiţo nu se trage din familia Mennel. Nu, nu ! Nu e din familia Mennel.

— Dumneata cînd... „men-el" ?* se amestecă Szücs batjocoritor.

---

* Joc de cuvinte asociat cu numele lui Mennel. „Men-el. Cînd pleci ?

— Bravo ! replică Salgó. Îmi plac oamenii spirituali. „Mennel. Maga mikor men-el" ? (Mennel... Dumneata cînd pleci ?) Splendid joc de cuvinte ! Dar eu „nem menek el" (nu plec), pînă cînd scumpa de Bea nu-mi oferă o explicație cît de cît acceptabilă.

Fata vru să spună ceva, dar Szücs o avertiză, printr-o privire, să stea potolită.

— Întîi să lămurim ceva, bătrîne, zise el. Dumneata ești polițist scos la pensie, nu-i așa ?

— Exact.

— Asta înseamnă că vizita matinală a lui Salgó Oszkár nu este decît o amabilă expresie a atenției din partea unui particular. În consecință, întrebarea adresată Beei nu poate fi apreciată ca fiind pusă în mod oficial.

— Să zicem, spuse Salgó.

— Dacă așa stau lucrurile, ia notă de următoarele : una — Bea nu este obligată să răspundă la întrebările domnului Salgó ; doi — domnul Salgó fiind o persoană particulară, eu nu mă simt obligat să-l primesc ca oaspete.

— Dar, cum vezi, eu mă și aflu aici.

— Trei — întrucît sînt foarte ocupat și compania dumitale mă plictisește, te rog să isprăvești băutura și să pleci !

— Și dacă nu plec ?

„Tipul ăsta e de o impertinență rar întîlnită, se gîndi Szücs, furios. Se pare că mă ia drept un popîndău provincial care poate fi speriat printr-o clipire a ochilor. Cîtă eroare, moșneag prăpădit !" Știa el foarte bine că pensionarii de felul lui, care se tot bagă unde nu le fierbe oala, stîrnesc de regulă oprobriul public. cîte unul e bătut măr și nici dracu' nu-i ia apărarea. Chiar și autoritățile au de furcă nu rareori cu isprăvile lor.

— Și dacă nu plec ? Asta-i întrebarea, nu-i așa ? repetă Salgó.

— Ei, atunci nu-mi rămîne decît să te iau de guler și să te arunc pe ușă, afară, hodorog afurisit. Ei ?

Salgó își șterse fruntea nădușită. „Siguranța de sine e impunătoare", se gîndi el. Dar își dădu seama în același timp că Szücs era un om care se temea.

— Eu, dacă aș fi în locul dumitale, nu m-aș încumeta la o asemenea acrobație ; nu numai datorită greutății mele

corporale, care ţi-ar cere un efort serios — nu poţi aşa de uşor să mă iei de guler — ci şi datorită circumstanţei în care eu aş pleca acum...

Szücs îl întrerupse cu vehemenţă :

— Mă plictiseşti cu palavrele !

Se ridică în picioare cu o mină ameninţătoare, dar Salgó nu se mişcă deloc şi continuă :

— Dacă eu aş pleca acum, în cinci minute ar sosi colonelul Kara şi maiorul Bálint. Ei ţi-ar pune întrebări cu mult mai neplăcute. Eu am întrebat doar de ce domnişoara Kürthy Beáta, logodnica lui Szalai Géza, locuieşte împreună cu Szücs Tibor ? Şi ei îţi vor pune această întrebare. Eventual vor cere domnului inginer Szalai să se deplaseze aici, chemîndu-l de la Füred.

Pleoapele fetei tresăriră. Îl privi cu suspiciune pe bătrînel.

— Vrei să ne şantajezi ?

— Da' de unde, drăguţo ? Am mai spus ce doresc. De unde-l cunoşti pe Viktor Mennel şi ce ai vrut de la el ?

— Cu dumneata nu discut ! spuse fata cu vrăjmăşie. Şi cine eşti dumneata ? Un provocator ticălos ! Înţelegi ?

Szücs întinse un braţ peste umerii fetei şi-o trase spre el, iritat. Îşi dădu seama că Salgó era cu mult mai periculos decît bănuise. Comportamentul acestuia, calm şi sigur de sine, părea să aibă un fundament solid : certitudinea că de partea sa este puterea.

— Linişteşte-te, Bea ! Linişteşte-te, nu-ţi pierde capul.

Dar, degeaba, nervii fetei cedaseră.

— S-a dat drept manager al lui Mennel. Şi mai pretinde că-i om cinstit.

Salgó începu să rîdă.

— Ai haz, fetiţo, spuse. Păi, cum am fost eu managerul lui Mennel, aşa ai fost şi dumneata verişoara lui. Aşa că sîntem chit, drăguţo !

— Ce ştii despre mine ? îl întrebă Szücs, strîngînd-o atît de tare pe fată pe încheietura mîinii, încît ea scoase un ţipăt de durere. Hai, răspunde odată !

— Nu prea multe. În cincizeci şi doi ai absolvit facultatea de medicină. În mod strălucit. Aveai un mare viitor înainte. Pînă şi adversarii ţi-au recunoscut talentul. În toamna anului cincizeci şi cinci ai avut relaţii sexuale cu

o fetiță din clasa a treia de gimnaziu, Hámori Piroska. E exact ?

Cei doi încremeniră. Vrînd-nevrînd erau în mîna bătrînului.

— Exact, încuviință din cap Szücs, năpădit deodată de amintiri. Privirea i se întunecase. Vocea îi deveni molcomă și parcă mai umană. De la Budapesta ai obținut datele ?

— De la Tokio, spuse Salgó. Să continui ?

— E inutil.

Szücs se întunecă și mai mult. Omul acesta părea să știe totul despre el. Își aduse aminte de Hámori Piroska. Dureroase amintiri !

— Ai iubit-o pe adolescenta aceea ?

— Am vrut să mă însor cu ea, spuse Szücs privind frunzele din țesătura covorului. Poate că n-ai să mă crezi. Nici instanța judecătorească nu m-a crezut, deși era adevărat. Cînd m-am întors din Cuba, Piroska era însărcinată în luna a cincea.

— Cît timp ai stat în Cuba ? îl întrebă Salgó.

— Patru luni, răspunse Szücs resimțind toată amărăciunea anilor care au trecut.

Ori de cîte ori era pomenit numele Piroskăi sau întîmplarea tragică de atunci, ca și acum se gîndea la ce ar fi trebuit să facă. Era copleșit în asemenea momente de realitățile vii ale unui trecut apăsător. S-a întors acasă din Cuba bine dispus, cu impresii noi și bogate. În timpul zborului ar fi dorit să accelereze viteza avionului, ca să ajungă cît mai repede la Budapesta ; lungă a fost această perioadă de patru luni, Piroska i-a lipsit mult de tot.

Încă nu-și despachetase valizele, nu-și spălase praful de pe el, după lunga călătorie, cînd Piroska a picat pe neașteptate în apartamentul său. A întîmpinat-o cu bucurie și dragoste ; după numai cîteva minute însă și-a dat seama cît de mult se schimbase ea între timp. Avea o privire speriată, ochii îi erau tulburi, copleșiți de groază, frumoasele trăsături ale feței erau aproape descompuse, pielea ei fragedă se uscase și se înăsprise.

— Voi avea un copil, i-a șoptit cu exasperare, izbucnind în hohote de plîns.

Consternat, a început să socotească. Fusese plecat de patru luni. Dacă Piroska nu greșea, însemna că nu mai era nimic de făcut.

— Nu e vreo eroare de calcul ?

— Nu, nu e nici o greșeală. E sigur.

— Știi sau crezi numai ?

Piroska plîngea în hohote, tremurînd toată. Cuvinte amare, de repros, izbucneau din gura ei.

— Mi-ai spus că o să ai grijă. Să n-am nici o teamă... Și acum ce mă fac ? Dacă află tata, s-a zis cu mine...

— Dezbracă-te !

Vocea lui suna poruncitor. A condus-o în cabinet. Douăzeci de minute s-a spălat pe mîini și s-a tot gîndit. Hámori János este un om brutal, un sălbatic, un religios fanatic. Dacă ar fi după inima lui, și-ar trimite fata într-o mănăstire de maici. Soția, aidoma. Pe ea o poți găsi în biserică încă din zorii zilei, îngenuncheată pe dalele reci, de piatră, obligînd-o și pe nenorocita de fată să îngenuncheze. Fratele Piroskăi este de asemenea bisericos. De cînd învață la Pannonhalma, pînă și jansenismul i se pare liberal, ceea ce, oricum, este straniu, dacă ne gîndim că această doctrină este apropiată de aceea a reformatorului Calvin și chiar adepții ordinului benedictinilor îi îndemnau pe enoriașii lor să fie mai cumpătați și mai chibzuiți, nicidecum nu-i împingeau spre acel fanatism religios care generează doar tragedii. Fata și-a acoperit fața sau nu a îndrăznit să se uite la el. Din păcate, nu era nici o eroare. Foetusul era în luna a cincea.

— Îmbracă-te ! i-a spus.

Atunci, blestema clipa cînd a cunoscut-o pe Piroska. Dragostea nu urmează niciodată calea rațiunii. Poate că tocmai în asta constă frumusețea ei. Desigur, pe atunci nu știa încă nimic despre familia Hámori ; simțea doar că se îndrăgostise la nebunie de această fetișcană, cu trupul frumos și că era absolut incapabil să se debaraseze de sentimentele față de ea. Pe atunci încă nu știa că Hámori János era un om care respectă legile și că, în același timp, era singurul reprezentant special al unor firme din Occident, bunele sale relații cu organele guvernamentale fiind și deosebit de rodnice.

— Acum ce urmează ? a auzit întrebarea timidă a fetei.

S-a întors, și-a scos halatul și și-a aprins o țigară.
— Vei naște copilul și te vei mărita cu mine.
Fața Piroskăi era schimonosită de groază.
— Nu, a șoptit înfrigurată, mai bine mă omor.
— Mai ai timp pentru asta.

Știa că nu era vorba de o pălăvrăgeală ieftină. Piroska nu era scutită de o anume predispoziție ereditară, dar aceasta, în cazul ei, nu se manifesta sub forma religiozității excesiv-fanatice, ci prin pasiune sexuală. Nu era ceva conștient, ea nu-și dădea seama de gradul tensiunii senzualității sale, de iradierea voluptății ei, neavînd dealtfel nici posibilități pentru o evaluare comparativă, pe cînd el avea deja o bogată experiență în această privință.

Se cutremură, se întoarse. Privirea curioasă a lui Salgó era ațintită asupra lui.

— Nu intenționam s-o operez, spuse. Am fost în vizită la părinții ei. N-am pomenit nimic despre faptul că fata era însărcinată ; atmosfera era atît de dușmănoasă, încît mi-a fost imposibil să strecor și cea mai vagă aluzie. Un zîmbet amar și chinuit îi schimonosi fața. Crezi că au vrut să stăm de vorbă ? Te înșeli. M-au amenințat, m-au dat afară. Hámori mi-a pus în vedere că mă dă pe mîna poliției.

— Pînă la urmă ai operat-o ?

— Ce puteam face altceva? Desigur, privind lucrurile din afară și în retrospectiva a cincisprezece ani, totul pare altfel. În anul cincizeci și cinci haosul era total. Programul publicat în cincizeci și trei l-a săltat pe Hámori pe o treaptă mai înaltă, își însoți el cuvintele cu un gest semnificativ. Am operat-o, și bătrînul mitocan a fost nevoit să țină seama de asta. Ei n-au știut că eu sînt tatăl copilului ; știau doar că sînt autorul raclajului, că fata mi-a cerut s-o operez. Am crezut că îi aveam în mînă, că i-am încolțit. Timp de trei zile totul a fost în regulă. Dar în a patra zi fata a făcut o embolie pulmonară. M-au anunțat prea tîrziu. Hámori m-a denunțat. În acel moment o putea face fără risc. Găsise ac de cojocul meu și nu mai avea nimic de pierdut. M-au condamnat la cinci ani. Asta-i tot. Sau, poate, vrei să mai știi și altceva ?

— Confecționarea nasturilor ai învățat-o în perioada detenției ? se interesă bătrînul.

— În parte. Timp de patru ani am lucrat într-o uzină de confecționat nasturi. După ce am fost eliberat, m-am concentrat asupra perfecționării cunoștințelor mele în această profesiune.

Salgó îl privi cu compasiune. Știa că a spus adevărul ; raportul transmis de la Budapesta atesta întru totul fiecare cuvînt al său. Cînd l-au eliberat, i-au dat calificativul excepțional ; avea un comportament exemplar, era un deținut silitor, harnic, liniștit.

— Domnișoara este asociata dumitale ? întrebă Salgó arătînd spre Bea.

— Ce legătură are una cu alta ? Ascultă, nu crezi că vrei să știi prea multe ? replică fata excedată.

— Așa sîntem noi, sticleții, curioși, spuse bătrînul, apăsînd sardonic pe expresia „sticleți". Mai ales eu sînt curios. Pentru că însăși situația îmi stimulează curiozitatea, fetițo. Dumneata te-ai logodit, cum s-ar zice, cu Szalai Géza, dar îți petreci week-endul cu domnul Szücs. Cum să-nțeleg combinația asta ? Sincer să fiu, nu o înțeleg. Vezi mata, eu, ca formație, țin totuși de epoca antebelică. Și, în privința asta, cel puțin, aș putea fi considerat un conservator...

— Tu, conservator? Un polițist ? spuse fata în batjocură. Dacă ai simți subtilitățile și profunzimile vieții sufletești, n-ai mai fi polițist, ci profesor universitar.

— S-au poate istețul isteților, spuse Salgó. Dar eu sînt doar un sticlete, ce să-i faci ? Vreau să-ți atrag însă atenția că domnul inginer Szalai, deși nu este polițist, de asta sînt convins, nu cred să-nțeleagă nici el această situație stranie, eventual... de domeniul resorturilor intime ale parapsihologiei. Așa că m-ar bucura, dacă mi-ai explica, totuși, acest fenomen paradoxal. Deocamdată numai mie.

— N-am ce explica. Géza este logodnicul meu, dar îl iubesc și pe Tibor. Asta-i tot.

— L-ai iubit și pe Viktor Mennel, încercă s-o descoasă bătrînul, în timp ce se uită la Szücs care ședea fără să scoată o vorbă.

— Mi-a făcut curte. Dar între noi nu a fost nimic, spuse fata îndreptîndu-şi privirea către Szücs, în speranţa că-i va lua apărarea : Spune-mi, sînt eu obligată să tot răspund la întrebările acestei bătrîne secături ?

— Nu eşti obligată, domnişoară, răspunse Salgó făcîndu-se că nu a auzit expresia ei jignitoare. Pot da un telefon ?

— Cu cine doreşti să vorbeşti ? întrebă Szücs.

— Cu maiorul Bálint. Îl rog să vină aici. El nu este o secătură bătrînă, ca mine ; mă gîndesc că la întrebările lui vei răspunde cum se cuvine, domnişoară. La urma urmei, îmi este indiferent prin intermediul cui îţi voi pune întrebările...

— Lasă prostiile, Bea, interveni Szücs pe un ton blînd şi persuasiv. N-are nici un sens să complicăm şi mai mult treburile, şi aşa destul de încurcate. Spune sincer tot ce ai de spus şi sper că domnul Salgó n-o să abuzeze de rolul său.

— Doamne fereşte ! exclamă bătrînul şi, scoţînd o legitimaţie din buzunarul de la spate al pantalonului, i-o arătă : Iată, domnişoară, dacă asta te linişteşte. Sînt ofiţer de poliţie pensionat, dar în rezervă, iar aci se arată că am dreptul să particip la anumite cercetări. Fac parte din grupul de sprijin al poliţiei.

Bea se uită la legitimaţie şi făcu un gest de lehamite.

— Unde l-ai cunoscut pe Viktor Mennel ?

— În Italia. Vara trecută, cînd am fost acolo împreună cu mama şi cu logodnicul meu.

Salgó, care aflase de la Kara despre „mărturia" de aseară a lui Huber, era încordat, reuşind să-şi ascundă tensiunea nervoasă. Iată..., în faţa lui stă unguroaica la care s-a referit Huber. Toate concordă : fata, mama, logodnicul. Apoi o umbră de îndoială atenuă bucuria. Nu, ar fi mult prea simplu !

— Şi cu Viktor Mennel ai avut raporturi intime ?

Bea tăcu.

— Spune sincer, o îndemnă Szücs. Ăsta nu e un delict penal, pasibil de condamnare.

— Am avut relaţii intime şi cu el.

— Logodnicul dumitale ştia ?

— A aflat după aceea... De atunci este foarte gelos. Mă urmăreşte pas cu pas.

— Nu-i de mirare, conveni Salgó. Eşti foarte frumoasă, Bea. Şi eu aş fi gelos în locul logodnicului dumitale. Continuă, te rog.

— La un moment dat, Mennel a observat nasturii de la rochia mea. I-au plăcut. M-a întrebat de unde i-am cumpărat. Atunci i-am vorbit de Tibor. I-am povestit în ce situaţie se află, de greutăţile pe care le întîmpină. L-am lăudat pentru talentul şi îndemînarea lui şi i-am spus că, în pofida tuturor calităţilor pe care le are, nu se poate afirma. I-am mai spus şi altele. A doua zi, Viktor mi-a zis că s-a gîndit la cele povestite de mine despre Tibor şi că, în calitate de om de afaceri, apreciază fantezia lui creatoare. Mi-a zis să-i sugerez lui Tibor să întocmească o colecţie de mostre, să facă un proiect de deviz, să menţioneze şi maşina sau dispozitivele de care ar avea nevoie etc. Urma să vină în Ungaria vara asta, să ne reîntîlnim pentru a stabili detaliile şi condiţiile de colaborare. A, încă ceva : Mi-a spus că, desigur, va achita costul colecţiei de mostre.

— Întocmai aşa stau lucrurile, confirmă Szücs. Prin intermediul Întreprinderii de Comerţ Exterior „Artex" purtăm corespondenţă, în acest sens, începînd din luna ianuarie. Între timp, Mennel a discutat problema cu şefii săi care au manifestat interes faţă de proiectul acestei afaceri. Mi-a comunicat printr-o scrisoare ce aveam de făcut şi m-am apucat de treabă. Am lucrat zi şi noapte. „Artex" m-a stimulat, de asemenea, considerînd că afacerea merita toată atenţia. Întreprinderea a luat contact cu firma Hanza, care a promis livrarea unui polizor de mare capacitate şi a unui cuptor de ars. Scoase un dosar din servietă, şi i-l înmînă lui Salgó : Uite, poţi să-l studiezi. Este corespondenţa noastră. Fiecare scrisoare a fost expediată prin „Artex", care a apreciat că nasturii sînt lucraţi cu fantezie şi că afacerea pare a fi rentabilă. Iată şi colecţia de mostre. Scoase din servietă nişte cartoane pe care erau cusuţi nasturii, care mai de care mai reuşiţi şi mai frumoşi. Acum cinci zile, Bea a primit o scrisoare de la Mennel. Ne-a rugat să-l vizităm, aducînd cu noi şi colecţia de mostre. Am sosit, şi uite că el a fost ucis.

— Scrisoarea de care ai pomenit este aici ? întrebă Salgó, răsfoind dosarul.

— E la logodnicul meu, spuse Bea. Mi-a confiscat-o, pălmuindu-mă și interzicîndu-mi să mă mai întîlnesc cu Viktor. E gelos.

— Povestea e veridică, aprecie Salgó răsfoind în continuare dosarul, încredințat că Szücs nu minți se. Da, foarte veridic. Cel puțin cînd o auzi prima dată.

— Cu cît o vei auzi de mai multe ori, cu atît va fi și mai veridică. Du-te, dacă vrei, la Budapesta și stai de vorbă cu oamenii de la „Artex". Îți vor confirma, între altele, și faptul că eu nu eram prea amator.

— Te cred, domnule doctor, spuse Salgó.

Ochii lui Szücs se umplură de o lumină stranie :

— Îți bați joc de mine ?

— Nu, crede-mă că nu ! Te compătimesc. Vorbele bătrînului sunau sincer. Ți-ai părăsit pentru totdeauna vocația ?

Fața lui Szücs tresări. Ieși pe balcon, privind spre întinsul strălucitor al apei.

— Să lăsăm asta, domnule, spuse cu vădită amărăciune. Se întoarse rezemîndu-se de ușă și își arată degetele : Uită-te la ele. Cu aceste degete n-am să mai pot practica medicina. Sînt bune doar pentru confecționarea nasturilor...

Salgó se ridică. Scrumul trabucului căzu neobservat pe covor. După ce se rîcîi cu un deget la rădăcina nasului cărnos, bătrînul scoase din buzunarul de la spate al pantalonului o scrisoare.

— E scrisoarea lui Mennel, spuse oferindu-i-o lui Szücs. Pune-o bine, poate vei mai avea nevoie de ea.

Szücs privi scrisoarea și își aminti avertismentul binevoitor al lui Rusztem Adám : „Salgó e foarte șmecher și periculos. Să te ferești de el." Se uită la bătrînul din fața lui care zîmbea amical. „Dumnezeu știe ce-o fi mai avînd prin buzunare !" se gîndi. Între timp, Bea făcu un pas și luă scrisoarea din mîna lui Szücs.

— Cum a ajuns la dumneata ? întrebă ea, fixîndu-l pe Salgó.

— Logodnicul dumitale a pierdut-o, iar noi am găsit-o. Simplu, nu ?

În ochii fetei licări spaima.

— Géza ştie că sînt aici ?

— Sînt un om bătrîn, dragă Bea, nu un clevetitor, răspunse Salgó uitîndu-se obosit în ochii lui Szücs.

Se priviră fără să scoată un cuvînt. Szücs îşi aplecă ochii. Bătrînul îi răscolise amintirile, îl şi derutase. Ştia pesemne totul despre ei, înainte de a le călca pragul. Pusese întrebările mai mult în joacă. Încă nu cunoştea metoda lui Salgó, nu ştia că bătrînul creează anumite situaţii prin care adevărul să fie împins la lumină.

— Domnule Szücs, îl făcu să tresară vocea bătrînului, mi-ar face plăcere să-ncheiem o tranzacţie, noi amîndoi.

— Ce anume ? întreba Szücs puţin bănuitor.

— Mă gîndesc la ceva pentru care eu te-aş recompensa prin restituirea diplomei de medic.

— Şi ce ar trebui să fac în schimb ? Dealtfel, să lăsăm asta, domnule. Prefer să rămîn la nasturii mei. Îmi place să lucrez, îmi place munca.

Salgó nu insistă.

— Cum crezi. Porni spre uşă, comunicîndu-le aşa, în treacăt : Colonelul Kara vă roagă ca deocamdată să nu părăsiţi hotelul.

— Cu titlu de arest preventiv ?

— Nici gînd. E doar o rugăminte. Domnul colonel doreşte să clarifice acel grad de rudenie cu Mennel. Atîta tot.

— Păi l-am clarificat parcă, spuse Szücs contrariat.

— Cu mine. Dar nu în faţa colonelului Kara. El conduce ancheta. Este vorba de cîteva zile. Mă gîndesc că deocamdată nu v-aţi plictisit unul de celălalt. Cheltuielile de la hotel le vom suporta noi, le trecem în contul nostru. Şi în timp ce punea mîna pe clanţă : Spune-mi, Beáta, voi aveţi vreo casă de odihnă pe malurile Balatonului ?

— La Szemes, spuse fata. Iar după o scurtă ezitare, adăugă : Strada Hunyadi, numărul doi. E o vilă construită înainte de război.

— Mulţumesc, domnişoară. Asta mă linişteşte.

Se înclină reverenţios, părăsind camera. În hol se întîlni cu Felméri. Intrară la café-bar. Comandă o cafea. Cînd ospătarul punea ceşcuţa pe masă, îi spuse acestuia :

— Jancsi dragă, du-i te rog lui Szücs Tibor în cameră un pahar mic de coniac Napoleon și trece-l în contul meu.

După plecarea băiatului, Felméri îl întrebă :

— S-a întîmplat ceva, nene Salgó ?

— Nu prea multe, răspunse bătrînul. Mai trebuie găsite răspunsuri plauzibile la cîteva întrebări.

— Și anume ?

— De ce nu știa Camera de Comerț că firma Hanza corespondează din luna ianuarie cu firma „Artex" ? M-ar interesa și de ce a reținut Szalai Géza scrisoarea pe care Mennel i-a adresat-o Beei ? În ce zi sîntem azi ?

— Douăzeci și șapte, duminică, spuse Felméri, gîndindu-se că n-ar fi rău să petreacă vreo cîteva zile cu Ilonka.

Peste o oră au participat la o consfătuire convocată de Kara. Colonelului îi pria schimbarea mediului : nu mai era atît de palid ca în urmă cu două zile. Parcă, între timp, se mai descrețise la față. În schimb, Salgó părea aproape istovit. Bálint dormise bine noaptea, reușise să vorbească la telefon cu soția încă în zorii zilei, deci se simțea în toată puterea și era bine dispus. Îi promisese soției că, dacă se va ivi prilejul, chiar astăzi va da pe acasă pentru o jumătate de oră. Felméri se uita cu falsă indiferență la „bătrînii rutinați", gîndindu-se că pînă în prezent n-au realizat mai nimic extraordinar. Liza dăduse fuga în sat, deoarece Salgó își invitase prietenii la masă și ea nu-și putea permite să se facă de rușine ca gazdă. Trebuia să mai facă unele cumpărături pentru dejun.

Kara își aprinse țigara și făcu bilanțul pînă la zi al anchetei :

— De fapt, de ieri am făcut un pas mare. Două chestiuni au început să se contureze mai clar. Cele două fire vor trebui să se întîlnească, deoarece ambele acțiuni au fost coroborate de Mennel. Unul din aceste fire duce la firma Hanza care coincide, de fapt, cu activitatea desfășurată de Oficiul vest-german de informații pe teritoriul Ungariei. Mennel avea agenți care se află și acum în țară. A venit aici cu scopul de a se întîlni cu ei. Sarcina noastră precisă și fără echivoc constă în depistarea rețelei lui Mennel. Am impresia că Huber ar putea oferi un sprijin

considerabil în această privință, dar nu-l putem obliga să vorbească. Comportamentul său este explicabil, iar ceea ce a destăinuit pînă în prezent are, totuși, o mare importanță. Cealaltă chestiune rezidă în descoperirea valorilor ascunse de un ofițer german. Și aici, sarcina este evidentă. Trebuie găsită femeia și fata acesteia care, vara trecută, s-au aflat în Italia, unde l-au cunoscut pe Mennel. Se știe că doamna Kürthy, împreună cu fiica ei se aflau în Italia tocmai vara trecută, într-o excursie. Informațiile furnizate de Huber coincid, în linii generale, cu datele referitoare la ele. Kürthy Bea a fost amanta lui Mennel.

— Este imposibil ca Mennel să fi întîlnit concomitent o altă femeie cu fiica ei, venind din Ungaria, interveni Bálint. Tovarășe colonel, toate coincid : văduva, fata care s-a culcat cu Mennel, logodnicul. Iată acum și noua informație furnizată de papa Salgó : corespondența purtată de ei. Și vila din Szemes. Eu aș ordona arestarea lor preventivă. Fără nici o ezitare.

Kara ascultă cu atenție, uitîndu-se pe furiș la Felméri care se juca cu un fir de ață, înnodînd-o sistematic, cu abilitate.

— Dumneata cum ai proceda, tovarășe locotenent ? îl întrebă. Înnoadă ața liniștit, te așteptăm...

Luat fără veste, tînărul scăpă ața în scrumieră. Se simți ofensat de observația colonelului, căci, oricum, a fost atent, auzise ce se discuta și, dacă bătrînul dorea, putea repeta totul.

— Și eu cred că am putea să-i arestăm, spuse. Aș proceda însă altfel, ținînd seama că nu dispunem încă de nici o probă. Ceea ce i-a relatat fata lui nenea Salgó este plauzibil, dar nu se poate dovedi. Mă gîndesc la nasturi.

— Așadar, ce-ai face ?

— Un tur de orizont la vila din Szemes. M-aș convinge dacă doamna Kürthy a locuit acolo în timpul războiului și dacă a avut un amant — fost ofițer german. Aș face, poate, o percheziție, precum și alte investigații.

Salgó își exprimă acordul printr-o înclinare a capului.

— Apoi aș „ataca" logodnicul, continuă Felméri. Din datele referitoare la familia Kürthy, deduc că „spargerea

frontului" s-ar putea realiza cel mai ușor prin intermediul lui Szalai.

Sună telefonul. La celălalt capăt al firului era Budapesta. Dombai îl căuta pe Kara. Acesta ținu receptorul într-o asemenea poziție, încît comunicarea lui Dombai să poată fi auzită și de ceilalți.

— De la Varșovia am primit cîteva informații importante, comunică locotenent-colonelul. În urmă cu aproximativ o jumătate de an au sesizat activitatea firmei Hanza. Ei nu-l cunosc pe doctorul Huber, numele lui nu figurează în evidența lor. În schimb, au cîteva informații interesante referitoare la Braun. Acesta a trăit în Statele Unite începînd din anul treizeci și doi. A fost ofițer în Abwehr. S-a întors în Germania occidentală în anul patruzeci și șase... Alo, mă auzi bine ?

— Da, continuă.

— Varșovia are o informație demnă de reținut. Sursa nu o cunosc. Braun ar avea, chipurile, neînțelegeri cu amicii. Îți voi trimite un raport detaliat. Altfel cum vă simțiți ? Apa e bună ?

— Suportabilă. Altminteri am intrat la apă..., ne ajunge pînă peste cap..., exceptîndu-l pe Salgó care își înmoaie doar picioarele.

Auziră, cu toții, cum pufni în rîs Dombai.

— Înainte de a ne răspunde, continuă Kara, culegeți toate informațiile referitoare la văduva lui Kürthy Péter și fata ei. Este important și urgent.

— Înțeleg.

— Mă interesează îndeosebi trecutul ei.

Convorbirea mai dură cîteva minute. După ce Kara puse receptorul în furcă, conveniră rapid asupra sarcinilor imediate. Maiorul Bálint va pleca la Szemes, pentru a investiga vila Kürthy, iar Felméri la Füred, pentru a-l audia pe Szalai Géza. Kara rămîne la Emőd, unde va dirija filarea lui Huber.

— Și eu ce am să fac ?

— Te odihnești și o ajuți pe Liza.

— Just, spuse bătrînul. În acest caz plec la Füred împreună cu Felméri. Szalai mă interesează și pe mine.

7

Dintr-o cameră de la etajul al doilea al hotelului, Salgó privea printr-un binoclu în incinta strandului, ticsit de lume. Om lîngă om. Era o asemenea îmbulzeală, încît pe toată pajiștea verde, nu rămăsese nici o palmă de teren neocupat de cei veniți să se bronzeze. Puternicele raze solare reflectate pe umbrelele multicolore, îl făceau pe Salgó să-și încordeze tot mai mult privirea.

— Vezi ceva ? îl întrebă pe Felméri. Locotenentul stătea alături de el, făcîndu-și streașină cu palma deasupra ochilor. Sau, poate, te delectezi privind fundul fetelor ?

— Și asta. Oferta e excelentă..., nemaipomenită. Dar îl văd și pe țîngăul acela. E culcat pe o pătură în carouri albastre și roșii. Citește o revistă ilustrată.

— Ai ochi buni, recunoscu bătrînul cu admirație. Ține-l sub observație. În caz că părăsește strandul, anunță-mă, spuse Salgó arătînd spre radiotelefonul aflat lîngă tînăr.

— Să nu merg cu dumneata, nene Salgó ? Și de acolo îl pot urmări pe june.

— Asta-i adevărat, spuse bătrînul, dar tu, fiule, n-ai ordin de percheziție.

— Dumneata ai ?

— Eu sînt civil. Cu pași greoi se duse spre ușă. Dar nu cumva să trăncănești... Din păcate, șeful dumitale s-a cam birocratizat.

— Eu nu știu nimic, spuse Felméri cu un aer de complicitate, fără a-și lua ochii de la bărbatul care citea revista ilustrată.

Salgó traversă culoarul, se opri în fața unei camere și deschise ușa cu o cheie potrivită. După ce intră, încuie ușa din interior. Se opri în vestibul, uitîndu-se în jur cu băgare de seamă. Pesemne, se făcuse curățenie foarte recent, deoarece din camera de baie se simțea miros de detergent. Se uită și acolo. Obiecte de spălat și de igienă corporală, prosoape ; deasupra căzii se usca o cămașă de nylon recent spălată. Sub chiuvetă, șase sticle de bere și o mașină de făcut cafea-filtru. Pardoseala de mehlatil alb-

negru mai era încă udă pe alocuri. Se uită în spatele uşii. Pe cuier erau atîrnate cîteva slipuri şi un halat de baie. Intră în cameră. Paturile erau făcute, sub unul dintre ele se afla o pereche de papuci. Pe masă, o planşetă de desen, o trusă de desen, o riglă, un cartuş de ţigări Winston aurit, pe cartuş două pachete de ţigări Marlboro, dintre care unul desfăcut. Alături, o sticlă de coniac Seguin, din care consumase cam de vreo trei degete. Pe marginea mesei, unele peste altele, caiete, reviste de specialitate din domeniul arhitecturii, un manual de limba engleză pentru avansaţi. Pe unul din scaune, dicţionarul în două volume : englez-ungar şi ungar-englez, precum şi o carte groasă. Citi titlul : „În umbra arcului de trimf". Cam la mijlocul volumului un semn de carte. Răsfoi caietele pe rînd. Calcule, registre pentru evidenţa materialelor, pentru efectuarea lucrărilor curente, descrierea tehnologiei acestora, cifre referitoare la devize şi bugete. În două caiete, expresii englezeşti şi exerciţii de traducere, iar cel de-al treilea caiet era neînceput. Ridicînd tăblia mesei, găsi un cartuş de ţigări Winston şi o trusă de compas. Oftă obosit, închizîndu-şi pleoapele grele, ca şi cum ar fi refuzat să-şi vadă propria-i imagine, acea faţă dolofană de bătrîn care-l privea din oglinda fixată dincolo de masă. Totuşi, îşi luă inima în dinţi, uitîndu-se la imaginea lui. „Ai îmbătrînit, băiatule, bombăni. Ai îmbătrînit de-a binelea". Se gîndi : dacă l-ar întreba acum pe acest bătrîn obosit care se holba la el din oglindă de ce a trăit şi dacă merita să facă tot ce a făcut în timpul vieţii, oare ce i-ar răspunde ? „Ei, de ce taci ? Te-ai ţicnit la bătrîneţe, îi răspunse propria-i imagine... De ce o scalzi, prierzîndu-te în divagaţii ? Mai bine priveşte-te deschis în ochi". Închise tăblia mesei. „Altădată, mormăi. Acum avem alte treburi. Tocmai sfidăm prevederile legale. Pur şi simplu am forţat apartamentul din hotel al domnului Szalai Géza, am intrat prin efracţie, adulmecînd corpuri delicte. Ce tărăboi ar mai face umaniştii ăştia care respectă cu atîta rigurozitate legile, dacă ar afla despre această spargere în toată regula ! Lezare a inviolabilităţii domiciliului...!" Controlă valizele, hainele, dar nu găsi nimic ce ar fi putut atesta participarea lui Szalai la uciderea lui Mennel. Consternat, se întoarse la masă. Începu să răsfoiască una din

cărțile de specialitate în arhitectură. Dintre file căzu o ilustrată. Se aplecă greoi s-o ridice de pe covor. Era imaginea panoramică a Budapestei. Se uită și pe verso: „Domnului Szalai Géza, Balátonfüred, Hotel Marina... Permite-mi să-ți trimit, chiar dacă tardiv, cu prilejul zilei tale de naștere, cele mai bune urări familiale din partea lui Ödön, precum și a lui Árpád. Silvia, 17 iulie 1969." Era un scris școlăresc, caligrafiat parcă de o fetiță din clasa întîi. Fiecare literă era scrisă într-o ordine perfectă, liniară, parcă trasă pe șnur... așa cum se învață la școală. Și totuși te frapa faptul că literele păreau mai degrabă desenate de o mînă sigură, exersată, nu încert caligrafiate. Avea impresia că autorul scrisorii a procedat astfel cu bună știință, pentru a crea impresia că felicitarea a fost scrisă de o fetiță. Se uită pe timbru și pe ștampila oficiului poștal. Ilustrata a fost expediată de la Budapesta, în ziua de cincisprezece iulie. „Dar această «Silvia» trebuie să fi fost o «fetiță» tare neatentă, își spuse bătrînul, căci ilustrata concepută în ziua de șaptesprezece... a fost expediată la data de... cincisprezece. Poznașă ilustrată!" Mai citi odată textul: „din partea lui Ödön precum și a lui Árpád"... mormăi. De ce nu Ödön și Árpád?... Cine sînt aceștî țîngăi? Își notă textul pe o hîrtie, punîndu-l în buzunarul pentru ceas. Apoi, începu să răsfoiască jurnalul de lucrări. Szalai consemna evenimentele cu litere de tipar foarte frumoase. „Azi am terminat lucrările de fundație. Am turnat două tone de ciment"... În altă parte: „lipsesc trei dulgheri, doi fierbetoniști și patru zidari." Pe partea de jos a foii observă o notație în limba franceză: „Tipi leneși. De trei zile lucrează la vila Szegvári. Trebuie concediați." Asta-i interesant. Se pare că Szalai conversează curent în limba franceză. Atît morfologic, cît și sintactic textul era ireproșabil. Probabil că acest caiet putea fi citit și de alții și de aceea a formulat notațiile în limba franceză. La un moment dat, observă și un scris total diferit. Pînă și cerneala era de altă culoare. Se uită la dată: vineri, optsprezece iulie. Răsfoi mai departe caietul. Același scris pînă marți, douăzeci și doi. În ziua de douăzeci și trei, notațiile jurnalului îi aparțineau din nou lui Szalai. Îi păru rău că nu-și adusese aparatul de fotografiat. Trebuiau fotografiate. Ce ar fi, dacă le-ar lua cu

sine ? Kara s-ar supăra. Ridică din umeri. Deocamdată nu-i va spune. Puse caietul în buzunarul din interiorul hainei. Aranjă totul la locul său, mai întîrse o dată capul înainte de a pleca, pentru a verifica dacă nu cumva a uitat ceva pe masă...

Peste cîteva minute discuta cu Felméri.

— Prietenul nostru tocmai se răcorește în apă, spuse locotenentul stînd pe balcon într-o astfel de poziție, ca partea superioară a trupului gol să fie expusă razelor soarelui. Ați găsit ceva ?

— Destule pentru început, spuse bătrînul. Teren bun pentru a lua viteză. Ridică receptorul telefonului. Îi răspunse centralista. Te rog, domnișoară, fă-mi legătura cu directorul. În timp ce aștepta, îl întrebă pe Felméri dacă nu cumva a memorat anul nașterii lui Szalai.

— O clipă, răspunse locotenentul, scoțîndu-și din buzunarul hainei blocnotesul pentru însemnări. Îl răsfoi. Șapte martie, o mie nouă sute patruzeci și unu, Budapesta, numele mamei Ágotai Zsuzsánna.

— Nu are încă o dată fixă a zilei de naștere ?

Felméri se uită la bătrîn oarecum bănuitor.

— Cum să interpretez această întrebare ? Să se fi născut de două ori ?

— Cam așa ceva... Dacă ștrengarul s-a născut la șapte martie, de ce a fost felicitat — de ziua nașterii — la șaptesprezece iulie ?

— Poate a fost inaugurat atunci ! Ca statuile !

— E posibil. La celălalt capăt al firului se afla directorul. În sfîrșit. Credeam că au alergat după tine pînă la Siófok, așa de mult a durat pînă te-au găsit. Ai putea să vii la mine, Márton ?

— Firește, papa.

— Atunci vino, dar dă dispoziție să mi se trimită două coniacuri și două cafeluțe tari.

— La ordinul dumneavoastră, alteță !

Puse receptorul pe furcă.

— Care este planul dumitale, nene Salgó ?

— Vom sta de vorbă cu ștrengarul. Împreună cu Márton îl invităm în camera lui, apoi ne prezentăm politicoși,

rugîndu-l să ne acorde cîteva minute din prețiosul său timp.

Nu s-ar putea spune că Szalai i-a primit cu entuziasm sau că a devenit mai bine dispus atunci cînd Felméri i-a prezentat legitimația. Salgó nu se legitimă, așezîndu-se obosit în fotoliu.

— Fiind cel mai vîrstnic, cred că mi se cuvine să stau aici, spuse făcîndu-i lui Szalai cu ochiul.

Inginerul îi aruncă o privire morocănoasă.

— Și dumneata cine ești ? întrebă.

— Tot un polițist. Da. Mă numesc Salgó, dacă-mi permiteți să mă prezint.

Szalai se șterse pe frunte cu antebrațul pe care-l privi apoi o clipă mirîndu-se parcă ce sudoare îl năpădise.

— Doriți să beți ceva ! întrebă.

— Nu, mulțumim, răspunse Felméri. Dar nu te jena, bea dumneata, dacă dorești.

Așteptă pînă cînd Szalai desfăcu o sticlă de bere rece, pe care o bău cu nesaț, apoi mai scoase alte trei pe care le așeză în chiuvetă, dînd drumul apei reci. Întorcîndu-se, își aprinse o țigară și se așeză pe pat, rezemîndu-și spatele de perete.

— Îl cunoști pe Viktor Mennel ? întrebă locotenentul.

Conveniseră în prealabil că el va conduce audierea „inginerului-arhitect". Întrebarea produse o vădită iritare și tînărul nu răspunse imediat. Se prefăcu a nu fi înțeles numele :

— Pe cine, mă rog ?

— Pe Viktor Mennel, repetă locotenentul, fără grabă și deslușit.

— Mennel ? Viktor Mennel ?

Szalai se gîndi, ridicîndu-și sprîncenele și uitîndu-se în tavan, ca și cum aștepta o revelație divină.

„Se comportă ca un delincvent rutinat, gîndi Salgó, așteptînd răspunsul. Dacă va tăgădui, am putea să-l ridicăm numaidecît și nu vom întîmpina nici un fel de greutăți din partea lui, căci minte într-o manieră primitivă".

— Nu cumva vă gîndiți la neamțul pe care l-am cunoscut anul trecut în Italia ?

— Întocmai. La el ne gîndim, spuse Felméri. Ce știi despre el ?

„Nu e chiar atît de primitiv cum credeam, gîndi Salgó. Întrebare, în loc de răspuns. O trăsătură caracteristică delincvenților rutinați. Vor să cîștige timp. Încă nu-și revenise din buimăceală : întrebarea a fost neașteptată ca buzduganul lui Botond, cînd s-a înfipt în poarta Bizanțului. Acum chibzuiește asupra situației, încercînd să ghicească ce și cît am putea ști despre relațiile lui cu Mennel."

— Despre Mennel, încuviință Felméri cu un gest al capului.

— Păi, cum să vă spun ? Mai nimic. Cînd ești într-o călătorie faci cunoștințe ocazionale, mai flecărești despre una-alta, bei în sănătatea noii cunoștințe, apoi te întorci acasă, aerisit la cap și împrospătat...

— A fost o cunoștință ocazională ?

— Cam așa ceva. Cred că ne-am întîlnit la Livorno. Zîmbi cam forțat : Vedeți, nici asta n-o mai știu cu certitudine.

„Ești neghiob, fiule, se gîndi Salgó. Sau poate nu ți-ai dat încă seama că scrisoarea lui Mennel a dispărut din valiza ta ?"

— Știți, eu sînt inginer. Am o memorie vizuală specifică. Îmi amintesc mai degrabă edificiile, construcțiile. Mai puțin oamenii. Mennel... Viktor Mennel. Aveți un pic de răbdare, pînă mă concentrez. Da, parcă-mi aduc aminte..., unul cu înfățișare gotică, avînd cîte ceva și din stilul baroc. Ce-i cu el ? De ce vă interesează Mennel ?

Felméri se uită întrebător la Salgó : ce să facă acum ? Salgó îl îndemnă din ochi : „Dă-i înainte, fiule..., așa cum am convenit. E foarte bine cum procedezi."

Locotenentul prinse curaj.

— Cînd l-ai întîlnit ultima oară ?

Inginerul intui că lui nu i se admitea să pună întrebări. El trebuia doar să răspundă la întrebările formulate de ofițer. Deveni reticent, ipostaza în care se afla nu-i convenea. Nu-i plăcu nici bătrînul cu zîmbetul său ironic, cu privirea insistentă, bănuitoare.

— Cînd l-am întîlnit ? își îndesă el bărbia proeminentă în palmele largi. Vă rog să-mi permiteți o clipă de răgaz. Aș dori să vă dau un răspuns cît mai exact. Am ajuns la Livorno, dacă nu mă înșeală memoria, anul trecut, în ziua de cinci sau șase iunie.

— Cu cine erai ?

— Cu logodnica şi cu viitoarea mea soacră.

— Cum se numeşte logodnica dumitale ?

— Kürthy Beáta. Maică-sa este soţia lui Kürthy Péter. Dr. Kürthy Péter.

„Se calmează junele, observă Salgó. Orientîndu-se după întrebările puse de locotenent, începe să creadă că ştim prea puţine lucruri despre ei."

— În ce împrejurări l-aţi cunoscut pe Mennel ? întrebă Felméri, aprinzîndu-şi ţigara.

— Logodnica mea, împreună cu maică-sa, plecaseră la cumpărături. Înţelegi dumneata, trebuia să ne adaptăm situaţiei, bazîndu-ne pe autoaprovizionare. Bani puţini, fiecare bănuţ trebuia drămuit cu grijă, mai ales că femeile aveau de gînd să cumpere şi anumite lucruşoare pentru ele. Aşa că, de fapt, mîncam doar conserve, deşi din cînd în cînd simţeam nevoie şi de o mîncare caldă. În după-amiaza aceea, logodnica mea şi maică-sa se duseseră la piaţă. Între timp eu trebăluiam la depanarea autoturismului.

— Ce tip de maşină ai ?

— Opel Record, tip „şaizeci şi şapte." Nu-i o maşină de lepădat.

— Continuă...

— Da. Împiedicîndu-se, logodnica mea şi-a scrîntit glezna. Mennel tocmai trecea prin preajma lor şi le-a adus acasă cu maşina. Seara ne-a invitat la cină.

„De-acum minte, şmecherul, fără să clipească din ochi, îşi spuse bătrînul, gîndind că nu mai era cazul să fie atent la flecăreala inginerului, despre ce anume au mîncat în seara aceea... La început făcea pe neştiutorul în privinţa acelui neamţ «cu înfăţişare gotică avînd cîte ceva şi din stilul baroc» şi acum iată că îşi aminteşte pînă şi felul bucatelor servite la cină."

— Mennel vorbea ungureşte ? se interesă Felméri.

— Nu, nu vorbea.

— În ce limbă conversaţi ?

— Mama Beei în germană, eu în franceză. Mennel vorbea franceza destul de stîlcit.

— De ce te exprimi la timpul trecut ? întrebă Felméri. Acum vorbeşte mai bine franceza ? Sau poate..., şi

lăsă fraza neterminată sesizînd descumpănirea interlocutorului.

— De fapt, ce vreţi de la mine ?

— Răspunde la întrebare, îi ceru cu fermitate Felméri. De ce ai vorbit de Mennel la timpul trecut ?

— Pentru că l-am întîlnit anul trecut.

— Între timp ai mai auzit ceva despre el ? Poate ţi-a trimis vreo scrisoare sau, eventual, o felicitare ? insinuă Felméri, pregătindu-se ca, în scurt timp, să treacă la atac. I se păru interesant că prezenţa lui Salgó nu-l stingherea, dimpotrivă, se simţea mai în siguranţă, mai în largul său. Ca atunci cînd învăţa să şofeze, ştiindu-l alături pe instructor, care putea interveni la nevoie, să-i corecteze o mişcare greşită. Zîmbetul încurajator al bătrînului îi dădea certitudinea că totul se desfăşura bine. Conveniseră, în prealabil, în privinţa principalelor întrebări. Din răspunsurile date pînă în acel moment de Szalai rezultă clar că acesta se străduia să minimalizeze relaţiile sale cu Mennel. Încercarea avea, evident, o cauză întemeiată sau cauze multiple, esenţiale.

— N-am mai auzit nimic despre Mennel. Nici nu am primit de la el vreo scrisoare.

— Nici logodnica ? întrebă locotenentul cu un aer inocent.

Salgó sesiză că privirea inginerului trăda stupefacţie şi îngrijorare. Întrebarea lui Felméri îl pusese în încurcătură. Bătrînul îi făcu cu ochiul locotenentului.

— De ce să-i fi scris Beei ? întrebă Szalai intrigat.

— Eu am auzit de cazuri în care unii străini, avînd raporturi intime cu unguroaice, au purtat în continuare corespondenţă cu acestea. Eventual, pentru ca, atunci cînd vor vizita Ungaria, să aibă asigurat nu numai hotelul, ci şi femeia.

Cutele de pe fruntea lui Szalai se înăspriră.

— Ce să înţeleg din asta, domnule locotenent ? întrebă el pe un ton nu prea amical.

— Cred că am vorbit clar, întrebarea a fost destul de explicită. Nici dumneata nu m-ai înţeles, nene Oszi ?

Salgó, ciupind vîrful havanei, o aprinse.

— Dacă nu mă înşel, ai vrut să spui că logodnica domnului inginer, dacă ar fi întreţinut cumva raporturi intime cu acel june cu alură gotico-barocă, în cazul în care el ar fi intenţionat să continue aceste relaţii cu ocazia revenirii în Ungaria, atunci se poate presupune că i-ar fi adresat vreo scrisoare Beatei. Adică Viktor Mennel ar fi corespondat cu Kürthy Beáta. Acesta-i raţionamentul, nu-i aşa?

— Exact, spuse Felméri, privindu-l atent pe Szalai.

Inginerul se ridică în picioare. Corpul său mare şi puternic acoperi o bună parte a cîmpului vizual, spre Salgó.

— Resping insinuarea ! spuse cu mînie greu reţinută. Nu aveţi dreptul să faceţi asemenea aluzii ! Înţelegeţi ? Dumneavoastră nu primiţi o remuneraţie de stat pentru a vă permite presupuneri insultătoare la adresa unor oameni cinstiţi. Cum vă închipuiţi aşa ceva ? Cu ce drept lezaţi onoarea logodnicei mele ? Şi vă mai miraţi cînd oamenii oneşti vă detestă ! Ştiţi ce-i asta ? Abuz de putere. Este inadmisibil !

— Cîtă dreptate ai ! Nici eu n-aş admite ca cineva să-mi calomnieze logodnica, aşa, pur şi simplu, fără nici un temei.

— Atunci, de ce o calomniezi pe Bea ? îl luă la rost Szalai, congestionat la faţă, turnînd coniac într-un pahar.

Mişcările lui nervoase dovedeau cît de lezat se simţea.

— Eu nu ţi-am calomniat logodnica, dragă domnule inginer, îi replică Felméri. Dumneata o ştii foarte bine.

— Ce ştiu eu ?

— Faptul că Viktor Mennel a fost amantul stimabilei dumitale logodnice.

Szalai îl privi stupefiat, renunţă la gura de coniac şi aşeză paharul pe masă.

— De unde ai mai scornit această tîmpenie ? întrebă cu o voce răguşită. Făcu un pas înainte. Lumina soarelui îi inunda faţa umflată, care căpătase un colorit alb, morbid ; apoi, deodată, năvala sîngelui îi înroşi obrajii.

— Din păcate, dragă domnule inginer, ăsta-i adevărul. Dacă nu ştiai nimic, povestea e cu atît mai tristă. Nu mă crezi ? Întreabă-ţi logodnica. Chiar ar fi cazul. Cu atît mai mult, cu cît analiza medico-legală efectuată recent a scos la iveală că Mennel suferea de o boală venerică

virulentă şi contagioasă. Este neapărat necesar ca logodnica dumitale să fie consultată de un medic de specialitate. Ai mare noroc că pînă acum nu ai întreţinut raporturi sexuale cu domnişoara Bea. În acest caz, te-ai fi contaminat şi dumneata. Felméri făcu o pauză, apoi, privindu-l pe Salgó, continuă : De ce crezi că ţi-am refuzat invitaţia ? La drept vorbind, pe căldura asta toropitoare, ne-ar fi făcut plăcere şi nouă o sticlă de bere rece. Din păcate însă...

Szalai înlemni. Se prăbuşi pe pat, deschise gura o dată şi încă o dată, asemenea peştelui aruncat pe uscat, nefiind în stare să scoată măcar o singură vorbă.

— Domnule inginer, noi te înţelegem, reluă Felméri cu bunăvoinţă. Nu-ţi luăm în nume de rău că n-ai vrut să-ţi aminteşti de unele lucruri neplăcute. La urma urmei, nimeni nu vorbeşte cu plăcere despre escapadele logodnicei sale. Oameni sîntem. Dar acum este vorba de faptul că Mennel a fost asasinat, iar noi întreprindem o anchetă în legătură cu această omucidere.

— L-au ucis ? întrebă inginerul cu o voce aproape imperceptibilă.

— N-ai ştiut ?

— Nu, răspunse el tulburat, mijindu-şi ochii. Îşi încordă bărbia, lipind-o de piept, şi îşi încleştă pumnii pe genunchi.

Salgó îl întrebă pe neaşteptate :

— Ce sport practici, domnule Szalai ?

— Nimic. Nici un sport. Sînt prins pînă peste cap cu munca asta nenorocită.

— Te întreb pentru că ai o musculatură bine dezvoltată. Cu care mînă obişnuieşti să loveşti ? întrebă bătrînul. Cu stînga sau cu dreapta ?

Felméri înţelese că Salgó, convins că Szalai minţea, trecuse la „ofensivă". Aşteptă curios răspunsul tînărului.

— Să lovesc ? repetă Szalai, revenind la tactica întrebărilor, pentru a trage de timp. Nu obişnuiesc să mă încaier, spuse. Cine afirmă că sînt un bătăuş, minte.

— Pe Bea cu care mînă ai pălmuit-o ? Şi de ce ? Din dragoste ? Sau, poate, micuţa Bea o fi masochistă ? Mă îndoiesc. Totuşi, dumneata ai pălmuit-o. Salgó scrută faţa

congestionată a lui Szalai, care tăcea : Spune-mi, domnule inginer, n-ar fi mai raţional să faci efortul de a ne vorbi ceva mai sincer ? După întrebările noastre ai putea să-ţi dai seama că sîntem destul de informaţi. Şi că nu întîmplător te-am vizitat. Cînd ai aflat că Mennel a sosit în Ungaria ?

Szalai înţelese că minciuna nu mai ţinea. Cedă.

— Atunci cînd Bea a primit scrisoarea lui. I-am luat scrisoarea şi i-am interzis să-l întîlnească. Ne-am certat, am pălmuit-o.

— Ei vezi, asta-i cu totul altceva ! Desigur, însă, nu-i chiar totul. Salgó îşi scoase batista şi îşi tamponă fruntea brobonită de sudoare. Cînd l-ai întîlnit pe Mennel ?

— Nu m-am întîlnit cu el, afirmă cu vehemenţă, aproape deznădăjduit.

— Unde ai fost în zilele de nouăsprezece şi douăzeci? întrebă Felméri.

— Nici n-am fost la Füred.

— Minţi ca un nătărău, domnule inginer.

— De ce notaţiile din zilele respective, înscrise în jurnalul de lucru, pe care-l ţii, cu atîta regularitate, nu sînt făcute de dumneata ? Te-a durut mîna ? Nu fi stupid, Szalai. Mai mulţi martori afirmă că în seara zilei de nouăsprezece te aflai la café-express împreună cu Mennel. Iar mai tîrziu v-aţi plimbat pe faleză. Aţi conversat în limba franceză.

— Nu cumva mă bănuiţi că l-aş fi ucis pe Mennel ? întrebă Szalai.

— Dumneata ai spus-o. Aşadar pînă acum nu ştiai ? Szalai sări în sus, iritat.

— Ce vreţi de la mine ? izbucni aproape ţipînd. Arestaţi-mă ! O puteţi face. Puterea se află în mîinile dumneavoastră. Puteţi dispune de mine după cum doriţi.

Salgó suflă scrumul trabucului, ştergîndu-l apoi cu dosul mîinii, încît reuşi să-l imprime de-a binelea pe ţesătura pantalonilor. Aidoma unui copil mare, ridică apoi din umeri, uitîndu-se la Szalai.

— Dacă te porţi atît de prosteşte, spuse calm, s-ar putea trece şi la arestarea dumitale. Uite, prietene, cum stau lucrurile : Dumneata l-ai cunoscut pe Mennel anul trecut în Italia. Ai ştiut că logodnica dumitale s-a încurcat

cu neamțul și că a avut raporturi intime cu el. Te-ai mîniat, dar i-ai trecut cu vederea. Un comportament cam straniu, după părerea mea. Presupun că și tovarășul locotenent împărtășește această opinie. Felméri confirmă cu un gest al capului. V-ați întors apoi acasă, iar dumneata nici măcar nu ai rupt relațiile cu frumoasa logodnică. Mai mult : ați convenit cu domnul Viktor Mennel să vă întîlniți din nou, în acest an, cînd el avea să revină în Ungaria, și dumneata să i-o „împrumuți" din nou pe Bea.

— Cine ți-a spus o asemenea tîmpenie ? protestă Szalai. Vocea îi tremura. Ce crezi dumneata despre mine ? Că sînt un proxenet, o lichea ?

— Da. O lichea, o secătură, un proxenet. Și, văzîndu-i fața spasmodică, pumnii încleștați, Salgó continuă netulburat : Bea nu a vrut să-l întîlnească pe Mennel și atunci ai pălmuit-o.

— Am pălmuit-o tocmai pentru că a vrut să se întîlnească cu el.

— Altă gogoașă răsuflată, prietene. Vrei să fiu sincer ? Eu niciodată nu te-am suspectat că ai putea fi un criminal. Cei care afirmă că dumneata l-ai ucis pe Mennel se înșeală. Nu, poți fi dumneata ucigașul. Dumneata ești prea laș pentru a comite o crimă. În pofida pumnilor cumpliți, ești un molîu, o fleașcă. Din cîte știu eu, rar de tot se-ntîmplă ca secăturile, amanții prostituatelor, proxeneții să ajungă la crime, la omucideri. Dealtfel, dumneata nici nu aveai vreun motiv în acest sens. Dimpotrivă, erai interesat ca Mennel să trăiască pînă la adînci bătrîneți și să vină cît mai des în Ungaria. Spune-mi, prietene, cu cît ți-ai vîndut logodnica ?

— Terminați odată ! spuse Szalai încet, dar amenințător.

— Vrei cumva să ne sperii, domnule Szalai ? Crezi că poți să ne intimidezi ? Știi, stimabile, ce-am să-ți spun eu dumitale ? Ei bine, ești un „pește", un fecior de bani gata, un proxenet, un întreținut de cocote. O lichea ordinară, de competența poliției de moravuri. Mîine la amiază organizăm o conferință de presă. Cunosc cîteva întrebări deja formulate. Mai mulți cetățeni s-au interesat de dumneata. Să știi, prietene, că nu le voi lăsa fără răspuns.

— Faci ce vrei.

— Ştii ce o să le spunem despre Szalai Géza ? Că nu e decît un găinar intelectual, care încă din Italia şi-a vîndut logodnica lui Mennel. Am să le spun şi de ce ai pălmuit-o pe Bea.

„Asta-i, prin urmare, metoda lui Salgó, medită Felméri. Regrupează faptele." Îl privi îndelung pe Szalai Géza, intuind starea sufletească în care se afla. Pare-se că raţionamentul lui Salgó era următorul : dacă Szalai este criminalul, va accepta mai degrabă calificativele îngrozitoare de secătură şi lichea, decît să compară în faţa instanţei de judecată acuzat de crimă. Iar dacă nu el l-a ucis pe Viktor Mennel şi mai are o fărîmă de mîndrie şi onestitate, atunci nu va accepta nici alternativa oferită, nici ofensele ce i-au fost aduse. Însă, în acest caz, va trebui să demonstreze că învinuirile formulate de Salgó sînt lipsite de temei. Felméri recunoscu că bătrînul şi-a asumat un mare risc, căci putea să existe şi alternativa : deşi nu Szalai este criminalul, dragostea pentru Bea l-a înjosit într-atîta sub raport moral, încît acceptă pînă şi insinuările cele mai grave. Salgó a improvizat admirabil, prezentînd lucrurile ca şi cum poliţia l-ar fi suspectat de cîteva zile pe Szalai, ca fiind autorul crimei. „Conferinţa de presă... Poate că acest «argument» nu trebuia lansat, totuşi, îşi zise continuînd să-l privească pe Szalai. Era tentat să-i spună : Ia-ţi catrafusele şi cară-te imediat de aici. Pînă şi simpla ta prezenţă provoacă scîrbă şi dezgust." Nu-i spuse însă nimic. Aşteptă încordat ca acesta să dea cărţile pe faţă.

— Vă rog, ascultaţi-mă, spuse Szalai cu o voce molcomă şi răguşită, adresîndu-i-se lui Salgó.

— Nu mă interesează certificatele dumitale, spuse bătrînul, întinzînd şi mai mult coarda. Să-ţi fie ruşine ! Iată, domnilor, cine reprezintă intelectualitatea tehnică a secolului XX. Tipul de bărbat al erei nucleare. Inginer arhitect şi apaş. Ar trebui să te scuip.

— Vă rog, reîncepu Szalai în timp ce sîngele i se urca în cap. Sînteţi obligat să mă ascultaţi. Dumneata mă acuzi

de lucruri abominabile. Am dreptul să mă apăr. Înțelegeți odată că nu sînt cel pe care l-ați descris.

Salgó se prefăcu că nici nu-i ascultă cuvintele. De astă dată, însă, Szalai nu mai putea fi silit să tacă.

— Nu sînt o secătură. Singura mea vină este că o iubesc într-adevăr pe Bea și nu pot trăi fără ea. Recunosc, în ziua de nouăsprezece am plecat la Emőd ca să vorbesc cu Mennel. Atunci, cînd am găsit scrisoarea la Bea, i-am luat-o, interzicîndu-i să se întîlnească cu el. Ne-am certat. Da, am pălmuit-o. Mi-am pierdut capul, nici nu știu cum s-a întîmplat. Mă rog, recunosc că în acel moment aș fi fost capabil să-l ucid pe Mennel. Asta-i adevărul. În ziua de optsprezece am fost la Budapesta. Pe Bea n-am găsit-o acasă. Mama ei mi-a spus că plecase în seara precedentă. Eram convins că se ducea la Emőd. Imediat m-am urcat în mașină și...

— Așteaptă, Szalai, îl opri Salgó. Pe noi pălăvrăgeala nu ne interesează. Stai la masă și așterne pe hîrtie totul. Ia-o de la început. Cum ai cunoscut-o pe Bea, pe părinții ei. Ce s-a întîmplat vara trecută în Italia. Ce știi despre Mennel. Înțelegi ? Descrie în mod amănunțit tot ce s-a întîmplat pînă azi. E clar ?

— Caietul ăsta e bun pentru așa ceva ? întrebă inginerul.

— Bun. Dă-i drumul.

Szalai se așează la masa lui.

— Domnule agent, rosti cu o voce înceată, de om înfrînt. Eu am să descriu totul. Dar numai pentru dumneavoastră. Dați-mi cuvîntul că n-o să arătați nimănui mărturisirea mea.

— Mai înainte de a făgădui, vreau s-o văd.

Szalai se încăpățînă :

— Nu, nici o literă n-am să scriu, pînă nu-mi dați cuvîntul dumneavoastră. Cuvîntul de onoare. Faceți ce vreți cu mine. Nu mă interesează. Nu sînt dispus să mă expun gol în fața oricui.

Salgó înțelese că Szalai vorbește serios.

— E în regulă, încuviință el. Îmi dau cuvîntul de onoare.

— Mulțumesc.

— Și încă ceva, spuse bătrînul. Nu uita nici de Silvia. M-ar interesa de ce te-a felicitat de ziua ta de naștere în iulie. Și de ce a expediat scrisoarea concepută în ziua de șaptesprezece cu data de cincisprezece ?

— Nu știu despre ce vorbiți, domnule. Jur că nu știu.

După-masă, Kara a ținut o consfătuire cu Salgó și cu maiorul Bálint. Salgó era foarte obosit, noaptea dormise puțin, iar excursia de dimineață la Füred fusese de-a dreptul istovitoare. Dacă ar fi fost după pofta inimii lui, s-ar fi culcat din nou, dar Kara nu i-a dat pace, spunîndu-i că nu va dura mult și că după aceea va putea să se odihnească. Pe terasă era o zăpușeală de-ți fierbeau creierii. Kara știa că dacă întîlnirea lor ar avea loc acolo, Salgó ar dormi pe loc. Au intrat, deci, în camera de oaspeți, unde colonelul își înjghebase un veritabil birou. Liza lăsase jaluzelele, așa că în odaie era o răcoare plăcută.

Primul care a vorbit a fost Bálint. El a precizat că vila purtînd numărul doi de pe strada Hunyadi este într-adevăr proprietatea familiei Kürthy. A pus schița pe masă și a descris amănunțit totul. Vila, construită chiar pe malul lacului, cuprinde cinci camere și numeroase spații auxiliare. Valoarea vilei, aproximativ un milion de forinți. Ea constituie una din sursele sigure de venit ale familiei Kürthy, deoarece din primăvară pînă toamna tîrziu este închiriată de tipografia Gutenberg, care plătește drept chirie suma de o sută patruzeci de mii de forinți. Vila a fost construită în anul treizeci și șapte, de către Havasi Dénes, primul soț al doamnei Kürthy. Locotenentul în rezervă Havasi a murit pe cîmpul de luptă în primele luni ale celui de-al doilea război mondial. În timpul războiului, în vilă s-a instalat comandamentul militar german. Văduva Kürthy a vizitat vila deseori ; venea în fiecare vară, dar nu locuia acolo. Clădirea a fost cercetată, dar nici urmă de bijuterii.

— A fost cercetată cu mijloace adecvate ? îl întrebă Kara pe maior, ba tutuindu-l, în semn de apreciere, ba vorbindu-i cu dumneata.

— Firește, am cercetat și grădina.

— Îmi închipui ce vîlvă a stîrnit „brigada Bálint", spuse Salgó.

— Înainte de toate am informat populaţia din comună, prin intermediul toboşarului, că noi căutăm nişte comori ascunse, spuse Bálint. Am procedat, prin urmare, cum ai fi procedat dumneata, papa, i se adresă el lui Salgó. Convingerea mea este că unguroaica la care s-a referit Huber este însăşi doamna Kürthy.

— Nu-i exclus, spuse Kara. Numai că trebuie s-o demonstrăm.

— Mai trebuie să-l constrîngem un pic pe domnul Szalai, spuse Bálint, care, în linii generale, cunoştea deja depoziţia inginerului. Sînt sigur că va „ciripi" pe cinste.

— Iar la procuratură ar nega totul, acuzîndu-ne că l-am constrîns, îl preveni Kara. Putem ajunge la rezultatul dorit numai cu condiţia de a nu ne angaja pe o pistă greşită.

— După opinia mea, criminalul este Szalai, se încăpăţînă Bálint. Sînt gata să-mi pun laţul de gît, dacă nu se va confirma.

— Ar fi păcat de acest gît frumos şi musculos, fiule, spuse Salgó.

— Zău dacă nu i-aş aresta pe protejaţii ăştia ai dumitale, papa. Pe Bea şi pe domnul Szücs.

— Dacă s-ar ivi prilejul, îl contemplă bătrînul în batjocură. „Amînarea nu-i pierzare"... „Mai bine mai tîrziu, decît niciodată..." „După ce apune soarele, laudă-l pe papa Salgó"... Sau vrei să asculţi nişte bancuri cu poliţişti ?

— Du-te dracului cu bancurile dumitale.

— Făceam şi eu nişte glume absurde, spuse bătrînul. Asta numai ca să fiu în ton cu propunerea ta referitoare la arestare. Şi ţi-aş mai spune încă una. Poanta este : „Nu tot ce sclipeşte e... agent".

— Spune-ţi-mi, tovarăşe colonel, se oţărî Bálint, ce ar trebui să răspund la o asemenea... tîmpenie ?

— Am mai spus o dată : o tîmpenie şi mai mare, spuse Kara. Asta-i necazul tău, Miklós, că nu-ţi tai cartea. Iar pezevenghiul ăsta bătrîn tocmai la asta te instigă.

— Cum să nu tai cartea ? Dar acum n-am chef de tîmpenii, spuse Bálint. E vorba de lucruri serioase.

— Nimeni nu contestă, fiule, îl calmă colonelul pe Bálint care dădea semne de istovire. Era în picioare din zorii

zilei și, în pofida promisiunii făcute soției, n-avusese cînd trece pe acasă, măcar s-o vadă.

— Tovarășe colonel, începu locotenentul, dacă Huber a spus adevărul...

— Tocmai despre asta e vorba, spuse Salgó, de astă dată fără cea mai mică urmă de jovialitate. De cuvințelul ăsta : DACĂ. Ăsta-i esențialul.

— Degeaba încerci, din nou, să faci pe grozavul, papa. Faptele atestă că Huber nu a mințit.

Salgó se uită mirat la maior.

— Fapte ? Ce fel de fapte ? Aparatul de emisie-recepție constituie un fapt. Alt fapt este că „firma Hanza" este titulatura sub care se ascunde Biroului Federal de Informații. Și tot fapt este că nu cunoaștem măcar o singură persoană din rețeaua firmei Hanza.

— Pe Kürthy Bea și pe Szücs Tibor îi cunoaștem, susținu ferm Bálint.

— Asta-i ideea ta fixă. Numai că ăsta nu-i un fapt, fiule, replică Salgó. Îți mai spun eu ceva, Miklós, ca să complic chestiunea. Scoase un trabuc și așteptă o clipă, simțind că se înăbușă, apoi îl aprinse și trase în piept două-trei fumuri. La amiază, Szalai Géza a recunoscut : a venit aici, la Füred, hotărît să-l omoare pe Mennel.

— Asta-i fenomenal ! spuse Bálint.

— Felméri Pista a telefonat acum o oră că a avut loc confruntarea. A fost recunoscut bărbatul care, în seara zilei de nouăsprezece, s-a plimbat pe faleză în compania lui Mennel. Necunoscutul este Szalai Géza. În același timp a reieșit cu certitudine că Mennel nu a fost ucis de Szalai Géza.

— Cît de prudent a devenit dintr-o dată, observă Bálint. Recunoaște pentru ce a sosit aici și că în seara care a precedat crima s-a plimbat cu Mennel...

— Și ce au discutat ei în seara aceea ? îl întrebă Kara pe Salgó, întrerupînd gîndurile maiorului.

— Szalai l-a rugat pe Mennel să-i dea pace logodnicii sale, spuse Salgó. Această parte a depoziției am adus-o cu mine.

Se ridică greoi și trecu în camera de alături.

— Salgó este cel care l-a biruit pe Szalai ? întrebă Bálint.

— El şi cu Felméri. Dar au impresia că încă nu a fost înfrînt. Nu cunosc această parte a declaraţiei lui, dar nu uita că deocamdată se situează pe poziţii relativ bune. Mennel nu mai este în viaţă. Mărturiseşte ce vrea, căci nu există cineva care ar putea să-i conteste afirmaţiile. Poate doar logica. Sau alte probe. Complicată situaţie. L-am găsit pe bărbatul necunoscut şi, totuşi, sîntem cu mîinile goale. Mergem într-o direcţie oarecum greşită. Acum o oră am vorbit la telefon cu Felméri. El afirma că Szalai e din ce în ce mai sigur de el. De ce oare ? Probabil pentru că, în timp ce scrie, meditează. El şi-a dat seama că, în sine, faptele nu au nici o importanţă. Mărturiseşte ce vrea. Să dovedim noi contrariul.

Salgó reveni şi conversaţia încetă. Bătrînul se duse la fereastră, ridică jaluzelele şi se aşeză apoi la masă.

— Ascultă, îi spuse lui Kara, consultînd caietul. Da, a notat aici. „Pe Mennel l-am găsit la cafenea. Stătea cu spatele spre mine, nu m-a observat. Aveam impresia că aşteaptă pe cineva. Eram sigur că o aştepta pe Bea. Intuiam că Bea a sosit aici seara, ca să-l avertizeze pe Mennel. După cum am scris şi într-o declaraţie anterioară, cu Bea mă certasem rău de tot şi-i interzisesem ca în ziua de douăzeci să se întîlnească cu Viktor. Ám pălmuit-o şi i-am spus cam aşa ceva : că-l fac praf pe seducătorul ăla înfumurat. Evident, Bea a luat în serios ameninţarea mea, dîndu-şi seama că mi-am ieşit din minţi. Am aşteptat cîteva minute şi m-am aşezat la masa lui, fără să fi fost invitat. Părea consternat. Puţin mai tîrziu, probabil pentru a-şi disimula buimăceala, a început să spună nişte bancuri. Am conversat în limba franceză, deoarece eu mă descurc destul de greu în germană. L-am întrebat unde mi-e logodnica. Mi-a răspuns că eu sînt logodnicul, aşa că ar fi cazul să ştiu unde se află. Îmi amintesc că am băut un coniac ; el nu a băut nimic şi nici nu mi-a permis să achit nota de plată. Şi-a dat seama că sînt mult prea tulburat şi m-a rugat să nu fac scandal, întrucît el este un om de afaceri respectat şi nu ar dori să fie implicat în aşa ceva. A propus să ne plimbăm pe faleză, fiindcă o să-mi facă bine aerul răcoros de pe malul lacului şi, poate, o să-mi recapăt calmul necesar

pentru a discuta. Am coborît pe faleză. Era pustie la acea oră, numai pe şezlonguri se aflau cîteva persoane. Se întunecase, aşa încît nu le-am putut desluşi feţele. La debarcader se afla un bărbat tînăr, probabil barcagiul, care era ocupat cu montarea velelor. Mennel a adoptat o atitudine enervant de îngîmfată. A încercat să mă convingă că ceea ce s-a întîmplat între el şi Bea, în Italia, anul trecut, era ceva firesc şi n-ar trebui să-mi fac probleme de etică ; el numai atîta putea să-mi spună. Totodată, să fiu convins că Bea mă iubeşte mai mult ca pe oricine ; iar dacă s-a culcat cu el de cîteva ori, asta nu are nici o importanţă, era pur şi simplu o necesitate sexuală, la fel de obişnuită cum este o baie caldă în fiecare seară. Cînd am văzut că mă ia drept cretin, mi-am ieşit din fire. Dealtfel, i-am şi spus acest lucru. Atunci şi-a cerut scuze şi mi-a spus că el de fapt nu vrea nimic de la Bea, ci logodnica mea are nevoie de el. Probabil că-l cunosc pe micul meseriaş care confecţionează nasturi ; ea dorea ca Viktor să-l ajute într-un fel. Mă hotărîsem să-l omor, dar incinta ştrandului nu era un loc potrivit pentru punerea în aplicare a planului urzit de mine. Mennel parcă ar fi intuit ce aveam de gînd să fac, deoarece, precipitat, şi-a luat rămas bun, părăsindu-mă în mare grabă, ca şi cum ar fi vrut să se salveze. Eu am rămas în continuare pe faleză. Nu ştiu cît timp am mai stat acolo, dar m-am întors cu intenţia să-l ucid a doua zi şi apoi să-mi pun capăt zilelor. La bar am mai băut încă două pahare de coniac. Înainte de miezul nopţii mă aflam deja la motel. Trebuie să menţionez că nu am fost înregistrat la motel, deoarece i-am dat portarului două sute de forinţi peste tariful camerei şi nu mi-a mai cerut buletinul de identitate. Copleşit de amărăciune, am mai băut o jumătate de sticlă de coniac. M-am afumat de tot. M-am deşteptat a doua zi, înainte de masă, şi atunci am aflat că cineva mi-o luase înainte."

Salgó se opri din lectura depoziţiei şi închise caietul. Bálint îşi dădu seama că bătrînul nu a citit pînă la capăt mărturia lui Szalai, şi îl întrebă care era motivul.

— Pentru că restul, deocamdată, nu prezintă vreun interes, spuse Salgó.

— Ei, după cum vezi, Szalai a recunoscut că intenţiona să-l ucidă pe Mennel. Eu propun, totuşi, să nu-l arestăm, întrucît nu deţinem probe că el ar fi criminalul.

— Dar nu are alibi, spuse Bálint.

— Iar noi nu avem probe care să ateste că el ar fi criminalul, repetă Salgó cuvintele lui Kara. Ai răbdare, Miklós, mai repede sau mai tîrziu, făptaşul va muşca nada, se va ridica la suprafaţa apei şi va cădea în cursă. Iar acum, dacă-mi permiteţi, aş dori să mă odihnesc puţin.

— De acord, spuse Kara. Dar înainte de aceasta am să vă citesc eu ceva. Acum am primit telexul de aseară al lui Huber. Merită să-l ascultaţi. „Intreprinderea de transport MASPED va transporta cadavrul lui Mennel într-un sicriu de plumb, urmînd să sosească marţi, la Frankfurt, cu un avion al întreprinderii de aviaţie ungare MALÉV, circulînd potrivit orarului normal de zbor...", în continuare nimic interesant, spuse Kara sărind peste un paragraf. În schimb, asta da : „Epava maşinii este inutilizabilă. Am vîndut-o. Studiez acum proiectul de contract şi-l voi semna săptămîna viitoare." Braun i-a răspuns următoarele : „Am primit comunicarea dumitale. Semnează contractul. Maşina n-o poţi vinde. Expediaz-o imediat. Şi dumneata revin-o la Hamburg imediat. Braun."

Kara îi înmînă lui Salgó mesajul telex.

— Interesant, spuse acesta masîndu-şi tîmplele.

— Ce-ţi spune asta ? întrebă colonelul.

— Trebuie să mă gîndesc.

Îşi scoase trabucul din gură, lungindu-se comod în fotoliu şi ridicîndu-şi privirea spre tavan :

— Ori Braun nu doreşte să-i încredinţeze lui Huber transportarea valorilor, ori a renunţat la bijuterii sau vrea să încredinţeze altora obţinerea acestora.

— Sau există şi a treia alternativă, spuse Bálint îngîndurat. Ce se poate întîmpla în cazul în care Mennel i-ar fi destăinuit cuiva taina acestei afaceri ? Să zicem că vreunuia dintre amicii săi. Acesta l-a urmărit pe neobservate. L-a urmărit peste tot, ştiind că Mennel, în fiecare seară, obişnuia să se instaleze în autoturismul său şi să plece undeva. Cu prilejul uneia din călătoriile sale a luat cu sine valorile, iar amicul şi-a dat seama de acest lucru. L-a ucis,

luînd bijuteriile și devizele străine, și a părăsit țara în aceeași zi.

Kara se plimbă prin cameră în lung și-n lat.

— Și eu m-am gîndit la această posibilitate. Tu ce părere ai, Salgó ?

Dar bătrînul dormea profund. Erau gata să pufnească în rîs. Kara scoase trabucul ținut între degete de Salgó și-i făcu semn lui Bálint ; ieșiră din cameră, evitînd să facă vreun zgomot.

Salgó se deșteptă după-masă, tîrziu. Intră în bucătărie, unde Liza tocmai încălzea apa. Bătrînul, căscînd, se așeză la masă.

— Ai reușit ?

— Da, spuse Liza. Dar nu s-a întîmplat nimic important. N-ar trebui să-i spunem lui Ernő ?

— Deocamdată, nu. Știi, doar, cît e de rigid. Máté ce a făcut înainte de masă ?

— S-a plimbat cu barca cu pînze.

— Singur ?

— A plecat de unul singur cu barca și tot singur s-a întors.

— Și Huber s-a plimbat în grădină aproape o oră. Apoi s-a dus pe faleză ; a făcut baie în lac și pe urmă a făcut plajă. Înainte de ora prînzului s-a dus la hotel.

— În timpul dejunului despre ce au conversat ?

— Chestiuni profesionale. Au luat masa în trei. Blanka a urcat apoi în camera ei. După aceea au conversat pe teme politice. Huber este foarte optimist. Tăcu un timp, apoi se uită întrebătoare la bătrîn : Spune-mi, Salgó, tu crezi în posibilitatea transformării unui fascist ?

Salgó puse coatele pe masă, cu privirea ațintită în depărtare ; fața lui părea acum foarte îmbătrînită și istovită.

— Ar fi comic, draga mea Liza, dacă aș declara tocmai eu că nu cred. Știi, chiar și azi, ca om bătrîn, mă străduiesc să-mi poleiesc trecutul. Ar fi bine să cred despre mine că în tinerețe doar i-am slujit pe fasciști, dar că eu, Salgó Oszkár, nu am fost... fascist. Am fost, totuși, Liza mea. O știi și tu, foarte bine. Chiar și azi mai am remușcări, amintindu-mi de anii cînd am servit în contraspionaj. În aceste momente mă gîndesc că încă nu mi-am ispășit păcatele. Și astăzi mă apasă mustrările de conștiință. Or, dacă eu m-am

schimbat, de ce n-ar putea și altul să se transforme ? În ce-l privește pe Huber, nu știu ce aș putea spune. Kara a ordonat filarea lui și cred că a procedat bine. Dacă mă gîndesc mai bine, Huber ne-a informat, doar, despre ceea ce cunoșteam și așa.

— Dar el de unde a știut că ai găsit aparatul de emisie-recepție ? întrebă Liza.

— Și-a dat seama, comoara mea, după un dispozitiv montat în mașină, care semnalează atingerea aparatului de către o mînă străină. Metoda nu e nouă, dar am neglijat existența unor astfel de dispozitive. Huber a observat acest semnal avertizor și și-a dat seama că noi am descoperit aparatul de emisie-recepție. Nefiind un ignorant, a jucat cu cărțile pe față. N-avea nici un rost să tăgăduiască faptul că Mennel a fost agent al serviciilor de informații occidentale, întrucît acest lucru este o consecință logică a descoperirii aparatului.

— Dar de ce a donat mașina ? N-ar fi trebuit s-o facă.

— Și dacă nu o oferea, ce ar fi fost ? Crezi că Ernő nu ar fi confiscat-o ? Dacă și Huber este un agent al serviciilor de spionaj, atunci pînă acum a jucat în stil mare. El ne-a comunicat niște lucruri aparent importante, dar în realitate nimic concret. Că Hanza are o rețea de spionaj în Ungaria ? Asta am știut-o din momentul cînd am găsit aparatul de emisie-recepție. S-ar putea, totuși, să ne înșelăm. Poate că Huber s-a schimbat într-adevăr și vrea să ne ajute. Vom afla în scurt timp.

Liza limpezi vasele curate și le șterse.

— Și eu am impresia, spuse, că Huber este sincer.

Salgó își aprinse un trabuc. Femeia îl întrebă la ce anume se gîndește.

— Mie nu-mi place nici leșinul Blankăi. De ce i s-a făcut rău tocmai cînd a dat cu ochii de Huber ?

— Cred, scumpul meu, că tu complici prea mult lucrurile, spuse Liza, așezînd cu grijă farfuriile de porțelan în rafturile dulapului. Blankăi i s-a mai făcut rău și altă dată.

— Niciodată nu a pomenit despre aceste indispoziții. Nu-mi place nici faptul că Mennel cunoștea precis datele ofertelor de prețuri pregătite pentru licitație. Se pare, în acest context, că Mennel a ținut cu orice preț să intre în legătură cu Máté. Aș merge chiar mai departe. Mennel și-a

aranjat treburile astfel încît să poată veni aici, la Enőd. Mă întreb mereu : de ce oare ?

— Fantezii de-ale tale, Salgó, spuse Liza. Să presupunem că ai dreptate. În ce măsură Máté sau Blanka prezintă vreun interes pentru „Hanza" ? Institutul său nu se ocupă de probleme militare. Máté se află în afara cercului ce ar putea prezenta un interes pentru spionaj. Am impresia că tatonezi într-o direcţie greşită. După mine, ar trebui să găsim criminalul şi de la el ar trebui să continuăm investigaţiile. Cu Szalai ar fi bine să ajungem la o înţelegere.

— Poate că ai dreptate. Să te ajut să ştergi vasele ?

Kara se opri în pragul uşii.

— Hai pe malul lacului, bătrîne, să pescuim vreo oră-două.

— Du-te, comoara mea, îl îndemnă şi Liza. Îţi va prinde bine odihna, destinderea.

Înainte de a porni, Kara îi comunică lui Salgó că-l trimisese pe Bálint la Füred. Szalai Géza fusese arestat.

Salgó nu răspunse, ridică din umeri. Gestul nu-i plăcu lui Kara, deşi ştia că Salgó nu era de acord cu această decizie. Apoi îi arătă Lizei cum trebuie manipulat telexul montat provizoriu, făcînd legătura cu Dombai. Femeia era încîntată de acest aparat şi-l puse în funcţiune fără întîrziere.

— Dacă-ţi va transmite vreun mesaj, spuse Kara, recepţionează-l, dragă Liza, şi anunţă-mă pe mal.

Se aşezară la umbra sălciilor pletoase, urmărindu-i pe înotători. Conveniseră, în prealabil, să se relaxeze, să nu discute nici pe teme politice, nici despre cazul pe care îl aveau de rezolvat.

Kara se învioră în acest loc stăpînit de linişte totală şi aer proaspăt, avu momente în care uită complet pînă şi de prezenţa prietenului său. Spre asfinţit sosi şi Bálint, raportînd că ordinul a fost executat. Szalai a luat cunoştinţă cu indiferenţă de hotărîre, a cerut doar să i se permită să predea locţiitorului său problemele legate de construcţia în curs la care lucra.

— L-am instalat într-una din încăperile consiliului popular, fiind păzit permanent de un agent de-al nostru, îşi încheie raportul maiorul.

— Şi Felméri ?

— S-a dus la Ilonka. După cum văd, îi place fata.

— Mulţumesc, spuse Kara. Poţi pleca acasă, la Veszprém. Ne revedem mîine dimineaţă. Pune raportul în camera mea.

Bálint mulţumi pentru bunăvoinţa manifestată de colonel şi-l întrebă de ce este atît de tăcut Salgó.

— Nu cumva v-aţi certat cu el, tovarăşe colonel ?

— Nici vorbă ! răspunse Kara. L-am expediat de aici, deoarece peştii simt prezenţa lui şi fug.

— Asemenea delincvenţilor, spuse Bálint, începînd să se dezbrace, dornic să facă o baie înainte de a pleca acasă.

Înotă cu mişcări energice vreo cincizeci de metri, apoi, întorcîndu-se, începu să calce apa.

— Hei, papa, îl strigă el pe Salgó, vrei să mîn bancul de rechini spre tine ?

— Mai degrabă agaţă-mi-i de undiţă, spuse Salgó, şi scoase o sticlă înfundată din apă. Ernő, nu ţi-e sete ?

— Un şpriţ slab aş bea şi eu, spuse colonelul, apropiindu-se de bătrîn. Se aşeză alături de el, bău puţin vin, apoi îşi aprinse o ţigară. Puţin mai tîrziu se aşeză şi Bálint. Nu pleci acasă ? îl întrebă Kara.

— Cred că nu. Trebuie să-i controlez pe agenţii care sînt de serviciu, să-mi redactez raportul, apoi am să vorbesc la telefon cu consoarta mea.

Kara se culcă pe iarbă.

— Huber unde este ? întrebă.

— În camera lui, răspunse Bálint. Am vorbit cu băieţii înainte de a veni aici. Nu-i deloc uşoară treaba lor. Au avut un mare noroc că au „scăpat" neobservaţi pînă acum.

— Spune-mi, Miklós, nu cunoşti cumva o femeie, prin împrejurimi, cu numele de Silvia ? îl întrebă Salgó pe maior.

— Silvia ? Bálint se gîndi, apoi răspunse : Nu, nu cunosc.

— Nici în evidenţa voastră n-ai întîlnit acest nume ?

— Nu-mi amintesc să-l fi întîlnit vreodată. În ce context a apărut acest nume ? Bálint se uită curios la bătrîn.

Salgó relată despre ilustrata „buclucaşă" pe care a găsit-o la Szalai.

— Şi el nu ştie cine este această Silvia ?

— A zis că cineva şi-o fi bătut joc de el. Habar n-are cine i-a trimis această ilustrată. Sticla trecea din mînă în mînă.

Aşteptă pînă au tras cîte o duşcă colonelul şi Salgó, apoi bău şi el o înghiţitură bună.

— Ce scrie pe ilustrată ? întrebă Kara.

Salgó scoase din buzunarul de la pantaloni bucăţica de hîrtie pe care îşi notase textul, netezindu-l cu dosul grăsuţ al mîinii.

— „Permite-mi, citi el, să-ţi trimit chiar tardiv, cu prilejul zilei tale de naştere, cele mai bune urări familiale din partea lui Ödön, precum şi a lui Árpàd. Silvia." Urmează data : „şaptesprezece iulie, o mie nouă sute şaizeci şi nouă", spuse Salgó, înmînîndu-i hîrtiuţa lui Kara.

— Spuneai că pe ştampilă era data de cincisprezece ? întrebă Kara.

— Exact. Ar putea fi o farsă, dar şi un mesaj codificat, spuse Salgó, lovind cu palma gamba colonelului. Am omorît doar un ţînţar ! spuse. Ei, matematicianule, dezleagă tu această enigmă.

Kara ronţăi un fir de iarbă.

— Ödön, spuse. Cine ar putea fi acest Ödön ?

— La Emöd nu există nici un Ödön, spuse Salgó. Cine ar putea fi acest Ödön ? Cel puţin eu nu cunosc pe cineva cu acest nume. Poate bödön. * Bödön (bidoane) există probabil destule. Această asociaţie de idei mă face să mă gîndesc că... începe să-mi fie foame.

Kara nu răspunse, strînse din sprîncene, recitind textul.

Felméri se spălă din cap pînă în picioare, îşi puse o cămaşă curată, apoi o rugă pe Liza ca, în cazul în care l-ar căuta Kara, să-i spună că s-a dus la Ilonka. Pe fată o găsi în compania lui Kázmér. Discutau pe terasă, la umbră.

— Am crezut că eşti singură, spuse locotenentul. Mă gîndeam să-ţi fac o vizită, ca să nu te plictiseşti. Îmi cer scuze, n-aş dori să deranjez.

---

* Joc de cuvinte intraductibil : Ödön (Edmund), bödön (bidon).

— Stai jos, te rog, spuse fata, arătînd spre un scaun împletit. Știu eu că nu-i decît un truc : vrei să afli ceva de la mine.

— Nu sînt de serviciu, spuse locotenentul, așezîndu-se.

Sesiză un zîmbet ironic schițat de Kázmér.

— Dumneavoastră sînteți permanent de serviciu, remarcă acesta, oferindu-i o țigară lui Felméri.

Locotenentul acceptă. I se păru comic că se discută pe un ton atît de reverențios între tineri. I-ar fi tutuit, dar renunță, pentru a evita impresia că ar dori să se pună bine cu el.

— Dacă munca cuiva este în același timp o vocație, spuse Felméri, atunci e greu să găsești linia de demarcație ; unde anume începe viața particulară și unde începe activitatea profesională. Mă gîndesc că așa se întîmplă și cu medicii. Un medic rămîne medic chiar și în ipostaza de „particular". Eu sînt ofițer de securitate chiar și cînd sînt în vacanță.

— Cum îi poate trece cuiva prin minte ideea de a deveni ofițer de securitate ? Un vînător de oameni. O meserie cam stranie, remarcă fata.

— Ceea ce trebuie ferm condamnat în societatea bună, spune Felméri cu amărăciune nedisimulată. Vînători de oameni ! Această formulare n-am mai întîlnit-o pînă acum.

— Este aceeași cu a vînătorilor de capete, precizează Kázmér. Poate această formulare ai mai întîlnit-o !

Felméri încuviințează printr-un gest al capului.

— N-am vrut să te jignesc, spuse fata. Să nu te superi !

— Nu mă supăr, spuse tînărul. Am depășit deja acest stadiu.

— Ești elevat sufletește, nu-i așa ? spuse Kázmér pe un ton ironic. Noi, muritorii de rînd, nu putem să te ofensăm. Dumneata faci parte dintr-o altă categorie.

Felméri își ridică privirea înnegurată, adresîndu-i-se lui Kázmér :

— De ce ții neapărat să mă necăjești ? Nu mă cunoști, habar n-ai cine sînt în realitate, ce simt, ce gîndesc. Numai pe considerentul că sînt ofițer de securitate ?

Kázmér rîse.

— Jur că nu vreau şi nici n-aveam de gînd să te necăjesc. Dar m-ar interesa, realmente, de ce ţi-ai ales tocmai această meserie. Sau vocaţie, dacă-ţi place mai mult expresia.

Pe Felméri începu să-l enerveze comportarea arogantă a inginerului. „Dracu' să-i ia pe aceşti tipi de intelectuali, care-şi dau aere, erijîndu-se în mari umanişti care emit judecăţi de valoare asupra tuturor celor vii şi morţi, gîndi el ; iar acest individ mai este şi comunist. Are şi funcţie de conducere. Ce fel de comunist mai e acela care respinge ideea luptei cu duşmanii orînduirii noastre ? Sau, poate, vrea să-i placă fetei ? Pesemne."

— Ştii, domnule inginer, mama mea a visat odată ceva, cînd era însărcinată cu mine. Dimineaţa s-a dus la o ghicitoare. Locuiam la Óbuda, unde trăiau multe ghicitoare. Aceea la care s-a dus mama locuia într-o casă în apropierea Fabricii de porţelanuri. În curte erau cinci arbori. Nişte castani sălbatici. Pe mama a aşezat-o sub cel mai rămuros dintre castani. Pe ramuri erau aşezate tot felul de „ustensile folosite la farmacie", cranii, oase ale gambei, diverse părţi ale scheletului uman, maxilare, danturi şi dracu' mai ştie ce. Sub copac ardea un foc mare. Din cînd în cînd, ghicitoarea presăra nişte bobiţe peste vîlvătaie. Baba Trézsi, aşa se numea ghicitoarea, a tălmăcit visul mamei. A închis ochii şi a spus : „Află adevărul, fata mea ! Astă-noapte te-a vizitat Satana, pecetluind viaţa ta şi sufletul viitorului tău copil. Vai, fetiţa mea ! Fiul tău va fi soldatul diavolului. Nu poate deveni un muncitor onest, nu va putea fi medic, avocat, nici măcar inginer electronist, cum este Tábori Kázmér. Fiul tău, draga mea, vă fi un sălbatic feroce, un vînător de oameni, cu suflet de brută. La micul dejun o să mănînce falange, iar la prînz tendoane. Dar văd lumină, draga mea. Văd razele de lumină, ale speranţei. Nu te necăji, căci, peste mulţi ani, fiul tău se va întîlni cu un mare comunist la Balatonemőd, cu inginerul Tábori Kázmér, umanist pînă în măduva oaselor, care-l va smulge din ghearele Satanei. Tovarăşul Tábori îi va explica fiului tău, cu perspicacitatea înţelepţilor, că a apucat-o pe o cale greşită. Îi va demonstra că învăţăturile

despre lupta împotriva dușmanilor orînduirii sînt niște reprezentări eronate, niște idei false, deoarece nu există dușmani de clasă, nici în interior și nici în exterior. Viktor Mennel nu a fost un spion. Ce-i drept, a fost ucis, nenorocitul de el, dar, oricum, toată lumea moare odată ! Asta-i lege. Tocmai de aceea, criminalul nu trebuie arestat, căci în acest caz va fi întemnițat. Oamenii nu trebuie întemnițați căci asta contravine legilor care guvernează umanismul. Acolo unde există închisori, acolo nu există libertate umană. Nu este nevoie, așadar, de temnițe, de poliție și nici de armată, căci nimeni n-are de gînd să atace Ungaria. Avem nevoie de libertate, de libertatea cuvîntului, de libertatea gîndirii, a cugetului, de libertate de acțiune. Fiul tău îi va mulțumi cu recunoștință inginerului pentru înțeleptele sale sfaturi, va cumpăni acțiunile sale, comportamentul său antiumanist. Se va retrage din instituția vînătorilor de oameni și, cu sufletul cutremurat, va cere primirea lui în sfînta reuniune hippy a militanților pentru libertățile umane, pentru pace și flori îmbietoare." Ei, domnule inginer, tocmai astfel au evoluat evenimentele. Am absolvit Academia, am devenit locotenent — vînător de oameni ; între timp, la facultatea de psihologie și literatură ungară a Universității „Eötvös Lóránd" am obținut diploma corespunzătoare acestor discipline, pentru a spori și mai mult eficiența vînării oamenilor, am extins această îndeletnicire și asupra străinilor. Am dat examen, încununat de succes, la încheierea cursurilor de germană și engleză. Dar nu abandonez ideea sau nădejdea că, odată și odată, am să devin și eu un umanist, cu sentimente tot atît de profunde ca ale dumitale.

Tăcerea se lăsă asupra lor, Kázmér privi încurcat înainte, apoi se uită la fată. Ilonka își curăța unghiile.

— Cred că m-ai înțeles greșit, spuse inginerul. Ești prea sensibil, ai exagerat lucrurile.

— Nu am înțeles greșit ironiile dumitale, spuse Felméri. Știu ce gîndești despre noi.

Kázmér își aprinse o țigară.

— Mărturisesc că mie îmi este străină și am o repulsie față de munca pe care o desfășurați. Nu-ți plac treburile învăluite în mister, înțelegerile secrete. Îmi displace să fiu urmărit la fiecare pas, declarațiile să-mi fie con-

semnate, gîndurile să-mi fie puse sub urmărire. Or, dumneavoastră pentru asemenea treburi sînteţi plătiţi de stat. Nu te-ai gîndit vreodată, nu ţi-ai dat seama cît de umilitoare este o asemenea îndeletnicire umană ? Mai ales într-o societate care construieşte socialismul ? ! Eşti absolvent al facultăţii de literatură ungară. Cunoşti, aşadar, amarnica reflecţie a lui József Attila : „Ei pot ţine evidenţa telefoanelor mele / să înregistreze în acte, cînd, de ce, cui mi-am destăinuit visele / precum şi pe cel care m-a înţeles / şi nu pot intui, cînd vor exista destule motive / pentru a scoate cartotecile / care au lezat drepturile mele." Se uită la locotenent :

— Cunoşti versurile ?

— Le cunosc, spuse Felméri. Şi am citit, de asemenea, cărţile lui Kafka, editate în limba maghiară. Deopotrivă, operele lui Camus.

— Ei, despre asta e vorba, preciză Kázmér. Dumneata faci parte din tagma celor care înregistrează în acte ce anume visez, iar eu aparţin acelora care, ca în versurile lui József Attila, strigă după AER*.

Felméri despică un băţ de chibrit cu unghia. Merită să-l contrazic pe acest june pseudoumanist ? Ehe, îi cunoaşte el bine pe aceşti indivizi cu suflete neprihănite ce aleargă după iluzii deşarte.

— Aer ! spuse pînă la urmă. Frumoasă poezie. Ştii unde am ascultat ultima oară recitate aceste versuri ? La o radioemisiune difuzată direct din Sala Parlamentului. Recita unul dintre deputaţii din parlament. Cunoşti, cumva, întîmplător, care dintre deputaţi, fiind încă în viaţă József Attila, a recitat această poezie în Adunarea Naţională din acea vreme ?

— Nu cred ca cineva să fi recitat pe atunci aceste versuri, interveni Ilonka. Poate că poezia nici nu era tipărită în epoca respectivă.

— Dar acest „amănunt" nu-l tulbură pe domnul inginer, preciză Felméri cu blîndă ironie, fixîndu-l cu privirea pe Kázmér. Ştii ce te supără pe dumneata ?

— Pe mine mă supără multe.

— Mai degrabă faptul că nici dracul nu se omoară să-ţi înregistreze convorbirile telefonice.

* Titlul poeziei citate. — *n. trad.*

— Atunci de ce domnul colonel a ordonat filarea mea ?

— Pentru că s-a comis o crimă, iar dumneata n-ai un alibi.

— De ce nu sînt crezut pe cuvînt ? Am fost la Budapesta.

— Dar nu poţi dovedi acest lucru. Nu spui adevărul şi, implicit, te expui unor suspiciuni.

Kázmér tăcea, uitîndu-se spre fată. Ilonka îşi lăsă capul în jos. Felméri avu senzaţia că evită privirea inginerului. De ce oare ?

— Eu n-aveam nici un motiv să-l omor pe Mennel, spuse Kázmér, şi îşi aprinse o nouă ţigară.

Locotenentului i se păru că inginerul se poartă mai modest, că renunţase la ideea de a-l înjosi în ochii fetei.

— Motive ar mai putea fi găsite, spuse. Să vedem mai întîi faptele. Ai recunoscut că Mennel ţi-a fost antipatic.

— Îmi eşti antipatic şi dumneata şi totuşi nu mă gîndesc să te omor.

— Şi dacă i-aş propune Ilonkăi să-mi devină amantă ?

Inginerul îi aruncă o privire tăioasă.

— Atunci ţi-aş da una peste gură şi dumitale.

— Din asta rezultă că eşti gelos, i-o trînti locotenentul. Eşti îndrăgostit de Ilonka. Nu nega, i-ar părea rău fetei.

— Acum doreşti să te distrezi pe seama mea ? întrebă inginerul înfuriindu-se.

— Aş dori să demonstrez doar că, îndrăgostit fiind de Ilonka, fără îndoială ai fi putut comite crima. Prezumţia este sau nu este valabilă în funcţie de sentimentul pe care-l nutreşti faţă de Ilonka. Să rămînem la prezumţie. Se uită la fată : În primul rînd îţi cer scuze pentru ceea ce doresc să spun. Jur că nu doresc să te jignesc. Consideră că totul e un joc. Îşi aprinse o ţigară, uitîndu-se la inginer. Pentru fundal şi pentru explicaţia psihologică mai e nevoie de un motiv. Şi presupunem că relaţiile voastre au evoluat astfel, încît aţi fost nevoiţi să vă tăinuiţi dragostea. Din mai multe cauze. Bărbaţii reuşesc mai uşor să ţină un secret decît fetele. Pentru femei aceasta constituie realmente o povară : le lezează vanita-

tea, mîndria, insuflîndu-le teama că vor fi păcălite. Să zicem, aşadar, că vă iubiţi de cîteva luni, în cea mai desăvîrşită taină. Ilonka nu înţelege de ce trebuie ţinut acest secret. În ultimele săptămîni aţi discutat din ce în ce mai des asupra viitorului, Ilonka ştie că dumneata vei pleca în curînd pentru patru ani de zile şi ar dori să clarifice situaţia. Dar dumneata te temi foarte mult de ceva. Îi ceri un răgaz. Ea nu ţi-l acordă. De ce ? Pentru că Ilonka vrea să-ţi fie soţie, nu amantă. Aceasta este situaţia cînd apar eu, Viktor Mennel. E frumoasă, graţioasă, atrăgătoare. Mă decid s-o cuceresc. În Occident se colportează ştirea că unguroaicele pot fi uşor ademenite. Ne aflăm pe malul lacului. Pentru a-ţi pune puţin foc sub tălpi, ea se comportă faţă de mine mai drăguţ decît ar fi cazul. Necunoscînd antecedentele, eu interpretez eronat acest comportament. Îi fac o propunere, dumneata auzi ce i-am spus şi mă pocneşti. În situaţia creată, eu nu mă-ncaier cu dumneata, dar nici nu mă dau bătut ; hotărăsc ca fata să fie a mea. După-masă găsesc un prilej pentru a sta de vorbă cu ea. Îmi cer scuze. Pentru început nu e rău. Conversăm. Ilonka, predispusă psihologic, ca mai toate femeile, să aibă mereu nevoie de cineva pentru a-şi descărca sufletul, cade inevitabil în capcană. În privinţa aceasta, ca partener ocazional, străinul, pe care n-avea cum să-l mai revadă vreodată, era cum nu se poate mai potrivit. În plus, eu, Viktor Mennel, mă pricep la femei. Încep să-mi pun în aplicare planul de a o ademeni. Am un comportament uman. Îi povestesc lucruri captivante, despre călătorii interesante. De o parte, deci, amărăciunea, decepţia, incertitudinea fetei ; de alta, o persoană interesantă, pitorească, înţelegătoare. Seara ne întîlnim. Ne petrecem noaptea împreună. Dumneata o cauţi pe Ilonka, dar n-o găseşti. Nu dai nici de urmele lui Mennel. Ilonka se întoarce acasă în zori. Asta-i realitatea. Dumneata dai buzna peste ea şi o iei la întrebări, fără menajamente. Ilonka e sinceră, îşi destăinuie „păcatul". Dar chiar dacă ar fi negat, esenţa ar fi rămas aceeaşi. Cînd te-ai reîntors la vilă, Mennel nu mai era acolo. De pe terasă, cercetezi lacul. Cu luneta. Îl observi pe Mennel. Vrei să vorbeşti cu el. Vezi cum acostează la cele trei sălcii pletoase. Traversezi grădina în grabă. Vă întîlniţi. Te

arunci asupra lui și îl ucizi. Iei cadavrul în barcă, vîslești în larg, îl arunci în apă, apoi ieși înot la mal. Ai avut noroc, nu te-a văzut nimeni. Pe furiș te reîntorci la vilă, te schimbi și pleci de-acasă. Ulterior, scornești povestea cu plecarea la Budapesta și o relatezi cu abilitate. Ei, domnule inginer, ce părere ai despre acest scenariu ?

Kázmér se ridică în picioare, pentru a-și dezmorți trupul. Aruncă o privire asupra peisajului însorit și se întoarse, față în față, cu tînărul anchetator.

— Sînt de părere că dumneata, bătrînè, ai citit prea multe romane de Jókai Mór.

— Tot ce se poate, spuse Felméri. Te-aș mai întreba ceva. Dacă nu vrei, nu răspunzi.

— Ei ?

Printr-un gest aproape imperceptibil al capului arătă spre Ilonka.

— Întreţineţi raporturi intime ?

Kázmér se întoarse încet spre fată.

— Nu mă las provocat, spuse cu fermitate. De ce n-o întrebi pe ea ?

Mai tîrziu, la cafe-barul hotelului, Felméri, mestecînd zahărul în ceașca de cafea, medita la faptul că inginerul se eschivase, fără a-i contesta, însă, prezumția. Care să fie adevărul ? Ridică din umeri. Bine dispuși, în ambianța localului amenajat cu gust, la mese, cîțiva turiști străini serveau înghețată și cafele. Alți cîțiva stăteau pe scaunele înalte de la bar, bînd coniac și rîzînd zgomotos. Un bărbat înalt, cu părul negru, de aproximativ treizeci de ani, fixa o chelneriță blondă și zîmbitoare, căutînd s-o farmece cu privirea-i pierdută. Vecinul său, un bărbat scund și agil, cu păr blond, tuns scurt, avînd un aparat de fotografiat atîrnat de umăr cu o curea de piele, îi susținea cu elocință cauza, recomandîndu-l pentru a intra în grațiile tinerei blonde. Fata îi evita, însă, cu abilitate, pe străinii bine dispuși care roiau în jurul ei. Îi evita într-o manieră atît de elegantă, încît oaspeții n-aveau cum să se simtă ofensați. Acest comportament al fetei îi trezi locotenentului un deosebit respect. Întotdeauna i-a stimat pe tinerii care, în situații grele, au știut să-și păstreze demnitatea. De-ar fi fost să acționeze cum îi dicta inima, s-ar fi ridicat de la masă pentru a-i pune la punct pe acei ne-

obrăzați ; ar fi ieșit scandal, însă, și nu era deloc de dorit ca tocmai el să-l stîrnească. Îi făcu semn fetei. Aceasta se grăbi să vină la masă, întrebîndu-l ce dorește să servească. Felméri ceru un coniac și o sticlă de Cola-cola ; între timp, îi șopti fetei la ureche că, în caz că ar avea nevoie de apărare, poate conta pe el. Fata îl privi mirată, ca și cum ar fi vrut să-l întrebe : apărare față de cine ? „Neghiob mai sînt, își gîndi locotenentul după plecarea fetei ; un mare neghiob. Fița asta, probabil, își închipuie că am vrut s-o agăț, folosindu-mă de un truc „răsuflat". Nu-i mai adresă nici o privire fetei, nici măcar atunci cînd ea reveni punîndu-i pe masă coniacul. Deschise ziarul de după-amiază și începu să citească informațiile. Tresări cînd o văzu pe Ilonka luînd loc la masa lui.

— Te stingheresc cumva ? întrebă fata, și ceru o cafea dublă chelneriței.

— Cum să mă stingherești ? răspunse Felméri cu sinceritate și nici el singur nu știa de ce se bucură de prezența fetei.

Ilonka purta o minifustă de culoarea untului și o bluză bleu, cu mînecî scurte. Privirea-i tristă îi înfrumusețea și mai mult trăsăturile feței.

— Am să te reții doar cîteva minute, spuse cu o emoție greu stăpînită, uitîndu-se spre ușă.

— Aștepți pe cineva ? întrebă tînărul.

— Nu, nu aștept pe nimeni. Pentru dumneata am venit, să stăm puțin de vorbă.

Blonda puse cafeluța pe masă, zîmbindu-i locotenentului. Dădu să plece, dar Ilonka o opri.

— Așteaptă să-ți plătesc, Évi.

Felméri o prinse încetișor de încheietura mîinii.

— Permite-mi să plătesc eu, spuse. Cît costă, domnișoară ? o întrebă apoi pe chelneriță. Blonda făcu nota și o puse pe masă. După ce Évi plecă, Felméri o privi pe Ilonka : Care-i necazul ?

Fata mestecă în cafea cu mișcări automate, ca și cum n-ar fi îndrăznit să-l privească în ochi pe Felméri.

— Nu știu dacă ai să mă crezi, spuse ea cu o voce scăzută.

— Am să te cred.

— Crede-mă că nu Kázmér l-a ucis pe neamț.

— Dar cine ?
— Nu știu.
— Îl iubești ?
— Îl iubesc. Călcîndu-și pe inimă, îl privi pe locotenent. Ochii ei negri lăcrimau : Nimeni nu știe. Nici măcar tanti Liza. În afară de bunicul meu, ești singurul care știe. Pot avea încredere în dumneata ?
— Poți, o asigură Felméri. De cînd aveți relații intime ?
— Începînd din vara trecută. Luă o înghițitură de cafea, apoi își șterse ochii cu discreție. Seara, în seara aceea, mă întîlnisem cu Mennel. În mod accidental. Cinasem cu Kázmér. El a vrut ca după cină să urcăm în mașină și să plecăm la Veszprém. Cei de-acasă știau că m-am dus la Budapesta. La Veszprém locuiește un prieten de-al lui, un medic ; la el ne întîlneam de obicei. I-am spus că merg cu el cu condiția ca înainte de asta să ne întoarcem acasă, iar el să-i comunice mamei că ne iubim și vrea să mă ia de soție. A spus că e imposibil. Nu-și poate permite așa ceva, pentru că ar strica totul. Și-a dat însă cuvîntul că înainte de plecare va vorbi cu mama. E în regulă, i-am răspuns, așteptăm pînă atunci. Ne-am certat. M-a făcut șantajistă, jigodie calculată, care i-am cedat numai cu gîndul de a mă mărita cu el... Știam că băuse mai mult ca de obicei, dar am fost atît de afectată de jignirile grosolane pe care mi le-a adus, încît am replicat și eu, oricum, nu i-am rămas datoare... Nu-mi place să-mi amintesc cîte insulte am proferat, dar între altele i-am spus că, dacă vreau să devin curvă, apoi am s-o fac cu un individ plin de bani. Sînt sătulă de promisiuni. Eu i-am cedat lui pentru că-l iubesc. Din vara trecută nu fac altceva decît să-i dovedesc dragoste și devotament, iar el se limitează la promisiuni deșarte. A început să mă acuze că aceeași dragoste le-am mai oferit-o și altora..., și să-i spun cu cîți tipi mă culcasem la Varșovia. Asta era prea de tot. M-am ridicat și am plecat. A venit după mine, țipînd, să mă oprească ; dar eu am grăbit pasul, nu mai voiam nici să aud de el. La faleză l-am întîlnit pe Mennel. Era tocmai pe punctul de a se instala la volanul mașinii. Bănuind că mi s-a întîmplat ceva, m-a întrebat ce am și unde alerg. Am izbucnit în plîns ca o neghioabă. Știam că, deși

rămăsese în urmă, Kázmér mă vedea, drumul fiind bine luminat ; totuşi am urcat în Merçedesul lui Mennel. M-a întrebat unde să mă ducă. I-am răspuns : indiferent. Pe drum nu am conversat mai deloc ; el conducea tăcut, cu o viteză uluitoare. Eram disperată la gîndul că mă înşelasem în privinţa lui, că m-a minţit, că, de fapt, niciodată nu m-a iubit, a profitat doar de mine. Mi-am zis că nu merita să fiu rezonabilă. Ne-am oprit la un bar. Am băut mult. Am băut şi am dansat. M-am afumat bine. Capul nu mi-l pierdusem, însă. La întoarcere, Mennel nu mai gonea ca înainte, pilota calm şi încet. M-a îmbrăţişat cu braţul drept şi a început să mă sărute. Nu m-am opus, deşi ştiam ce vrea... Fata tăcu. Îşi aprinse o ţigară cu mîinile tremurînde şi privirea înnegurată. A oprit maşina într-un loc ne populat. Ne-am sărutat. A vrut să-i cedez. L-am respins, spunîndu-i că nu obişnuiesc să fac dragoste în autoturisme. Era violent, a vrut dragoste cu sila, dar văzînd că aşa n-o să ajungă la nici un rezultat cu mine, a pornit din nou maşina. Pe drum ne-am oprit la Füred. Mi-a spus că mă lasă în maşină cîteva minute, să nu-mi fie teamă, se va întoarce imediat.

— Nu-ţi aminteşti exact unde v-aţi oprit ? întrebă Felméri.

— De atunci mă tot frămînt, spuse fata. Mi se pare că eram aproape de spitalul de cardiologie. Eram obosită şi somnoroasă. Am deschis aparatul de radio, să ascult muzică. Între timp am aţipit.

— N-ai văzut unde s-a dus Mennel ?

— Într-o casă. Era întuneric, n-am fost prea atentă. Tot ce-mi amintesc cu certitudine este că strada avea o pantă lină, iar în depărtare ardea un felinar roşu. Putea să fie farul unei maşini, sau altceva. Poate că acolo era o groapă. Îmi amintesc de această lumină roşie pe care am asociat-o atunci cu noţiunea de casă de toleranţă ; mă gîndeam că, după această noapte, mi-aş putea pune şi eu la fereastră un felinar roşu.

— Dumneata unde ai văzut case de toleranţă ?

— Nicăieri. Dar bunicul meu a povestit adeseori despre ele. Hăbar n-am cît timp să fi trecut de cînd plecase Mennel. Revenind, mi-a spus că totul este O.K., putem pleca. Părea complet dezmeticit. La înapoiere s-a purtat

cuviincios. Mi-a spus că dimineaţa va trebui să se trezească devreme, pentru că avea întîlnire cu cineva.

— Altceva n-a spus ? întrebă locotenentul.

— Despre întîlnire, nu.

— Despre ce aţi mai conversat ?

— Despre Kázmér. El a început discuţia. Mîna fetei nu mai tremura, confesiunea părea s-o fi calmat. Privirea nu-i mai era încețoșată, ochii îi străluceau din nou inteligent. Dacă nu mă înșel, Mennel mi-a spus cît de mult regreta ceea ce se întîmplase după-masă. Că el avea o părere bună despre Kázmér și spera că se vor împrieteni. Îi părea foarte rău, spunea, că nu s-a putut stăpîni, dar să-l cred, singura vinovată eram eu. Am ceva incandescent în mine, care stîrneşte apetitul sexual al bărbaţilor.

Felméri o asculta circumspect, sesizînd numeroase neconcordanţe în relatarea ei. Mennel îl stima pe Kázmér, ar fi dorit să se împrietenească cu el, profită însă de primul prilej pentru a-i ademeni iubita. Regreta cele întîmplate, dar lua fata cu sine, o îmbăta, vrea s-o violeze, apoi la Balatonfüred se schimba ca prin farmec, comportîndu-se ca un gentleman. Pe de altă parte, fata care stă acum la masa lui, își amintește doar vag ce se întîmplase pînă la Füred ; filmul evenimentelor de la Füred era neclar în memoria ei, pe cînd cele întîmplate după aceea şi le amintea cu exactitate, putînd reproduce aproape textual cuvintele rostite de Mennel...

— ...m-a rugat să vorbesc cu Kázmér, să-l conving să se-mpace cu el ; să-i explic că venise aici cu intenţiile cele mai bune şi n-ar dori ca după ce pleacă să rămînă supărat pe el. I-ar face plăcere ca duminică să luăm dejunul împreună, în restaurantul hotelului. Şi-a cerut scuze pentru comportamentul său grosolan, pentru faptul că noaptea își pierduse capul şi m-a asigurat de stima lui pentru că mi-am păstrat judecata în momentele critice. În colţul gurii îi juca un zîmbet amar.. Am rămas cu judecata întreagă... Dădu din mînă a lehamite şi stinse ţigara în scrumieră : A făcut cu mine tot ce a vrut. M-am comportat ca o curvă ordinară.

— Adineauri ai spus că nu i-ai cedat.

— Am spus. Sigur că am spus. Şi aşa voi afirma de-acum înainte. Pentru că aş vrea să cred că într-adevăr nu i-am cedat. Dar adevărul este că nu sînt sigură. Am fost beată. Dacă mă gîndesc la noaptea aceea de coşmar, chiar şi acum simt că mi-e scîrbă de mine. Mennel m-a condus pînă acasă. Am coborît la întretăierea drumurilor. Se crăpa de ziuă. I-am promis că ne întîlnim la prînz. M-am dus acasă. Bunicul nu era acasă.

— Dar...

— Am mințit. Am mințit şi că a fost acasă şi că m-a pălmuit. A doua zi l-am rugat să spună şi el la fel, dacă va fi audiat. Cel care fusese văzut în zorii zilei, în grădină era Kázmér, nu bunicul. A stat acolo ore întregi, aşteptîndu-mă. Era într-o stare deplorabilă. M-a pălmuit fără să mă întrebe ceva. Nu m-am apărat, considerînd că meritam palmele. Apoi m-am închis în baie şi am plîns. Am făcut o baie fierbinte, frecîndu-mi trupul pînă la sînge. Cînd am ieşit din baie, mă liniştisem. Kázmér m-a întrebat pe unde am umblat. I-am spus totul, în afară de cele întîmplate în maşină.

— Te-a crezut ?

— Nu ştiu. Dar cred că da, pentru că şi-a cerut scuze. S-a străduit să mă convingă că mă iubeşte, rugîndu-mă din nou să am răbdare. Cred că pe la ora şapte a plecat de la mine, ieşind pe poarta din spate. L-am întrebat încotro se duce. Mi-a spus că după autoturismul său, pe care l-a parcat jos, lîngă terenul de golf. Încă nu se poate întoarce acasă, mi-a spus, deoarece mama şi unchiul ştiau că a plecat la Budapesta. Asta mi-a spus doar aşa, pentru ca, în cazul cînd aş fi întrebată, să spun şi eu la fel. Se uită la Felméri cu o privire rugătoare. Locotenentul avu impresia că implora încredere. S-o creadă că a spus adevărul, s-o creadă că nu Kázmér l-a omorît pe neamț. Ei doi nu s-au întîlnit, repetă ea.

Locotenentul răsucea paharul gol între degete.

— I-ai spus lui Kázmér că în cursul dimineții Mennel urmează să se întîlnească cu cineva ?

— I-am spus. I-am spus şi că ne-a invitat la dejun.

— Kázmér a acceptat ?

— Nu. Mi-a spus că n-are chef să-i vadă mutra.

— Înţeleg. Şi mie de ce mi-ai povestit toate astea ?

— Cuiva trebuia să i le destăinuiesc. Sîntem de aceeaşi vîrstă. Sînt convinsă că ai să-mi înţelegi starea sufletească mai bine decît nenea Salgó sau şeful dumitale. Mă gîndesc că, dacă l-ai descoperi pe criminal, Kara nu l-ar mai suspecta pe Kázmér.

— Şi dacă totuşi Kázmér este cel care l-a ucis pe Mennel ? Kázmér a plecat de la dumneata în jurul orei şapte. Pe unde a umblat între orele şapte şi zece ? De ce nu-mi spui ?

Fata privi în zare.

— Nu ştiu. Dar minte că a fost la Budapesta, pentru că nu vrea... îi e frică...

— Că şi mama lui va afla adevărul. Nu-i aşa ?

— Probabil.

— Spune-mi, Ilonka, în zori, după ce Kázmér te-a pălmuit, te-ai culcat cu el ?

— Nu. Ar fi fost ceva scîrbos. La miezul nopţii s-a întîmplat cu Mennel monstruozitatea aceea... Dumneata nu-ţi dai seama ce am simţit eu atunci ?

Felméri cuprinse mîna fetei între palmele sale.

— Ba da. Eu te înţeleg. Mă interesează doar dintr-un anumit punct de vedere. Şi încă ceva. Nici Kázmér n-a vrut să te culci cu el ?

— Asta n-aş mai putea afirma. Chiar dorea foarte mult. S-a şi supărat.

— Şi atunci a plecat.

— Da. Dar la ce te gîndeşti ?

— La nimic important.

Ilonka se ridică.

— Trebuie să plec. Spune-mi, pot avea încredere în dumneata ?

Felméri dădu din cap. Se uită după ea indispus. Căzuse într-o capcană. Aflase cîteva lucrui interesante, dar şi-a dat cuvîntul de onoare că va tăcea. Asta înseamnă că nu-l poate informa nici pe Kara. Dar are dreptul să tăinuiască

ceva față de șeful său ? Nu trebuia să-și dea cuvîntul de onoare. Afurisită ființă, uite în ce dilemă l-a împins !

Ridicîndu-și privirea, îl văzu pe Salgó care intra în local. Nu-i venea să-și creadă ochilor : bătrînul era îmbrăcat într-un costum cenușiu de vară, în care părea mai slab, zvelt și arăta mai bine. Proaspăt bărbierit, cu fața netedă. Mersul sprinten dovedea că somnul de după-masă îi priise. Se opri o clipă, se uită în jur pînă își obișnui ochii cu lumina difuză din interiorul localului, făcu un semn amical unui chelner tînăr, apoi, cu un gest părintesc, o sărută pe frunte pe chelnerița blondă și schimbă cîteva vorbe cu ea. Fata dădu din cap aprobator, zîmbind, aranjă apoi, cu un aer morocănos, cravata strîmbă a bătrînului. Salgó îl zări în sfîrșit pe locotenent, îi făcu un semn și, strecurîndu-se cu abilitate printre mese, veni spre el.

— Te caută Kara, îi spuse. Unde naiba ai vagabondat?

— Nu vagabondez. Lucrez. Mătușa Liza știe, dealtfel, că am venit aici.

Privi mîinile grase ale bătrînului, trabucul fumegînd între degete și se gîndi ce mutră ar face, dacă i-ar povesti ce aflase de la Ilonka.

— Ce dorește șeful ?

— La ora nouă să fii la restaurant. Vrea să luați cina împreună. Sper că pentru astă-seară nu-ți aranjaseși alt program.

— Din păcate nu prea am eu asemenea baftă. Dar cu cine puteam aranja ?

Bătrînul se uită la el, clipind.

— Cu Ilonka, să zicem. Cu ea parcă erai cufundat în conversație pînă mai adineauri. E o făptură originală, nu ? Sau ești de altă părere ?

— Originală. Nu încape îndoială. Eu, însă, nu-i prea sînt pe plac.

— A spus-o ?

— Mă consideră un vînător de oameni. Și n-are o părere bună despre munca mea. Își consultă ceasul : Nu cinezi și dumneata cu noi, nene Salgó ?

— Nu, băiatul meu. În seara asta cinez cu altcineva.

De la bar un val de rîsete ajunse pînă la masa lor. Bătrînul se uită într-acolo, fixîndu-l îndelung pe bărbatul cu

aparatul de fotografiat și pe vecinul său. Stăteau de vorbă cu Eva și cu tînărul chelner cu părul blond. Între timp, fata ridică tava de pe tejghea, strecurîndu-se cu mișcări șerpuitoare printre mese.

— Cine sînt aceștia trubaduri ? întrebă Salgó discret.

Eva puse coniacul pe masă și șopti :

— Ziariști. Azi după-masă au sosit de la Viena.

— Locuiesc aici, la hotel ?

— Nu cred. Jancsi i-a pus în legătură cu nenea Rusztem și, după cîte știu, bătrînul le-a făcut sau le va face rost de o cameră, pe undeva. M-au descusut toată după-amiaza despre crimă.

Felméri văzu că Salgó își încreți fruntea, semn că ceea ce auzise nu-i plăcuse.

— Îți mulțumesc, fetițo, îi spuse bătrînul, achitîndu-și consumația. Transmite-i salutările mele tatălui tău.

Îndată după plecarea fetei apăru Jancsi, vrînd să pună pe masă două pahare cu whisky ?

— Dumneata le-ai comandat ? îl întrebă Salgó pe locotenent.

Felméri făcu un semn că nu, privind fața palidă, suptă a chelnerului care rînjea cu un aer familiar.

— Cei doi domni de la bar vi le-au trimis, spuse Jancsi.

— Cui ? se încruntă Salgó.

— Păi, dumneavoastră. Sînt ziariști și doresc să vă invite la masă. Ei știu că dumneavoastră anchetați cazul acela „buclucaș". Sînt niște oameni extraordinar de cumsecade. Deștepți foc. Pot să pun paharele ?

— Pe tejghea, băiatule ! spuse Salgó. Te întorci frumos cu ele și le pui pe tejghea.

— Acuma de ce faceți caz ? Oamenii nu fac nimic rău.

— Jancsi dragă, tu știi să dispari ? Fă-o iute de tot, dacă nu vrei să te alegi cu un picior în fund.

Simțindu-se pesemne profund ofensat, deși în vacarmul ce domnea în local nimeni nu auzise ce i-a spus Salgó, băiatul se înroși pînă-n vîrful urechilor. Respiră adînc, păru că vrea să mai spună ceva, apoi se răzgîndi și se întoarse la tejghea. Îi explică mînios ceva bărbatului cu

umerii lați și cu părul negru. Acela zîmbi tîmp, dădu din cap, îi spuse ceva în șoaptă colegului său, după care amîndoi veniră la masa lui Salgó și Felméri.

Bărbatul înalt făcu un gest reverențios cu capul.

— Verzeihen Sie, mein Name ist Walter Herzog, ich bin der Vertreter von Reuter, aus Wien. Darf ich Ihnen, Herr Professor Salgó, meinen Freud, Rudi Jellinek vorstellen ?*

— Angenehm. Womit kann ich dienen ? **

— Ne permiteți să ne așezăm pentru cîteva clipe ? întrebă Herzog tot în limba germană.

Felméri trebuia să se concentreze foarte mult pentru a înțelege dialectul specific vienezilor. Văzu că Salgó dădu din cap afirmativ. Își trase scaunul într-o parte, pentru a-i face loc fotografului și urmări atent desfășurarea convorbirii.

— Trebuie să vă cer scuze, deoarece s-a produs o confuzie. Tînărul chelner a interpretat greșit rugămintea noastră și v-a adus aici băuturile. Indignarea dumneavoastră este îndreptățită. Noi i-am cerut băiatului să vă întrebe dacă putem să vă invităm la un pahar de whisky. Vă rog încă o dată să ne scuzați. Nu am avut intenția să vă jignim. Ne iertați, domnule profesor, nu-i așa ?

— E în regulă, spuse Salgó. Mai doriți ceva ?

— Potrivit informațiilor noastre, dumneavoastră sînteți conducătorul anchetei în cazul Mennel. Am dori să primim răspuns la cîteva întrebări.

— Este o eroare, domnule. Conducătorul anchetei este locotenentul. Eu sînt doar ajutorul lui.

— Dar, potrivit informațiilor noastre...

— Sînt eronate informațiile dumneavoastră, domnule. Dealtfel, eu țin o conferință de presă în fiecare săptămînă. Miercuri, la orele douăsprezece. Acum e duminică... Se ridică în picioare : Vă rog să ne scuzați, domnilor. Și, văzînd că Rudi Jellinek își pregătea aparatul de fotogra-

* — Vă rog să mă iertați, numele meu este Walter Herzog, colaborator al Agenției „Reuter" din Viena. Îmi permiteți să vă prezint pe prietenul meu, Rudi Jellinek, domnule profesor Salgó ?

** — Da, cu ce vă pot fi de folos ?

fiat intenționînd să-i facă o poză, îi spuse zîmbind : Eu, în locul dumneavoastră, nu m-aș încumeta.

Jellinek îl privi uimit.

— Sînt un obiectiv strategic, continuă Salgó. Fotografia v-ar pricinui necazuri. La revedere, domnilor.

Întorcîndu-se, porni spre ușă.

8

Stăteau la masă sub palmierul din colțul restaurantului, vis à vis de intrare. Locul, aflat destul de departe de orchestră, le oferea posibilitatea de a cuprinde cu privirea toată sala. Restaurantul nu ducea lipsă de clienți. În fața intrării, mai multe persoane pîndeau discret mesele la care consumatorii se pregăteau să facă plata. Îmbrăcați cu veste de mătase bleu, împodobite cu nasturi de metal, Murai Pali și orchestra lui, vrînd să-i farmece pe oaspeții străini, executau impecabil cîntece populare dintre cele mai frumoase. Salgó își șterse cu șervetul buzele unsuroase, scrutîndu-l pe Szücs Tibor, care tăcea, cufundat în gînduri. Sub bolta frunții, ochii săi albaștri, înfundați în orbite, abia se mai vedeau printre sprîncenele stufoase și castanii. Obrajii ovali erau brăzdați de riduri adînci. „Da, gîndi Salgó, anii de detenție și-au lăsat urme de neșters pe fața și, neîndoielnic, și în sufletul lui."

— Spune-mi, Tibor, îi zise bătrînul, dacă-mi permiți să mă adresez astfel.

Szücs dădu din cap aprobator. Salgó continuă :

— Cum îți întrevezi viitorul ? Te întreb pentru că dumneata aveai o adevărată vocație. Asta, dealtfel, ți-am mai spus-o, ia-o, dacă vrei, ca pe o idee fixă a mea. Mai am și alte asemenea idei, la asta însă aș putea spune că țin în mod deosebit. Ei bine, potrivit convingerilor mele, omul care s-a dăruit odată unei asemenea profesiuni, care a

simţit frămîntările şi fericirea muncii creatoare, văzînd şi înţelegînd rodul acestei îndeletniciri, nu-şi va abandona niciodată vocaţia, n-o va trăda, chiar dacă l-ai arunca în străfundurile iadului. Dumneata, fiule, ai fost medic. Ai vindecat oameni. Ai realizat lucruri admirabile. Nu-mi vine să cred că ai întors spatele vocaţiei dumitale de doctor.

Szücs ascultă cu atenţie cuvintele bătrînului şi, deodată, îi veni în minte sfatul pe care i-l dăduse după-amiază Rusztem Ádám : „Ai grijă, Tibor, ai foarte multă grijă. Salgó Oszkár este Satana în persoană. Un animal de pradă care s-a ascuns în piele de oaie. Să nu-i dai crezare. Fiecare cuvînt al lui este fals. Salgó Oszkár nu este un simplu detectiv. Este mercenarul cel mai periculos al despotismului condamnat de dumnezeu. Pe vremuri, era de partea noastră, era militantul nostru, făcîndu-şi serviciul sub drapelul nostru. Apoi, şi-a trădat camarazii, steagul pe care a depus jurămîntul. Şi, de atunci, se străduieşte zilnic să-şi dovedească devotamentul faţă de Satana, căruia i-a jurat credinţă..."

„Nenea Ádám nu este decît un bătrîn neghiob, se gîndi Szücs. De bună credinţă, dar cu gărgăuni în cap. Bătrîn nenorocit ! O fi crezînd că sînt omul lui. Dar eu nu sînt omul nimănui. Privi faţa grăsană, proaspăt rasă a lui Salgó, cu pleoapele grele lăsate în jos, cu păienjenişul violet al vinişoarelor clar desenat sub piele. Ce vrea de la mine acest grăsan ? De ce-mi arată atîta bunăvoinţă ? S-o creadă el că mă voi lăsa dus de nas de unul ca el. Se-nşeală amarnic. Eu vreau să trăiesc tihnit şi atîta tot. Dar ce anume m-a întrebat ? A, da : viitorul..."

Se scărpină la rădăcina nasului, aţintindu-şi privirea spre Salgó.

— Cum îmi întrevăd viitorul ? Asta vreţi să ştiţi ? Scoase o scobitoare din suportul de alpaca şi, ca şi cum ar fi fost un creion, începu să deseneze cu ea distrat, trasînd contururi imaginare pe faţa de masă colorată. Pe vremuri, zise, m-am concentrat aproape exclusiv asupra viitorului. Mi s-a spus : „Învaţă, băiatule, de dimineaţă pînă seara, de-acum înainte merită, viitorul e al nostru". Aşa m-au povăţuit toţi şi, îndeosebi, părinţii. Erau far-

maciști. Tatăl meu dorise, pe vremuri, să devină medic și nu e vina lui că a ajuns doar farmacist. Spera că fiul său îi va realiza visul. Oh, doamne, dacă v-aș povesti, acum, cîte n-a făcut sărmanul meu tată pentru ca acest vis să devină realitate ! Dar poate că nu m-ați crede. În viața lui nu a făcut politică, pînă cînd a intrat în partidul comunist, asumîndu-și riscul de a fi renegat de frații săi. A făcut-o, pe considerentul că această apartenență politică îmi va favoriza primirea în universitate. Se părea că partidul n-a cîștigat prea mult prin adeziunea lui. Însă bătrînul meu n-a avut de ce să se rușineze mai tîrziu, deoarece în „perioada întorsăturii", el nu și-a rupt carnetul de partid așa cum au procedat mulți dintre așa-zișii opoziționiști, deși eu mă aflam atunci în închisoare.

— Într-adevăr, în cincizeci și șase de ce nu ți-ai luat tălpășița, emigrînd ?

— Aș fi putut s-o fac. Tot nu m-ați crede, dacă v-aș povesti de ce n-am făcut-o.

— Poate că am să te cred.

— Din cauza tatei. Desenele invizibile se înmulțiră pe fața de masă, expresia amară se adînci pe fața ovală a lui Szücs. M-au eliberat și pe mine. M-au îndemnat ca, drept recunoștință, să pun mîna pe armă. M-am dus acasă. Tata mi-a spus să nu uit că eram vinovat. Și să nu uit nici faptul că noi nu sîntem contrarevoluționari, că nu aveam nimic comun cu această debandadă. După înfrîngerea tentativei de rebeliune, l-am întrebat pe tata : „Spune-mi, acum ce să fac ? Mai am patru ani și jumătate de ispășit din pedeapsa la care am fost condamnat. Dacă voi ispăși această culpă, timp de trei ani, după eliberarea mea, tot n-am să pot practica medicina. Frontierele sînt deschise. Zeci și zeci de mii de oameni au părăsit țara". „Adevărat, a recunoscut tata, asta așa e." El nu mă putea opri. Mi-a spus însă că, dacă vreau să nu-l mai văd toată viața, să plec și eu. Am rămas. „Dacă te prezinți singur, m-a asigurat el, se va ține seama de asta la o amnistie." M-am prezentat, dar nu am beneficiat de amnistie. Mi-am ispășit integral condamnarea. La sfîrșitul celui de-al patrulea an de detenție, am încetat să mai visez la viitor. Între timp, tatăl meu a murit. Nu l-am mai putut vedea, cu toate că am rămas în țară. Și, în zorii unei zile ploioase, am ajuns

la o concluzie : că omul nu are viitor. Are doar un prezent. Există mereu numai ziua de azi, cea pe care o trăiești. Concret este doar minutul, cele șaizeci de semnale ale secundarului care se aud într-un minut. Desigur, va exista și un mîine. Dar nu am certitudinea că acel mîine va exista și pentru mine. Nu pot să știu ce soartă îmi hărăzește acest mîine și cu atît mai puțin poimîine. Numai ziua de azi îmi aparține. Ziua de mîine este incertă. Deci, nu-mi fac proiecte, nu-mi pot imagina acest viitor. Îmi lipsește imaginația. Acestea fiind zise, Szücs încetă să mai deseneze, rupse scobitoarea și își aprinse o țigară : Vocația, talentul... nu înseamnă nimic. Existența mea depinde de alții.

— Vorbești, Tibor, ca și cum ai fi băut fiere, remarcă Salgó. Ai primit multe lovituri...

— Nu mă consola, îi ceru acesta. Nu am nevoie de așa ceva. Mă simt bine. Nu am prea mari pretenții, nu am aspirații, nu visez. Am de lucru. Am un apartament. Am un autoturism. Am o amantă. Îmi fac munca, îmi plătesc regulat chiria și impozitele. Am discuri, cîteva înregistrări de foarte bună calitate pe magnetofon și casetofon, muzica îmi aduce satisfacții. În loc de proiecte de viitor, mă ocup de proiecte pentru nasturi. Realizez mereu modele noi. Nu vreau să fiu ajutat. Nu vreau să fiu compătimit și nu vreau să fiu înțeles. Asta e ! Și încă ceva. Nu vreau nici ca altcineva să-mi achite cina.

Fața de masă era acoperită de scrumul trabucului fumat de Salgó. Cu un zel demn de invidiat, bătrînul încercă să sufle scrumul, apoi să-l mătură cu degetele sale groase. Se gîndea în acest timp că Szücs reprezenta un caz mult mai complex decît și-ar fi putut imagina. „Amară concepție de viață are, își zise, dacă nu cumva pozează, pur și simplu, pentru a-și masca gîndurile și intențiile. Dar trebuie s-o recunoaștem, o face cu brio. Astăzi sînt la modă asemenea amărăciuni spectaculoase. Desigur, dacă ne gîndim, Szücs are suficiente motive de amărăciune și lipsă de încredere. Viața lui s-a rupt în două. Astăzi ar fi mult prea greu să stabilim cine și de ce a scăpat momentul prielnic salvării sale. Probabil că punctul cheie în viața lui l-a reprezentat speranța că, rămînînd în cincizeci și șase acasă, decizia lui avea să fie apreciată favorabil."

— Cred că te înţeleg.

Tibor făcu un gest cu mîna, ca pentru a bara sentimentul de compătimire :

— N-am solicitat înţelegere. Spune-mi, mai degrabă, ce anume doreşti de la mine ?

Salgó zîmbi enigmatic :

— Aş fi dorit ca dumneata să mă ajuţi. Dar după cele ce mi-ai povestit, intenţia mea pare de-a dreptul caraghioasă.

— Nu prea înţeleg ce-ai vrut să spui, recunoscu Szücs. Ochii săi, adînc împlîntaţi în orbite, reflectau uimire şi curiozitate.

— Cîţi ani ai avut dumneata în patruzeci şi cinci ?

— Cincisprezece.

— Ei, spuse Salgó, în toamna anului patruzeci şi cinci, partidul comunist a organizat o acţiune. Nu-mi mai amintesc precis despre ce acţiune a fost vorba. Lucram la serviciul de contraspionaj şi trebuia să participăm şi noi la această acţiune. Într-o dimineaţă de duminică am mers din casă în casă, din apartament în apartament, pentru a strînge nişte semnături. În săptămîna aceea, tribunalul popular l-a condamnat la moarte pe unul din faimoşii preşedinţi ai completului de judecată al tribunalului militar special, constituit de Szálasi. Îl cunoşteam bine pe acest bătrînel : un om hain, atroce, neîndurător. Nu avea indulgenţă faţă de comunişti şi dezertori, condamnările la moarte le pronunţa ca pe bandă. Am fost martorul acuzării la acest proces. Dar tot din adevăr face parte şi faptul că acest om feroce era un foarte bun tată. Soţia şi copiii îl adorau. Tribunalul popular nu a fost impresionat totuşi de acest lucru. Colonelul a fost condamnat la moarte şi peste cîteva zile a fost executat. În duminica următoare mă uit pe lista pentru semnături, de care am pomenit. Ce crezi, ce nume figurau pe ea ? Ale văduvei şi fiului său. Trebuia să le fac şi lor o vizită, solicitîndu-le să-şi dea semnătura pentru o revendicare a comuniştilor. I-am arătat şefului meu lista şi am început să-i explic situaţia. Mi-a spus să vizitez, totuşi, această familie îndoliată şi s-o cîştig pentru cauza noastră. Să-i sprijine pe cei care l-au executat pe soţul iubitor şi pe tatăl grijuliu. Salgó s-a uitat în ochii

lui Tibor : Înțelegi, fiule ? Să ceri ajutor familiei celui pe care noi l-am distrus.

Szücs turnă vin în pahare.

— De ce fel de ajutor ai avea nevoie ?

Bătrînul luă o înghițitură de vin.

— Dumneata ai stat la închisoare cu diferiți oameni, spuse Salgó. Știi foarte bine ce fel de oameni sînt acei delincvenți. Ei bine, Viktor Mennel a fost un delincvent. Asta e o certitudine. Nu a sosit în Ungaria numai pentru a încheia tranzacții comerciale, ci și pentru a-și relua relațiile cu agenții săi.

— Cu agenții săi ? Szücs îl privi uimit pe Salgó. La ce fel de agenți te referi ?

— Viktor Mennel a fost un agent secret al serviciului vest-german de informații.

— Ce farsă mai e și asta ? Sau ce roman de spionaj ?

— Nici una, nici alta. E, pur și simplu, un fapt. Și, evident, un secret de stat. Știu că nu mai era nevoie să-ți atrag atenția, dar o fac, totuși. Ai întîlnit, pesemne, în închisoare spioni condamnați.

— Am întîlnit. Îi consideram niște ticăloși destul de mărunți.

— Viktor Mennel nu aparține acestei categorii de ticăloși mărunți. Iar noi trebuie să-l prindem nu numai pe autorul crimei, ucigașul lui Mennel, ci și pe agenții acestuia. La asta ai putea să ne dai o mînă de ajutor. Din această cauză mă temeam că e caraghios ceea ce îți cer. Înțelegi ?

— Înțeleg. Și dacă ți-aș spune că te ajut, ce-ai crede ?

— Că decizia dumitale este ilogică și inexplicabilă sub raport psihologic. De ce ne-ai acorda sprijin ?

— Nu pentru că aș fi un admirator al vostru, spuse Szücs după o scurtă tăcere. Și nu pentru că inima mea ar fi pătrunsă atît de profund de sentimentul patriotismului socialist. Dacă accept să vă sprijin, o fac din considerente logice și psihologice. Dacă este adevărat ceea ce mi-ai spus despre Mennel, atunci este adevărat și ceea ce nu mi-ai spus.

— La ce te referi ?

— La faptul că, dacă Mennel a fost spion, atunci toți cei care l-au cunoscut și au întreținut relații cu el pot

fi suspectați ca spioni : Bea, Szalai Géza și eu, firește. Or, asta îmi displace categoric. În închisoare, un spion francez sau englez — dar putea fi și american — mi-a spus că în afacerile de acest gen este teribil de neplăcut să fii filat tot timpul vieții, pînă la moarte. De această situație poți scăpa numai dacă dovedești că n-ai avut nici o contingență cu afacerea dată. În ce mă privește, n-aș vrea să fiu nici filat, nici să mi se cenzureze corespondența sau să mi se înregistreze convorbirile telefonice ; într-un cuvînt, n-aș dori să fiu ținut într-o anumită evidență și suspectat ca spion. Deci nu am de ales. Trebuie să-ți accept oferta, spre a mă asigura că, după aceea, voi putea trăi în liniște.

— Deci mă ajuți.

Szücs bău vinul și își umplu paharul din nou.

— Dumneata, moșule, ești un animal de pradă diabolic de iscusit, rosti el admirativ. Ai știut exact cum să mă încolțești. Să nu cauți, așadar, să joci rolul bătrînelului naiv și inimos, ademenindu-mă cu bomboane, ca pe copii, să-mi vorbești ca unui bărbat matur. N-am sosit la Budapesta cu pluta pe apă.

„Pentru asta aș putea și eu să jur", recunoscu în sinea lui Salgó, aprinzîndu-și ceremonios trabucul.

Au mai trecut încă două zile și Kara constată nemulțumit că băteau pasul pe loc. Au analizat și cercetat cu grijă toate informațiile demne de luat în seamă, fără a ajunge la vreun rezultat concret ; dimpotrivă, se înmulțiseră elementele contradictorii. Șeful procuraturii județene a prelungit cu încă șaptezeci și două de ore arestul preventiv al lui Szalai Géza. Inginerul a fost transportat încă de duminică seara la Veszprém, dar audierile repetate au rămas fără rezultat. A descris detaliat de cel puțin douăzeci de ori împrejurările în care l-a cunoscut anul trecut, la Livorno, pe Viktor Mennel, dar a tăgăduit categoric că ar fi avut cunoștință despre activitatea lui de spionaj. Grupul condus de Kara s-a străduit să sesizeze eventualele contradicții dintre declarațiile sale ; inginerul a relatat însă din nou, în același mod. Singurele deosebiri între aceste declarații constau în anumite divagații și în amă-

nunte neesențiale ce atestau tocmai faptul că, în prealabil, nu învățase pe de rost textul depozițiilor. A fost audiată și Bea. În esență a spus același lucru ca și logodnicul său. Szalai a recunoscut că intenționa să-l ucidă pe Mennel, că l-a și întîlnit, dar în seara zilei de nouăsprezece s-a îmbătat, iar a doua zi, cînd s-a trezit, a aflat că Mennel nu mai era în viață. Cînd Bea a auzit de arestarea logodnicului său, a pălit ; scurt timp după acel moment de perplexitate, a declarat că desface logodna. A precizat că procedează astfel nu pentru că Géza a fost arestat, ci pentru că-l iubește pe Szücs Tibor. A mai adăugat că, în pofida tuturor circumstanțelor nefavorabile lui Szalai Géza, ea e în stare să-și pună lațul de gît dacă el are ceva comun cu asasinatul. Lui Salgó i s-a părut frapantă siguranța de sine a fetei în depozițiile sale. Dacă Bea era atît de sigură de ceea ce afirma, însemna că știe ceva despre Szalai, ceea ce excludea eventualitatea unei tentative premeditate. Dar nu știa în ce rezidă acel „ceva". Bea a hotărît ca, după cele întîmplate, să rămînă în compania lui Szücs la Emöd.. Kara a anulat hotărîrea privind domiciliul lor forțat, astfel că puteau să părăsească hotelul, ba chiar și localitatea. Bálint nu a fost de acord cu această decizie și a dispus fără știrea lui Kara ca doi agenți abili să-i urmărească pas cu pas. Măsura aceasta s-a dovedit inutilă, dar Bálint n-a acceptat în ruptul capului să renunțe la ea, convins fiind că Salgó greșea considerînd cuplul Bea—Szücs nevinovat.

Pe Kara l-a enervat comportamentul arogant și cinic al lui Kázmér, fără a-i scăpa faptul că, uneori, tînărul inginer dădea semne de neliniște. El nu accepta afirmația inginerului că în perioada comiterii crimei ar fi fost pe drum între Budapesta și Emőd, dar nu avea probele necesare pentru a putea demasca presupusa lui minciună. I-a transmis prin telex lui Dombai să stea de vorbă cu Borsy Kálmán. Savantul îl cunoștea bine pe Tábori Kázmér și era în măsură să le furnizeze vreun amănunt care să se dovedească util în cursul anchetei. Borsy a declarat că are o părere bună despre inginer. După opinia sa, suspiciunea lui Kara era aberantă, recunoscînd, totuși, că Tábori Kázmér este o fire colerică, impulsivă și se-ntîmplase ca, simțindu-se insultat, să-și facă dreptate cu pum-

nii. Kara i-a spus lui Dombai că nu-i plac doctorii în ştiinţe care se iau la bătaie.

În situaţia cea mai dificilă era Felméri. Promisiunea făcută fetei îl silea să tacă. Deşi conştient că nu procedează bine, n-a vrut, totuşi, s-o dezamăgească pe Ilonka. Se gîndea din ce în ce mai des că nu era potrivit pentru munca în cadrul Securităţii Statului. Nu se simţea nici îndeajuns de abil ca să-l prindă pe criminal şi nici în stare să-şi calce cuvîntul dat. Hotărîse ca, după rezolvarea cazului, să-şi dea demisia. Era posibil, firește, ca el să fi interpretat cronat noţiunile de onoare şi necinste. „Prinderea ucigaşului, demascarea agenţilor duşmani, îşi spunea, sînt mai presus de cuvîntul dat." Avea el oare dreptul să se conformeze acelui consemn al tăcerii cînd era vorba de chestiuni antistatale ? Kara îi va spune : „Asta-i complicitate, protejarea inculpatului". Apoi îşi aducea aminte de faţa disperată, de mîinile tremurînde ale fetei, de privirea ei imploratoare, şi atunci îşi spunea : „Ilonka are încredere în mine, nu-mi pot permite s-o dezmint". Singura soluţie care să împace şi capra şi varza, o reprezenta prinderea criminalului. Medită din nou asupra tuturor aspectelor legate de acest caz. Îşi notă cîteva inadvertenţe. Cum era posibil ca, în seara de nouăsprezece, Ilonka şi Kázmér să nu fi fost văzuţi de nimeni în restaurant ? Fata afirmă că au cinat acolo şi tot acolo s-au certat. Fugind din restaurant spre faleză, l-a întîlnit pe Mennel. Datele nu concordă. Cum se face că Szalai n-a văzut-o nici pe ea, nici maşina lui Mennel ? Dar întrebarea esenţială era : unde a plecat Kázmér în dimnieaţa zilei de douăzeci, după ce s-a despărţit de fată ? Felméri nu putea să răspundă la nici una din aceste întrebări. Apoi alte semne de întrebare se ridicau în legătură cu Huber. Este ţinut mereu sub observaţie şi pînă acum nu s-a putut înregistra nimic suspect. Fapt este că Huber nu a respectat dispoziţiile lui Braun, nu s-a reîntors în Germania. Din diverse motive, semnarea proceselor-verbale şi a contractului de livrare a fost amînată. Dimineaţa, Huber a făcut baie în lac, a înotat vreo sută de metri, a stat pe plajă, apoi s-a întors acasă. După-masă s-a retras în camera lui. Luni a plecat la

Füred, unde, potrivit informaţiilor agenţilor care îl urmăreau, nu s-a întîlnit cu nimeni.

Numai Salgó îşi păstra calmul. Doar arareori îşi exprima cîte o opinie. Kara nu insista, îl lăsa în apele lui. Uneori dispărea ore în şir, fără a lăsa vorbă unde anume era de găsit.

Miercuri dimineaţa s-a dus la poştă. Giziko i-a predat un plic lipit cu un mare număr de timbre. Bătrînul a mulţumit, şi-a tras pălăria de pai pe creştetul capului şi s-a dus vis-à-vis de staţia de autobuz, la marginea parcului, unde a găsit o bancă la umbră. S-a aşezat, şi-a aprins un trabuc, a deschis plicul şi a citit rîndurile dactilografiate. Un membru polonez al agenţiei vieneze pentru urmărirea fasciştilor şi a criminalilor de război care se ascundeau de autorităţi — prieten al Lizei — îl informa că Walter Herzog şi Rudi Jellinek sînt colaboratori ai biroului vienez al agenţiei „Reuter". În prezent se aflau în Ungaria. Nici unul din ei nu figura în arhiva agenţiei de investigaţii. Decepţionat, băgă plicul în buzunar. Nu putea să-şi explice de ce, dar aştepta mai mult de la răspunsul lui Jan. Întors acasă, indispoziţia i s-a accentuat şi mai mult cînd Liza i-a spus că nici ea nu avea nimic demn de semnalat. La familia Tábori era linişte. Blanka nu se simţise prea bine, sau poate că nu era decît un pretext ca să nu stea de vorbă cu ea. Tábori lucrează în camera lui, redactîndu-şi cartea...

Salgó se instală în fotoliu, pe terasă, şi răsfoi ziarele. Peste cîteva minute, aţipi. Spre prînz sosiră din Veszprém Kara şi Bálint. Se aşezară vis-à-vis de bătrînel. Între timp, Bálint aduse o sticlă de vin din bucătărie şi umplu paharele.

— Asta mi-a plăcut, spuse colonelul, ştergîndu-şi faţa asudată. Întorcîndu-se spre Bálint, întrebă : Şi prietenul nostru Huber ?

— Oamenii noştri nu-l slăbesc din ochi, spuse maiorul. La orele opt şi zece a plecat la Füred. Dar nici de astă-dată nu s-a întîlnit cu nimeni.

— Şi nici nu se va întîlni cîtă vreme bănuieşte că este ţinut sub observaţie, pronostică Salgó cu indiferenţă.

— Îl urmăresc cei mai experimentaţi oameni ai noştri, spuse Bálint, adăugînd sifon la paharele de vin.

— Ca şi pe mine, nu ? întrebă bătrînul. Sau pe mine nu m-au urmărit cei mai experimentaţi oameni ai tăi ?

Bálint se uită nedumerit la Salgó.

— Pe tine ? Cînd te-au urmărit pe tine oamenii lui Bálint ? întrebă Kara.

— Ieri, răspunse bătrînul, începînd să-şi maseze piciorul bolnav.

— Ieri, după cîte ştiu, te-ai aflat la Füred.

— Ştii bine. Se pare că Miklóska era tare curios să afle de ce mă deplasez de atîtea ori la Füred.

— Nu pe dumneata te-am urmărit, papa, îl asigură Bálint. Numai că dumneata te-ai prins în plasă. Se uită la Kara şi-i explică jenat : Îl urmărisem pe Szücs Tibor. Ce vină am eu dacă Szücs avea rendez-vous cu bătrînul în holul spitalului ?

— Dar ai vină că eu i-am recunoscut pe cei mai „experimentaţi" oameni ai tăi. Se uită la Kara : Şi ţie ţi-ar fi sărit în ochi sîsîitul, ăla, de vreo treizeci de ani, care făcea pe prostănacul şi a venit să-mi ceară un foc. Pe Szücs l-a umflat rîsul ; cu greu l-am lămurit că era vorba de un obicei local, popular, de prin împrejurimile Füredului.

— Iar faci pe misteriosul ? se oţărî Bálint. Mai bine ne-ai spune ce-ai trăncănit cu Szücs.

— Despre asta am să scriu în Memoriile mele, spuse bătrînul cu aer sarcastic. Dacă vrei să le citeşti, comandă anticipat volumul.

— Şi totuşi, Salgó, de ce te-ai dus ieri după-amiază la Füred ? îl iscodi Kara.

— Pentru că şi Huber plecase într-acolo, răspunse prompt bătrînul şi-i veni apoi să-şi muşte limba, dîndu-şi seama că-l luase gura pe dinainte.

— Ieri după-amiază ? întrebă Bálint. Ieri după-masă Huber s-a odihnit în camera lui.

— Asta, după spusele celor mai experimentaţi agenţi, i-o întoarse bătrînul. Ştiu de la Liza că a plecat la Füred, iar spuselor ei eu încă le mai dau crezare. Dar, ca să te

liniştesc, nu s-a întîlnit cu nimeni. S-a plimbat în cimitir şi s-a oprit timp mai îndelungat la un mormînt.

În pragul uşii se ivi Liza.

— Hei, oameni buni, e gata masa ! spuse pe un ton glumeţ.

Kara îl privi intens pe Bálint.

— Tovarăşe maior, îi spuse pe un ton oficial, aşa nu este bine. Ancheta o conduc eu. Dacă am convenit asupra unui lucru, să nu te mai abaţi de la această înţelegere. Iar în cazul în care, totuşi, te abaţi, raportează-mi. Dumneata nu eşti detectiv particular, nu lucrezi pe cont propriu. Înţelegi ?

— Am înţeles, tovarăşe colonel.

Îl reţinură pe Bálint să ia masa împreună cu ei. Tînărul era posomorît, bănuindu-l pe nedrept pe Salgó că intenţionat îl făcuse de rîs în faţa lui Kara şi aştepta momentul potrivit să i-o spună bătrînului de la obraz.

Au mîncat în linişte.

— Isuse, am uitat complet ! spuse Liza pe neaşteptate. A telefonat Fecske. M-a rugat, Miklós dragă, să-ţi spun că Huber a dispărut fără urmă în Romkert (grădina cu ruine). Au cercetat împrejurimile, fără să-i poată da de urmă. Fecske şi tovarăşul său s-au întors la hotel şi aşteaptă instrucţiuni. Vai, cum am putut să uit...

— Dumnezeul lor ! scrîşni Bálint, ridicîndu-se de la masă. Le dau eu instrucţiuni, de n-o să le mai uite !

Se făcuse roşu la faţă. Îi era ruşine de colonel.

— Stai jos, Miklós, şi nu te mai enerva, îl sfătui bătrînul. Mănîncă liniştit. Era oricum clar că în Romkert întreaga ştiinţă a urmăritorilor va da faliment. Apoi, nu uita că, într-o comună cum este Emőd, numai dumnezeu poate urmări pe cineva, fără a fi observat. Nu lua în serios ce ţi-am spus adineauri. Huber nu a fost ieri după-masă la Füred. Te-am tachinat doar.

— Asta puteai să mi-o spui din capul locului, bombăni Bálint indispus, trăgînd o înghiţitură de vin. Jur că facem totul...

— Vezi să nu izbucneşti în plîns ! îl preveni Kara amuzat. Luă încă o bucată de carne de pe tavă şi începu s-o taie : Te cam repezi, dragul meu. Vrei cu orice preţ să ajungi la un deznodămînt, neînţelegînd că nu ai de-a

face cu un caz obişnuit de crimă. Situaţia se complică şi prin altceva : nu ajunge să-l prindem pe făptaş, trebuie să dibuim reţeaua lui Mennel şi să găsim comoara ascunsă. După părerea mea, pînă acum aţi lucrat foarte inteligent. Acum de ce te pripeşti ? Ai propus să-l arestăm pe Szalai Géza. Am acceptat. Şi rezultatul ? Nul. El a recunoscut că intenţiona să-l ucidă pe Mennel. Asta-i tot. Cred că a fost o eroare. Ai spus azi dimineaţă să-l arestăm şi pe Tábori Kázmér. Nici el nu are alibi. Nu-l arestăm. Să se simtă în siguranţă. Dar asta nu înseamnă că nu ne ocupăm şi de el. De două zile, Dombai caută să descopere relaţiile inginerului Tábori la Budapesta. Ancheta urmăreşte, totodată, să stabilească cine sînt părinţii lui Kázmér.

Salgó se uită uimit la Kara.

— Despre asta nici nu ştiam.

— Nici tu nu trebuie să ştii chiar totul, spuse Kara, vîrîndu-şi în gură o bucăţică de friptură. Ar fi interesant de ştiut, însă, cum şi de unde a reuşit încîntătoarea noastră Liza...

— Ce-i cu mine ? întrebă Liza, revenind din bucătărie cu o cană mare plină de cafea neagră.

Kara se uită la ea, cu un zîmbet şmecher.

— Aş dori să ştiu, dragă Liza, de unde ai aflat tu ieri după-masă despre intenţia lui Huber de a pleca la Füred?

Liza puse pe masă cana şi ceşcuţele, apoi, înainte de a răspunde, se uită pe furiş la Salgó. Bătrînul îi făcu semn cu ochiul să tacă.

— Păi, am intuit, spuse. Poftiţi, serviţi cafeaua. Cîte bucăţi de zahăr doreşte fiecare ?

În ochii lui Bálint se citea nedumerirea.

— Aş vrea să ştiu totuşi : Huber se afla în camera lui sau la Füred ?

— La Füred, preciză Kara. Numai că Salgó este un sentimental : a vrut să te menajeze. De ce să ne ascundem după degete ? A fost o greşeală că oamenii tăi au stat cu gura căscată, pierzîndu-l din vedere. Eu, adăugă după un scurt timp de gîndire, mestecînd cu linguriţa în cafea, nu-l exclud din calcul nici pe Kázmér. Doar ştim că l-a detestat pe Mennel.

— Spune-mi, întrebă Salgó, la orfelinat au putut culege informaţii concludente referitoare la părinţii lui Kázmér ?

— Deocamdată nu, deoarece arhiva a ars în timpul războiului. Dar grupul operativ al lui Dombai îi caută acum pe cei care au lucrat acolo la începutul anilor patruzeci.

— Şi de ce credeţi că informaţiile astea prezintă o importanţă atît de mare ? întrebă Liza.

— Pentru că Ernő este un om profund, spuse Salgó, şi s-ar prea putea ca el să aibă dreptate.

— Pe ucigaşul lui Mennel trebuie să-l căutăm printre cei care l-au cunoscut. Aş vrea să ştiu totul despre aceşti oameni. Firește, îi spuse Kara lui Bálint, nu pot ignora nici propunerea ta de ultimă oră, cu atît mai mult cu cît o găsesc interesantă şi realistă.

— Faptul că asasinul putea să fi fost un străin care, între timp, şi-a luat tălpăşiţa ? întrebă Bálint. Asta nu e presupunerea mea, ci a lui Szalai Géza. În orice caz, e interesantă.

— Este chiar într-o asemenea măsură, încît Budapesta se ocupă acum de alcătuirea listei referitoare la persoanele străine care, în ziua de douăzeci sau în zilele următoare, ne-au părăsit ţara.

— Dar ştii cîtă bătaie de cap înseamnă asta ? spuse Salgó.

— Ştiu. Dar altfel nu putem ajunge la nici un rezultat.

Poarta scîrţîi. Auziră pe cineva închizînd-o cu atenţie. Liza ieşi pe terasă.

— Bună ziua, domnule Huber, îl salută ea cu voce tare. Este drăguţ din partea dumneavoastră că ne faceţi o vizită. Se duse în întîmpinarea oaspetului. Îi strînse mîna : Poftiţi înăuntru.

Huber o urmă politicos. Îi salută pe cei prezenţi.

— Sper să nu vă stingheresc, domnilor.

— Cum să ne stingherești, dragul meu ? spuse Salgó. Eşti bine venit.

Bálint îi oferi locul ; neamţul nu vru să accepte.

— Luaţi loc, vă rog, domnul meu, insistă maiorul, eu şi aşa eram gata de plecare.

Huber se așează pe scaun, iar maiorul își luă rămas bun și într-adevăr plecă.

— Pot să vă ofer ceva, domnule Huber ? întrebă Salgó. Dragă Liza, pîine și sare oaspetelui nostru drag, potrivit obiceiului strămoșesc.

— Mai degrabă puțină palincă de caise, spuse Liza. E de casă. Palincă de caise fiartă în cazan mic, domnule. Trebuie s-o gustați. Sărmanul domn Mennel, înainte de a fi murit, a băut cîteva pahărele. După al treilea, mi-aduc aminte că a început să cînte „Erika".

Huber zîmbi :

— Viktor Mennel a fost un om delicat. A cîntat „Erika", pesemne pentru a nu vă face o surpriză.

Se uită după femeia care tocmai plecase la bucătărie.

— Ce vreți să spuneți ? întrebă Kara.

— Mă gîndesc că domnul Salgó și soția domniei sale s-ar fi mirat, dacă el ar fi cîntat „Internaționala"...

Revenind de la bucătărie, Liza zise în timp ce așeza băutura pe masă :

— Dumnezeule, ce om delicat a mai fost ?! Odihnească-se în pace ! Pot să torn ?

— N-o să mă supăr, încuviință Huber.

Liza umplu paharele, apoi, scuzîndu-se, plecă la bucătărie. Bărbații băură. Salgó se interesă de mersul negocierilor.

— Astă-seară vom semna acordul, spuse Huber. Dealtfel, știați foarte bine și dumneavoastră.

— Desigur, răspunse Salgó. Dar uitasem complet de semnarea lui, deși profesorul îmi spusese.

— Cercetările dumneavoastră cum mai progresează ? îl întrebă Huber pe colonel. Se aude că vreo cîțiva oameni au și fost arestați.

— Palavre și speculații, domnule, răspunse Kara. Nu este chiar atît de ușor să găsești un ac într-o claie de fîn. Pe mine mă preocupă, însă, de mai mult timp, o anumită chestiune.

Huber se uită la colonel, cu vădit interes. Salgó privi la rîndu-i, dintr-o parte, fața calmă și imobilă a neamțului.

— Mă tot întreb, continuă Kara, de unde știa Mennel sau, mai bine zis, dumneavoastră, firma, de unde știați despre planul de dezvoltare al institutului condus de pro-

fesorul Tábori ? Convingerea mea este că aţi obţinut datele exacte privind licitaţia şi conţinutul secret al ofertelor firmelor concurente. Aveaţi nevoie de ele pentru a intra în contact cu profesorul Tábori. Convingerea mea este că Braun era interesat mai degrabă de profesor, decît de afacerea propriu-zisă. De ce oare ?

— Pe mine mă întrebaţi, domnule colonel ?

— Pe mine mă întreb, de fapt, spuse Kara. Şi dacă la acest DE CE voi găsi răspunsul, atunci enigma va fi rezolvată.

Huber îşi mişcă degetele pe tăblia mesei : cu fineţe, atingînd-o abia, cu vîrful degetelor. Îşi ridică încet privirea, uitîndu-se la colonel.

— Dumneavoastră nu veţi găsi răspunsul cît timp vă risipiţi forţele.

— Cum să înţeleg asta ?

— Atîta timp cît mă filaţi pe mine, vreau să spun. Desigur adăugă numaidecît, vă înţeleg. Probabil la fel aş proceda şi eu. Numai că s-ar putea ca în acest timp agenţii lui Mennel să distrugă probele sau să fugă. Dumnevoastră, domnule colonel, aveţi de luptat acum şi cu timpul pentru a cîştiga această competiţie. E de presupus că, dacă Mennel sau reprezentantul său nu se prezintă la momentul stabilit, agenţii, potrivit indicaţiilor, vor distruge materialele compromiţătoare. Vedeţi, eu joc cu cărţile pe faţă.

— Numai că, interveni Salgó, n-aţi pus pe masă toate cărţile, iar noi nu vi le putem scoate din buzunar sau din mînecă pe cele lipsă.

— Să înţeleg, aşadar, întrebă Huber zîmbind, că dumneavoastră o să mă ţineţi sub observaţie, pînă cînd aceste cărţi lipsă vor apărea pe masă ?

— N-am spus aşa ceva.

— Dar e o consecinţă logică a lucrurilor, susţinu Huber. Bău din palincă, apoi aprinse o ţigară : De fapt, pe mine nu mă deranjează că sînt pus sub observaţie. La urma urmei, dumneavoastră vă faceţi datoria. Ba aş putea interpreta şi altfel : că mă ocrotiţi. Ar fi mai liniştitor pentru mine, nu ?

— Nu cumva vă este teamă de o tentativă de asasinat?

Privirea lui Huber se înnegură.

— Trebuie să fiu pregătit pentru orice, spuse cu o voce scăzută. Colaboratorii lui Braun nu sînt niște călugări puși pe fapte bune. Uneori mi-e teamă. Nu mi-e rușine să recunosc. Sînt mulți străini aici. Nu pot să știu dacă printre ei nu se află și oamenii lui Braun. Trădarea nu se iartă, nicăieri. Știu ce risc...

Își fumă țigara dus pe gînduri. Salgó își dădea seama că Huber era într-adevăr îngrijorat. Că îi era teamă.

— Domnule colonel, zise acesta după ce isprăvi țigara, cred că n-are rost să mai amîn. Nu m-am decis să fac acest pas acum, ci încă de ieri, cînd am observat că eram urmărit: Hotărîrea a devenit și mai presantă azi, înainte de masă. Am fost din nou urmărit. Am crezut că sînt oamenii lui Braun. M-am speriat. M-am ascuns printre ruine, de teamă că vor să mă asasineze și pe mine. M-am decis să vorbesc. De aceea am venit aici.

— O să vă protejăm, spuse Kara.

— Domnule colonel, azi după-masă, vă voi preda lista rețelei din Ungaria, făgădui Huber.

— De ce n-o predați acum ?

— S-o întocmesc, mai întîi. Printre actele lui Mennel am găsit lista codificată, parolele necesare luării contactelor. Sper să reușesc să dezleg codul. De aceea am nevoie de timp. În schimb solicit și eu ceva.

— Și anume ?

— După arestarea agenților, după ce vă veți fi convins de onestitatea mea, să-mi dați un pașaport diplomatic și să-mi asigurați securitatea.

— Pașaport ungar ?

— Absolut indiferent. Îmi asigurați un loc pentru prima cursă de avion spre Havana ; un colaborator al dumneavoastră mă va însoți la aeroportul din Praga și mă va proteja pînă în momentul decolării avionului. Cred că este o ofertă corectă și rezonabilă.

Kara încuviință.

— Chiar atît de mult vă temeți de un atentat ? îl întrebă după aceea.

— Braun nu e prost, spuse Huber îngîndurat. Știți că mi-a ordonat să mă întorc acasă imediat. Nu m-am conformat. Dacă nu și din alte considerente, chiar și numai

acest lucru l-ar fi pus în gardă asupra intenţiilor mele. Iar Braun nu ştie de glumă, domnilor.

— Cînd aţi dori să plecaţi ? întrebă Kara.

— Cînd e prima cursă către Praga ?

— Nu ştiu. Nu pot să vă spun pe loc. Kara simţi o oarecare nelinişte, întrebîndu-se dacă nu cumva îşi depăşea atribuţiile ; poate că nu trebuia să facă o promisiune atît de fermă. Să convenim, spuse, asupra următorului lucru : Alcătuiţi lista şi predaţi-o domnului Salgó sau maiorului Bálint. Eu plec imediat la Budapesta, pentru a asigura condiţiile necesare călătoriei. O să ne ocupăm nu numai de procurarea biletului de avion şi de asigurarea paşaportului diplomatic ; trebuie de asemenea schimbate numărul maşinii, talonul de circulaţie şi permisul de conducere.

— Cred, interveni Huber, că dacă omul dumneavoastră mă însoţeşte pînă la Praga, ajunge să schimbăm numărul maşinii, urmînd ca la punctul de frontieră el să aranjeze celelalte formalităţi. Maşina tot o las la Praga, omul dumneavoastră o poate aduce înapoi. Poate o să vă fie de folos. Pentru mine prezintă importanţă doar paşaportul şi biletul de avion.

— Aveţi dreptate, admise Kara. Aş avea nevoie de o fotografie.

— Din păcate nu am, dar pe foaia de cerere a vizei veţi găsi o fotografie tip.

— E în regulă.

— Cu cine să ţin legătura, în timp ce veţi fi plecat, domnule colonel ?

— Cu prietenul meu Salgó, îi răspunse Kara.

— Bine. Huber zîmbi către Salgó, se întoarse apoi spre colonel. La numărul dumneavoastră direct îl pot chema şi pe domnul Salgó ?

— Firește.

Intră Liza şi puse două chei pe masă.

— Vi le-a trimis Blanka, îi spuse lui Huber. Ea trebuie să plece la Füred şi se întoarce spre seară. Vă roagă ca acum, în mod excepţional, să luaţi cina la hotel.

Huber luă cheile, punîndu-le încet în buzunar.

— Domnul profesor s-a întors ? întrebă.

— A telefonat că revine de-abia mîine, înainte de masă. Vă rog să acceptaţi invitaţia mea la cină, dacă nu o găsiţi, cumva, inoportună.

— Sînteţi gentilă, dar...

— Nici un dar, domnule. Vă invit din toată inima, vă rog să acceptaţi din toată inima.

— Vă mulţumesc, doamnă.

Privirea lui Huber era destinsă, eliberată de apăsarea spaimei.

— Cinăm la orele opt, domnule, spuse Salgó.

Huber se ridică şi îi strînse mîna lui Kara.

— Sper ca pînă la orele douăzeci să pot pregăti şi eu lista de bucate.

— Pentru o masă bună este nevoie de o listă corespunzătoare, spuse Salgó.

Încă de la ora prînzului Felméri era chinuit de foame. Se gîndea însă că, dacă ar întrerupe acum audierea lui Szalai, ar săvîrşi o neglijenţă fatală. În lumina portocalie a soarelui de după-masă faţa lui arăta obosită. Convorbirea dura de mai multe ore, băuseră deja cîte patru cești de cafea neagră şi locotenentul sesiză comportamentul din ce în ce mai calm al lui Szalai. Discutaseră despre multe. Inginerul şi-a povestit pe îndelete copilăria ; rezulta că aveau şi cunoscuţi comuni. A povestit despre mama lui, care de cinci ani era contabil şef. Nu avusese o viaţă uşoară, pînă să ajungă în funcţia aceasta. În primăvara anului cincizeci şi şase a divorţat de bărbatul ei, avocatul Szalai, care în anii cultului personalităţii avusese o comportare necinstită.

Cînd au fost date în vileag afacerile lui murdare, mama sa era deja divorţată oficial. Destrămarea familiei l-a zguduit, firește, căci în felul lui şi-a iubit şi stimat tatăl. Felméri nu se îndoia de sinceritatea inginerului, cunoştea mulţi tineri care trăiseră tragedii similare. Din cînd în cînd, Szalai îşi întrerupea povestirea, ca şi cum ar fi chibzuit ce anume să-i mai relateze ofiţerului. Apoi a început să vorbească de Bea, pe care o cunoştea din copilărie. Din păcate, Bea semăna cu maică-sa, Mimi, care ducea o viaţă de-a dreptul scandaloasă, de care însă bărbatul ei

nu prea se sinchisea. Kürthy o detesta de mult ; şi, dealtfel, stăteau împreună numai de formă.

— Are, pesemne, o amantă sau mai multe, presupuse Felméri.

— Are o singură amantă. De ani de zile aceeaşi, suspină Szalai din greu, cu o voce plină de amărăciune, lăsîndu-şi capul în jos. Bărbia lui nerasă se frecă de cămaşă. Trăim într-o mocirlă nenorocită, continuă el cu aceeaşi voce înceată. Poţi să mă crezi ! Respiră adînc, întinzîndu-şi picioarele, strîngîndu-şi pumnii pe genunchi. Ştii cine este amanta acestui domn Kürthy ? Mama mea. Ştii cîţi ani avea Bea cînd a devenit amanta mea ? Împlinise doar paisprezece ani. Şi ştii cine a împins-o în patul meu ? Mama ei. Mama ei bună. Şi ştii cine e cel mai neghiob om din lume ? Eu sînt. Un asemenea dobitoc n-ai să-ntîlneşti nici măcar la Expoziţia Agricolă Naţională. Făcînd acum o retrospectivă a vieţii mele, ştii, de fapt, care-i prima şi cea mai dureroasă concluzie pe care am tras-o ? Că Bea este în realitate o curvă. Ca şi mama mea, cea mai minunată femeie din lume. Ca şi mama Beei, care îmi poartă pică pentru faptul că am fost dispus numai de două ori s-o port în al şaptelea rai. Şi îmi dau seama că, în această ambianţă, am putrezit şi eu. Am vrut să fac moarte de om pentru o curvă.

— Ai vrut ?

Szalai îşi înalţă capul. Razele puternice ale soarelui îi luminau puternic faţa, silindu-l să-şi strîngă pleoapele.

— Uite, domnule locotenent. Pe mine începe să mă obosească această afacere. Dumneavoastră trebuie să-l prindeţi pe cel care l-a ucis pe Mennel. Înţeleg acest lucru. Dar ştii ce nu pricep ? De ce am fost sincer ? Acum nu mă credeţi. E în regulă. Dacă ţineţi neapărat, iau asupra mea uciderea acelui ticălos. Dar să-mi spuneţi : cînd şi cum ? Scrieţi-mi pe hîrtie şi daţi-mi o zi să învăţ depoziţia pe de rost. Faţa lui exprima o profundă amărăciune : N-am fost eu şi n-am ştiut că Mennel a fost spion!

— Nici Bea nu ştia ?

— Bea... ? Szalai făcu un gest de silă : Pe Bea o interesa doar patul. Patul neamţului. Şi încă ceva : să-i facă rost de lucru amantului ei. Acelui putregai afemeiat.

— Nu înţeleg ceva, spuse gînditor locotenentul. Există în fiinţa dumitale o contradicţie inexplicabilă. Afirmi că Bea este o curvă, că te-a înşelat cu Mennel, cu Szücs Tibor..., şi cu toate astea te cramponezi de ea, vrei s-o iei de soţie. Nu înţeleg.

— Nu înţelegi, pentru că încă nu te-ai culcat cu ea... Ştii, am cunoscut multe femei. Nu mă pot plînge. Dar Bea este diferită de toate... Pur şi simplu te înnebuneşte. Cînd Bea te îmbrăţişează şi te sărută, te cuprinde o buimăceală stranie, ca după un narcotic, se destăinui el, uitîndu-se lung, în gol. Nu-i doresc nimănui să cunoască vreodată acest fior diabolic, adăugă după un răstimp. Tăcu din nou, abătut.

Felméri nu era deloc dispus să-i ofere cuvinte de consolare sau îmbărbătare. Îi era greaţă. Se ridică şi deschise fereastra, dornic de aer proaspăt. Un val de aer dogorîtor îl lovi drept în faţă. Betonul fierbinte al curţii interioare emana o căldură irespirabilă şi insuportabilă. Închise ochii pentru o clipă, reamintindu-şi imaginea luciului apelor Balatonului, talazurile jucăuşe. De undeva, de departe, auzi parcă vocea batjocoritoare a Ilonkăi : „vînător de oameni". Îi veni o idee năstrușnică : „Ce-ar fi, dacă timp de o săptămînă, să zicem, activitatea organelor de urmărire penală ar fi suspendată ? Nu ar mai exista agenţi, poliţişti, temniceri, chestori, iar umaniştii cu sufletul neprihănit, apostolii libertăţii ar fi la cheremul unor delincvenţi ca Szalai Géza ! Sînt un neghiob, îşi spuse. Un sentimental neghiob."

Se întoarse :

— Spune-mi, Szalai, ce oră era cînd Mennel te-a părăsit pe faleză ?

— Zece.

— Eşti sigur ?

— Poate nici atît.

— Încotro a luat-o Mennel ?

Szalai îşi încrucişă picioarele, ceru o ţigară şi o aprinse. Trase adînc fumul în piept.

— Către maşina lui, spuse expirînd fumul.

— Unde era parcată maşina ?

— Dacă nu mă înşel, în apropierea debarcaderului. În apropierea falezei.

— L-ai urmărit ?

— Pînă la drumul de beton. Acolo m-am oprit. Mă gîndeam că este inutil să mă ţin după el, fiindcă împrejurimile debarcaderului sînt intens circulate.

— Şi ?

Szalai se uită întrebător la locotenent :

— Nu ştiu la ce te gîndeşti.

— Mennel a dispărut pur şi simplu în bezna marii nopţi ungare ? Spune-mi, ce-ai văzut ?

Îngîndurat, Szalai îşi răsuci ţigara între degete.

— Ce-am văzut ?

Lui Felméri îi displăcu faptul că Szalai aplica tactica de a repeta întrebarea pusă de el, pentru a cîştiga astfel, un răgaz de gîndire. Era interesant că atunci cînd aborda probleme fără legătură cu crima, cuvintele sale se revărsau asemenea unui torent, iar în momentul cînd se apropiau de esenţa lucrurilor, gîndirea parcă i se moleşea, ritmul vorbirii se diminua, memoria îi juca feste. Ca de obicei, trăgea de timp repetînd întrebările.

— Ştii, eu am o memorie proastă în ceea ce priveşte desfăşurarea evenimentelor. Dar acum, fiindcă mă întrebi, am impresia că s-a întîlnit cu cineva.

— Crezi că întreb fără nici un motiv ? Acel cineva are, de asemenea, impresia că te-a văzut. Acel cineva a fost un bărbat sau o femeie ?

— A fost o femeie.

Mascîndu-şi emoţia, Felméri desfăcu alt pachet de ţigări. Aprinse, trase primul fum şi simţi un gust amar de nicotină.

— Pînă în prezent n-ai menţionat acest detaliu nimănui. De ce ? întrebă el calm, stăpînit, bănuind că interlocutorul său mai avea în tolbă şi alte surprize.

Szalai îşi puse bărbia în palma cărnoasă, închizîndu-şi gura cu degetul arătător, ca şi cum ar fi îndemnat pe cineva la tăcere. Întîrzie cu răspunsul. Însăşi tăcerea lui era însă grăitoare pentru locotenent.

— Nu mi-am amintit, spuse în cele din urmă. Dealtfel, pînă acum nimeni nu m-a întrebat.

— Adică ne comunici ceea ce ştii, numai atunci cînd eşti convins că amănuntul respectiv îl cunoaştem şi noi şi, deci, nu are rost să mai tăgăduieşti ? Privi destrămarea

rotocoalelor de fum, în bătaia razelor de soare. Nu-mi place acest lucru, Szalai. Desigur, ai dreptul să taci. Dar, în ultimă instanță, cui folosește această tăcere ? „N-are de unde să știe ce cărți mai am în mînă."

— Spun sincer, nu mi-am reamintit scena.

— Dar acum îți reamintești cine era fata ?

— Acum mi-o reamintesc.

— Ei ?

Szalai oftă adînc, lăsînd să-i cadă mîinile pe genunchi. Trase un fum în piept, apoi fumă cu nesaț întreaga țigară, puse chiștocul în scrumieră, îl strivi îndelung, cu intenția vădită de a mai cîștiga timp.

— Personal n-o cunosc. Locuiește la Emöd. Szalai făcu niște desene cu vîrful pantofilor, pe covorul de Torontal, evitînd să se uite la locotenent : Cînd l-am întîlnit pe Mennel la café-bar, fata aceea stătea lîngă fereastră, așteptînd pe cineva. Mennel a salutat-o și m-a întrebat dacă o cunosc. I-am răspuns că n-am văzut-o niciodată. Mi-a spus s-o privesc atent, deoarece flirtează cu ea. Asta era încă o dovadă, pretindea el, că n-are nimic comun cu Bea. I-am replicat că tot nu-l cred și ar face bine să nu-mi mai toarne gogoși. S-a apucat să-mi înșire o poveste confuză, din care n-am crezut o iotă. Chipurile, în după-masa aceea făcea plajă împreună cu fata, cînd a venit prietenul ei și a făcut o scenă de gelozie. El, Mennel, i-ar fi dat o lecție grozavă tînărului, fiindcă îi era scîrbă de măscăricii geloși... Știam că vrea să bage spaima în mine. Szalai privi în sus, își netezi părul. Asta era fata care, în seara aceea, a luat loc în mașina lui Mennel.

— Deci Mennel trebuia să se întîlnească cu ea ?

— Pe dracu'. Tocmai pentru acest motiv nu l-am crezut. S-au întîlnit întîmplător. Mennel, de fapt, voia să scape de mine. Dacă ar fi avut o întîlnire, mi-ar fi spus. După cît am putut să-mi dau seama, fata se ascundea de cineva. Am auzit și niște strigăte. După cîteva clipe am văzut un tînăr înalt. Venea din direcția restaurantului. El era cel care țipa după fată.

— L-ai putea recunoaște ?

— Nu cred. Locul din marginea drumului, unde a stat, nu era luminat. Pînă am ajuns acolo, tînărul dispăruse. Intrase în restaurant. Iar eu m-am dus la bar.

Felméri închise fereastra.

— Acum vei servi dejunul, apoi vei aşterne amănunţit pe hîrtie tot ce mi-ai relatat.

Peste zece minute mînca şi el cu poftă. Avea sentimentul că făcuse o treabă bună. Datorită depoziţiei lui Szalai, s-a rezolvat problema care-l frămîntase. Acum Ilonka îşi va da seama că nu poate tăcea mai departe şi că va trebui să relateze tot ce se petrecuse în noaptea aceea. De fapt, două aspecte prezentau interes : la cine a fost Mennel, la Füred, şi unde a fost Kázmér între orele şapte şi zece.

Comportamentul lui Szalai nu-i plăcuse deloc. Rămăsese cu impresia că ştia mai multe despre crimă decît relatase pînă acum. Relatase ? Este doar un fel de a spune. Mai corect : „Cît am reuşit să scot de la el". Mai tîrziu, se întrebă : „De ce oare Tábori Kázmér nu a putut fi văzut în seara de nouăsprezece la restaurant, cu toate că a cinat în compania Ilonkăi ?" Îşi reaminti depoziţiile, rapoartele agenţilor. Deodată îşi plesni fruntea cu palma : „Mare dobitoc mai sînt ! Investigăm ici-colo, aiurea, numai pe prietenul nostru Tábori Kázmér nu l-am audiat oficial. La restaurant, la café-bar i-am întrebat pe chelneri doar despre Mennel, pentru a afla cînd a trecut pe acolo şi cu cine anume. Dar am uitat să-i întrebăm dacă l-au văzut pe Tábori Kázmér, în seara zilei de nouăsprezece...".

De pe terasa de la etaj, a vilei Majores, Walter Herzog ţinea sub observaţie vila Tábori. Pe Blanka a recunoscut-o imediat, cînd a ieşit din casă, dar pentru orice eventualitate l-a întrebat şi pe Rusztem Ádám, care stătea alături de el, dacă nu cumva greşise. Bătrînul nu avea nevoie de binoclu, vedea foarte bine la distanţă şi cu ochiul liber.

— Nu greşeşti, îi spuse tînărului înalt şi oacheş.

Locuiau de duminică în apartamentul de la etaj al vilei familiei Majores. Au închiriat toate cele trei camere, pentru care au plătit o chirie triplă. Domnul profesor Majores nu putuse rezista ispitei. A acceptat nu atît de dragul banilor — deşi au achitat, înainte, chiria pe o săptămînă — cît mai degrabă pentru că Herzog i-a promis că-l va ajuta, la toamnă, cînd va ajunge în Austria, cu ocazia călătoriei în circuit pe care o va întreprinde în Europa de

vest. I-a dat cartea de vizită, şi domnul profesor s-a gîndit, probabil, că în situaţia lui de turist maghiar, cu o sumă de bani limitată, nu-i va strica să aibă relaţii influente la Viena. La drept vorbind, n-avea nici un motiv să regrete că-i găzduise. Herzog şi prietenul său erau oameni plăcuţi, politicoşi, aproape nu se simţea prezenţa lor în vilă. Familia Majores nici în vis n-ar fi putut gîndi ceva rău despre oaspeţii săi austrieci. Herzog le-a spus deschis şi fără înconjur că vor să realizeze un fotoreportaj pe marginea cazului Mennel. Din păcate, o asemenea sarcină reporterească nu-i deloc uşoară, în multe privinţe seamănă cu aceea a unui detectiv şi, uneori, sînt inevitabile şiretlicurile, ingeniozitatea sau chiar intervenţiile mai dure. Cei doi le-au povestit o sumedenie de întîmplări sau păţanii ale unor reporteri faimoşi, le-au relatat şi cazuri mai delicate pe care, din motive lesne de înţeles, presa ungară le-a trecut sub tăcere. Domnul profesor Majores a fost pur şi simplu captivat de aceşti tineri extraordinari, care ştiau atît de multe.

— Gîndeşte-te numai, scumpa mea, i-a explicat el, seara, consoartei sale mioape, extrem de onesta Paula, cîţi oameni sînt în Ungaria care să-i fi cunoscut pe cei doi fraţi Kennedy şi să fi fost martori oculari la asasinarea acestora, sau care să fi participat la conferinţa de presă a lui Hruşciov, cu prilejul vizitei pe care a făcut-o în Statele Unite ? Ei bine, odorul meu, aceşti doi oameni au stat de vorbă cu personalităţi de talie mondială. Nu-i fantastic ? Mă întreb cum de nu şi-au scris încă memoriile.

— Jellinek a fotografiat-o pe Brigitte Bardot şi chiar pe regina Angliei, a adăugat Paula. Are o colecţie de nuduri ale unor vedete de cinema. Tu mi-ai permite să fiu stea de cinema ?

— Nu, comoara mea. Numai eu te pot vedea dezbrăcată. Îşi întinse mîna slăbănoagă pentru a o îmbrăţişa pe consoarta lui grăsuţă, cu un aer de madonă, asemenea celei de pe icoane, pe care nu contenea s-o admire în fiecare zi.

— Mie mi-ar face plăcere totuşi să fiu o artistă de renume mondial, spuse ea cu un zîmbet cald. Dar şi în acest caz tot tu mi-ai fi soţ.

— Şi l-ai lăsa pe domnul Jellinek să te fotografieze ? Scumpa mea, doar n-ai spus-o serios ? Aşa-i, draga mea, că ai glumit ?

În scurt timp se împăcară, iar a doua zi dimineaţă ascultară cu mai mare atenţie relatarea unor scandaluri şi a unor intrigi amoroase de la curtea şahului iranian. Căci Herzog fusese şi acolo, ca şi la curtea lui Sukarno. Asemenea poveşti pitoreşti sau exotice puteau fi copios valorificate la clubul intelectualilor din Füred ; ani de zile vor fi teme preferate aici, aşa că oaspeţii trebuiau, într-un fel, recompensaţi. Ei îi cunoşteau, însă, doar pe locuitorii staţiunii balneare. Ce-i drept, îi cunoşteau temeinic. Aşa că Herzog şi prietenul său au fost edificaţi, în numai cîteva ore, asupra tuturor vecinilor. Pe ei îi interesa, cu precădere, familia Tábori, ceea ce era şi firesc, căci Mennel locuise la ei. S-au familiarizat cu poziţia încăperilor vilei, au aflat că poarta din spate nu era încuiată niciodată. Au mai aflat că, în fiecare dimineaţă, înainte de şapte, profesorul Tábori ieşea prin poarta din spate şi se ducea fie să se plimbe cu barca, fie să pescuiască. S-au lămurit şi în privinţa lui Salgó, bătrînelul gras şi neserios care se ţinea numai de farse şi avea o înfăţişare de coate-goale sau de telal evreu.

Se povesteşte despre Sálgo. i-au spus soţii Majores, că a fost un spion francez sau englez, iar soţia lui Liza este refugiată poloneză. Herzog a reţinut fiecare cuvînt. Timp de două zile au ţinut sub observaţie vilele lui Tábori şi Salgó. Au notat cine şi cînd a părăsit vila, cînd s-a întors. Datorită Paulei, au aflat unde s-a dus fiecare. Au obţinut numeroase informaţii şi de la Rusztem Ádám. Bătrînul a rectificat oarecum portretul lui Salgó creionat de profesorul Majores : „E adevărat că Salgó a fost agent francez, dar ulterior a devenit agent maghiar. Da, da, agent maghiar. Dar trebuie să ţii seama că, în cazul unor astfel de aventurieri, niciodată nu poţi merge la sigur. Bunăoară, înainte de război acest Salgó îi vîna pe roşii, apoi a luptat în rezistenţă, iar ulterior a fugit în Occident. Aşa că n-ar trebui să ne mirăm dacă am afla că acum lucrează pentru americani."

— ...Eu, mă rog frumos, în anii de detenție, am cunoscut fel de fel de oameni, așa încît nu m-aș mira nici dacă, într-o bună zi, ar ieși la iveală că Papa este sau a fost agent bolșevic. Căci ceea ce fac acești preoți ai păcii, cu încuviințarea lui, reprezintă, mă rog, de-a dreptul, trădarea Sfintei Biserici.

Herzog asculta cu un zîmbet înțelegător, dar cu mare atenție, izbucnirea amară a bătrînului bibliotecar. Știa să se poarte cu oamenii, așa că-i dădu dreptate lui Rusztem Ádám, afirmînd însă că, la urma urmei, pe pămînt se întîmplă doar ceea ce vrea dumnezeu, atît în privința încercărilor la care sînt supuși oamenii, cît și a recompensării lor. Nu a reușit să-l liniștească pe bătrînul bibliotecar care considera că aici este vorba de puterea Satanei, dar Herzog nici nu intenționa să-i schimbe convingerile, așa că a adăugat :

— Ai dreptate, nene Ádám, înțeleg că dumneata ești un savant în cunoașterea acestor adevăruri, pe cînd eu, deși credincios, nu sînt inițiat în științele teologice. Fără a mai vorbi de faptul că nu cunosc deloc condițiile specifice ungare.

Bătrînului i-au plăcut în mod vădit aceste cuvinte măgulitoare, iar Herzog a folosit momentul pentru a orienta discuția spre persoana lui Salgo.

— După cum văd, spuse, acest om curios e în relații bune cu colonelul.

Rusztem Ádám a răspuns cu certitudinea și cu aerul de superioritate al oamenilor bine informați.

— Asta nu are nici o importanță, prietene. Știi, mă rog, cine este acest om ? Este, mă rog, un profesor care a ajuns la un conflict cu sine. Personal nu-l cunosc, dar am avut prilejul să port o discuție cu un apropiat elev de-al meu care, în perioada Rákosi, a fost deținut timp de trei sau patru ani împreună cu el. Își ridică sprîncenele stufoase, uitîndu-se la Herzog. La un moment dat, se întrebă dacă străinul înțelege sensul referirii sale la „perioada Rákosi". Dacă-i ziarist, mai ales colaborator al agenției de renume mondial „Reuter", nu se poate să nu înțeleagă, își spuse. Știi, tinere prieten, continuă el, ce mi-a spus, ieri după-masă, acest drag elev al meu despre colonelul Kara ? „Dragă unchiule Ádi, mi-a spus, Kara Ernő

este un umanist, în sensul cel mai nobil al cuvîntului". Această caracterizare, prietene, trebuie să-ți spun că-mi este deosebit de prețioasă, pentru a-l cataloga exact pe colonelul Kara. Ori umanist, ori bolșevic ? Asta era întrebarea. Dacă este un umanist, atunci pe mine nu mă interesează ce fel de uniformă poartă, de unde își primește banii. Pentru mine un singur lucru prezintă importanță: faptul că nu este comunist. Dragă tinere prieten, sper să înțelegi ce am să-ți spun acum. În această țară numeroși ecleziaști poartă sutană, printre ei există însă și unii care sînt preoții bisericii roșii...

„Oare cît timp va mai trebui să asculte sporovăiala acestui bătrîn nebun ?" se întreba Herzog. Cu toate acestea, rămînea atent în continuare, pentru că Rusztem Ádám îi furniza și informații utile.

Cunoaște toată lumea din comună și din stațiune, discută cu toți și nimănui nu i se pare cîtuși de puțin curios că se interesează de unul sau de altul.

Acum, de pildă, l-a vizitat pe Herzog pentru a-i comunica cele mai recente informații. A putut veni aici, la vila Majores, pentru că avea zi liberă, iar Herzog îl rugase încă de dimineață s-o întrebe pe Blanka Tábori cînd anume ar fi dispusă să-i primească pe ziariștii care vor să facă un reportaj despre ea.

După-masă, Rusztem l-a informat pe Herzog că Blanka nu-i primește. Nu este dispusă să facă declarații și nici nu are timp, pentru că după-amiază pleacă la Balatonfüred și se va întoarce abia seara.

— Dar fiul său, inginerul, n-ar fi dispus să stea de vorbă cu noi ?

— Asta nu știu. Dar probabil că nu, de vreme ce o duce pe maică-sa la Füred.

— De unde știi ? îl întrebă Herzog urmărind-o din ochi pe Ilona, care tocmai atunci trecea spre vila lui Salgó.

— Blanka mi-a spus.

„Al dracului de grațioase mai sînt fetele de aici", gîndi Herzog aprinzîndu-și o țigară. Și întorcîndu-și privirea spre bătrînul uscățiv :

— Am putea încerca să-l determinăm pe profesor să stea de vorbă cu noi ?

— Doar mîine după-masă, dragă prietene. Profesorul se află la Budapesta.

De pe terasă Herzog intră în cameră. Îl trezi pe Jellinek.

— Cred, Rudi, că treburile se precipită...

Jellinek se șterse la ochi, pentru a-și alunga somnul, se întinse și căscă, în timp ce Herzog îl informa despre cele aflate.

— Nu are sens să mai așteptăm, spuse. Trebuie acționat !

Se duse în baie și se spălă pe față. Revenind, se pronunță :

— Planul este bun.

— Da, dar...

— Tu vrei să elaborezi totul la secundă, remarcă el puțin intrigat.

— Da, dar...

Jellinek aruncă prosopul pe pat :

— Băiete, asta nu-i filmare. Nu lucrăm după un scenariu !

Herzog ieși și îi spuse bătrînului, care se afla pe terasă, să nu plece încă.

— E în regulă, îi comunică apoi lui Jellinek.

— Du-te ! Eu am să te urmăresc. Cînd îmi faci semn, am să pornesc și eu.

Tînărul blond își agăță pe umeri aparatul de fotografiat, își luă actele și ieși din cameră.

Pe Herzog îl cuprinse neliniștea : tensiunea o resimți în stomac. Îi era greață, dar nu dădu prea mare importanță, știind că va trece repede și pesfe asta. Bău un pahar de coniac și, la scurt timp, se simți mai bine. Conversînd cu bătrînul, observa casa. Prin lentilele binoclului îl văzu pe Huber ieșind de la familia Salgó, traversînd grădina și îndreptîndu-se spre vila Tábori. După ce Huber dispăru în casă, își ridică binoclul pentru a observa mai pe îndelete lacul. Multă lume se plimba cu bărcile, îndeosebi în preajma strandului și chiar mai departe, pe la mijlocul lacului. Privi malul înconjurat de stufăriș. Această zonă părea mai liniștită, mai pustie. Doar dacă în spatele stufărișului nu se aflau pescari. Întorcîndu-și binoclul spre vilă,

îl văzu pe Huber pe terasă. Stătea în umbră, astfel că nu-i văzu fața.

Rusztem Ádám trăncănea de zor. Herzog răspundea automat cu cîte un da sau nu. Uneori mai spunea : „Fantastic, asta nici nu știam..." sau : „Interesant. La așa ceva noi, în Occident, nici nu ne gîndim..."

— Cu toate că n-ar fi rău, dacă, în sfîrșit, s-ar trezi conștiința Europei, spunea Rusztem Ádám înflăcărîndu-se, și dacă ar reflecta, mă rog, cît de mult sînge a vărsat, cîte vieți a sacrificat în atîtea războaie.

Enumera date, emitea judecăți de valoare, înșiruia cifre comparative, demonstra.

Între timp, Herzog scruta prin binoclu vila lui Salgó. Cu servieta în mînă, Kara se oprise lîngă Volkswagen. A deschis portiera, a intrat și s-a așezat la volan. Pornise motorul, dar încă nu pleca. Peste cîteva momente ieși pe poartă fata, urmată de Salgó. „Ce grațioasă e ! Te scoate din minți, nu alta. Dar de ce e atît de tristă ? De fapt nu e tristă, ci mai degrabă morocănoasă, îmbufnată, ca și cum grăsanul ar fi certat-o." Mai pe urmă, judecînd după modul cum ridica din umeri, a înțeles că nu prea se sinchisea de admonestările bătrînului. Fata îi făcu semn cu mîna lui Kara, care se afla la volanul mașinii, apoi trecu repede peste drum. Salgó o privi îndelung, clătinînd din cap, apoi se așeză alături de Kara. Îngîndurat, Herzog urmări mașina care se îndepărta în viteză.

Rusztem nu vedea nimic, căci stătea la umbră, sub umbrela de soare, meditînd.

— Nu te supăra, domnule Herzog, de cuvintele mele sincere, dar trebuia să-ți spun toate acestea, chiar dacă adevărul e dureros. După cum observ, tinerii de azi, din Occident, chiar cei mai cultivați, nu cunosc istoria. E păcat. Mare păcat. Istoria este „magistra vitae". Acesta este un adevăr de care trebuie să se țină seama.

— Așa e. Așta e adevărul, unchiule Ádám, spuse Herzog, dînd din cap. Avem necazuri cu tinerii de azi. Nu mai sînt pătrunși de sentimentul patriotismului ; egoismul și această putredă civilizație modernă trece peste toate frontierele. Ubi bene, ibi patria. Quid nunc. „Acum poți să-ți dai seama că eu sînt un individ cultivat", gîndi el.

Rusztem tăcu ca şi cum l-ar fi obosit conversaţia. Privi trist.

— Aş putea să-ţi cer o favoare, nene Ádám ? întrebă Herzog cu o voce linguşitoare.

Bătrînul îşi ridică privirea obosită.

— Mă gîndesc că cel mai bine ar fi să stau de vorbă direct cu colonelul acela. Ar putea să-mi spună multe lucruri. Dar nu aş vrea să-l iau aşa, pe neaşteptate. Mi-ai face un serviciu prietenesc dacă te-ai duce să-l întrebi cînd ar putea să mă primească. Şi te-aş mai ruga, nene Ádám, să-mi dai o mînă de ajutor ca interpret la această convorbire. Desigur, nu pe gratis.

Omul uscăţiv şi vîrstnic se ridică încet şi anevoios :

— Nu pentru bani o fac, băiatule, spuse. Pentru cauza cea bună.

Peste vreo jumătate de oră se întoarse dezamăgit.

— Colonelul a plecat la Budapesta, prietene. Se întoarce de-abia mîine.

— N-am noroc şi pace, spuse Herzog necăjit. Un reportaj greu ca ăsta trebuie să recunosc că n-am mai avut. Nici Salgó nu-i acasă ? întrebă după aceea.

— A plecat la Veszprém.

Huber stătea la masa din camera de zi, copleşit de gînduri. Era o linişte desăvîrşită. În lumina soarelui de după-amiază rotocoalele de trabuc pluteau în aer şi se destrămau lent. Huber scria pe o hîrtie nume după nume. Se gîndi că posesorii lor nici nu bănuiau că în noaptea următoare sau a doua zi îşi vor pierde libertatea pentru ani îndelungaţi. Mai avea însă timp să se răzgîndească. Nu trebuia decît să dea foc hîrtiei şi nu i-ar mai paşte nici un pericol.

Pe uşa dinspre terasă intră Herzog. Zgomotul îl surprinse şi îşi ridică repede capul. Ochii i se îngustară.

— Mă recunoşti ? întrebă noul venit apropiindu-se.

— Herzog. Walter Herzog, spuse Huber, scuturînd scrumul trabucului.

— Ştiam că ai să mă recunoşti, spuse tînărul, oprindu-se lîngă masă. Jellinek era convins că n-ai să mă recunoşti. S-a înşelat. Am cîştigat pariul.

Vorbea cu dezinvoltură, în timp ce arunca o privire cercetătoare asupra obiectelor aflate pe masă. Arăta cu totul altfel decît în urmă cu cîteva minute. Rusztem Ádám nu l-ar mai fi recunoscut, sub noua înfăţişare, pe ziaristul cultivat şi politicos cu care avusese plăcerea de a conversa.

— E aici şi Jellinek ? întrebă Huber, încercînd să schiţeze un zîmbet amical.

— Fără fotoreporter nu fac nici un pas, spuse Herzog, inspectînd din ochi odaia spaţioasă şi însorită.

Undeva, mai departe, se auzi un zgomot. După o clipă de ezitare Herzog se întoarse, ieşi pe terasă şi privi cu indiferenţă în direcţia localităţii Badacsony, deasupra căreia nori negri începeau să întunece cerul.

Cu o mişcare rapidă, Huber împături lista cu numele agenţilor şi o ascunse în buzunarul hainei de pînză. „Poate ar fi mai bine s-o ard ?", se gîndi.

— Cum ai ajuns aici, Herzog ? îl întrebă el, cu un calm de circumstanţă.

— Cu maşina, răspunse Herzog, stînd tot cu spatele. Viena, Hegyeshalom, Keszthely, Balatonemöd... De trei zile mă aflu aici. Se întoarse : Minunate meleaguri !

— De trei zile ? se miră Huber. Cum de nu ne-am întîlnit ? I se păru curios că Herzog nu lua loc. Şi ce faceţi aici ?

— Reportaj, desigur. Am căutat o temă adecvată. Apoi am făcut cunoştinţă cu terenul. M-am informat. Am chibzuit asupra posibilităţilor. Am alcătuit un plan de muncă. Şi am avut grijă să nu te întîlnesc pe dumneata înainte de vreme. Ştii cum e asta. Se apropie de el cu indiferenţă şi îşi aprinse o ţigară. La şcoala de diversionişti aveam un profesor care ne învăţa că, înaintea oricărei acţiuni, lucrul cel mai important este studierea mediului ambiant. Eu am fost toată viaţa un elev bun şi am ţinut seama de sfaturile profesorului meu.

— Braun te-a trimis ? se interesă Huber încercînd să-şi ascundă tulburarea.

Întrebarea fusese de-a dreptul stupidă. Îşi dădu seama după ce o rostise.

Herzog încuviinţă cu o mişcare a capului.

— M-a rugat să-ţi fac o vizită. E îngrijorat din cauza dumitale. Pornind de la anumite semne, a ajuns la concluzia că ai înnebunit.

Huber simţi pericolul ce-l păştea. Acum totul depindea de puterea lui de stăpînire. Era clar că a comis o gravă eroare evitînd să mai treacă pe la hotel, pentru a se pune la curent cu situaţia de acolo. Bănuia că Braun va trece la acţiune, dar nu se gîndea că va ataca atît de curînd, luîndu-l prin surprindere. Ştiu că în minutele următoare va trebui să lupte ca să-şi salveze viaţa.

— Braun nu a înţeles mesajul meu transmis prin telex ? întrebă cu o uimire prefăcută. Ciudat !

— Faci pe tîmpitul, Huber ? spuse Herzog, aşezîndu-se comod pe masă. Dumneata nu ai trimis un mesaj, ci ai comunicat fapte ticluite, false.

— Fii logic, Herzog. Îmi amintesc că, la şcoală, dumneata te distingeai tocmai printr-o gîndire logică. Braun ştia că Mennel a fost ucis. Dacă în mesajul meu telex am pomenit de epava maşinii, putea să-şi dea seama că asta are o anumită semnificaţie.

— Evident, răspunse Herzog cu un oarecare sarcasm. Da, da. Într-adevăr are o semnificaţie. De aceea ne şi aflăm aici. Suflă fumul de ţigară în obrazul lui Huber. Ochii verzui ai acestuia clipiră. Oh, pardon ! spuse cu o politeţe prefăcută. De ce ai vîndut maşina ? Şi dacă ai vîndut-o, de ce mai staţionează în garajul profesorului ?

— Asta nu te priveşte pe dumneata, şopti Huber.

Privi înverşunat faţa sarcastică a lui Herzog. Avu impresia că ironia sfidătoare a acestuia ţinea de un comportament stabilit în prealabil şi spera că răspunsurile pe care i le dăduse l-au pus, oarecum, pe gînduri.

— Fireşte, admise Herzog. Dispozitivul l-ai distrus ?

— Te gîndeşti la aparatul de emisie-recepţie ?

— La ce altceva m-aş fi putut gîndi ? Schleissing m-a bătut la cap să aflu neapărat ce s-a-ntîmplat cu el. Dispozitivul acela nenorocit îl preocupă în mod deosebit. Nu mai face mutra asta de idiot !

Huber începu să prindă curaj. I-ar fi plăcut grozav de mult să-i tragă un pumn în obraz, dar nu dorea să-şi complice în mod inutil situaţia. Ştia că pe aceşti indivizi trebuie să-i învingi cu mintea. Cu pumnii n-ar ajunge la

nici un rezultat. Herzog este mai tînăr, mai puternic decît el. Aşadar, trebuie să fie calm ! Şi, atenţie, ca nu cumva Herzog să-şi dea seama că îi era teamă !

— Protestez împotriva acestui mod de a mi te adresa, spuse cu fermitate. Şi îl resping.

— E just, Huber. Protestează şi respinge ! Dar, între timp, răspunde-mi !

— Nu l-am distrus.

— Dacă nu consideri drept o indiscreţie, dragă Huber, spune-mi de ce ? Sper că întrebarea mea nu ţi-a lezat amorul propriu.

— La această întrebare îi voi răspunde personal lui Braun.

— E greu de presupus că-l vei mai întîlni, replică dur Herzog, băgîndu-şi mîna în buzunarul exterior al hainei. Consideră că în clipa asta mi-aş fi scos Walterul. Dar nu-l scot. Îmi ajunge să ştii că se află la mine. Cu cartuşul pe ţeavă, fireşte.

— Aşa, va să zică ! spuse Huber. Sentimentul copleşitor de teamă îi dădea o stare de toropeală paralizantă. Se gîndi că îşi merita soarta. Pe undeva a făcut o gafă... Se stîrni vîntul. Rafalele care pătrundeau din grădină în odaie semnalau apropierea furtunii. Huber îşi concentră întreaga atenţie : poate se vor auzi paşi de afară ; poate că totuşi Kara nu a contramandat filarea lui şi, eventual, a luat nişte măsuri pentru a-l proteja. Auzi însă numai foşnetul frunzelor, vîjîitul vîntului, plesniturile puternice ale talazurilor în dig. Oare acesta să fie sfîrşitul ? Fruntea i se broboni, dar îi fu teamă să-şi scoată batista, nu cumva această mişcare să fie interpretată greşit de către Herzog.

— Păstrează-ţi cumpătul, Walter, îi spuse încet. Nu sîntem singuri.

— Sîntem singuri, Huber. Foarte singuri.

— Şi vecinii ?

— Puţin îmi pasă mie de ei. Scoală-te. Ocoleşte masa şi vino aici ! Opreşte-te ! Goleşte-ţi buzunarele ! Repede ! Pune-ţi haina pe masă !

„Numai de-ar trece această toropeală paralizantă !" Degetele lui Huber de-abia răspundeau la comenzi. Tremurau. Simţi un fior rece pînă în genunchi. Nu, n-are voie să-şi piardă puterile !

— Ascultă-mă, Herzog.

— Ascult. Dar văd că tragi de timp. Întoarce-ți buzunarele pe dos. Acum așază-te în fotoliu. Ce mai e ? Te-ai scăpat pe tine ? Sau aștepți vreun ajutor ? În această partidă, Huber, te asigur că nu va apare nici un Deus ex machina. Încrucișează-ți mîinile pe piept... Așa cum ne-ai învățat chiar tu la școală.

Huber își șterse cu brațul fruntea-i transpirată. Cu privirea încețoșată văzu cum îl caută Herzog prin toate buzunarele și cum cercetează documentele aflate pe masă. Acum ridică lista cu numele agenților. Se uită la ea, dar tace. Se joacă cu el ? Acum s-a terminat totul. Un fulger orbitor îl făcu să închidă ochii. Peste cîteva secunde auzi bubuitura năpraznică a tunetului. Se învioră. Privirea i se limpezi.

— Ți-am spus că și la școală te detestam ? întrebă Herzog, privindu-l. „Acum va urma numărul meu personal și habar n-ai ce anume cuprinde acest număr de atracție". Te considerai foarte inteligent. Ce-i drept, și alții erau de aceeași părere. Chiar și Braun te admira. Dar mie, personal, să fiu sincer, nu-mi plac cei prea deștepți. În schimb mi-a plăcut soția ta. O iubeam într-adevăr pe drăguța și inteligenta Grete. Da, Huber. Am iubit-o. Nu numai eu, ci și Jellinek. Uneori am iubit-o amîndoi, concomitent. Să nu mă judeci greșit, Grete nu era o stricată. Era doar un pic decadentă, oarecum aberantă. Iar dumneata știai asta, nu încerca să negi. N-ai spus nimic ? Fiul dumitale, drăgălașul de el, tocmai de aceea s-a dezgustat de mama lui, iar dumneata ai spus că blestemi clipa nenorocită cînd ai luat-o de soție. Diferența de vîrstă — cincisprezece ani — era mare, nu-i așa ? Foarte mare. Trebuia să te fi gîndit la acest lucru.

— Să facem abstracție de soția mea în acest joc ! ricană Huber clocotind de ură.

— Nu facem nici o abstracție. De mult aștept această clipă, pentru că nu vreau să fac publică tragedia Gretei, înainte de a fi stat de vorbă cu dumneata. Aceasta va fi cea mai bună carte a vieții mele. Mai bună decît romanul americanului Truman Capote : „Cu sînge rece". De-ai ști cît de mult îl invidiez pentru acest titlu. Păcat că dumneata n-ai să mai poți citi cartea.

Lui Huber i se urcă sîngele la cap de furie. Sări în sus, dar în clipa următoare se prăbuși din nou în fotoliu. Lovitura lui Herzog îl ameți se. Simțea că nu mai poate respira.

— Nu-mi place să fiu atacat de cineva, zise Herzog, privindu-și pumnii puternici. De pe cel cu care lovise, o bucată de piele cît unghia se jupuise. Lasă prostiile, Huber, și ascultă, îl sfătui. În cartea de care ți-am amintit, am scris cu ce abilitate diabolică ai organizat accidentul cu mașina.

Huber scoase un geamăt.

— Nu este adevărat, șopti răgușit, simțind în bărbie săgetătura durerii.

— Am demonstrat, spuse Herzog. În cartea mea am demonstrat că dumneata ai ucis-o pe Grete. Cu abilitate, într-un mod pur și simplu genial... În timp ce vorbea, privirea lui parcurgea mecanic tabelul cu nume. Nu te mai tot mișca din loc, îl preveni, căci a doua oară te pocnesc în ceafă. Spune-mi, Grete ce ți-a povestit despre mine ?

Huber tăcu. Își aminti de Grete și de faptul că i se sfîșiase inima de durere cînd a aflat că soția lui a avut un amant. Dar nici în cele mai urîte clipe ale vieții lui nu și-ar fi închipuit că putea să se încurce cu astfel de tipi cum sînt Herzog și Jellinek. Cînd s-a convins totuși că acesta era adevărul, s-a gîndit să-l strivească pe Herzog. I-a fost teamă s-o facă. Teamă de scandal. Și de Grete, care l-ar fi demascat. Da, Herzog trebuie strivit. Dar cum ? Deocamdată el se află într-o situație avantajoasă, net superioară : în buzunarul său se găsește acum arma cu amortizor. Huber mai are totuși un atu. Această carte o va juca însă numai in extremis. Or, cine știe ? Poate, totuși, va sosi cineva. Acum cel mai important lucru este să tragă de timp.

— Dar asta ce naiba mai e ? întrebă Herzog, arătînd pe lista de nume. Dacă nu mă înșel, ăsta-i conținutul catalogului K-6. Începu să numere numele. Întocmai o duzină. Douăsprezece nume. Douăsprezece adrese. Douăsprezece parole. Douăsprezece cifre de identificare. Frumos ! Dumneata ai dezlegat codul, Huber ?

— Eu.

— Pot paria pe orice că și în acest caz ai inventat o explicație inteligentă.

— Aș dori să mă asculți. O să-ți explic totul.

— Dar nu mie. Mie să-mi răspunzi la două întrebări. Prima : de la cine ai obținut codul K-6 ? A doua : unde este înregistrarea pe bandă de magnetofon a ultimului raport al lui Mennel ?

— Nu știu. Să nu o căutați la mine. Codul îl cunosc mai de mult.

Văzu că Herzog nu-l crede. Spuse ceva, dar sunetele fură înghițite de zgomotul produs de tunet. Își dădu seama că acesta era momentul cînd trebuia să-l convingă pe tînărul său interlocutor.

— Herzog, fii atent la ce am să-ți spun. V-ați pierdut mințile, zise deznădăjduit, și acum sînteți pe cale să comiteți o greșeală fatală. Vocea îi tremura de agitat ce era, dar într-un fel juca și teatru. Nu cred că Braun ți-a încredințat o asemenea misiune. Mă urăști și acum acționezi pe cont propriu.

— Te urăsc, confirmă Herzog. Și te voi lichida, într-adevăr, dar nu pe cont propriu. Dealtfel, există numai două alternative : ori te lichidez eu pe dumneata, ori mă lichidezi dumneata pe mine. Iar cum cea-de-a doua alternativă nu-mi este pe plac...

— Ce te face să crezi că am devenit trădător ? întrebă Huber.

Afară cerul se întunecase complet, furtuna se dezlănțui stihinic. Pe Herzog, potopul de afară, cu tunete și fulgere, nu-l stingherea. Dimpotrivă, părea bucuros de dezlănțuirea naturii.

— Sînt absolut convins că ești trădător, spuse cu fermitate. Uite, aici sînt probele !

— Am spus că voi explica totul.

Herzog nu-l mai asculta. Huber își dădu seama că tînărul se pregătea să-l ucidă. Acum trebuia să lupte pentru a-și salva viața.

— Dar această schiță a cărei clădiri este ? întrebă Herzog, ridicînd de pe masă un petic alb, ca de sugativă.

— Vreau să-mi construiesc o vilă.

— Aici ?

— În Bavaria.

— O vilă chiar atît de mare ?

— Atît de mare. Mă gîndeam că peste cîțiva ani am să deschid o pensiune.

— Dumneata ai proiectat-o ?

— Doar m-am jucat.

— Și cifrul l-ai dezlegat tot jucîndu-te ?

— A trebuit să-l dezleg.

— Cît ți-au promis pentru decodificare ?

— Ți-ai ieșit complet din minți, Herzog !

Tînărul se apropie de el. Îi trase două palme.

— Asta este doar un avans, bătrîne !

Lovi puternic și dureros, încît Huber avu nevoie de întreaga putere de voință pentru a nu scoate un țipăt.

— O să regreți asta ! sîsîi cu gura aproape închisă și, în acel moment, înțelese că trebuia să joace și ultima carte. Da, Herzog, o să regreți asta amarnic.

— Pocăința este o virtute sublimă ! clamă tînărul și-l lovi din nou : Ca să am ce regreta...

Capul lui Huber se dădu pe spate, ca și cum ar fi suferit o luxație. Privirea i se încețoșă. Timp de cîteva minute nu percepu furtuna dezlănțuită deasupra lacului, nu auzi trăsnetele care loveau cîte un copac, nu văzu fulgerele care săgetau printre nori, în zigzaguri orbitoare. Nu văzu că Herzog băgase într-o geantă de material plastic actele care se aflau pe masă. Cînd își reveni, simți o amorțeală binefăcătoare ; deși mai era încă amețit, înțelese, totuși, că viața lui atîrna de un fir de păr. Ar fi fost comic să piardă tocmai acum, cînd dorea să înceapă o viață nouă. Începu să numere în gînd. Cînd ajunse la cifra douăzeci, își revenise complet.

— Du-te la radiator, șopti răgușit, și uită-te ce e în spatele lui.

Vocea lui, chiar și așa, șoptită, era fermă.

— Știam că ai să inventezi ceva, zise Herzog, uitîndu-se pe fereastră.

Afară parcă băteau o mie de tobe : pe dalele de piatră răpăia grindina.

— Uită-te în spatele radiatorului ! insistă Huber.

Efortul de a vorbi îi pricinuia durere, dar nu mai ţinu seama de asta. Ştia foarte bine cum trebuie procedat cu cei de teapa lui Herzog, într-un asemenea moment psihologic. Simţi că devine din nou ofiţerul de stat-major care, în momentele aparent fără nici o speranţă, din timpul războiului, a ştiut să emită ordine şi să înfrunte moartea.

Pe Herzog îl surprinse într-adevăr „învierea" neaşteptată a lui Huber, vocea lui tăioasă şi fermă, comportarea şi tonul de comandă. Conta pe alternativa că acest ofiţer prusac, mîndru după atîtea umilinţe, avea să-i implore îndurare. Credea că dacă-i va aminti de relaţiile pe care le-a avut cu Grete, Huber se va prăbuşi. Încet, ascultînd glasul instinctelor, se apropie de radiator, fără a-l pierde din ochi pe Huber. Se uită cu mare băgare de seamă în spatele radiatorului, unde găsi aparatul de emisie-recepţie. Cunoştea bine acest tip de aparate combinate cu microfoane. Fluieră încet. Întinse mîna în spatele caloriferului şi desfăcu aparatul lipit de pereţii acestuia.

— Tip BF, dacă nu mă înşel, spuse examinînd aparatul. Noi nu utilizăm aceste tipuri.

— Eu, în schimb, da. Este mai selectiv şi mai fiabil decît tipurile realizate de firma Philips. Pe lungimi de undă variabile asigură o recepţie impecabilă, pe o rază de cinci kilometri.

— De ce ai avut nevoie de el ? întrebă Herzog.

— Ştiam că vor să mă asasineze, zise Huber. Dacă nu aş avea un fiu, nu m-ar fi interesat prea mult. Nu mai sînt tînăr. Am trăit mult. Am obosit... Vorbi încet, pe un ton sincer şi convingător. Am obosit. Dar băiatul meu nu va putea trăi cu gîndul că tatăl său a devenit un trădător. Nu am implorat îndurare pentru viaţa mea. Acum poţi să mă execuţi, dacă ţii neapărat. Dar planul vostru a eşuat. După cele întîmplate, nu puteţi raporta că un criminal necunoscut mi-a curmat zilele. Înregistrarea de pe banda de magnetofon păstrează vocea lui Walter Herzog, mărturisirea lui. După moartea mea, banda va ajunge în mîini bune. Forurile competente vor şti cu precizie cine sînt trădătorii, criminalii, cine m-a împiedicat să-mi execut misiunea. Acum nu mă mai interesează nici ceea ce veţi face voi, unde vreţi să vă ascundeţi.

Herzog își pierdu siguranța. Își dădu seama că a căzut într-o capcană din care n-avea cum să iasă prea ușor. De fapt, își merita soarta. Știuse foarte bine cu cine avea de-a face ; chiar Schleissing i-a atras atenția asupra acestui lucru : „Fii foarte precaut, Walter, Huber nu este un om obișnuit. Nu-ți folosi pumnii și arma, ci mintea". „M-a copleșit ura", se gîndi. Stătea privind aparatura și nu știa ce să facă. Nu se așteptase la o asemenea întorsătură. Dar necazul cel mai mare era că Braun și Serviciul său se înșelaseră. Toate semnele atestau că, totuși, Huber nu era un trădător. „Ce dobitoc sînt că m-am lăsat prins în lațul lui Braun ! Trebuia să știu cu Braun și Schleissig voiau să-l lichideze pe Huber din considerente personale. Realizîndu-și acest plan în spatele cortinei de fier, s-ar fi risipit orice bănuială asupra lor. Vor tăgădui totul ; mai mult decît atît, erau capabili să-l denunțe și pe el. N-ar fi exclus ca încă de pe acum, pe căi ocolite, să fi informat autoritățile ungare, implicîndu-l atît pe el, cît și pe Jellinek. În acest fel se vor debarasa nu numai de Huber, ci și de ei doi, de martorii în viață".

— La cine este magnetofonul ? întrebă.

— Crezi că am să-ți destăinui ? Omoară-mă și salvează-te, dacă poți !

Răspunsul ferm al lui Huber îl descumpăni și mai mult. Acest tip, care se apropia de bătrînețe, se pare că într-adevăr nu mai dorea să trăiască.

— Ascultă-mă..., spuse, plecăm după magnetofon, apoi stăm de vorbă.

— Eu nu mai am ce discuta cu dumneata, Herzog. Nu-ți fie teamă, împușcă-mă ! Probabil că ți s-a promis o sumă frumușică.

— Acum de ce faci pe timpitul ? izbucni Herzog cătrănit. Să-ți cer iertare pentru Grete ? Să-ți spun că a fost o farsă neghioabă ?

Huber nu răspunse.

— Hai, ridică-te ! Mișcă ! Plecăm după magnetofon... !

În acel moment sosi în goană Liza, strigînd încă înainte de a intra pe ușă :

— Domnule Huber... ! Domnule Huber, vă rog... !

Şi, văzîndu-l pe Herzog cu pistolul în mînă, se opri brusc, gîfîind.

— Ce s-a întîmplat, doamnă ? întrebă Huber.

— Am dat de o belea, spuse Liza. De o belea mare.

Îşi ridică braţele încet, la înălţimea umărului.

— Treci alături de Huber ! porunci Herzog cu o voce glacială.

Liza se conformă, continuînd să respire din greu.

— Ce belea ? o întrebă Herzog.

— Nu-i spun decît domnului Huber, răspunse femeia.

— Ba ai să-mi spui şi mie, scrîşni el ameninţător, făcînd un pas înainte.

— Nu face altă tîmpenie, Herzog ! îl conjură Huber. Şi îndemnînd-o din ochi pe Liza : Spune-i, te rog, doamna mea.

Abia acum observară că Liza ţinea în mînă o hîrtie de telex pe care era dactilografiat un text.

— Ştii ungureşte ? îl întrebă femeia pe Herzog.

— Nu ştiu.

— Atunci voi traduce mesajul.

Liza citi încet textul maghiar, traducîndu-l în limba germană :

„Către colonelul Kara. Vă ordon arestarea imediată a cetăţeanului vest-german Otto Huber şi a corespondentului vienez al agenţiei «Reuter» Walter Herzog. Aduceţi-i la Budapesta. Din însărcinarea ministrului de interne, general-maior Hodosi". Poftim, citeşte !

Liza îi întinse lui Huber mesajul telex. Bărbatul îl citi. Liza îl tradusese cu exactitate.

— Uită-ţe aici, Herzog. Cred că numele ţi-l poţi citi.

Herzog luă ordinul în mînă, uitîndu-se la el cu mare atenţie.

— Walter Herzog, citi doar pentru sine.

Apoi căută şi numele lui Huber. Presupunerea sa se confirma. Braun nu a întîrziat să acţioneze cu promptitudine.

— Cum a ajuns la dumneata ? întrebă.

Supărată, Liza îşi întoarse privirea.

— Cu dumneata nu discut !

— Se pare, observă Huber cu maliţiozitate, că, totuşi, nu ai reuşit să cunoşti îndeajuns de bine mediul ambiant. Ar fi trebuit să ştii că doamna Liza este reprezentanta autorizată personală a colonelului Kara, iar, în treacăt fie spus, colaboratoarea mea. Acum, poate, ai să înţelegi ce ai reuşit să strici. Dealtfel, dacă priveşti lista, o să-ţi dai seama că numele celui de-al treisprezecelea agent nu este decodificat. Şi poţi deduce uşor că pentru ea a fost pregătită lista, căci, oricum, cineva trebuia să sistematizeze materialele.

— Nu-mi mai asum această răspundere, spuse Liza, decît dacă mi se achită în avans mia de dolari. Nici Mennel nu m-a plătit.

— Veţi primi suma, doamnă.

Herzog tăcu stupefiat. Îşi aduse aminte de cuvintele lui Rusztem Ádám, referitoare la Salgó. Da, orice este posibil. Începu să priceapă conexiunea. Huber se încadrase în mod genial alături de Kara. A contactat-o pe această femeie pentru a pregăti lista agenţilor. Prin urmare, aşa stau lucrurile. Asta e situaţia. Şi e chiar logică — bat-o dumnezeu ! După cum e diabolic de logic, în contextul mesajului telex, ceea ce a spus Huber : Braun şi ceilalţi au ştiut foarte bine că Mennel a fost asasinat prin înecare sau aşa ceva. Dacă Huber a menţionat despre epava maşinii în mesajul cu pricina, atunci Braun şi colaboratorii săi trebuiau să-şi dea seama că au intervenit unele impedimente neprevăzute în ducerea misiunii la bun sfîrşit, şi Huber a fost nevoit să vîndă maşina. Canaliile astea se mănîncă între ele la Bonn şi la Hamburg, se lichidează reciproc şi totdeauna se găsesc nişte coate-goale care pot fi folosiţi drept unelte. Printre care şi el. Dar n-o să scape ei chiar aşa de ieftin ! Libertatea îi este cel puţin tot atît de dragă, ca şi lui Braun şi Schleissig. Există o singură alternativă : concilierea cu Huber. Pentru moment, n-are de ce să-i fie teamă. Huber nu-l va trăda, căci în felul ăsta s-ar trăda şi pe sine. Din ordin rezultă clar că amîndoi se află într-un pericol de moarte.

— Doamna este omul dumitale ? întrebă deprimat.

— Asta l-a durut pe Braun, spuse Huber.

— Ascultă-mă, spuse Herzog. Noi doi trebuie să încheiem socoteala care ne priveşte, pentru Grete. Recunosc,

m-am purtat ca un mojic. Dar problema se pune în modul următor : dacă este adevărat ceea ce a citit și a tradus femeia, trebuie să fugim. Ori fugim amîndoi, ori ne lichidăm reciproc ! Aici și acum. Decide !

Înainte ca Huber să poată răspunde, femeia declară :

— Domnule Huber, pe dumneata te salvez, pe omul ăsta, ba.

Înțelese că a spus o prostie și se rușină.

— Trebuie să-l salvăm și pe el. Liza, spuse Huber. În interesul dumitale. Altminteri, dacă îl prind, te trădează și pe dumneata.

— La asta nu m-am gîndit, recunoscu femeia indispusă. N-o fac cu inima deschisă. Îl detest.

— Nu mă miră, încuviință Huber. Cu toate acestea, trebuie să-l salvăm.

— Lungim prea mult vorba, iar timpul trece. Spune-mi, cum vrei să ne ajuți ? întrebă Herzog.

— Veniți cu mine în cramă. Veți rămîne acolo cîteva zile. Vă asigur mîncarea. Voi face rost și de acte. Peste trei-patru zile veți putea trece liniștiți frontiera spre Iugoslavia. E în regulă ?

— S-a făcut.

— O mie de dolari, condiționă Liza. Altfel n-o fac.

— Vei primi banii, făgădui Huber. Dar cu Jellinek cum rămîne ? Trebuie să-l luăm cu noi și pe el.

— Unde e Jellinek ? întrebă Liza.

— Ne așteaptă într-o barcă cu motor, la o distanță de șase kilometri de aici. Acolo unde se-ntretaie drumul principal cu cel de pe faleză. Probabil că s-a udat de-a binelea.

— Cel mai bine ar fi, zise Huber, să-i scrii cîteva rînduri, pe care să i le transmitem prin doamna Liza. Iar dumneata, îi spuse Lizei, să te duci să-l aduci aici.

— Mă duc, acceptă Liza. Dar mai întîi trebuie să vă ascund pe dumneavoastră. Întinse mîna spre Herzog : Dă-mi, te rog, pistolul. Nu puteți avea la dumneavoastră nimic compromițător. Cînd vă veți lua tălpășița, am să vi-l restitui.

— Asta nu. Nu dau arma.

— Atunci rămîneţi aici, spuse Liza. Hotăriţi-vă.

Ieşi pe terasă privind cum plouă. Turna cu găleata. Auzi în spatele ei disputa celor doi bărbaţi.

— la arma ! mormăi Herzog, apropiindu-se de Liza.

9

Cînd Liza a auzit vocea lui Herzog, a încremenit, cu toate că, zi după zi şi oră după oră, aşteptase cu sufletul la gură să audă ceva interesant şi important. Ajunsese la capătul răbdării şi era tare necăjită că presupunerile lor nu se adeveriseră, Salgó era gata să parieze pe orice că în jurul lui Huber ceva nu era în regulă. Bătrînul avea ideea fixă că Huber ar deţine o poziţie cheie în această afacere şi n-a crezut nici un moment că declaraţiile lui ar fi fost atît de importante cum considera Kara Ernő.

— Cred că de data asta deducţiile tale, iubitul meu, nu sînt corecte, spuse Liza. La urma urmei, Huber nu era obligat să ştie de existenţa staţiei de emisie-recepţie a lui Mennel. Nu era obligat să ştie nici că Mennel era spion. Ţine seama că firma Hanza desfăşoară şi o activitate comercială legală şi, în consecinţă, Huber putea să semneze contractul, să ducă acasă cadavrul lui Mennel şi apoi să se spele pe mîini. Dacă totuşi l-a demascat pe Mennel, atunci sîntem obligaţi să-l credem că într-adevăr voia s-o rupă cu cei de la Hanza.

Salgó răspunse meditînd :

— Dar Huber cunoştea şi faptul că noi am descoperit staţia de emisie-recepţie, îşi susţinu Salgó punctul de vedere. Ştia că atît timp cît se va afla în Ungaria, îl vom ţine sub observaţie. S-ar putea, deci, ca prin declaraţiile făcute să fi vrut tocmai să evite punerea sub observaţie.

— S-ar putea, admise Liza, dar imediat întrebă : De ce ? Dacă ar fi avut numai misiunea de a semna contractul în locul lui Mennel, gîndi ea cu voce tare, atunci puțin i-ar fi păsat că era filat. Dacă, însă, trebuia să ducă la bun sfîrșit și altceva, atunci pun o nouă întrebare : Ce ?

— Poate ceea ce n-a reușit Mennel, își dădu Salgó cu părerea.

— Trebuie să recunoști, iubitule, că o asemenea presupunere este de-a dreptul ridicolă, spuse cu blîndețe Liza. Atunci de ce ne-ar fi spus care era misiunea lui Mennel ?

Salgó tot nu depuse armele.

— De unde poți ști că Mennel a avut în realitate misiunea pe care ne-a destăinuit-o Huber ? Acest lucru de-abia trebuie dovedit. Huber n-a dovedit nimic, a făcut numai declarații. A spus : agenți. Dar care sînt agenții ? A spus : valori ascunse. Dar unde au fost ascunse ? Un maior german. Dar care era numele lui ? A spus : o tînără unguroaică, logodnicul și mama ei. Aceasta ar putea fi doamna Kürthy și fiica. Dar ar putea fi și alții.

Continuară astfel să se contrazică, punîndu-și întrebări și căutînd răspunsuri.

Salgó spuse în cele din urmă :

— Iubito, dacă tot avem un aparat japonez excepțional, ce-ar fi să-l încercăm ? În fond, ce riscăm ? Nimic.

Liza a plasat stația de emisie în camera de zi, în spatele radiatorului, și au început să aștepte cu nerăbdare. Au înregistrat convorbirea dintre Huber și Kara. Liza i-a spus lui Salgó :

— Recunoaște, iubitule, că te-ai înșelat.

Salgó era prost dispus și tăcea. În seara respectivă a ascultat încă de două ori înregistrarea. S-ar putea să se înșele, se gîndea, dar n-ar strica deloc, dacă prietenul său, Kara, și ceilalți ar cerceta trecutul lui Huber. Nu înțelegea din ce motiv prietenul lui nu cerea să se ia legătura cu organele de securitate din Republica Democrată Germană. Apoi începu să socotească : Huber s-a născut în o mie nouă sute treisprezece ; în treizeci și trei avea douăzeci de ani, deci era la Școala de ofițeri, iar în treizeci și cinci putea fi locotenent. Academia militară de stat-major putea s-o termine în toamna lui treizeci și nouă. După aceea a ajuns la Budapesta. Se duse cu gîndul în trecut. Cunoștea

destul de bine Legația germană, din acea vreme, de la Budapesta. Își aducea aminte de atașatul militar, nu însă și de numele lui Huber. A doua zi, seara, și-a dat seama de eroare, în momentul cînd Kara i-a înmînat raportul lui Dombai. „Am primit următoarea informație de la Berlin : Generalul de infanterie Otto von Huber și familia sînt originari din Prusia Orientală. Generalul von Huber era șeful secției operații de pe frontul de vest în cadrul grupei operative a Marelui Stat Major. S-a aliat la mișcarea ofițerilor care erau împotriva lui Hitler, și a participat la organizarea atentatului. În vara lui patruzeci și patru a fost arestat și executat. Soția lui, Annamaria Huber, s-a sinucis. Cei doi frați ai soției, Rudolf și Horst Krüger, amîndoi ofițeri în Wehrmacht, au fost închiși la Dachau și omoriți. Otto von Huber, maior SS, șeful statului major al diviziei de tancuri Brandenburg, și-a renegat tatăl în mod public. N-a pățit nimic. După datele lor, Otto von Huber locuiește în Germania de vest. A fost colaboratorul Biroului Federal de Informații. Actualmente este șef de secție la Societatea Comercială Hanza din Hamburg. După presupunerile lor și astăzi se află în legătură cu Biroul Federal de Informații. Soția, Greti Hüber, a murit în una mie nouă sute șaizeci și șapte, în apropiere de Köln, în urma unui accident de mașină. Băiatul lui, Ernst Huber, este student. Rudele mai îndepărtate ale lui Huber sînt cetățeni cinstiți ai R.D.G.-ului, n-au nici o legătură cu persoana sus menționată."

Salgó rămase, deci, cu buza umflată. Ce să-i faci ? America nu poate fi descoperită de mai multe ori, și orice om e supus greșelii. Au continuat să intercepteze discuțiile din camera de zi, dar fără nici un rezultat. Mai exact spus, cu rezultate bune, întrucît tot ce au înregistrat dovedea intențiile cinstite ale lui Huber. Cu toate acestea, în sufletul lui Salgó ardea în continuare îndoiala. Îi spuse Lizei :

— Nebun ar fi să se trădeze. Viclean cum e, poate a găsit microfonul și acum rîde cu poftă, în sinea lui, de noi.

— Ești un om imposibil, iubitule.

— Sînt. Și nu-l voi crede pînă în momentul cînd ne va preda cel puțin un agent.

În după-amiaza aceea, cînd Huber a anunțat că s-a decis să predea lista agenților lui Mennel, în schimbul unui pașaport diplomatic, Liza se uita cu un zîmbet triumfător la Salgó, și parcă privirea ei spunea : „Iubitule, iată, dorința ta s-a împlinit".

Salgó nu prea avea ce să mai spună. Kara și ai lui se bucurau, în timp ce el stătea mofluz. „Dumnezeii lui de cap pe care-l port pe umeri, măcar de mi-ar ajuta să găsesc o explicație rațională îndoielilor de care sînt stăpînit. De ce nu pot accepta înfrîngerea ? Și ce aș avea de obiectat în legătură cu pasul făcut de Huber ?" Pe cînd stătea lîngă Kara, în mașină, încerca să-și ordoneze gîndurile. În treizeci și opt o fi învățat Huber ungurește sau cînd ? La această întrebare cunoștea răspunsul, dar i se părea inacceptabil. Dacă ar sta de vorbă cu Huber, probabil lucrurile s-ar lămuri. Huber, i-ar explica, de pildă, că are aptitudini de poliglot, că îi place limba maghiară și citește cu regularitate cărți maghiare, că de cîte ori i se ivește ocazia stă de vorbă cu emigranții unguri... Explicațiile ar fi plauzibile însă el le-ar accepta, doar dacă le-ar auzi din gura lui Huber. Altfel, nu. Ce îl mai deranja ? De ce s-a dus Huber să viziteze cimitirul de la Balatonfüred ? Ar fi curios ce ar răspunde. Să presupunem că ar spune : „Recunosc, este o atracție cam bizară, dar, dragă domnule, unii colecționează chibrituri, alții se joacă la bătrînețe cu trenulețe. Eu vizitez cimitire. Așa fac cunoștință cu o localitate unde ajung întîia oară." Iar el ar întreba : „Dacă ăsta este hobby-ul dumitale, de ce n-ai vizitat și cimitirul din Emőd ?" Într-adevăr, de ce nu l-a vizitat ? Toată ziua s-a plictisit. Ei, să continuăm ! Kara îi curmă reflecțiile. Oprise mașina în fața hotelului. Nu coborî, își aprinse o țigară.

— Bătrîne, mă grăbesc să plec înapoi. Sper că șeful va fi de acord cu tîrgul încheiat.

— De ce n-ar fi de acord ? întrebă Salgó. Dacă Huber nu vă trage pe sfoară, atunci nu e o afacere proastă. Este chiar una din afacerile cele mai bune din ultimii ani.

Kara îl privi nemulțumit :

— Așa-i că tu nici acum nu-l crezi ?

— Nu, recunoscu Salgó cu sinceritate. Nu știu ce diavol s-a băgat în mine. De aceea nu reușesc să-l înghit. Cred că

îmbătrînesc, Ernő. Oricum, e un lucru foarte curios. Eu, care credeam numai în fapte, acum, în pofida faptelor, ascult de sentimente. Ştiu că este o prostie şi totuşi.. De exemplu, îmi dă de gîndit de ce a cerut biletul de avion pentru Havana ?

— Îi e frică de Braun şi de ai lui.

— Asta înţeleg. În locul lui şi mie mi-ar fi frică. Dar ce vrea să facă în Cuba ?

— Asta nu mai ştiu. Întreabă-l pe el. Dar, dacă stăm şi ne gîndim, cursa de la Praga aterizează şi în Canada. Sau în altă parte. Huber ar putea să dispară.

— În acest caz, de ce nu-i e teamă ?

— Măi, Salgó ! rîse Kara, puţin enervat. Să nu complicăm prea mult lucrurile. Primim numele agenţilor, îi cercetăm cine sînt, apoi vom mai vedea. Nu el l-a omorît pe Mennel, deci ducă-se cu dumnezeu. La urma urmei, este treaba lui unde se va ascunde de Braun. A, uitasem : domnului Szalai i-ar trebui un picior în fund. Aici este dezlegarea textului de pe felicitarea adresată lui. Scoase din buzunarul de la haină hîrtia pe care Salgó notase textul felicitării. Uită-te numai : „Te aşteptăm la Emőd". Este o combinaţie simplă a iniţialelor cuvintelor din felicitare. De fapt tu m-ai condus la dezlegarea textului, atunci cînd te jucai cu cuvintele Emőd şi Ödön. Am găsit explicaţia faptului că ilustrata cu data de şaptesprezece a fost pusă la poştă pe cincisprezece. Cheia soluţiei este şaptesprezece. Diferenţa între cincisprezece şi şaptesprezece. Adăugînd doi la şaptesprezece rezultă nouăsprezece. Adică, expeditorul ilustratei îl aştepta pe prietenul nostru Szalai pe data de nouăsprezece la Emőd. De unde rezultă că Mennel nu voia să se întîlnească singur cu Szalai Géza. Mai era de faţă şi o a treia persoană. Poate Silvia. N-ar fi exclus ca numele conspirativ al lui Mennel să fi fost Silvia. Vom afla.

— Da, spuse Salgó, tot ce se poate.

— Sînt curios ce va răspunde Szalai, spuse Kara. Sună-i pe Bálint şi pe Felméri să-l întrebe neapărat de Silvia.

După plecarea lui Kara, Salgó îi telefonă lui Felméri şi-i transmise ordinul. Pe Bálint l-a găsit la sediul con-

siliului popular. Avea o consfătuire cu agenții lui. Îl anunță bucuros că dăduseră de o informație importantă. Au revăzut registrele hotelului și motelului. Au constatat că un anticar din München, Erich Fox, a sosit pe data de cincisprezece în hotel. Avea camera reținută pînă la data de treizeci, dar pe douăzeci a dispărut.

— Pînă acum n-ați știut acest lucru ? ! exclamă Salgó contrariat. Oamenii tăi parcă stabiliseră că, începînd din optsprezece, n-a plecat nici un client.

— Eroarea, spuse Bálint, provine din faptul că Fox și-a plătit camera pînă pe treizeci. Pe douăzeci seara a plecat, spunînd să i se rețină camera, deoarece se va întoarce după cîteva zile. Dar nu s-a mai reîntors. Acum cîteva minute am vorbit cu Hegyeshalom. După datele lor, Erich Fox a trecut frontiera pe data de douăzeci, pe la miezul nopții. Trebuie să stabilim dacă Fox îl cunoștea pe Mennel sau nu. Și uite cum, de fapt, începem să-i dăm dreptate lui Szalai...

Salgó n-a vrut să-i strice buna dispoziție lui Bálint, deoarece, logic, era de presupus că Mennel a pus mîna pe valorile respective, iar Fox a așteptat momentul prielnic, l-a lichidat și a părăsit țara. Aceasta ar fi și explicația logică a lejerității, neobișnuite pentru un comerciant din vest, cu care plătise camera anticipat.

— Poate că ai dreptate, acceptă Salgó cu jumătate de gură, dar acum avem treburi mai importante.

I-a transmis mesajul lui Kara, adăugînd :

— Dacă-l interogați în legătură cu Silvia, nu uitați nici de Fox. Și, observînd că Bálint nu părea prea încîntat de recomandarea lui, spuse : Scuză-mă, nu vreau să-ți dau sfaturi, doar știi foarte bine ce ai de făcut.

Dădu din cap încurcat, salută și se pregăti să plece, cînd maiorul îi zise :

— Papa, nu vii cu mine pînă-n Veszprém ? Cred că i-ar face plăcere lui Erzsi.

— Nu, nu merg.

— Acum unde o-ntinzi ? Ai venit numai să-mi transmiți mesajul tovarășului Kara ? se miră Bálint, în timp ce cu o mișcare a mîinii îi expedie pe agenți.

— Mă gîndeam să fac o plimbare pînă la Füred. Nu te tentează să mergem împreună ?

— Ce să facem la Füred ?

Bătrînul se juca cu cravata.

— Să-ncercăm să aflăm ce-o fi vrut să vadă Huber. Am reţinut care au fost parcelele pe unde s-a plimbat. Dar spui că e mai important acum Szalai Géza.

Bálint începu să rîdă.

— Sîntem nişte figuri, papa. Fiecare cu ideile lui fixe. Eu nu mai ştiu altceva decît Szücs Tibor şi Kürthy Bea, iar dumneata Huber şi iar Huber. Mîine dimineaţă, trecem pe acolo, e bine ?

Bătrînul ridică dintr-un umăr.

— Poate că nici nu va mai fi nevoie, dacă Huber va întocmi lista cu agenţii...

În acest timp, Liza era atentă la sunetele care veneau din vila Tábori. Pusese în funcţiune microfonul magnetofonului instalat şi, de emoţie, aproape că i se făcuse rău. Dumnezeule, tocmai acum să fie singură ! Din discuţia celor doi înţelese că viaţa lui Huber era ameninţată. Herzog avea de gînd să-l lichideze, asta era clar. Şi tocmai în asemenea clipe Salgó lipsea. Sigur că lipsea, din moment ce tocmai ea l-a convins să meargă la Füred.

— ...Treci pe acolo, iubitule, mie nu-mi place deloc faptul că Blanka s-a dus, chipurile, în vizită la medicul şef Hajdú, cînd, după informaţiile mele, Hajdú e plecat în străinătate.

— Cu Blanka ai vorbit ?

— Ce să mai vorbesc, cînd ea susţinea că, înainte de masă, a vorbit cu el la telefon... ?

De dincolo auzea cum discuţia dintre cei doi devenea din ce în ce mai ameninţătoare.

„Păstrează-ţi cumpătul, Walter. Nu sîntem singuri."

„Sîntem singuri, Huber. Foarte singuri."

„Şi vecinii ?"

„Puţin îmi pasă de ei. Scoală-te !... Ocoleşte masa şi vino aici. Opreşte-te ! Goleşte-ţi buzunarele ! Repede ! Pune-ţi haina pe masă !"

Trebuia să inventeze ceva, îşi spunea. N-avea voie să-şi piardă capul. S-a găsit în situaţii şi mai dificile. Poate că

Huber a şi notat numele agenţilor. Dacă lista cu numele acestora ajunge în mîna lui Herzog, primul lucru pe care-l va face, va fi s-o distrugă. Trebuie împiedicat s-o facă. Dar cum ? Ei, dacă Salgó era aci, născocea el ceva, asta-i sigur... De-ar avea o armă, s-ar strecura dincolo şi l-ar împuşca pe Herzog.

Privea discul care se învîrtea fără zgomot şi lumina verde care indica intensitatea sunetului înregistrat. Deodată îşi aduse aminte de Dombai. Dumnezeule, măcar de l-ar găsi pe Sándor în biroul lui. Formă numărul.

— Nu este în biroul lui, spuse secretara. Aşteptaţi puţin să-l caut.

Au urmat cîteva secunde, care păreau secole. Trăgînd cu urechea la discuţia din vilă, la un moment dat ajunse la concluzia că Herzog nu va mai trage cu arma. În sfîrşit, auzi vocea cunoscută a lui Sándor :

— Ce s-a întîmplat, Liza dragă ?

Vorbind în şoaptă, de teamă să nu fie auzită de dincolo, îi povesti lui Dombai cele întîmplate.

— Pun puţin mai tare sonorul, spuse, şi aşează receptorul lîngă magnetofon. Acum auzi, Sándor, ce se discută ?

— Aud totul foarte bine.

— Atunci spune-mi cum să procedez.

— Liza, aşteaptă-mă pînă ajung acolo.

...„De-ai şti cît de mult îl invidiez pentru acest titlu. Păcat că dumneata n-ai să mai poţi citi cartea..."

În aparat se auzi un zgomot ciudat, parcă cineva ar fi răsturnat nişte scaune.

— Liza, ce s-a întîmplat ?

— Nu ştiu. Poate s-au luat la bătaie.

„Nu-mi place să fiu atacat de cineva, auzirăvocea lui Herzog. Lasă prostiile, Huber..."

— Mi se pare că l-a plesnit peste gură pe Huber, spuse Dombai.

— Da, cred că da. Ei ? Ce să fac ?

— Fii calmă, Liza. Încă nu e nici un pericol. Să-i lăsăm pe ei să discute. Poate că auzim ceva interesant. Aparatul este conectat la magnetofon ?

— Da.

„Sînt absolut convins că eşti trădător. Uite, aici sînt probele."

„Am spus că voi explica totul."

„Uite, se gîndi Liza, că eu aveam dreptate, totuşi. Huber se căieşte. Dar dacă este adevărat ce spune Herzog, atunci cu toată pocăinţa lui, nu este altceva decît un mişel care-şi merită locul în iad. Oare într-adevăr şi-o fi omorît soţia ?"

„Şi cifrul l-ai dezlegat tot jucîndu-te ?"

„A trebuit să-l dezleg."

„Cît ţi-au promis pentru decodificare ?"

Se auzi zgomotul unor noi lovituri.

— Îl snopeşte pe amicul nostru, spuse Dombai. Ai vreo armă, Liza ?

— Nici vorbă.

— Atunci trebuie să născocim altceva. Ce se aude, e furtună pe la voi ?

— Acum a început. Liza se uită pe fereastră: Şi încă ce furtună. Cade o grindină cît oul...

„Du-te la radiator şi uită-te ce e în spatele lui."

„Ştiam că ai să inventezi ceva."

„Uită-te în spatele radiatorului."

— Alo, Liza.

— Aud.

— Huber ştia că este instalat microfonul?

— După cît se vede...

— Poţi să-i spui lui Ernő că a făcut o treabă de mîntuială.

— Ernő nu ştie. Eu l-am plasat în spatele caloriferului.

— Dragă Liza, chiar şi în cazul ăsta, tot nu se poate spune că e bine. Alo, ce s-a întîmplat ?

— Herzog a scos microfonul şi l-a deconectat.

— Dumnezeul lui, asta ne lipsea acum ! Aşteaptă Stai la aparat !

Deodată telexul începu să bată. Liza citea textul. dar nu înţelegea, de fapt, ce vrea Dombai. Aştepta.

Ploaia răpăia în geam, iar vîntul se năpustea, mai-mai să dezrădăcineze copacii.

— Fii atentă la mine, Liza. Puţin curaj. Crede-mă, vei reuşi ! Te duci dincolo şi simulezi că eşti agentul lui Huber. E clar ?

— Am înțeles.
— Herzog o să creadă.
— Și dacă totuși nu va crede ?
— Va crede. Huber va înțelege și te va susține. Între timp, pe linia cealaltă, am ordonat ca la Veszprém să fie alarmate toate forțele de care dispunem. Liza, te-ai hotărît, mergi dincolo ?
— Merg. N-am altă soluție.
— Ți-e frică ?
— Bineînțeles că mi-e teamă.
Îi era frică și totuși se duse. Planul lui Dombai reuși.

Kázmér bătu la ușa Lizei. Căra cu el un geamantan mare. Ploaia se mai liniștise, aerul se răcorise.
— Ce furtună a putut să fie ? ! spuse aruncînd o privire jalnică asupra grădinii distruse de grindină. Nu știți cumva unde a plecat domnul Huber ?
— Cred că la hotel.
— Nu v-a lăsat cheile ?
— Ba da. Dar ale tale unde sînt ?
Inginerul se așeză pe o banchetă.
— La mama.
Scoase o țigară și o aprinse. Liza scoase din sertarul dulapului de bucătărie cheile și i le dădu. Apoi continuă să taie foaia pentru tăiței.
— Tanti Liza, nu cumva așteptați musafiri ?
— Ai ghicit. În seara asta Huber mănîncă la noi. Maică-ta l-a lăsat în seama mea. Liza se opri în fața tînărului și-și șterse mîinile cu poala șorțului : Mi-a tras clapa maică-ta. Mi-a spus că merge la doctor. Iar cînd am căutat-o..., n-a fost la nici un doctor !
Kázmér se uita la ceas.
— A fost la biserică, spuse tînărul, prost dispus.
Liza făcu ochii mari :
— La biserică ? Kázmér nu te prosti. Sau vrei să mă prostești pe mine ?
— Îți spun că s-a dus la biserică ! repetă tînărul. A devenit foarte credincioasă și merge aproape zilnic să se roage.
— De cînd ?

— De cîteva săptămîni. Nu știu ce s-a întîmplat cu ea, dar s-a întîmplat.

— Ține-mă că leșin, bolborosi Liza și se așeză. A înnebunit la bătrînețe !

Tînărul aranja franjurii feței de masă, doar ca să nu se uite la Liza.

— Nu știu ce e cu ea. De cîtva timp e într-o continuă agitație. Uneori nu doarme nopți întregi. Se plimbă prin cameră, îi aud mereu pașii. Azi, în zori, a venit la mine. Mi-a spus că a avut un coșmar. Nu știu de ce am avut impresia că mințea.

— Nu, băiatul meu, îl contrazise Liza aranjîndu-și părul care-i căzuse pe ochi. Mama ta n-are obiceiul să mintă.

— Știu, spuse Kázmér. De astă dată, însă, cred că era vorba numai de un pretext ca să vină la mine și să stăm de vorbă. Pînă la urmă, știți ce a vrut ? Să mă convingă să plec.

Liza își ridică sprîncenele.

— Să pleci ? Unde ?

— Indiferent unde, numai să plec. Să nu rămîn aici. Dar eu încă nu vreau să plec.

— Rămîi, deci, împotriva voinței mamei tale ?

— Îmi pare rău, dar așa voi face. Am motive serioase ca să rămîn aici.

Liza îl privi cu interes pe băiat, întrebîndu-se care ar putea fi acel motiv, atît de serios, care-l determina să rămînă aici, spre mîhnirea maică-sii, la care știa cît de mult ținea Kázmér, în pofida comportamentului ei curios din ultimul timp.

— Prin ce își motivează maică-ta dorința ca tu să pleci ? întrebă.

— Prin visele ei, deși nu mi-a povestit ce a visat. Kázmér își scutură țigara în scrumieră : Tanti Liza, v-aș ruga ceva.

— Vorbește.

— După ce voi pleca, să aveți grijă de mama. Știu că vă iubește foarte mult și are încredere în dumneavoastră.

— Și eu o îndrăgesc. Fii liniștit. Voi avea grijă. Nu stai la cină ?

— I-am promis că ne vom întîlni. Se uită la ceas. În curînd va trebui să plec. Ați auzit că l-au arestat pe Jellinek ?

— Pe Jellinek ? întrebă Liza. Cine este acest Jellinek ?

— Fotoreporterul agenției vieneze Reuter. Mă mir că nu l-ai cunoscut.

— De unde să-l cunosc ? La mine n-a venit. De ce l-au arestat ?

— Se spune că, venind dinspre Viena, ar fi fotografiat niște cazărmi. Cel puțin așa spun cei de la hotel.

— Cînd l-au arestat ?

— Acum o oră, în timpul furtunii. Pe lac. Maiorul Bálint l-a arestat.

Îl văzu pe Salgó apropiindu-se pe cărarea din grădină. Părea îngîndurat și prost dispus. Kázmér îl salută. Bătrînul îi răspunse numai printr-un gest, o sărută pe frunte pe Liza, apoi se lăsă greoi într-unul din fotoliile de pe terasă. Oftă, mijindu-și ochii obosiți, își șterse fruntea transpirată cu batista și ceru ceva de băut.

Liza îi dădu vin cu sifon, apoi, îngenunchind lîngă el, îi desfăcu șireturile de la pantofi și-l descălță.

— Te doare tare ? îl întrebă ea cu afecțiune și îngrijorare.

— Puțin. Știi, dragul meu, că ai avut dreptate ? îi spuse tînărului.

— În ce privință ? întrebă Kázmér.

— Mennel a fost omorît exact așa cum i-ai spus tu prima dată lui Kara. A fost lichidat pe mal, apoi cadavrul a fost transportat cu barca și aruncat în apă. Din greșeală ai nimerit-o, așa-i ?

— Papa, iarăși vă distrați ?

— Dar ce, numai alții se pot distra ? Eu n-am voie să mă distrez ? Ei, e totuna. Și întorcîndu-se spre Liza : Știi că domnișoara Ilonka a petrecut noaptea cu Mennel ?

— Lasă glumele, spuse Liza. Cine ți-a spus ?

— Cel care a văzut-o la debarcader cînd s-a urcat în mașina lui Mennel, în seara zilei de nouăsprezece : Szalai Géza. Tînărul a mai văzut și altceva. A văzut un bărbat care stătea în fața restaurantului și striga după fată, în timp ce domnul Mennel, cu Ilonka lîngă el, în mașină, pleca.

— Frumoasă treabă, n-am ce spune ! răbufni Kázmér.

În fața casei opri o mașină. Se reîntorcea maiorul Bálint. Kázmér vru să-și ia rămas bun și să plece, dar maiorul îl reținu :

— Domnule inginer, dacă pleci, gîndește-te bine la următoarele. Unu : cu cine sau cu ce poți să dovedești că în noaptea de nouăsprezece ai fost la Budapesta ? Și doi : că pe drum a trebuit să-ți repari mașina și numai după ora zece ai ajuns înapoi la Balatonemőd.

Kázmér aruncă mucul de la țigară în grădină.

— Mă voi gîndi, spuse. Dar pînă una-alta și dumneata tovarășe maior poți să te gîndești cu ce poți dovedi că în noaptea de nouăsprezece n-am fost la Budapesta, că nu mi-am reparat mașina, și că nu m-am întors după ora zece la Emőd. Pot să plec ?

— Dacă nu te interesează probele mele, atunci da, spuse Bálint.

— Probe ? Kázmér se uită întrebător la maior.

— Da. Aseară, doi agenți de ai mei l-au așteptat în fața locuinței din Budapesta pe domnul profesor Tábori. Au intrat împreună. Destul de greu au putut pătrunde, deoarece ziarele și corespondența blocaseră aproape complet intrarea. Au găsit acolo ziarele și corespondența care a sosit începînd din optsprezece. Nu ți se pare curios că dumneata, în noaptea de nouăsprezece, n-ai luat ziarele și corespondența care se aflau pe covorul din antreu ?

— Nu sînt avocat, spuse Kázmér după ce se gîndi puțin, dar dacă aș fi, v-aș putea replica : acele ziare puteau fi aruncate și ieri dimineața. De oricine. Chiar și de agenți.

— Și avizul de la poștă ? întrebă Bálint scoțînd formularul. Ia-l, îți este adresat dumitale.

Kázmér luă avizul din mîna maiorului și citi. Avea data de optsprezece. „Se poate prelua — citi tînărul — pe nouăsprezece și în zilele următoare între orele opt și douăzeci, la poșta centrală."

— Ei ?

Kázmér privi avizul și vru să-l restituie maiorului.

— Păstrează-l, e al dumitale, spuse Bálint.

Tînărul puse încet avizul în buzunar.

— Pot pleca ? întrebă.

— Deocamdată da, spuse Bálint. Şi mai gîndeşte-te, îl sfătui.

Kázmér îşi luă geamantanul şi plecă fără să mai salute.

— E furios, spuse Salgó. Miklós, şi dumneata îl bănuieşti pe Kázmér ?

— Ca şi pe Szalai Géza. Amîndoi mint. Dar ce-o fi cu Huber ? Unde întîrzie, oare ?

Salgó se uită la ceas.

— Trebuie să vină, spuse el liniştitor. Şi întorcîndu-se spre Liza : A cîntat ?

— Puţin. Dar de aici ai să-nţelegi de ce zile întregi n-a făcut vocalize ! spuse femeia cu îndoială şi intră în cameră.

Bálint îşi încruntă fruntea :

— Despre ce vorbiţi ?

— Eh, spuse bătrînul, facem noi o anumită experienţă.

Între timp femeia reveni. Avea în mînă magnetofonul japonez de dimensiuni reduse. Îl aşeză cu atenţie pe masă şi-l puse în funcţiune.

„Şi cifrul l-ai dezlegat tot jucîndu-te ?"

— A cui e vocea ? întrebă în şoaptă Bálint.

— A lui Walter Herzog, spuse Liza.

„A trebuit să-l dezleg."

„Cît ţi-aţ promis pentru decodificare ?"

„Ţi-ai ieşit complet din minţi, Herzog !"

Se auzi un zgomot ; apoi vocea lui Herzog :

„Ăsta este doar un avans, bătrîne..."

„O să regreţi asta ! Da, Herzog, o să regreţi amarnic".

„Pocăinţa este o virtute sublimă". Din nou un pocnet :

„Ca să am ce regreta."

„Du-te la radiator şi uită-te ce e în spatele lui."

Salgó fluieră încet.

„Ştiam că ai să inventezi ceva."

„Uită-te în spatele radiatorului !"

Se auzeau nişte paşi şi tuşetul de departe.

Apoi se auziră un zgomot puternic, fluierături, voci.

— Acum scoate aparatul, spuse Liza.

„Eu în schimb da. Este mai selectiv şi mai fiabil decît..."

Emisia se întrerupse.

— Herzog a deconectat aparatul, spuse Liza.

Bálint se uita mirat la Salgó.

— Papa, dumneata ai plasat aparatul acolo ? întrebă.

— Jur că nu eu. Brațul meu nu încape în spatele caloriferului.

— Papa, nu umbla cu cioara vopsită. Privirea lui Bálint se întunecă. Știi că din asta va ieși un scandal monstru ?

— Jur pe dumnezeu că n-am fost eu. A fost Liza.

— Dumneata, tanti Liza ?

— Așa s-a întîmplat, începu Liza. Cînd am deretico prin casă, am găsit această vechitură. Salgó susținea că funcționează, eu ziceam că nu. Am făcut pariu.

— Și eu am cîștigat pariul, spuse bătrînul. Am avut noroc.

— De ce nu i-ai spus nimic lui Kara, sau mie ?

— Pe dumnezeul meu că am uitat. Am vrut să vă spun, dar de fiecare dată a intervenit altceva, și am uitat, crede-mă. Se întoarse spre Liza : Herzog a luat aparatul cu el ?

— Ei, iubitule, spuse Liza cu modestie, cum îți închipui ? I l-am luat. Scoase de sub șorț pistolul lui Herzog. Am luat și drăcia asta. Are cartuș pe țeavă. I-l predă lui Bálint, întrebîndu-l cu o voce nevinovată : Miklós, știi cum funcționează, sau vrei să-ți explic eu ?

— Dumneata, tanti Liza, văd că poți fi la fel de năzdrăvană ca și acest bătrîn pezevenghi. Unde este Huber ?

— În cramă. Herzog a vrut să-l omoare.

— Vino aici, iubita mea, să te mănînc, spuse Salgó vesel.

O îmbrățișă și o sărută. Apoi se întoarse spre Bálint :

— Vezi de ce nu arunc eu vechiturile ?

— Herzog a reușit să fugă ? întrebă Bálint.

— Miklós, cum îți închipui ? L-am închis și pe el.

— Cum ai putut să faci așa ceva, iubito ? se miră Salgó. Ochii îi rîdeau : Să închizi un ziarist străin. Fără nici un act, fără ordin...

Liza scoase mesajul telex din buzunar.

— Uite ordinul, spuse dîndu-i hîrtia lui Bálint. Este pentru Kara. Dar el nu era aici.

Bálint citea din ce în ce mai încruntat ordinul.

— Generalul-maior Hodosi ? Nu-l cunosc. Nu există nici un general maior cu acest nume la interne.

— Nu-l cunoşti pe Dombai Sándor ? întrebă Liza.

Bálint pufni în rîs.

— Înţeleg, spuse. Acum înţeleg. Povesteşte-mi cum s-a întîmplat.

Liza nu s-a lăsat prea mult rugată. Povesti totul, amănunţit.

— Pe Dombai trebuie să-l felicitaţi, nu pe mine. Eu am crezut că dumneata ştiai ce s-a întîmplat. Pentru arestarea lui Jellinek ordinul nu ţi l-a dat Dombai ?

— Ba da. Numai că mie nu mi-a mai spus altceva Dar pe Huber de ce l-ai închis ?

— La sfatul lui Dombai. Poate că Herzog îi va spune cîteva lucruri interesante lui Huber. Încă nu ştie că a ajuns în mîinile noastre. Aşteaptă să-l ajut să fugă.

10

Maiorul Bálint l-a arestat pe Walter Herzog, iar Huber a putut scăpa astfel din situaţia precară în care se afla. Cele întîmplate îl afectaseră profund, aşa că n-avea nici un chef să se aşeze la cină. I-a mulţumit Lizei cu vădită emoţie :

— Nici nu ştiu, dacă n-aţi fi intervenit, ce s-ar fi întîmplat cu mine. Privirea i se întunecă : În momentele acelea, viaţa mea nu prea mai valora cine ştie cît.

Salgó îşi masa piciorul bolnav.

— Nu trebuia să-ţi fie teamă, îi spuse lui Huber. Colonelul a avut grijă de toate. Supravegheam fiecare pas pe care-l făceai. Iar microfoanele le-am instalat tot în interesul securităţii dumitale.

Huber îşi aprinse un trabuc i

— Nu sînt convins. Dar, oricum, a fost binevenit. Din buzunar scoase un tabel pe care i-l dădu lui Salgó. Aveţi aici cele douăsprezece nume, douăsprezece adrese şi douăsprezece parole. Dacă oamenii dumneavoastră se vor prezenta cu aceste parole la agenţi, aceştia îşi vor dezvălui adevărata identitate. Numele subliniate cu roşu sînt ale conducătorilor grupurilor. Fiecare grup are în componenţă trei persoane.

— Mulţumesc, zise Salgó, citind cu un aer mohorît numele agenţilor.

„Oare cine sînt aceşti oameni, şi de ce au fost dispuşi să-şi trădeze patria ? Pentru bani ? Au fost siliţi ? Peste o oră, se gîndi el, Felméri îi va duce pe Herzog şi Jellinek, împreună cu tabelul agenţilor, la Budapesta. Kara cu oamenii lui îi vor putea aresta pe cei în cauză încă în cursul nopţii, urmînd ca a doua zi Huber să primească documentele şi să plece la Praga.

— Domnule Huber, aş vrea să vă întreb ceva.

— Poftiţi.

— Nu ştiţi cumva cine se ascunde sub numele de Silvia ?

— Silvia ? Da, ştiu domnule. Fiecare acţiune, de obicei, are un nume conspirativ. Acţiunii lui Mennel i-au dat numele de Silvia. Am uitat să vă spun acest amănunt.

— Aşaaa..., făcu dezamăgit Salgó. Şi eu care credeam că Silvia este o persoană reală.

— V-aş putea întreba şi eu ceva ? i se adresă cu oarecare strîngere de inimă Huber.

Bătrînul răspunse afirmativ.

— De cînd mă aflu aici, am auzit multe despre dumneavoastră. Se spune că sînteţi un excentric. Nu ştiu şi nici nu mă priveşte. Am auzit că sînteţi prieten bun cu domnul colonel, ceea ce, cred, corespunde adevărului.

— De ce credeţi acest lucru ? zîmbi Salgó, întrebîndu-se unde vrea să ajungă Huber cu această lungă introducere.

— Mi-a spus că, în lipsa lui, să ţin legătura cu dumneavoastră. Or, dumneavoastră sînteţi pensionar. Dacă, în pofida acestei situaţii, colonelul v-a împuternicit să-i ţineţi locul, atunci aceasta se poate explica numai prin prietenia ce vă leagă.

Vîntul se oprise complet, norii începeau să se risipească ; soarele, coborînd spre asfinţit, înroşea cerul.

— Ai dreptate, recunoscu Salgó, sîntem prieteni şi sper să rămînem şi în continuare. Dar nu pricep de ce vă neliniştește acest fapt.

Huber privi obosit spre tavan.

— Voi fi sincer, spuse încet. Aţi trecut în viaţă prin atîtea care v-au făcut probabil neîncrezător. Înţeleg acest lucru. Consider normal să nu mai aveţi încredere nici în mine, după ce aţi descoperit cine era Mennel. Pentru mine, însă, neîncrederea asta, ar putea avea consecinţe tragice. L-aţi putea influenţa eventual şi pe prietenul dumneavoastră, situaţie care ar putea însemna distrugerea mea fizică. Vă rog, domnule Salgó, nu uitaţi că pe Mennel eu l-am demascat. V-am predat lista agenţilor reţelei K-6. Ce ar trebui să mai fac, ca să aveţi încredere în mine ? Aş vrea să înţelegeţi că am rupt-o cu trecutul şi vreau să încep o viaţă nouă. Ar trebui să fiţi primul care să-mi înţeleagă starea sufletească, deoarece, după cîte ştiu, viaţa dumneavoastră are multe asemănări cu soarta mea. Oare este o legitate ca toţi cei veniţi cîndva de pe malul celălalt al fluviului şi care au fost acceptaţi, ca atare, să rămînă pînă la moarte atît de suspicioşi, încît, pe cei care vin după ei, să-i pună fără milă la zid ? La urma urmei, cu ce drept ar face-o ?

Cuvintele lui Huber l-au surprins în mod neplăcut pe Salgó, reînviindu-i brusc amintiri mai vechi. Îi reveniră în minte cuvintele lui Kara Ernő : „Bătrîne, nu uita că şi alţii, nu numai tu, ar putea descoperi adevărul. Tu ai venit de departe la noi. Te-am acceptat printre noi. Dar forţa noastră, puterea adevărului nostru este atît de mare, încît razele lui ajung mult dincolo de meleagurile de unde ai pornit tu." Îşi aminti apoi, cu un simţămînt apăsător de ruşine, cum a fugit în patruzeci şi şapte datorită neîncrederii pe care o manifestau unii faţă de el, că ani de zile după aceea n-a avut patrie, şi îşi aminti de Kara Ernő, care era să plătească cu viaţa neîncrederea unora faţă de el.

— Domnule, ai dreptate, îi spuse bătrînul lui Huber, care clipe în şir urmărise cu îngrijorare schimbarea expresiei de pe chipul lui răvăşit. Îţi promit că nu-l voi in-

fluența prin sentimentele mele pe colonelul Kara în hotărîrea pe care o va lua. Să-ți spun sincer, în afacerea aceasta complicată, pe mine un lucru mă deranjează : cînd dumneata ai controlat mașina lui Mennel, ai observat că noi am găsit aparatul de emisie-recepție...

„Era o constatare și nicidecum o întrebare", remarcă Huber spunîndu-și că și de astă dată bătrînul rămînea consecvent felului său de a fi și de a gîndi : întinzînd curse. Pe fața lui, în privirea lui somnoroasă nu se putea bănui vreun șiretlic. Salgó părea de o desăvîrșită candoare.

— Oare, continuă el, dacă n-am fi descoperit aparatul de emisie-recepție, ne-ai fi mai dezvăluit misiunea lui Mennel ?

Huber zîmbi sastisit :

— V-aș putea răspunde printr-un simplu da. Din păcate n-am cum dovedi că acest răspuns corespunde adevărului. Doar dacă mă credeți pe cuvînt. Indiferent, însă, dacă mă credeți sau nu, vă asigur că v-aș fi spus. Hotărîrea mea de a rupe cu Hanza și cu ceilalți n-a apărut în momentul în care m-am uitat la semnalele dispozitivului automat. Reluînd firul logic al celor petrecute, puteți deduce că nimic nu mă obliga să fac această demascare. Dacă, totuși, am făcut ceea ce am făcut este pentru că hotărîrea o luasem, oricum, mai înainte și cred că acțiunile mele ulterioare nu fac decît s-o confirme.

— Ai dreptate, domnule.

În stradă o mașină opri scrîșnind din frîne. Auziră apoi zgomote de uși trîntite. În cameră își făcu apariția locotenentul Felméri.

Salgó își luă rămas bun de la Huber.

— Odihnește-te, domnule Huber, îl sfătui prietenos. Cred că ai nevoie, ca și mine, de altfel...

Cu un aer mai destins, Huber plecă.

Felméri era marcat de oboseală, deși căuta să nu pară.

— Aud, nene Salgó, că s-au petrecut lucruri extraordinare.

— Da, spuse bătrînul. Evenimentele au luat-o din deal la vale și vin de-a rostogolul într-o viteză din ce în ce mai mare. Ești tare obosit ?

— Mai mult mi-e foame.

— Cu părere de rău, dar va trebui să pleci imediat la Budapesta. Iei cu tine lista cu numele agenților. Bineînțeles, îl duci și pe Herzog împreună cu celălalt.

— Au făcut mărturisiri ?

— Nu știu, Bálint se distrează cu ei.

O strigă apoi pe Liza, rugînd-o să le dea ceva de mîncare, pentru că el și locotenentul erau lihniți de foame.

Felméri a mîncat ca un lup, fără să scoată un cuvînt. De-abia după cină spuse că, înainte de a pleca, trebuia să discute cu Ilonka.

— Discută, încuviință bătrînul. Pînă atunci eu îl pregătesc pe Bálint. Apoi se interesă, într-o doară, dacă lui Felméri îi plăcea fata.

— Nu e vorba de așa ceva, zise locotenentul. Nu pentru asta vreau să vorbesc cu ea. Ilonka este îndrăgostită de Tábori Kázmér.

— Ți-a spus ea ?

— Da.

— Atunci ce mai vrei de la sufletul ei ?

Lui Felméri îi era cald și, dacă ar fi fost după el, și-ar fi scos cămașa. S-a ridicat, a aprins o țigară și s-a apropiat de fereastra deschisă. Aerul rece de afară îi mîngîia fața. Se simțea mai bine.

— Sînt într-o mare încurcătură, spuse încet. Ilonka mi-a cerut cuvîntul de onoare că nu voi destăinui nimănui nimic din ceea ce mi-a comunicat... Iar eu mi-am dat cuvîntul.

— Acum vrei să-i ceri înapoi cuvîntul dat ?

Locotenentul se întoarse și se apropie de masă.

— Vreau s-o conving să stea de vorbă du dumneavoastră, nene Salgó. Să vă spună tot ce mi-a spus și mie.

Salgó aprinse un trabuc.

— După părerea ta, datele furnizate de Ilonka ar face ca cercetările să înainteze ?

— Fără doar și poate.

— În acest caz n-ai voie să nu vorbești.

— Și cuvîntul meu de onoare ?

— Dar jurămîntul tău ? E de lepădat ? Jurămîntul l-ai depus nu unui om, ci poporului.

— Asta o știu și eu foarte bine, replică enervat locotenentul. Nenorocirea este că Ilonka are încredere în mine, iar dumneavoastră, nene Salgó, se pare că nu înțelegeți ce-nseamnă asta. Eu înțeleg însă. La cîteva ore după ce am făcut cunoștință, această fată mi-a spus că sînt un vînător de oameni.

— Iar a doua zi ți-a și încredințat secretul ei, sau mai știu eu ce. Ilonka are încredere, va să zică, în Felméri István, nu în ofițerul de securitate. Numai că tu, dragă băiete, nu poți să ieși din pielea ta. Tu ești locotenentul Felméri, ofițer de securitate, indiferent dacă dormi sau dacă stai de vorbă cu Ilonka. Ai înțeles ? Hai, du-te și discută cu ea. Înainte de a pleca, însă, spune-mi ce se aude cu Szalai ?

— Neagă. Habar n-are cine este Silvia și nu știe nimic despre mesajul codificat.

— Minte, netrebnicul. Acum este clar că minte. Știi ce înseamnă Silvia ? Este numele acțiunii. Misiunea lui Mennel era îndeplinirea acțiunii Silvia. Bătrînul se uită în paharul cu vin și se întrebă de ce o fi minținд Szalai cu atîtă siguranță. Își ridică sprîncenele : Dumneata ce părere ai ? îl întrebă pe locotenent, renunțînd din nou să-l tutuiască, ceea ce lui Felméri nu-i plăcu.

— Minte, spuse. Aceasta este și părerea mea. E o lepădătură. A avut relații nu numai cu domnișoara Beáta, ci și cu doamna Kürthy. După părerea mea, Szalai a fost atras în rețea de Mennel încă de anul trecut, în Italia.

— Asta pare a fi foarte probabil. Apoi ? îl îndemnă Salgó să continue, bucuros să constate că tînărul are o logică excepțională.

— Apoi, spuse Felméri, se puteau întîmpla multe. Puteau coresponda. Szalai își îndeplinea misiunea. Mennel putea trimite un curier la el, dar și el putea să-i trimită informații lui Mennel.

— Fiule, nu te-ai gîndit că Mennel voia să-l pună pe Szalai în legătură cu cineva ? Din lista pe care am primit-o de la Huber rezultă că erau cinci persoane care dispuneau de cîte o rețea. Poate că pe Szalai au vrut să-l încadreze într-una dintre grupe.

Liza intră în cameră :

— De ce nu stați pe terasă ? E un aer așa de plăcut...

— Eu n-aș avea nimic împotrivă să stăm pe terasă, spuse Salgó. Dumneata însă vrei să mergi la Ilonka.

— Da, înainte de a pleca, trebuie să vorbesc cu ea, spuse Felméri. Între timp, nene Salgó, te-aș ruga să-i telefonezi tovarășului Bálint. După părerea mea, cel mai bine ar fi dacă ar veni cu cei doi popîndăi și m-ar lua de aici.

Salgó a dat din cap aprobator. Felméri îi mulțumi Lizei pentru cină și porni spre Ilonka.

— E inteligent băiatul, spuse bătrînul, trăgînd telefonul mai aproape. Spune-mi, steaua mea, ai luat toate hîrtiile și însemnările de la Herzog ?

— Toate, cu excepția unui desen.

— Ce fel de desen ?

— Telefonează-i lui Bálint, discută cu el iar eu, între timp, pun banda și ascult din nou partea respectivă, spuse Liza retrăgîndu-se cu pași vioi în camera alăturată.

Salgó îi telefonă lui Bálint.

— Papa, tocmai voiam să trimit o mașină după dumneata să te aducă aici, spuse Bálint. Am cîteva lucruri interesante pentru dumneata.

— E în regulă, spuse bătrînul și puse receptorul la loc.

Liza reveni și puse aparatul pe masă. Dădu drumul magnetofonului. Bătrînul recunoscu imediat vocea lui Herzog :

„Dar această schiță a cărei clădiri este ?“

— Cunosc partea asta, spuse Salgó și opri aparatul. Și eu tot la partea asta m-am gîndit.

— Herzog a luat la el toate actele pe care le-a găsit pe masă, spuse Liza. Numai că eu nu i-am dat voie să plece cu ele. I-am luat servieta. Mai tîrziu i-am sustras din servietă schițele... care mi s-a părut că le-am văzut și la Mennel.

— La Mennel ?

— Nu-ți aduci aminte ? Atunci cînd m-ai trimis să-i controlez camera. Tu te-ai dus în garaj, să controlezi mașina, iar eu am controlat camera.

— Și sînt aceleași schițe ?

— Nu știu. Dar, oricum, le-am luat cu mine. La ce te gîndești ?

Salgó îi relată discuția avută cu Huber.

— Părea foarte sincer, spuse. Fiecare cuvînt al lui corespundea adevărului. Și totuși... Am o senzație ciudată cînd îl văd sau cînd vorbesc cu el.

— Cred că ești obosit, spuse Liza. Știi bine cît îi urăsc eu pe cei de teapa lui. În mod deosebit, n-aș putea spune că mi-e simpatic nici Huber. Dar cînd am ascultat discuția lui cu Herzog, mi-a devenit evident că Braun și oamenii lui urmăreau să-l lichideze și mi s-a făcut milă de el.

— Dacă n-ai fi intervenit, evident că l-ar fi lichidat, spuse Salgó. Cu toate acestea am senzația că știe mai multe decît noi despre uciderea lui Mennel. Poate că-l cunoaște și pe criminal. Ce a căutat în cimitirul din Füred ? Există o sută de răspunsuri posibile la această întrebare. Dar eu îl caut pe cel de-al o sută unulea. Am ascultat de două ori înregistrarea de pe bandă. Și acolo e ceva care mă neliniștește.

— Ei, asta-i. Mă tem, Salgó, că tu ai un fel de idee fixă, îi replică Liza ușor enervată.

— S-ar putea, admise Salgó, așa, de formă. Dar fii atentă, steluța mea. Huber știa că în încăpere este instalat un microfon. E adevărat că Herzog îl presa. Nu însă chiar atît de tare, încît Huber să fi uitat de microfon. Ba, mai mult, aș spune că-l avea permanent în minte și, cum știm, l-a și folosit ca pe un ultim atu. De aici rezultă că fiecare cuvînt pe care l-a pronunțat a fost dinainte studiat. Știi ce mă frămîntă ? Ce a spus el, la un moment dat, despre cel de-al treisprezecelea agent. În acele cuvinte am simțit improvizația...

Liza îl privea îngrijorată. Înainte, Salgó nu era așa de rigid, gîndurile lui nu deveneau obsesii, ca acum, și nu se lăsa dus de imaginație decît în măsura în care presupunerile puteau fi demonstrate logic. Mai zilele trecute discuta cu Blanka ce boală îngrozitoare este scleroza prematură.

— Spune-mi, steaua mea, obiectă femeia, dacă după opinia lui Braun și a celorlalți din grup, Huber n-ar fi fost considerat trădător, de ce au vrut să-l lichideze ?

— Nu știu. E o întrebare la care nu pot da încă un răspuns. Bătrînul, se vedea, era nervos. Ce pot să-ți spun e că toată afacerea asta încîlcită mie nu-mi place. Mennel a fost omorît, criminalul a dispărut. Înțelegi, a dispărut fără urmă. Dar absolut fără nici o urmă. Sigur e doar faptul că Mennel a fost omorît pe mal, lîngă cele trei sălcii. Dar nici acolo n-am găsit vreo urmă, nici măcar un nasture. Szalai Géza minte. Minte, știind că cel care ar putea depune mărturii împotriva lui nu mai este în viață...

Întrerupseră discuția : sosise mașina trimisă de maiorul Bálint.

După zece minute, bătrînul se afla într-unul din birourile Consiliului popular și se uita posomorît la Walter Herzog și Jellinek.

— Ei, domnule Herzog, spune-i frumos domnului general, cu ce misiune ați venit în Ungaria.

Întrebarea maiorului Bálint a fost tradusă în germană de căpitanul Váradi. Neamțul înalt și cu părul negru se uită bănuitor la Salgó. General ? Nu i se spusese că bătrînul ar fi general. Oare Rusztem Ádám nu știa acest lucru ? Dar nici domnul profesor Majores n-a pomenit nimic în acest sens. Își amintea de acest bătrîn morocănos, căruia au vrut să-i plătească un pahar de băutură la bar, iar cînd Jellinek a vrut să-l fotografieze, l-a prevenit că el constituie un obiectiv militar. În fond asta nu mai avea nici o importanță : pentru ei, oricum, totul era terminat.

— Domnule general, ni s-a dat ordin să-l omorîm pe doctorul Otto Huber.

— Numai ție ți s-a dat acest ordin, mie nu, interveni Jellinek. Mie mi s-a spus că tu ești șeful, iar eu să execut ordinele tale.

Váradi vru să traducă, dar Salgó îi făcu semn :

— Nu e nevoie. Înțeleg ce spune. Se întoarse spre Jellinek : În fața tribunalului va trebui să lămurești acest lucru, fiule. Să vorbești doar cînd vei fi întrebat. Înțelegi ? Își aprinse trabucul. Miklós, îi spuse apoi încet lui Bálint, voi pregătiți-vă. Pînă atunci eu voi sta de vorbă cu ăștia doi. Nu m-aș supăra dacă te-ai duce și tu la Budapesta. Ăștia sînt niște criminali profesioniști, în stare de orice. Felméri este un băiat isteț, dar n-are suficientă experiență.

Evident, tu ești șeful și procedezi așa cum crezi că e mai bine. Misiunea mea este doar să țin legătura cu Huber.

Cuvintele lui Salgó îi plăcură, evident, lui Bálint. În același timp, nu-i plăcea aerul ursuz și rezervat al bătrînului. Or, dacă Salgó Oszkár nu glumește, înseamnă că nu este sănătos ; asta chiar el, Bálint, le-o spunea, de obicei, prietenilor.

Grijuliu îl întrebă :

— Papa, nu vă simțiți bine ?

— Ba da. Mă simt bine.

Bálint împreună cu căpitanul Váradi părăsiră biroul, nu înainte însă de a chema un agent de pază. Satana nu doarme. Dacă cei doi indivizi sînt într-adevăr niște criminali așa de periculoși, puțină precauție nu strică.

— De ce ați vrut să-l omorîți pe Huber și în ce fel ? întrebă Salgó, lăsîndu-se comod în spate.

— Am primit ordinul de la Josef Schleissig. N-a spus altceva decît că Huber este un trădător. Braun dispune de dovezi în această direcție. Deodată Herzog tăcu, schimbă tonul : Domnule general.

— Nu sînt general. Continuă.

— Domnule, dacă vă spunem totul, la pronunțarea sentinței putem conta pe clemența tribunalului ?

— Nu sînt judecător, spuse Salgó, dar presupun că da. E o practică judiciară uzuală, din cîte știu.

Herzog își desfăcu nasturii de lîngă guler.

— Domnul meu, noi nu avem ce pierde. Domnul Huber este ofițer al Biroului Federal de Informații. L-am cunoscut cu cinci ani în urmă la școala de diversioniști. Mi-a fost profesor. Toți îl considerau genial.

— E adevărat ce ai spus despre soția lui ?

— E adevărat. Cel puțin faptul că am avut relații intime cu ea. Ceea ce i-am spus însă despre moartea lui Greti sînt numai presupuneri. Nu numai mie mi s-a părut suspectă moartea ei, ci și domnului Braun. De ani de zile Braun îl suspectează pe Huber. O știu de la Greti.

— Atunci trebuie să știi și de ce îl suspecta.

— Braun nu mi-a spus nimic în acest sens.

— Nici Greti ?

— Ea da. Mi-a spus ceva în sensul că rudele lui Huber trăiesc în Prusia Orientală, undeva lîngă Königsberg.

— Adică pe teritoriul Uniunii Sovietice.

— S-ar putea spune şi aşa. Herzog ceru o ţigară. Salgó îi făcu semn agentului să-i ofere una. Luă şi Jellinek una şi o aprinse. Amîndoi trăgeau cu nesaţ fumul în piept, ca şi cum n-ar mai fi fumat de demult. Lui Braun, continuă Herzog, i se părea suspectă şi participarea frecventă a fiului lui Huber la mişcările anarhiste-studenţeşti. Nu demult am aflat de la Josef Schleissig că băiatul ar fi fugit în Cuba. Evident, acest lucru nu trebuie luat prea în serios, în ultima vreme asemenea lucruri sînt la modă, ca şi barba şi părul lung.

Salgó luă însă în serios informaţiile lui Herzog. Înţelegea, în sfîrşit, de ce Huber ceruse biletul de avion pentru Havana.

— Cîţi ani are băiatul ?

— Cîţi ani are ? întrebă la rîndu-i Herzog, uitîndu-se la Jellinek.

— Nouăsprezece, dar s-ar putea să aibă numai optsprezece, răspunse fotoreporterul blond.

— Înainte de plecarea mea, îşi continuă depoziţia Herzog, am aflat de la Schleissig că Huber şi-a transformat întreaga avere în bani lichizi, pe care i-a depus în secret la o bancă din străinătate.

— Se pregătea, deci, pentru dezertare, puse Salgó punctul pe i.

— Da.

— Dacă e adevărat ce spui, cum se explică faptul că Braun l-a trimis totuşi aici ? întrebă bătrînul.

— Asta numai Braun poate s-o ştie, răspunse Herzog.

— E voie ? întrebă Jellinek, ridicînd mîna, asemenea unui elev, la şcoală, cînd vrea să răspundă la întrebarea profesorului.

Salgó făcu un gest de încuviinţare.

— Domnule, eu aş putea să vă spun că există ceva necurat la mijloc. Pe noi ne-au tras pe sfoară. Braun este cel mai viclean şi cel mai putred individ dintre toţi cu care am avut de-a face în viaţa mea. Dacă l-a trimis pe doctorul Huber aici, înseamnă că a avut un motiv. Braun

nu riscă, merge la sigur. Că tînărul Huber este în Cuba, că bătrînul Huber poate avea rude în nu știu ce țară și că și-a depus averea în safe-ul băncii din Zürich, toate acestea sînt posibile. Dar este imposibil ca Braun să-l fi trimis aici fără să se fi asigurat.

— Tîmpenie, Rudi, interveni Herzog. Vorbești tîmpenii. Este evident de ce l-a trimis aici. Ca să-l lichidăm în acest loc. Huber stătea în calea lui Braun. E mai comod să dispară în spatele cortinei de fier, decît acasă.

— Se poate. Dar mie nu-mi place deloc acest joc, replică Rudi Jellinek.

Nici lui Salgó nu-i plăcea. Dacă știau sau presupuneau că Huber vrea să dezerteze, nu este de înțeles, totuși, de ce l-au trimis aici.

— Cum ați vrut să-l lichidați ? întrebă Salgó.

— Totul era organizat excepțional. Știam că mașina lui Mennel se afla încă aici. Pe Huber l-aș fi luat în mașină. Am fi mers pînă la punctul de întîlnire — m-ar fi așteptat Rudi, undeva, pe un drum lateral. Înainte de a ajunge acolo, l-aș fi imobilizat pe Huber și aș fi pus în funcțiune dispozitivul pentru distrugerea mașinii. L-aș fi reglat astfel ca să am timp să ajung pînă la Rudi. Restul ar fi fost treaba instalației. Ar fi ars totul, n-ar fi rămas decît șasiul mașinii și scheletul lui Huber.

Bătrînului îi era scîrbă. Herzog prezenta cu vădită plăcere planul asasinării lui Huber, plan pe care Salgó n-avea nici o îndoială că cei doi l-ar fi aplicat fără urmă de ezitare.

— Din păcate, fata asta bătrînă mi-a torpilat planul. M-a dus. Iar eu, ca tîmpitul, am crezut în povestea ei cu zîne. Cred, însă, că oricare altul, în locul meu, ar fi pățit la fel. Totul corespundea, totul se încadra perfect în imaginea pe care mi-o făcusem din datele de care dispuneam. Iar fata bătrînă trebuie să recunosc că și-a jucat foarte bine rolul.

— Consideră că te-am plesnit, îi spuse bătrînul cu o furie greu stăpînită. Fata bătrînă e soția mea.

— Scuzați-mă, domnule.

— Dar Silvia cine e ? întrebă pe neașteptate Salgó.

— Nu știu, domnule, spuse Herzog.

Bătrînul se uită la Jellinek.

— Mie mi se pare că misiunea lui Mennel a avut această denumire, spuse blondul, Schleissig, dacă nu mă înşel, a spus ceva în acest sens.

— Cine l-a omorît pe Viktor Mennel ?

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul.

— Nu ştiu, spuse Herzog, dar după toate cele întîmplate, n-ar fi imposibil să fi fost mîna lui Braun.

În maşină, în drum spre casă, Salgó îl rugă pe Bálint să revină cît mai repede posibil de la Budapesta. Cînd vor pleca, el îl va anunţa imediat pe Kara. Cei doi arestaţi se aflau, cu mîinile în cătuşe, pe bancheta din spate, supravegheaţi de un agent.

— Mi-au parvenit, în sfîrşit, rezultatele finale ale analizei dactiloscopice, spuse Bálint. Se confirmă presupunerile noastre că Mennel a fost omorît de... acel individ german care a şters-o pe data de douăzeci, îl informă, evitînd să pronunţe numele ucigaşului, deoarece observase că Herzog trăgea cu urechea.

— Şi ce legătură are asta cu amprentele ? întrebă Salgó.

— Pe maşina lui Mennel, nu numai pe caroserie şi pe bord, ci şi pe scaune şi pe pereţii portbagajului am descoperit amprentele unei persoane necunoscute.

— Ar putea fi a vreunui mecanic.

— Dar cum a ajuns mecanicul şi în camera lui Mennel ? Aceleaşi amprente s-au găsit şi acolo.

— Interesant, într-adevăr, spuse Salgó. Au fost comparate cumva şi cu amprentele familiei Tábori ?

— Bineînţeles. Nu sînt ale lor. N-au fost găsite nici amprentele lui Szalai Géza. Sigur că nu el e criminalul.

— Atunci cine este ?

— Individul care a şters-o pe douăzeci. Pot să jur.

— Numai că trebuie dovedit, spuse bătrînul. Trimiteţi datele la Interpol. Poate că ipoteza aceasta se va confirma.

Erau aşteptaţi în faţa casei de Felméri. Locotenentul era voios ca un elev de liceu scăpat cu bine de un extemporal de care se cam temuse. Îi anunţă bucuros că vorbise cu Kara. Tovarăşul colonel a decis ca Bálint să-i ducă pe cei doi la Budapesta, iar el să rămînă ; poate că papa Salgó

va avea nevoie de o mînă de ajutor. A transmis prin telex numele agenților, dar Bálint să ia totuși cu el tabelul original.

La fel de bucuros era și Salgó de hotărîrea lui Kara. Îl îndrăgise pe tînărul ofițer și-i făcea plăcere să colaboreze cu el.

Felméri i-a predat maiorului plicurile sigilate, apoi și-au luat rămas bun.

— Cel tîrziu mîine seară sînt înapoi, spuse Bálint.

Se întunecase de-a binelea cînd cei doi mai stăteau încă pe terasa mare a casei. Adierea vîntului aducea frînturi de muzică din direcția hotelului. Trabucul îi lumina bătrînului din cînd în cînd fața. A apărut și Liza care, după un oftat adînc, îi întrebă :

— Încă nu vreți să vă duceți la culcare ?

— E prea devreme, spuse Salgó. Ce ai aranjat cu fata ?

Felméri ciuli urechile.

— Totul este O. K. Am reușit s-o conving.

— Și uită-te la el cum tace ! explodă Liza, văzînd că locotenentul se tot codea. Hai, băiete, dă-i drumul !

— E foarte greu să te descurci cu ea, mormăi Felméri. Frica asta nenorocită și ideile preconcepute. Pur și simplu nu pot s-o înțeleg !

— Ca introducere merge, îl aprobă malițios bătrînul, așteptînd nerăbdător să treacă la obiect.

Felméri rupse, în sfîrșit, tăcerea și relată ce auzise de la Ilonka.

— Așa mai zic și eu, spuse Salgó. Și nu e deloc puțin ceea ce am aflat. Bătrînul se înviorase. Trebuia să-și ordoneze gîndurile, eliberîndu-le de influența emoției și înlănțuindu-le logic. Stai puțin, spuse încet parcă vorbind cu sine. Deci Mennel i-a spus că în dimineața următoare trebuia să se întîlnească cu cineva.

— Da. N-a spus mai mult. N-a spus nici unde, nici cu cine. De unde se poate deduce că nu era o întîlnire cu Kázmér.

— Să existe oare vreo legătură între felicitarea trimisă lui Szalai cu ocazia zilei onomastice și întîlnirea lui Mennel din dimineața respectivă ? întrebă Salgó.

— Szalai minte, spuse hotărît tînărul. Dar mă prind că, în scurt timp, o să spună adevărul. Ce părere aveţi despre plimbarea aceea nocturnă de la Füred ?

— După părerea mea, este faptul cel mai senzaţional, interveni Liza. Mennel la Füred, Huber de asemenea. Chiar de două ori. Nu poate fi o pură întîmplare.

Vîntul îşi schimbase direcţia. Îi simţeau adierea uşoară dinspre lac. Nu se mai auzea muzica, era o linişte profundă. Salgó avea privirea aţintită spre vila familiei Tábori. Prin jaluzelele lăsate se strecura o lumină galbenă. Füred ! îşi repeta bătrînul. Care să fie legătura dintre Balatonfüred şi crimă ? Bineînţeles, dacă se presupune că ar fi existat anterior o legătură ilegală între Szalai Géza şi Mennel, atunci drumurile acestuia la Füred s-ar explica prin intenţia de a-l întîlni pe inginer. După ce n-a reuşit să-l întîlnească, i-a trimis scrisoarea. Dacă scrisoarea a fost trimisă de Mennel, se pune întrebarea : pe cine a pus s-o scrie ? A fost expediată de la Budapesta pe data de cincisprezece. În ziua respectivă a sosit Mennel la Royal. Din păcate, pe ştampilă nu se vede ora expedierii. Dar însuşi Mennel ar fi putut s-o expedieze. O dificultate nouă apărea datorită faptului că ei s-au întîlnit în seara zilei de nouăsprezece. Neamţul ştia că Szalai a rămas la Emőd. În acest caz, după miezul nopţii nu se putea întîlni, deci, la Füred cu el, ci cu altcineva.

— Nu-şi aduce aminte Ilonka unde s-a oprit maşina ? îl întrebă pe Felméri.

Tînărul îşi aprinse o ţigară.

— Îşi aminteşte numai că drumul era uşor în pantă şi ceva mai departe se zărea un semafor roşu. Avea senzaţia că se afla undeva în apropierea spitalului de cardiologie.

— Nu-şi aminteşte cît a lipsit Mennel ?

— Habar n-are.

— Şi nici tu n-ai calculat, îl mustră Salgó pe tînăr, tutuindu-l din nou. Asta puteai s-o faci.

— Cred că nici acum nu este prea tîrziu, spuse Felméri. Sigur este faptul că s-au oprit la Füred între miezul nopţii şi orele trei.

— Kázmér pînă cînd ziceai că a stat la Ilonka ? Pînă la orele cinci ?

— Ea așa afirmă. Apoi a plecat pe ușa din dos. După toate acestea, Kázmér poate să arunce în puț toate poveștile lui bune de adormit copiii. Este sigur că n-a fost la Budapesta.

— Sută la sută, întări Salgó. Draga mea Liza, dacă în clipa asta aș afirma că drăgușul de Kázmér este criminalul, tu m-ai crede ?

Liza stătea cu fața în vînt și cu ochii închiși, aspirînd cu nesaț mireasma răcoroasă a florilor.

— Știi, steaua mea, spuse ea încetișor, dacă mă gîndesc prin cîte am trecut, nici așa ceva nu m-ar mai mira.

— Kázmér nu este criminalul, spuse cu convingere locotenentul. Dacă, totuși, mă înșel, deoarece chiar și mie mi se poate întîmpla așa ceva...

— I-auzi, al naibii ? ! rîse Salgó. Nu m-aș fi gîndit, puștiule, că ai și umor.

— Nu mă laud întotdeauna, o ținu Felméri înainte, pe glumă. Era obosit, dar se simțea foarte bine. Deci, dacă mă înșel și s-ar dovedi că el este criminalul, mi-aș pune capul că mobilul crimei n-a fost gelozia.

Se auzea o mașină apropiindu-se. Lumina farurilor se zărea printre coroanele copacilor. Salgó era atent la zgomotul motorului.

— E Tábori, spuse. Credeam că de-abia mîine se va întoarce.

Într-adevăr, era Tábori. Au auzit cum s-a oprit mașina în fața vilei.

— Draga mea Liza, te superi dacă te-aș ruga să-i ceri lui Máté să-mi împrumute mașina ?

— Ai înnebunit ? Unde vrei să mergi ? se miră femeia.

— Pînă la Füred. Salgó se întoarse spre Felméri. Trebuie să vii cu mine. Ești tare obosit ?

— O să mă odihnesc mai tîrziu.

— Știi să conduci ?

— Știu.

Tábori era încîntat că Blanka îl așteptase cu cina pregătită. Era obosit și lihnit de foame, doar s-a spălat pe mîini și imediat s-a așezat la masă. Mîncă repede, pe nerăsuflate,

aproape că nici nu mesteca bucatele. Un singur lucru vru să știe : unde era Kázmér ?

— Cred că citește, spuse Blanka. Mănîncă mai încet că o să-ți doară stomacul.

— Mă doare și acum. De azi dimineață mă doare întruna. Vîrî în gură o bucată de șuncă lată cît o palmă și o înghiți pe nemestecate. M-am enervat foarte tare.

Bău puțin vin, își unse o bucată de pîine cu unt și în timp ce mînca vorbea :

— Purtarea lui Kázmér este pur și simplu de neînțeles Spune-mi, Blanka, de ce minte ? Azi m-am convins că pe nouăsprezece n-a fost la Budapesta.

Blanka îl mîngîie pe păr.

— Nu știu pe unde a umblat, spuse. Nici mie nu-mi spune. Mănîncă, nici n-ai gustat brînza, își îndemnă fratele, mirîndu-se, în același timp, că el nu se interesa cîtuși de puțin de musafirul lor ; parcă ar fi uitat complet de el. Părea atît de dezorientat. Dacă acum i-ar face portretul, ar folosi drept ton de bază un cenușiu, iar neliniștea i-ar evidenția-o printr-un portocaliu puternic. În ultimul timp fumează două pachete și nu folosește nici țigaretul, cu toate că a promis că va fuma numai așa. A fost atît de plăcut impresionat cînd, ea, întorcîndu-se de la Budapesta, i-o pus pe masă țigaretul frumos ambalat. Seara s-a lăudat cu el și față de familia Salgó și a ținut chiar o adevărată prelegere despre avantajele țigaretului pentru sănătatea fumătorului.

— De ce nu folosești țigaretul ? îl întrebă cu un blînd reproș.

Tábori se căută prin buzunare.

— Nu-l găsesc, răspunse.

— L-ai lăsat la Budapesta. Cu proxima ocazie ai să-ți uiți probabil și capul pe undeva.

— Nu, nu l-am lăsat la Budapesta, o contrazise profesorul oarecum încurcat. Știu sigur că nu l-am lăsat acolo, pentru că ieri, înainte de plecare, și Salgó m-a întrebat...

— Ce tot vrea să știe măscăriciul ăla ?

Vocea blîndă a Blankăi era deosebit de aspră de data aceasta.

— Chiar, cine să-mi fi luat ţigaretul ? se întrebă. Sesiză persistenţa expresiei înciudate pe chipul sorei sale : De ce eşti aşa de iritată ? Te-a supărat cu ceva ?

Blanka nu răspunse. Îşi trecu degetele prin păr, parcă încercînd să-şi aranjeze coafura. Tábori se întristă. Îi era milă de sora sa. Faţa ei frumoasă era răvăşită de semnele vîrstei, pe care lumina artificială din încăpere nu făcea decît să le accentueze. Ar fi vrut s-o întrebe : „Draga mea Blanka, eşti fericită ? Oare ai fost vreodată fericită" ? N-a întrebat însă nimic, ştiind dinainte răspunsul pe care i l-ar fi dat ea : „Da, Maté, sînt fericită. Totdeauna am fost fericită. Ştii care este secretul fericirii ? Foarte simplu : totdeauna omul trebuie să facă ceea ce îi place şi potrivit talentului cu care este înzestrat. Eu pot picta după pofta inimii. Ce mi-aş putea dori mai mult ?"

— Ai auzit ce s-a întîmplat ? întrebă Blanka.

— Nu ştiu la ce te gîndeşti, spuse Tábori privind faţa gînditoare a surorii lui.

— Au vrut să-l omoare pe musafirul nostru.

— Ce vorbeşti ? Pe Huber ?

— Pe el. Liza l-a salvat...

Îi povesti cele petrecute. Profesorul asculta năucit.

— Liza de unde ştia că viaţa lui Huber este în pericol ? întrebă.

— Uite că ştia. În secret, familia Salgó a instalat un microfon în camera de zi şi înregistra probabil orice şoaptă. Acum îţi dai seama de ce sînt iritată ?

— E revoltător ! N-aveau nici un drept să facă aşa ceva. Iar după toate acestea mai au şi neobrăzarea să-mi ceară să le împrumut maşina. Tábori păli, scoase repede din buzunar un sedativ şi, cu degetele tremurînde, îl vîrî în gură şi-l înghiţi cu o sorbitură de apă din pahar. Nu, aşa ceva e de nepermis, izbucni şi mai nervos, ridicîndu-se şi începînd să se plimbe prin încăpere. Şi de cînd ne interceptează ?

— Crezi că vor să spună ? L-am întrebat pe Salgó dar, ca de obicei, a ocolit răspunsul prin glume. Ştii ce a spus ? Că trebuie să-i fim recunoscători. Dacă n-ar fi instalat microfonul, Huber n-ar mai fi în viaţă. Ce puteam să-i mai spun ?

— Uite, chiar acum voi vorbi cu colonelul Kara. Voi cere satisfacție. Îl voi reclama la procuratură. Vocea lui Tábori clocotea de revoltă. Asta înseamnă desconsiderarea personalității noastre. Înseamnă încălcarea legii !

Blanka a așteptat pînă cînd fratele său s-a mai liniștit puțin și l-a înștiințat :

— Colonelul Kara este la Budapesta. A încheiat o tranzacție cu Huber.

— Huber unde e acum ?

— În camera lui. Este foarte afectat de pericolul din care a scăpat ca prin urechile acului. Blanka își frămîntă mîinile nervoasă și neliniștită. Trebuie să-ți spun că mie niciodată nu mi-au plăcut acești Salgó. Convingerea mea este că ne urmăreau. Sînt niște provocatori ordinari. Dar ce să fac dacă ție ți-au căzut cu tronc și nu mai puteai de dragul lor ? Deodată se simți slabă, vocea i se stingea tremurînd. Maté dragă, e foarte greu de trăit în felul acesta. Mi-e frică. Uneori mă simt fără nici o apărare, la cheremul oricui. După-masă am fost la Füred, povesti privind în gol, rătăcită. M-a dus Kázmér cu mașina, iar seara a venit să mă ia. Nici nu mai țin minte cînd am fost ultima oară la biserică. Am intrat și... te rog să mă crezi, Maté, nu mi-ar fi părut rău dacă muream acolo, pe loc. Mă simțeam tare singură. Dumnezeule, de s-ar termina odată.

Tábori se uita stupefiat la sora lui. S-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o cu brațele lui vînjoase.

— Prea le vezi pe toate în negru. Doar nu ești singură. Știi că întotdeauna poți conta pe mine.

Blanka plîngea.

— Spune-mi ce a reprezentat viața asta pentru mine ? Un șir de renunțări, suferințe, teamă...

— Te rog. Blanka...

Tábori n-a reușit să spună mai mult. Simțea chinul remușcărilor, asemenea unei dureri fizice. Poate că viața lor ar fi fost alta, dacă atunci de demult, ura nu l-ar fi îndemnat să redacteze acea scrisoare dură, pe un ton care nu admitea nici o replică și care a decis soarta sorei sale : „Îți cer și aștept să devii stăpînă pe sentimentele tale. În aceste vremuri există lucruri de mii de ori mai importante decît dragostea. Mă obligi să-ți spun categoric : ori el, ori eu.

Trebuie să alegi. De la prietenii mei am aflat cine este omul care a pus stăpînire pe tine și împărtășesc întru totul opinia lor. Tocmai de aceea îți comunic că nu vreau să-l cunosc, nu vreau să dau mîna cu el..." Undeva, departe, se auzi un claxon ; ecoul lui melodios se pierdu pe întinderile lacului. Nu se mai auzeau decît suspinele Blankăi.

— Nu mai plînge, spuse profesorul, încearcă să te stăpînești. Știu bine ce mult îți datorez. Trebuie să ai încredere în mine.

În acest timp se întreba cum ar proceda dacă ar fi în situația ei. Ar proceda la fel, doar mai rațional, cu mai mult tact, cuvintele prin care și-ar exprima gîndurile ar fi mai blînde. Dar nici acum n-ar da mîna cu ucigașii. Dealtfel și evenimentele i-au dat dreptate. Soarta Blankăi ar fi fost și mai crudă. Dar n-are rost să ne pierdem în meditații asupra evenimentelor trecute. Știm doar că ne-am născut, dar nu mai știm pe unde ne vor purta pașii, în cîte stații va trebui să ne oprim, pentru a ne odihni puțin, unde va trebui să facem transbordarea sau cînd ne vom schimba traseul. Sîntem purtători ai fericirii și nefericirii noastre. Și nu e sigur că rezultatul final depinde numai de noi. Zilnic se nasc milioane și milioane de copii. Oameni. Și, dintre aceștia, sute și sute de mii nu ajung să supraviețuiască pînă în momentul cînd să-și poată da seama cine sînt. Pier înainte de a fi avut posibilitatea să întrebe de ce s-au născut și de ce trebuie să moară așa de repede.

— Aș putea să te rog să-mi faci o cafea ? îi zise, deși de fapt n-avea poftă de cafea. O cunoștea însă pe soră-sa și știa că are în sînge dorința de a le fi de folos altora, că nu se poate elibera de gîndurile care o frămîntă decît servind sau ajutînd pe cineva. Sînt obosit, Blanka, și nu mă simt nici prea bine, îi mărturisi Tábori.

Csordás István, picherul comunal ce se ocupa de întreținerea drumurilor, i-a primit morocănos pe Salgó și pe Felméri. În momentul cînd au sunat ei la ușă, tocmai adormise. Odată cu el, s-a trezit și soția sa ; a întrebat ceva, apoi s-a întors pe partea cealaltă și a continuat să doarmă.

Csordás era un bărbat scund, slab, în jur de cincizeci de ani. N-a aprins lumina, se orienta perfect și în întuneric. În locuința familiei Csordás domnea o ordine exem-

plară. Fiecare lucru își avea locul lui, nimic nu trebuia căutat aiurea. Soția lui Csordás se obișnuise foarte greu cu această ordine exasperantă și nu arareori îi spunea : „Tu nu ești om, ești doar un magazioner". Dacă voia să-l scoată din sărite pe Csordás, „uita" să pună ceva la locul cuvenit Scandalul era gata.

Felméri s-a legitimat, dar Csordás n-a devenit mai vesel nici după ce a aflat cine erau vizitatorii. I-a rugat pe acești oaspeți de la miezul nopții să se șteargă bine pe picioare, deoarece pe linoleumul pus de curînd se vedea fiecare fir de praf. După aceea i-a condus la bucătărie. O curățenie de laborator și acolo. Mobila și vasele de cupru, bine lustruite, reflectau lumina de te dureau ochii.

— Luați loc, spuse cu o voce răgușită, dar să nu fumați, deoarece noi, mă rog frumos, nu fumăm. Fumatul e dăunător și sănătății și mobilei.

— E-n regulă, spuse Felméri punînd țigara înapoi în pachet. Pe ascuns îi aruncă o privire lui Salgó. Bătrînul zîmbi maliții, mișcîndu-și semnificativ ochii, cam în sensul : „Ce să-i faci, asta-i situația !" Nene Csordás, începu locotenentul, te daranjăm într-o problemă importantă privind securitatea statului. Îți cer, sau mai bine zis îți cerem ajutorul.

Omulețul netezi fața de masă cu o mișcare a mîinii firave.

— Mă rog frumos, despre ce este vorba ?

Se încruntă observînd pe fața de masă o tăietură abia perceptibilă, parcă făcută cu lama. Bineînțeles că Ella a fost, sigur că ea este vinovată, întotdeauna taie țiinea direct pe masă.

— Ai putea să ne spui dacă, în noaptea de nouăsprezece, cei de la întreținerea drumurilor sau cei de la canalizare au lucrat și pe ce stradă au lucrat ?

— Noaptea, mă rog frumos, noi nu lucrăm.

— Scuză-mă, m-am exprimat greșit, retractă Felméri. Vreau să spun : în caz că vreo lucrare făcută ziua rămîne neterminată, pe timpul nopții instalați un felinar roșu care s-o semnaleze ?

— Noi, mă rog frumos, totdeauna respectăm regulamentul. Eu, mă rog frumos, am grijă să se respecte cu strictețe. „Dracu s-o ia, fața asta de masă nici nu mai poate fi

lipită. Se va rupe în continuare". Regulamentul, mă rog frumos, trebuie să fie respectat de toată lumea.

— Nea Csordás, tocmai despre asta e vorba, spuse Felméri. Ai putea să-ţi reaminteşti unde erau instalate telefoanele roşii în noaptea de nouăsprezece ?

— Asta, mă rog frumos, ca să spun aşa, nu este o problemă de memorie. În vocea lui Csordás se simţea o anumită mîndrie. Pentru moment uitase şi de tragedia feţei de masă, cu toate că, instinctiv, o pipăia în continuare cu palmele, ca pe o rană dureroasă. Dacă mîine dimineaţă, mă rog frumos, îmi faceţi o vizită la birou, atunci o să vă spun, tovarăşi, cu exactitate, unde au fost puse telefoanele roşii în noaptea respectivă.

— Noi trebuie să aflăm încă în noaptea asta, dragă tovarăşe inginer, spuse cu o voce mieroasă Salgó. Acum, imediat. Dumneata eşti funcţionar de stat, dumneata eşti un om de încredere, tovarăşe Csordás, deci nu trebuie să-ţi explicăm ce înseamnă securitatea statului. Nu este o întîmplare că tocmai pe dumneata te-am căutat. Puteam merge eventual la preşedinte sau la secretarul Consiliului popular. Dar noi ştim foarte bine cui trebuie să ne adresăm în asemenea cazuri confidenţiale.

Omul firav parcă ar fi crescut în timp ce-l asculta. Păcat că Ella n-a auzit cuvintele acestui bărbat gras, zîmbitor, poate atunci l-ar respecta mai mult. Uitase definitiv şi de faţa de masă. Se ridică.

— Vă rog să aşteptaţi puţin, tovarăşi. Imediat mă îmbrac, mă rog frumos.

Peste o jumătate de oră, în biroul lui Csordás István, studiau însemnările din registrul de lucrări, consemnate pe data de nouăsprezece. Salgó dădea din cap, văzînd exactitatea cu care erau trecute în registru toate datele. I se păru normal cînd Csordás scoase din dulapul galben un caiet şi căută dosarul şaizeci şi nouă pe nouăsprezece.

— Iată, mă rog frumos, pe această schiţă găsim toate datele, spuse Csordás mîndru, îndreptîndu-se şi întinzînd degetul arătător, asemenea unui conducător de oşti.

„Napoleon a stat, probabil, tot aşa de mîndru în faţa comandanţilor săi, atunci cînd le aducea la cunoştinţă planul bătăliei care urma", îşi spuse Salgó amuzat.

— Aceste cercuri roșii, mă rog frumos, explica omulețul, reprezintă locurile de muncă prevăzute cu felinare. Se uită la Felméri și observă în mîna acestuia pachetul de țigări. Puteți să fumați, mă rog frumos. Acum, în mod excepțional, puteți să vă aprindeți țigara.

Așteptă pînă cînd locotenentul își aprinse țigara și de-abia după aceea continuă să explice figurile și însemnările de pe schiță :

— După cum vedeți, mă rog frumos, pe data de nouăsprezece oamenii au lucrat în cinci locuri de muncă. Data aceasta reprezintă ziua începerii lucrării, mă rog frumos, iar cealaltă termenul stabilit pentru terminarea lucrării.

— Minunat, spuse Felméri. De mult n-am mai văzut o asemenea perfectă organizare a muncii. S-ar părea că, în secret, tovarășul Csordás a absolvit Academia militară.

— N-am urmat Academia militară, mă rog frumos. Ca să zic așa, nici măcar n-am fost militar. Dar îmi place să gîndesc, mă rog frumos. Și îmi place ordinea.

Între timp Salgó studia harta. Căuta amplasamentul spitalului. În imediata apropiere a spitalului erau două puncte roșii...

— Dumneata, tovarășe inginer-șef...

— Din păcate, nu sînt inginer-șef, spuse Csordás făcînd pe modestul. Nu pentru că n-aș fi putut deveni, mă rog frumos, dar...

— N-are importanță, îl întrerupse Salgó, în ochii mei dumneata ești inginer-șef. Presupun, cunoști Füred-ul ca pe propriul buzunar.

— Asta ar mai lipsi, mă rog frumos, ce m-aș face dacă n-aș cunoaște localitatea ? Pe celălalt birou găsiți o scrumieră, i se adresă lui Felméri, după care se întoarse iarăși spre Salgó. Aici m-am născut, mă rog frumos, aici am mers la școală, iar începînd din patruzeci și cinci sînt în serviciul statului. Puțini oameni pot spune despre ei, mă rog frumos, așa ceva. Ca să spun așa, mă rog frumos, eu am crescut, m-am dezvoltat împreună cu comuna. Cunosc nu numai străzile, dar și oamenii.

— Atunci precis că ne poți spune, arătă Salgó cele două cercuri din apropierea spitalului, ce străzi marchează aceste semne.

— Bineînțeles, mă rog frumos. Semnul M este, deci, strada Mályva, iar celălalt, mă rog frumos, este strada Bálványos. Deci, așa cum arată semnul acela galben, în strada Mályva se schimbau conducte de apă, iar aici, pe strada Bálványos, s-a surpat drumul. Această lucrare, mă rog frumos, o vom termina peste trei zile.

— Deci felinarul se află acolo și în momentul de față, spuse Salgó.

— Bineînțeles, mă rog frumos.

— Dintre cele două străzi, care este în pantă ? întrebă Felméri.

— Ambele străzi sînt în pantă. Pe strada Mályva circulația se desfășoară în sens unic, mă rog frumos. Adică pentru cei care circulă cu mașinile este în coborîre ; iar strada Bálványos, mă rog frumos, dacă venim din dreapta, atunci urcă, dacă venim din stînga, atunci coboară. Aceasta este relativitatea, mă rog frumos.

Cu o mișcare lentă, Salgó își aprinse un trabuc. Nu-și lua privirea de pe schiță. Ghicindu-i gîndul, Felméri întrebă :

— Nea Csordás, pentru cineva care vine de pe Siófok cu mașina și trece pe strada Bálványos. drumul urcă sau coboară ?

— Urcă.

Locotenentul se uită la Salgó.

— Plecăm ? întrebă.

Bătrînul dădu din cap.

— Notează și numele celorlalte străzi, îi spuse lui Felméri.

Csordás dictă cu exactitate numele străzilor și numerele caselor în dreptul cărora, în noaptea de nouăsprezece, au stat felinare.

— Vă ducem acasă, spuse Salgó.

Csordás refuză. Odată ce este la birou, mai rezolvă una sau alta, mai deschide ferestrele pentru aerisire. „E îngrozitor fumul ăsta, mă rog frumos".

— Scuze, spuse Salgó, nemișcîndu-se din loc. Aș mai întreba ceva.

— Poftiți, mă rog frumos, spuse Csordás și legă frumos dosarul înnodîndu-l cu fundă, apoi cu mișcări rapide făcu o ordine exemplară și pe birou.

— Îl cunoști pe profesorul Tábori Máté ? Are o vilă la Balatonéműd.

— Cel cu vilă ? Cum să nu-l cunosc, mă rog frumos ? Bineînțeles, numai din vedere și din auzite. E un om de vază.

— O cunoști și pe sora lui ?

— Pe pictorița aia trăsnită ? Da, mă rog frumos. Dealtfel, cine n-o cunoaște ?

— O cunoști personal ?

— Nu, personal n-o cunosc, mă rog frumos. Dar am văzut-o de multe ori desenînd. Am văzut-o și pictînd. Cu ani în urmă, mă rog frumos, destul de des o vedeam pictînd pe faleză. Eu, mă rog frumos, nu prea mergeam la balul Anna, dar am auzit că, înainte de război, mă rog frumos, a cîștigat de mai multe ori concursul de frumusețe al balului.

— A fost o fată foarte frumoasă, spuse Salgó. Știi că după război a înfiat un orfan ?

— Știu, mă rog frumos. Pe copilul Mészáros.

Salgó se uită mirat la Csordás.

— Dumneata știi cine a fost tatăl băiatului ? întrebă și privirea lui se întîlni cu a lui Felméri.

— Asta nu știu, mă rog frumos.

— Parcă ai spus „copilul Mészáros".

— Ei, da, mă rog frumos. Eu așa am auzit : că în patruzeci, dacă-mi aduc bine aminte ce se bîrfea pe atunci, într-o noapte, a sunat cineva la poarta vilei Mészáros. Domnul avocat Mészáros, mă rog frumos, a ieșit, a întrebat cine e, dar nu era nimeni. A deschis poarta, s-a uitat pe stradă și atunci a observat lîngă poartă un coș împletit. În coș era un sugar. Așa se spunea, mă rog frumos, că avea trei sau patru luni. Mészáros a luat coșul și s-a prezentat cu el la postul de jandarmerie. Acolo, șeful postului, Bórivó Vince, a încheiat un proces verbal. Asta am auzit-o chiar de la el...

— Unde locuiește Bórivó Vince ? întrebă Felméri.

— A murit acum doi ani, mă rog frumos. A fost un jandarm reabilitat, a meritat. Mă rog frumos, de ce să nu fie reabilitat, dacă era om de treabă ? Un lucru este sigur, mă rog frumos, era un om muncitor. A lucrat la întreținerea drumurilor.

— Bórivó ce a făcut cu copilul ? întrebă Salgó.

— Se spune, mă rog frumos, că s-a înțeles cu domnul avocat Mészáros ca, a doua zi, domnul avocat împreună cu procesul verbal să-l ducă la Veszprém, la casa copilului. Atîta știu, mă rog frumos.

— Interesant, spuse Salgó. Dar de unde știi că Tábori Kázmér este acel copil găsit ? De la domnul avocat ?

— Nu, mă rog frumos. Domnul avocat știa că sugarul pe care l-a găsit dînsul a murit. Eu știu de la Bórivó. El l-a numit pe domnul inginer „copilul Mészáros". Iar acum doi ani spunea, mă rog frumos, că să crape el dacă Tábori Kázmér nu este unul și același cu „copilul Mészáros". Spunea că pe omoplatul stîng al sugarului era o aluniță în formă de prună. Acest semn distinctiv a fost menționat, mă rog frumos, și în procesul verbal. Iar pe omoplatul domnului inginer există o aluniță, mi-a spus el. În formă de prună, mă rog frumos.

„Într-adevăr, se gîndi Salgó, pe omoplatul stîng al lui Kázmér este o aluniță în formă de prună."

— Foarte interesant, spuse. Unde locuiește acest avocat ?

— Pe strada Petöfi. I-au luat vila, deoarece locuia singur în ea, mă rog frumos. Apoi domnul avocat a stat la o rudă la Budapesta. Se spune că lucra ca muncitor necalificat. Apoi, în cincizeci și opt sau cincizeci și nouă, s-a reîntors la Füred, mă rog frumos, iar fratele său, domnul canonic Mészáros, a aranjat să i se restituie vila. Bineînțeles că ulterior aproape au reconstruit-o, deoarece, cît au lipsit ei, aici au funcționat, mă rog frumos, birourile Întreprinderii de valorificare a vinului.

— Care este numele complet al domnului avocat ? întrebă Felméri.

— Mészáros Bálint.

— Și canonicul stă tot aici ?

— Stă la Veszprém. Îl găsiţi la episcopie. În curînd iese la pensie. Aşa am auzit.

Salgó se ridică greoi. Îi mulţumi lui Csordás pentru informaţii şi îşi luă rămas bun de la el.

Ilonka aştepta neliniştită în maşină.

— Mi-era teamă că aţi păţit ceva, nene Salgó, răsuflă uşurată. Nu e deloc plăcut să aştepţi singură, noaptea.

— N-ai tu norocul să te fure cineva, glumi Salgó bine dispus. Să vedem mai întîi cum arată strada Bálványos. Am să te dirijez. Urmărea drumul şi-i spunea locotenentului pe unde s-o ia. Idei ciudate îi treceau, între timp, prin minte. De ce susţinuse avocatul Mészáros că sugarul care a fost dus la Casa copilului s-a prăpădit ? De unde ştia ? Ce păcat că Bórivó Vince, jandarmul „de treabă", a murit. Mai încet, îi spuse tînărului. Cînd ajungem la casa aceea cu etaj, o iei la dreapta. Locotenentul reduse viteza şi o luă pe strada largă străjuită de castani. După cîteva secunde Salgó îi spuse să oprească. Strada urca uşor, iar în depărtare se zărea felinarul. Salgó se întoarse spre Ilonka şi îi spuse : Noi coborîm. Te vei aşeza pe locul meu. Gîndeşte-te că eşti în maşina lui Mennel şi încearcă să-ţi reaminteşti cum s-au petrecut lucrurile în noaptea respectivă. În ce direcţie a plecat Mennel ? A luat-o înainte sau înapoi ?

— A luat-o înainte, apoi, dacă-mi aduc bine aminte, pe undeva la stînga.

Salgó şi locotenentul coborîră din maşină, iar fata rămase acolo. Înaintau încet pe stradă.

— Dacă presupunerile noastre se adeveresc, spuse locotenentul, spre stînga e o stradă.

În curînd ajunseră acolo. Salgó se opri.

— Deci asta ar fi.

Pe ambele părţi ale străzii erau plantaţi platani ; coroanele copacilor parcă se îmbrăţişau. Avea senzaţia că se aflau pe drumul cel bun ; în noaptea respectivă pe această stradă s-a întîlnit Mennel cu cineva sau aici a vrut să vadă ceva.

— La ce vă gîndiţi ? întrebă tînărul rezemîndu-se de trunchiul gros al unui copac şi stînd astfel ca să poată vedea şi autoturismul.

— Mă gîndesc..., cam ce treabă putea să aibă aici Mennel ?

— Numai el ar putea răspunde la această întrebare, replică locotenentul. În cazul că a fost într-adevăr pe aici...

— Să considerăm că a fost. Dar de ce a venit aici ?

Salgó se lăsă greoi pe o piatră. Respira anevoie, obosit după scurta plimbare.

— Mă întrebaţi pe mine ?

— Aş putea să mă întreb şi pe mine.

Locotenentul aprinse o ţigară.

— Dacă răspund că a avut o întîlnire, atunci va trebui să răspund în continuare la o nouă serie de întrebări.

— Şi anume ?

— S-a înţeles dinainte asupra datei şi orei întîlnirii ? Cum de a nimerit locul imediat ? Sau mai fusese pe aici ? Poate a venit la cineva care putea fi găsit permanent ? S-a pregătit dinainte pentru această întîlnire sau s-a hotărît pe drum ? Sau a fost o pură întîmplare ? S-a oprit, poate, într-o doară, la capătul străzii Bálványos să facă o plimbare ca să-şi mai limpezească mintea ?

— Bune întrebări, spuse Salgó. Foarte bune. Dar eu nu cred în întîmplare. Mennel era un individ hotărît. Dacă a lăsat fata în maşină, înseamnă că avea un anumit motiv. Cum se numeşte această stradă ?

— Strada Bém, spuse tînărul.

— N-ar strica să vedem ce putem găsi pe aici. Dar e prea tîrziu pentru aşa ceva.

Se ridică încet şi făcu cale întoarsă.

— Aici ne-am oprit, spuse cu fermitate Ilonka, cînd reveniră în maşină. Sînt sigură. Îmi aduc aminte de casa aceea cu turn. Atunci cînd l-am văzut, mi-au venit în minte „Cele şapte turnuri" şi versurile lui József Attila...

— Care versuri ? întrebă Felméri.

— „Este închis în Cele şapte turnuri...", exact nu pot cita, dar cam aşa sună. Ţi-am mai spus ce rău mă simţeam. Dar nu mă înşel. Uitasem de această vilă spurcată cu turn.

— Şi asta e ceva. Nu e mult, dar nici puţin, spuse Salgó. Mîine dimineaţă vom cerceta amănunţit cine sînt locatarii de pe aici. Putem pleca, băiatule.

11

Pe Liza a găsit-o încă trează. Asculta radioul. Îl privi bosumflată.

— Credeam că nu mai vii acasă. De-abia mai stai în picioare. Mîine nu puteai rezolva ?

— Nu, steaua mea, spuse Salgó şi se întinse în fotoliu. Începu să-i povestească ce au făcut.

Liza opri aparatul de radio şi-l întrebă unde l-a lăsat pe Felméri.

— Hodoronc-tronc ! se supără bătrînul. Eu îţi povestesc lucruri importante, iar tu mă descoşi în legătură cu Felméri. A plecat să lase maşina de unde a luat-o. Vine imediat.

Liza îngenunche pe covor şi-i trase pantofii din picioarele umflate.

— Să-ţi pun comprese, sau vrei să le ţii în apă caldă ?

— Mai bine în apă caldă.

Femeia aduse ligheanul.

— Dacă e prea fierbinte, să-mi spui.

— Dumnezeiască ! exclamă cu plăcere bătrînul. Ei, steaua mea, n-ai nici o părere ?

— Nu ştiu ce să spun.

Intră Felméri. Cînd îl văzu pe bătrîn, îl pufni rîsul.

— Ei, da, ăsta mai zic şi eu lux. Se aşează la masă, uitîndu-se nedumerit la Liza : De ce nu vă culcaţi ? E foarte tîrziu.

— L-am aşteptat pe hodorogu-ăsta. Cum era să mă culc înainte de a-l vedea acasă ? Iar acum, dacă a venit, uite că iar mi-a fugit somnul...

Felméri se şterse la ochi, amintindu-şi de mama lui. Tot aşa face şi ea. Niciodată nu se culcă pînă cînd tatăl lui nu vine acasă. Stă cîte o dată pînă-n zori la masa din bucătărie şi-l aşteaptă.

— Eu zic să-l suni pe Kara, îi spuse Salgó. Raportează-i ce am făcut şi poate n-ar strica să-i ceri nişte date despre avocatul Mészáros. Şi despre fratele lui, canonicul.

— N-avem timp şi mîine dimineaţă ?

— Ba da, spuse Liza. Culcați-vă. Cînd se uită omul la voi, i se face rău văzînd în ce hal arătați.

— Bine, bine. Dar înainte de culcare vreau să mai ascult o dată înregistrarea, spuse bătrînul mîngîindu-și piciorul bolnav.

— Cu asta sînt și eu de acord, spuse locotenentul simțind deodată că nu-i mai era somn.

Liza aduse magnetofonul și-l puse în funcțiune. Ascultară din nou, cu atenția încordată, discuția dintre Herzog și Huber.

— Pot să pun o întrebare ?

Liza opri magnetofonul și se uită la locotenent.

— Dacă am înțeles bine, cînd s-a făcut prima înregistrare pe magnetofon, Mennel luase legătura cu Braun prin radio.

— Ai înțeles bine, spuse Salgó.

— În consecință, ultimul mesaj al lui Mennel a dispărut.

— După cît se pare, da, confirmă bătrînul. Iar eu îl caut la prietenul nostru. Ce bine ar fi de-am ști ce este pe acea ultimă bandă.

Liza puse în funcțiune magnetofonul. Ascultau glumele criminale ale lui Herzog și explicațiile disperate ale lui Huber. Locotenentul se cutremură. Se gîndi cum ar fi procedat el în locul lui Huber.

„Dar această schiță a cărei clădiri este ?"

„Vreau să-mi construiesc o vilă."

„Aici ?"

„În Bavaria."

„O vilă chiar atît de mare ?"

„Atît de mare. M-am gîndit că peste cîțiva ani am să deschid o pensiune."

„Dumneata ai proiectat-o ?"

„Doar m-am jucat."

Liza opri aparatul.

— Mi-am adus aminte, spuse, că Huber mi-a făcut o vizită.

— Ce voia ?

— Spunea că face ordine prin actele lui Mennel și are senzația că au dispărut cîteva însemnări. M-a întrebat dacă, atunci cînd l-au arestat pe Herzog, l-au percheziționo-

nat. Își aduce aminte că în momentul în care am intervenit eu, Herzog a înghesuit actele aflate pe masă într-o geantă de plastic, pe care eu i-am luat-o ulterior. Datorită surescitării n-a fost suficient de atent și nu știe dacă Herzog n-a ascuns vreun document în buzunar. I-am spus că nici eu nu știu. Geanta de plastic i-am înapoiat-o. Da, dar are senzația că nu i s-au restituit toate documentele. „Așteaptă puțin, i-am spus. Dacă nu mă-nșel, maiorul a găsit niște hîrtii la Herzog, dar, chiar dacă m-ar răstigni pe cruce, n-aș putea spune ce fel de acte au fost" Mi s-a părut că vorbele astea l-au indispus pe Huber. „Dar ce acte cauți în definitiv ?", l-am întrebat. Mi-a spus că nu găsește nicăieri exemplarele parafate ale contractului și nici proiectul contractului. Avea o mutră foarte acră.

Femeia aștepta ca bătrînul să spună ceva. Dar aștepta degeaba. Salgó stătea cu ochii închiși și tăcea. Liza porni din nou magnetofonul.

— Fantastic, spuse locotenentul, după ce ascultară întreaga bandă. Asta mai zic și eu că e o treabă frumoasă, tanti Liza. N-aș vrea să ajung în plasa lui Braun. Dar nici în pielea lui Huber.

Se uită întrebător la bătrîn. Roșu la față, Salgó își ștergea picioarele și gemea de durere. Între timp, Liza duse ligheanul în bucătărie și puse aparatul la loc. Se uita îngrijorată la bărbatul ei, neînțelegînd de ce nu scotea nici un cuvînt.

— Ceva însă nu mi-e clar, spuse locotenentul. Dacă Huber era suspectat de Braun, de ce l-au trimis totuși aici ?

— Cînd se va ivi prilejul o să-l întrebăm pe el, spuse Salgó, în timp ce-și punea papucii în picioare. Bineînțeles putea avea multe motive. Între care și cel divulgat de Herzog : că aici voiau să-l suprime.

— Știți ce l-aș întreba eu pe Huber ?

— Chiar dacă nu știu, o să-mi spui, nu ?

— Dacă știa de microfonul istalat în camera sa, de ce n-a spus nimic, sau de ce nu l-a stricat ?

Salgó dădu din cap nemulțumit.

— Asta nu e o întrebare bună, fiule. Dacă Huber este curat, dacă intențiile lui sînt cinstite, motivul ar fi că nu-l

deranja. Dacă, în schimb, și el participă la joc, înseamnă că n-a spus nimic pentru că vrea să ne deruteze. Eu presupun că Huber, cîteva zile, n-a știut de existența microfonului. Mai bine răspunde-mi : de ce a venit Húber aici cu schițele vilei pe care vrea s-o construiască în Bavaria ? Și de ce ar fi vrut să-și construiască o vilă acolo, din moment ce se pregătea să fugă ?

— Asta nu mai știu, spuse locotenentul. Poate că schița nu este a lui, ci a lui Mennel. O fi găsit-o printre acte.

— Dar atunci de ce nu i-a spus lui Herzog că nu este a lui ? De ce a recunoscut că-i aparține, de ce a dat o explicație care, dealtfel, era o minciună ? În schimb, dacă schița este a lui Mennel, putem presupune anumite legături. Să zicem că schița reprezintă acea vilă din Ungaria, unde respectivul ofițer a ascuns bijuteriile furate. Dacă acceptăm acest lucru, înseamnă că și Huber știa și din acest motiv nu i-a spus lui Herzog.

— În acest caz Huber nu este sincer.

— S-ar putea. Mîine vom avea răspunsul și la această întrebare, spuse Salgó. Dis-de-dimineață ne apucăm de treabă. Sună-i pe cei din Veszprém și spune-le ca la ora opt să fie aici cel mai bun specialist în dactiloscopie.

După ce, în numele lui Kara, Felméri a luat legătura cu grupul de criminaliști, s-a bărbierit, a făcut un duș, dar se simțea atît de obosit, că n-a putut adormi. Îi era și prea cald. Dădu pătura la o parte, dar nici asta nu-l ajută. „Ce naiba să fac ? se gîndi. Dacă nu dorm, mîine am să fiu rupt de oboseală". Cu grijă, fără să facă zgomot, se dădu jos din pat, își luă țigările și bricheta și ieși din cameră. Spre marea lui surpriză îl găsi pe terasă și pe Salgó. Stătea culcat pe un pat de campanie și trăgea din trabuc.

— Ce e, băiete, nu te simți bine ? îl întrebă.

Locotenentul se așeză într-un șezlong și-și umplu plămînii cu aer proaspăt.

— Mă înăbuș de căldură, spuse. Parcă aș fi băut. Spuneți-mi, vă rog, cum se face că uneori mă tutuiți, iar alteori îmi vorbiți cu dumneata ?

— Dracu ştie, spuse bătrînul. Aşa cum îmi vine pe buze. N-are importanţă. Cît o fi ceasul ?

— Două şi cincizeci de minute, spuse Felméri. Încă puţin şi trebuie să plecăm la treabă.

— Părinţii tăi cu ce se ocupă ?

— Tatăl meu a fost tipograf. Zeţar. A fost promovat. A terminat Academia de partid. Apoi a fost în multe locuri, unde era nevoie de oameni pe care să te bazezi. A studiat un an şi la Leipzig. Acum este director tehnic. Are cap bătrînul. Mama lucrează pe strada Váci, la Uzinele Medicor. Este economistă.

— Fraţi ai ?

— Am o soră. Anul acesta a dat bacalaureatul. N-a reuşit la facultate. Anul viitor încearcă din nou. Pînă atunci lucrează la tipografie. Vrea să devină ziaristă. E o prostie, dar ea şi-a băgat-o în cap şi nu-i chip să i-o mai scoţi. Scrie destul de bine. Dealtfel este o fiinţă de treabă. Sîntem prieteni buni. Aş putea întreba şi eu ceva ?

— Dă-i drumul.

Felméri se întoarse pe jumătate, încercînd să scruteze faţa bătrînului, dar nu văzu prea mult din pricina întunericului.

— Nene Salgó, cînd v-aţi hotărît să lucraţi în securitate ? Şi de ce ?

Capătul trabucului se încinse mai tare pentru o secundă, luminînd faţa bătrînului.

— De ce întrebi ? Nu că n-aş vrea să răspund...

Locotenentul i-a relatat discuţia avută cu Ilonka şi Kázmér. Nu-i ascunse că l-a durut, cînd i-au numit vînători de oameni.

— Oare de ce, întrebă gînditor, unii oameni, care dealtfel sînt foarte buni comunişti, ne desconsideră ? Nu de mult, un conferenţiar de la universitate, susţinea că membrii serviciilor secrete provin îndeobşte din familii de aventurieri. Pentru ei nu contează sub ce steag luptă. Acest serviciu, afirma el, le pretinde abilităţi care nici cu cea mai mare bunăvoinţă n-ar putea fi numite cinstite. Trebuie să te prefaci, să minţi, să induci în eroare şi, eventual, să loveşti fără milă.

— Tu ai ucis vreun om ?

— Nu. Şi sper că nici nu va fi nevoie.

— Nu te frămînta, spuse bătrînul. Pe asemenea oameni, oricum nu-i vei convinge. Dacă va veni timpul să dispară statul, atunci nu vor mai exista nici armată, nici poliţie şi securitate. Dar pînă atunci vor fi oameni care îşi vor asuma această sarcină, vor juca rolul care li s-a încredinţat, după cum vor exista şi oameni care-i vor desconsidera pentru acest lucru. Omul trebuie să-şi asume răpunderea pentru tot ce rezultă din acţiunile lui, din misiunea pe care o are.

Departe, o stea căzătoare descrise pe boltă un arc luminos, apoi dispăru fără urmă. Felméri tăcea. Da, toate acestea sînt adevărate, se gîndi el, dar numai prin ele nu se poate explica totuşi antipatia deosebită cu care sînt priviţi ei.

— Mă gîndesc, spuse, că poate alta ar fi situaţia noastră dacă în anii cincizeci n-ar fi avut loc şi nu s-ar fi întîmplat ce s-a întîmplat.

— Asta fără doar şi poate, încuviinţă Salgó. Dar de atunci au trecut totuşi cincisprezece ani. Kázmér, ca să revenim acum la cazul lui, ar trebui să ştie că, în acest răstimp de un deceniu şi jumătate, n-a mai avut loc nici o încălcare a legalităţii — exceptînd-o poate doar pe aceea săvîrşită de mine, cînd am percheziţionat camera lui Szalai, adăugă el mai în glumă, mai în serios. Da, uneori eu am încălcat legalitatea, trebuie să recunosc. Am introdus şi un microfon în camera de zi al lui Máté. Ce să fac? Aşa sînt eu. Am învăţat meseria mai demult. Dar în ce mă priveşte, trebuie să-ţi spun că întotdeauna îmi clarific aspectele şi implicaţiile morale ale faptelor mele. Oare de ce am făcut-o ? Ca să profit, să am un avantaj de pe urma ei ? Nici măcar duşmanii mei nu afirmă aşa ceva. Am acţionat aşa deoarece apăr legile noastre ; deoarece vreau să-l prind pe ucigaşul lui Mennel. Ah, n-am răspuns însă la întrebarea ta. De ce am intrat în securitate ? Am avut nişte pile, m-au considerat om de încredere. Veneam din linia cealaltă. După ani şi ani de zile, am devenit vînător de oameni. Da, băiatul meu, atunci cînd am deschis frontul împotriva comuniştilor, într-adevăr am devenit vînător de oameni. Desigur, nu dintr-o dată am înţeles acest

adevăr. Dar l-am înțeles. Și astfel am ajuns în linia cealaltă a frontului.

— Ca și Huber.

— Asta încă nu știu. Eu mă aflu aici de douăzeci și cinci de ani. El de-abia acum spune că vrea să vină de partea asta. Apropo, bine că mi-am adus aminte : mîine, înainte de masă, mergem la oficiul cadastral din Füred. Vom compara schița găsită la Huber cu planurile vilelor care s-au construit înainte de război în perimetrul străzii Bálványos.

— Va fi o muncă uriașă.

— Da. Dar, fiule, nimic nu ți se dă de pomană. Înțelegi, vînătorule de oameni ?

— Înțeleg, spuse tînărul.

— Nenorocirea este că am obosit, spuse necăjit Salgó. Și „computerul" meu nu mai funcționează prea strălucit. Nici acum nu înțeleg anumite lucruri.

— Între timp, însă, multe lucruri s-au clarificat, spuse Felméri. Iar planul ar putea explica multe. Ați vorbit cu Szücs Tibor ?

— Am vorbit. Are umor, maimuțoiul. Credeam că nici nu va voi să audă de afacerea asta. Dar uite că Szücs Tibor nu e numai un om amărît și lovit, este și deștept.

— Pînă la urmă a fost de acord ? întrebă locotenentul.

— Bineînțeles. Păcat de acest om.

— Și ce fac ei toată ziua ?

— Dacă ai avea puțină fantezie, fiule, cred că ți-ai fi dat seama, și n-ai mai întreba, spuse Salgó.

— De dimineață pînă seara ? se minună locotenentul. Dar fata aceea drăguță este de fier ?

— Nu știu. Dar, după cîte înțeleg Szücs Tibor este deocamdată în formă. Dealtfel mai merg și la strand.

— Ar fi trebuit să aranjăm o întîlnire între ei și Szalai. Puteau ieși niște scene colosale.

Salgó își deschise ochii.

— Păcat că ideea asta nu ne-a venit în minte mai din timp. Szalai este un individ șiret. Nu ne-a spus totul. Ascunde ceva foarte important. Numai el știe care este

motivul. Trebuie să-l determinăm să vorbească. Bătrînul scoase un căscat răsunător. Hai să dormim, se hotărî în sfîrşit. Du-te înăuntru că răceşti.

Tînărul se ridică.

— Somn uşor, nene Salgó.

12

A doua zi, înainte de masă, în vila lui Tábori au apărut Szücs Tibor şi Bea. Le-a deschis însuşi profesorul şi i-a condus în camera de zi.

— Îl căutăm pe domnul Huber, spuse bărbatul.

— Imediat îl anunţ, spuse Tábori arătînd spre nişte scaune. Luaţi loc !

Între timp a intrat şi Blanka. Szücs s-a prezentat, apoi a prezentat-o şi pe Bea şi s-au aşezat.

Blanka o studie îndelung pe frumoasa fată.

— Dumneata, domnişoară, îmi pari foarte cunoscută. Ai mai fost pe la noi, nu-i aşa ?

— Cu cîteva zile în urmă, spuse fata. L-am căutat pe domnul Mennel.

— Înseamnă că memoria nu mă înşeală. Ştiţi ce a păţit, nenorocitul ?

— Ştim, spuse Szücs şi trase mai aproape de el geanta de voiaj.

— În ziua cînd s-a întîmplat tragedia, am servit împreună micul dejun. Dacă l-aţi fi văzut ce bine dispus era...

— Nu se gîndea că în scurt timp va muri, spuse Szücs.

Intră Huber urmat de Tábori. Profesorul făcu prezentările, apoi plecă împreună cu Blanka. Huber se uită cu suspiciune la cei doi tineri.

— Cu ce vă pot fi de folos ?

— Scuzaţi-ne că vă deranjăm, spuse Szücs. Sîntem într-o situaţie de forţă majoră. Scoase un plic din buzu-

nar. În urmă cu cîteva zile am primit de la Viktor Mennel această scrisoare. Este o adresă oficială expediată de firma Hanza, cu semnătura domnului Mennel. Uitați-vă, vă rog. Huber luă scrisoarea, se uită la ștampilă și la semnătură.

— Da, spuse dînd din cap, e semnătura lui Viktor Mennel. Începu să citească scrisoarea. Pe măsură ce parcurgea rîndurile, fața i se întuneca. Despre afacerea menționată în scrisoare nu știu nimic, spuse, uitîndu-se la Szücs. Dacă nu mă înșel, dumneata ești artist decorator sau așa ceva și ai o comandă de la firma noastră.

— Exact, domnule, spuse Szücs. Domnul Mennel mi-a încredințat confecționarea unei colecții de nasturi, realizată artistic, pentru firma pe care o reprezenta.

— Colecție de nasturi ? se miră Huber.

— Nu e nimic surprinzător, domnule. Nasturii moderni sînt foarte căutați pe piață, în special cei de serie mică sau unicatele.

— Și ai pregătit mostrele ?

— Bineînțeles. O colecție întreagă. Szücs scoase din geantă nasturii cusuți pe un carton. Poftiți. Fiecare bucată este unicat, tocmai de aceea este valoroasă. Aici este împuternicirea din partea firmei „Artex" pentru a preda direct reprezentantului firmei Hanza mostrele solicitate.

Huber privea cu interes nasturii.

— Interesanți, spuse. Habar n-am avut că firma noastră se ocupă și cu nasturii la modă. Sînt realizați cu gust. Îmi plac. Sînt frumoși. Deși trebuie să recunosc că eu nu am competența să decid în această direcție. Dar, de fapt, ce solicitați ?

— Am vrea, conform înțelegerii avute, să preluați colecția de nasturi și s-o achitați.

— Cu plăcere. Dar eu nu pot decît să virez cei cinci sute de dolari în contul „Artexului", așa cum prevede înțelegerea.

— E în regulă, domnule. Comunicați „Artexului" că ați preluat de la Szücs Tibor mostrele și rugați să mi se plătească suma virată.

— Da, cred că așa este corect. Imediat vă dau o chitanță oficială că am preluat mostrele.

— Şi cinci mii de dolari, spuse Szücs. Bani gheaţă sau în cecuri.

Huber se uită mirat la tînărul care-i suporta foarte calm privirea.

— Cinci mii de dolari ? În afară de cei cinci sute ?

— Întocmai, domnule.

— Pentru nasturii aceştia ? Glumeşti, tinere.

— Sînt mostre, domnule Huber, spuse cu subînţeles Szücs. Pentru firma Hanza acestea valorează şi o sută de mii de dolari.

— Ei, dar ce-ţi închipui ? protestă Huber. Sînt din aur ? Din platină ? Dacă nu mă-nşel, o parte sînt confecţionaţi din lemn obişnuit de carpen, iar restul din ceramică şi sticlă colorată. Cinci mii de dolari ? Unde te trezeşti dumneata, tinere ?

— În Ungaria, răspunde la întrebare Bea, care pînă în acel moment asistase liniştită la discuţia lor. Dar sper că nu pentru prea mult timp.

— Dumneata, domnule Huber, întrebă dintr-o dată bănuitor Szücs Tibor, dumneata într-adevăr nu ştii despre ce este vorba ?

Huber se înfurie :

— Eu ştiu doar atît că mă luaţi drept cretin. Nu sînt turist american şi n-o să-mi vindeţi nici Balatonul, nici abaţia din Tihany şi nici nasturii ăştia. În orice caz, nu pentru cinci mii de dolari.

— Scuzaţi-mă, spuse Szücs şi luă de pe masă cartonul cu iniţiala A-l. Cu un briceag desfăcu unul dintre nasturi, apoi cu vîrful lamei scoase ornamentaţia din sticlă din locaşul respectiv. Din geanta de voiaj scoase apoi un aparat asemănător unui microscop. Cu un ac magnetic extrase din scobitura nasturelui ceva, ca un bob negru, care de-abia se vedea, pe care-l aşeză într-unul din orificiile aparatului optic. Privi prin lentila ocularului şi învirti nişte rozete. Poftiţi, domnule Huber. Dacă imaginea nu vi se pare suficient de clară, o puteţi regla învîrtind rozeta de sus.

Huber privi cu interes în aparat. Imaginea era perfectă.

— Dacă nu mă înşel, aceasta reprezintă o rampă de lansare a rachetelor, spuse uitîndu-se stupefiat la Szücs.

— Exact, domnule. Acum înţelegeţi despre ce este vorba ?

— Cred că înţeleg, spuse Huber. Se uita nehotărît cînd la tînăr, cînd la foaia de carton. În fiecare nasture este un microfilm ?

— Numai în cele cusute pe cartoanele cu simbolurile A-1 şi A-2, spuse Szücs. Radiolocatoare, rampe de lansare a rachetelor, aerodroame. Adică tot ce a cerut Mennel. Vi se mai pare suma prea mare pentru munca mea ?

— Nu, domnule. Nu mi se pare mare, spuse Huber pe gînduri. Reciti scrisoarea lui Mennel, încredinţat că nu era vorba de un fals.

— Ceva vi se pare că nu e în regulă, domnule ?

— Nu, nu e nici o problemă. Doar, că n-am atîţia bani la mine. Iar carnetul de cecuri este la colegul meu. Cînd ar trebui să plătesc ?

— Imediat, spuse Szücs. Nu pot risca. Unde este prietenul dumitale ?

Huber deveni precaut.

— Permite-mi să nu-ţi răspund la această întrebare. Se uită pe fereastră. Dacă am noroc, îl găsesc acasă. Scuzaţi-mă. Se duse la telefon, formă un număr şi aşteptă puţin. Alo, aici Otto Huber, spuse în germană. Credeam că mai dormi... Da, mă simt bine... Nu, am dormit destul de bine. Trebuie să achit urgent o sumă mai mare. Te rog să-mi aduci carnetul de cecuri... Cum nu înţelegi ? Carnetul de cecuri... Aşa este. Mulţumesc. Te aştept. La revedere. Puse receptorul în furcă şi, cu paşi molcomi, reveni la masă. Dumneata, presupun, vorbeşti germana ! Szücs înclină din cap. Atunci nu e nevoie să-ţi traduc. Prudenţa nu strică niciodată. Împrejurimile sînt înţesate de poliţişti.

Scoase din sertar o cutie cu trabucuri, îi oferi lui Szücs Tibor, îşi aprinse şi el unul.

— Apropo de poliţişti, spuse Szücs, cu trei zile în urmă era cît pe-aci să cădem şi noi în plasă. Nu strică să ştii că vecinul dumitale, Salgó Oszkár, este omul poliţiei.

— Ştiu, spuse Huber.

— A început să ne suspecteze, interveni fata. Greşeala eu am săvîrşit-o din păcate, dar Tibor a reuşit să se descurce de minune. Pînă la urmă am reuşit să spulbe-

răm suspiciunea lui Salgó. Problema rămasă deschisă, în continuare, era cum să predăm fotografiile. Era de presupus că şi pe dumneavoastră vă supraveghează, aşa că trebuia să fim precauţi. Ne filau, şi nu puteam să ne mişcăm în voie.

— Acum sînteţi siguri că nu vă mai filează ? Întreb pentru că din moment ce aţi hotărît să mă vizitaţi...

— Am făcut-o chiar din însărcinarea lui Salgó, spuse Szücs. Da, el, bătrînul clovn în persoană m-a racolat. Nu vă speriaţi, nu sînt provocator. Oferta lui Salgó a venit însă tocmai la timp. Am acceptat, bineînţeles, misiunea de a vă căuta ca agent al lui Mennel. Lui, nici în vis nu-i trece prin minte că, de fapt, sînt colaboratorul dumneavoastră şi vă predau fotografiile chiar cu ajutorul lui.

— Lui Salgó ce ai să-i spui ?

— Că am îndeplinit misiunea, dar că dumneavoastră m-aţi dat afară, pur şi simplu. Important este ca şi dumneavoastră să-i comunicaţi acelaşi lucru. Pentru a fi la unison.

— Te-ai gîndit la toate, spuse Huber.

Bea zîmbi sigură de sine : .

— Poliţiştii noştri se cred foarte deştepţi. Nici măcar nu le trece prin cap că şi alţii ar avea minte. Întreaga afacere cu nasturii am pus-o la cale anul trecut, în Italia, împreună cu Viktor.

— De cînd sînteţi în legătură cu noi ?

— De trei ani. Cu Viktor am luat legătură în Austria. După ce m-am întors, l-am atras şi pe logodnicul meu, iar vara trecută şi pe Tibor. El s-ar fi întîlnit acum personal cu Viktor. N-a reuşit. Anul trecut, la Livorno, Viktor m-a despărţit de logodnicul meu. Nu cunosc ce misiune i s-a încredinţat, ştiu doar că a trebuit să ia legătura cu altcineva. Nenorocirea stă în faptul că logodnicul meu este de o gelozie feroce.

„Guralivă fată ! se gîndea Huber ascultînd-o cum trăncănea. Vorbeşte atît de deschis, convinsă fiind probabil că sînt şeful lui Viktor Mennel. Dar, se întrebă după aceea, oare de ce Viktor a ascuns aceste relaţii faţă de Braun ? Cunoştea toate relaţiile lui Mennel ; de acest fir, însă, nu-şi aducea aminte în ruptul capului. Interesant.

Oricum am privi însă lucrurile, metoda asta cu colecţia de nasturi este de apreciat ca deosebit de ingenioasă."

— Într-adevăr, domnişoară, este o idee originală, spuse după ce Bea îşi încheie sporovăiala. Am însă senzaţia că dumneata şi prietenul dumitale îl cam subapreciaţi pe Salgó. Eu recunosc bărbăteşte că mi-e teamă de el. Asemenea oameni, care fac întotdeauna pe proştii, sînt foarte periculoşi. După opinia mea, Salgó ştie încă de acum cîteva zile cine l-a omorît pe Viktor Mennel.

— Dacă ştia, l-ar fi arestat de mult pe criminal, spuse Bea. Dragă domnule Huber, la noi şi poliţiştii au normă.

— S-ar putea. Totuşi, cred că ar fi greşit să-l confundăm pe Salgó cu un oarecare muncitor industrial. După cîte ştiu, pe logodnicul dumitale l-au arestat.

— Se descurcă Géza.

În acel moment, pe uşa terasei îşi făcu apariţia Salgó Oszkár însoţit de Felméri.

Bătrînul îşi împinse pălăria de pai pe creştetul capului. Era îmbrăcat cu o bluză de un alb imaculat şi cu pantaloni la dungă, proaspăt spălaţi. Pe faţa lui se vedea că-n noaptea care trecuse n-a dormit prea mult. Szücs înjură în sinea lui, întrebîndu-se ce se va întîmpla dacă tocmai atunci avea să pice şi prietenul lui Huber cu carnetul de cecuri. Dracu să-l ia ! El ştia că Salgó plecase la Füred, şi-acum, poftim surpriză !

Salgó îi salută bine dispus, apoi i-l prezentă pe Felméri lui Huber.

— Ei, la naiba, spuse, zăpăcit mai sînt. Acum îmi dau seama că tu nu-i cunoşti nici pe aceşti tineri : Szücs Tibor din Budapesta, domnişoara Kürthy Beáta din...

— Strada Tölgyfa, spuse Bea.

— Eu sînt din Angyalföld, spuse Felméri.

Salgó dădu cu ochii de nasturii de pe masă. Aparatul nu mai era acolo, Szücs îl pusese în geantă înainte de sosirea lor.

— I-ai cumpărat ? îl întrebă bătrînul pe Huber, arătînd spre nasturi.

— N-am avut încotro, spuse Huber. Era tranzacţia lui Mennel, mai precis a firmei.

— Cu cît i-ai vîndut ? îl întrebă Salgó pe Szücs.

Szücs aruncă o privire furişă spre Huber.

— Cu cît era prevăzut în înţelegere, spuse precaut. Cel care profită e statul. Valuta forte e a lui, pe mine mă plătesc în forinţi.

— Îţi vine să crezi, băiete, că pentru asemenea nasturi se pot încasa dolari ? îl întrebă Salgó pe locotenent.

— Drept să spun, la aşa ceva nu m-aş fi gîndit, spuse Felméri, şi ridică de pe masă unul dintre cartoane. Ce-i drept, nu sînt urîţi. Cît valorează ? îl întrebă pe Szücs.

— Mult, răspunse tînărul.

— Vreau să spun... cam cît în dolari ? continuă să-l descoasă locotenentul.

— Cam..., Szücs ridică din umeri prefăcîndu-se că face un calcul în minte.

— Cinci mii cinci sute de dolari, i-o luă înainte Huber.

— Jur că-mi schimb meseria, exclamă Felméri, punînd cartonul la loc pe masă. Frumuşică sumă, nimic de zis...

— Ai şi plătit ? întrebă Salgó.

— N-am atîţia bani la mine, spuse Huber.

— Cred că domnul Szücs acceptă şi un cec, opină bătrînul. Se schimbă la bancă.

— Numai că n-am nici carnetul de cecuri la mine, spuse Huber.

— Aşa-i ! spuse Salgó dîndu-şi o palmă în frunte. Ca să vezi..., am uitat complet de carnetul de cecuri, deşi tocmai pentru asta venisem. Poftim, zise scoţînd un plic din buzunar şi înmînîndu-i-l lui Huber.

— Mulţumesc, spuse Huber.

Szücs îl privi stupefiat pe neamţ :

— El era... prietenul dumitale ? întrebă arătînd spre Salgó.

— De ce te miră ? N-ai spus dumneata să fim în unison ? replică Huber.

— Trădător împuţit ! şuieră Szücs Tibor cu o ură înăbuşită.

— Sînt agenţii lui Mennel, îi spuse Huber lui Salgó. Domnişoara şi logodnicul ei au fost recrutaţi în urmă cu trei ani, iar domnul Szücs numai de un an. În nasturi sînt ascunse microfilme.

Szücs se uită la ei pierdut, cu o ură mocnită. În schimb, Bea de-abia acum înţelese ce s-a întîmplat.

— Dumneata eşti informator ? îl întrebă încet pe Huber. Ne-ai trădat ? Uite pentru cine ne-am riscat noi viaţa...

Szücs o luă de braţ :

— Încetează, Bea. N-are nici un rost. Am intrat singuri în cursă.

— Dumneata, doctore, ne-ai cam păcălit, spuse trist Salgó. Jur că te-am crezut. Dar, conform unui obicei păcătos, m-am verificat şi pe mine însumi, ca şi pe dumneata, dragul meu.

— Te urăsc ! scrîşni Szücs. Înţelegi ? Te urăsc !

— Curios ar fi dacă m-ai iubi, spuse bătrînul şi se întoarse spre fată : Scumpă Bea, şi, dumneata mă urăşti ?

— Du-te dracului, spuse fata, gata să izbucnească în plîns. Ştii ce eşti dumneata ? O spurcăciune în putrefacţie. Vede-te-aş în fundul iadului !

— Deocamdată, fetiţa mea, încă nu sînt dispus să merg acolo, spuse Salgó. Mai am anumite treburi aici, pe pămînt. Băiatule, îi făcu semn lui Felméri, dă dispoziţie să fie luaţi. În scurt timp plec şi eu. Mergeţi frumos, copii, cu domnul locotenent. Ia-ţi şi lucrurile, băiatul meu.

— Luaţi-o spre terasă, domnişoară, îi indică Felméri.

După ce au rămas numai ei doi, Huber tăcu un timp, posomorît.

— Aş vrea să-mi răspundeţi sincer la o întrebare, domnule Salgó, spuse aşezîndu-se.

— S-auzim, zise Salgó.

— Nici acum nu aveţi încredere în mine ?

— Te gîndeşti la microfon ?

— Să zicem că da.

— Convingerea mea este că-ţi datorezi viaţa acelei previziuni savante.

— E ceva foarte greu de suportat, domnule Salgó, spuse Huber, închizîndu-şi ochii, să ştiu că aceşti oameni mă vor urî pînă la moarte.

Salgó îşi aprinse un trabuc.

— Nu putem trăi nici în aşa fel, încît să ne iubească toată lumea. Trase cîteva fumuri. Dumnezeu spune să-l alungi pe Satana din preajma ta. Moise, cartea a cincea.

— Da, asta înțeleg, spuse îngîndurat Huber. Dar spuneți-mi : pînă cînd tot trebuie să aduc dovezi după dovezi ca să mă credeți ?

Salgó își împreună mîinile pe burtă.

— Dacă o să-mi permiteți, domnule Huber, și nu veți considera lipsă de modestie, voi cita din operele alese ale lui Salgó Oszkár : Viața omului, pînă cînd moare, constituie un șir de dovezi. Explicația, domnul meu, este următoarea : cu fiecare faptă sau acțiune de-a noastră, dovedim ceva. Uneori numai nouă înșine. Se ridică și își scutură scrumul de pe bluză și pantaloni. Odihnește-te, domnule. La revedere.

— La revedere, spuse Huber și-l conduse pînă la terasă unde îl reținu iarăși : Domnule, încă o secundă, vă rog.

Salgó se opri.

— Așa-i că dumneavoastră știți de-acum cine l-a omorît pe Viktor Mennel ?

Bătrînul își scoase trabucul din gură. În ochii lui mijea o licărire vicleană.

— Nu există nici un secret care să nu fie evident și nici un lucru ascuns care să nu se afle, rosti el, ca și cum ar fi citat un aforism și, întorcîndu-se pe călcîie, porni agale.

— Și asta face parte din operele dumneavoastră complete ? îl ajunse din urmă glasul furios al lui Huber.

— Nu, domnule, răspunse Salgó fără să se întoarcă. Aceste cuvinte poți să le găsești în evanghelia apostolului Luca. Partea a opta, versetul șaisprezece...

Huber îl urmări îndelung cu privirea, fără să observe, că între timp Blanka intrase în camera de zi și îl aștepta. Rămase surprins văzînd-o cum stătea rezemată de masă, cu fața palidă și buzele crispate. Cu tot aerul ei de oboseală, tot frumoasă era. Cu pași măsurați, calm, Huber se apropie de ea și o prinse de braț.

— Mă doare, scînci Blanka. Dă-mi dumul. Huber luă mîna de pe ea. Pleacă de aici, îi șopti Blanka. Te sfătuiesc spre binele tău : pleacă pînă nu este prea tîrziu.

Huber se dădu puțin înapoi ca să-i vadă mai bine fața. Se uită la ochii ei negri, la trăsăturile ei rigide ca de statuie.

— Mă amenințI ? întrebă. Sau într-adevăr mă sfătuiești ?

— Te sfătuiesc, spuse ea și, ocolindu-l, ieși pe terasă și privi spre grădină. Huber veni după ea.

— Și lui Viktor Mennel i-ai dat același sfat ?

Femeia rămase nemișcată, evitînd să-l privească.

— Același ; dar el nu m-a ascultat, spuse ea, gîndindu-se că ar trebui să-l privească în ochi fără sfială, să nu observe cît de frică îi era de el, pentru că dacă ar observa, ar fi pierdută, fără scăpare. Se întoarse încet și se așeză într-un fotoliu, de unde putea să vadă și intrarea. Huber aprinse un trabuc. Părea sigur de sine, puternic.

— Deci, dacă nu-ți accept sfatul, termini și cu mine, conchise el pe un ton rece, obiectiv.

— Nu răstălmăci cuvintele mele, îl rugă Blanka.

— Nu răstălmăcesc. Se apropie de ea, dar se răzgîndi, și se așeză pe canapea. Cine l-a ucis pe Viktor ? întrebă. Și de ce ?

Femeia freca nervoasă cu un deget piatra de topaz din montura inelului ; fața îi era și mai palidă.

— Nu ți-aș spune chiar dacă aș ști.

— Mie poți să-mi spui.

— Nimănui nu i-aș spune.

— Salgó te bănuiește pe tine, spuse Huber, iar Kara îl bănuiește pe fiul tău.

— Salgó e un nătărău. Pe Kara nu-l cunosc și nu mă interesează. Își ridică privirea spre chipul lui calm. Nu știu prin ce raționament au ajuns să mă bănuiască !

— Ți s-a făcut rău, cînd ne-am întîlnit. Colosală greșeală, spuse Huber, dar în voce nu se simțea nici o urmă de reproș. După aceea mi s-a părut curios că zile întregi m-ai ocolit.

— Tu m-ai avertizat să fiu prudentă, spuse femeia.

— Dar nicidecum să exagerezi. Vocea lui Huber avea o abia perceptibilă nuanță de ironie : Să fiu sincer, avertizarea mea părea să te bucure. Îți oferea tocmai justificarea de care aveai nevoie pentru a mă evita.

— Ai spus că în casă e instalat un microfon.

— N-am spus în „casă“ Exprimă-te exact. Îmi aduc perfect aminte că ţi-am spus : „în această cameră este un microfon.“ Aşa am spus. Ore întregi mă plimbam pe faleză. Puteai să vii după mine. De trei ori am fost la Füred. Ştiai că merg la cimitir...

Blanka nu răspunse. Continua să se joace cu inelul. La fiecare zgomot, privirea ei aluneca neliniştită de la terasă la uşă şi înapoi.

— Eşti sigur că nu mai există nici un microfon în cameră ? întrebă.

— Poţi să iei şi otravă pe motivul ăsta, spuse Huber.

— Poate că o să vină timpul şi pentru asta. În casa asta omul găseşte uşor otravă. Pot să-ţi spun, îi destăinui ea cu o undă de amărăciune în glas, că de la o vreme încoace o port şi eu, în permanenţă, asupra mea.

— De ce ? o întrebă Huber, privind-o cu un zîmbet ironic. Tu, oricum, n-ai s-o iei. Eventual o vei da altcuiva. Cel puţin ai să încerci.

— Ţi-e teamă că te otrăvesc ? întrebă Blanka şi, fără să mai aştepte răspunsul, îl asigură : Nu trebuie să te temi.

— Nu mă tem, spuse Huber. Gîndeşte-te că, dacă mi s-ar întîmpla ceva, pe tine te-ar aresta imediat. Gîndeşte-te că Salgó te suspectează... şi poate nu fără temei, adăugă el aruncîndu-i o privire cu subînţeles.

— Nu l-am omorît eu pe Viktor, spuse Blanka. Cineva mi-a luat-o înainte.

— Deci ai vrut să-l omori, spuse Huber.

— Nu neg. Atunci cînd mi-a comunicat acea nebunie, m-am decis să-l omor. Hotărîrea mea era atît de fermă, încît chiar în noaptea respectivă am coborît în camera de lucru a lui Máté şi am sustras o porţie de cianură. A doua zi, încă în zori, am plecat la Füred şi m-am spovedit protopopului. Sărmanul de el, aproape a leşinat ! N-am spus numele, nici motivul pentru care voiam să-l otrăvesc. I-am cerut să mă dezlege de păcat, de acel păcat pe care nu-l săvîrşisem decît cu gîndul. Bineînţeles, nu m-a dezlegat. Acum ştii totul.

Huber o compătimea. Înţelesese de ce i-a povestit cu atîta lux de amănunte intenţia ei de crimă. Nu fiindcă simţea nevoia să destăinuie cuiva secretul. Nicidecum pentru asta. Voise să-l avertizeze că, în cazul în care el

ar face „nebunia“ aceea, nu s-ar da înapoi nici de la săvîrşirea unei crime. Scuturã scrumul şi strivi trabucul.

— Înainte de a pleca, trebuie să vorbim despre „nebunia“ aceea, spuse el liniştit...

Se aştepta ca Blanka să protesteze, dar ea se făcu pur şi simplu că nu auzise.

— Cînd pleci ?

— Sper că diseară sau mîine dimineaţă.

— Şi nu ne vom mai întîlni niciodată.

— Niciodată. Aşa mi-ai cerut.

— Da. Şi de mîine o să-mi dai pace.

— Mi-am dat cuvîntul de onoare.

— Da, dar...

Blanka tăcu, trecîndu-şi obosită palma peste frunte, vrînd parcă să-şi netezească ridurile.

— N-ai încredere în mine.

— Nu mai am încredere nici în mine.

Huber se încruntă. Dacă nici Blanka nu mai avea încredere în el, însemna că orice efort nu mai avea absolut nici un sens. Neîncrederea lui Salgó era de înţeles şi normală. Dar la Blanka de unde atîta neîncredere ?

— E straniu, spuse el gînditor. Am predat poliţiei doisprezece agenţi. I-am predat, de asemenea, pe Herzog şi pe Jellinek — cei mai bine pregătiţi şi cei mai hotărîţi oameni ai lui Braun ; iar, cu puţin timp în urmă, pe Szücs Tibor şi pe Kürthy Bea cu numeroase microfilme, unul mai valoros decît celălalt. Cum nu înţelegi că sînt sincer ? Am renunţat la toate, iar viaţa mea este în pericol. Toate astea nu constituie dovezi ? Ce mai vrei de la mine ?

Femeia îşi înclină capul. Prin minte îi trecură amintiri amare, amintiri dureroase.

— Chiar avînd încredere în tine, spuse, ce pot face cînd îmi aduc aminte de suferinţele mele ? Tu nu ştii cît am suferit. Ochii i se umeziră. Nu ştii, şopti. Nu poţi să ştii...

Huber întinse mîna peste masă, spre mîna ei. Blanka se feri însă cu oroare de orice atingere.

— Îmi pare rău, oftă el cu adîncă amărăciune. Aş vrea să mă crezi că n-am vrut să te fac să suferi. N-am cerut să mă ajuţi, ţi-am comunicat numai faptele. M-ai ajutat.

Recunosc, mi-a făcut plăcere. Dar poţi să mă crezi, n-aveam de unde să ştiu că o să iasă ce a ieşit. N-ar fi trebuit să mă ajuţi, probabil.

— Nu este vorba de asta, spuse femeia. De bună voie am făcut ceea ce am făcut. Un zîmbet amar îi apăru în colţul gurii. Ai afirmat că nu m-ai rugat să te ajut, ci mi-ai comunicat numai faptele. Parcă nu ştiai că pentru mine va fi suficientă cunoaşterea faptelor pentru a-mi sacrifica şi viaţa. Ştiai. Trebuia să ştii, deoarece cunoşteai sentimentele mele. Ştiai foarte bine că întotdeauna mi-am pus în joc tot sufletul. Inima mea, viaţa mea. E adevărat, nu mi-ai cerut, dar ai acceptat. Nu pot învinui pe nimeni. Singură am ales acest drum, singură am hotărît ce să fac şi dacă va veni momentul cînd va trebui să dau socoteală — şi va veni acel moment — voi da socoteală. Numai că sînt tare obosită.

Lui Huber nu-i mai plăcu gustul trabucului. Îl aruncă şi privi cu inima strînsă spre terasa însorită. Fiecare cuvînt al Blankăi era adevărat ; ar fi fost o josnicie din partea lui să încerce să se justifice, punîndu-le adevărul la îndoială.

— După ce a murit Greti te-am rugat să vii cu mine, spuse.

Amărăciunea care izvora din străfundul sufletului acoperi cu încetul faţa obosită a femeii.

— E adevărat. M-ai chemat.

— Te-am rugat.

— M-ai rugat. Dar ştiai că nu-i puteam lăsa pe Máté şi copilul. În afară de asta, mai păstram şi o fărîmă de mîndrie. Din rămăşiţele ei am trăit pînă astăzi. Cine ştie, poate mai rămîne ceva şi pentru mîine.

— Mîndria aceea blestemată ! spuse Huber.

Parcă, de data aceasta, se simţea că depăşise limitele răbdării. Mai vru să spună ceva, dar femeia i-o luă înainte.

— Acum este totuna. Aşa a fost să se întîmple. Diseară pleci, iar peste cîteva zile te vei întîlni cu fiul tău şi vei începe o viaţă nouă. Şi eu voi încerca imposibilul.

— Ţie o să-ţi reuşească, Blanka, spuse omul cu convingere. Mie, însă, nu e sigur că-mi va reuşi. Am un

drum mult prea lung în față. Și pînă atunci mai trebuie să rezolv cîteva lucruri. Inclusiv „nebunia".

— Să nu vorbim despre asta, spuse hotărîtă femeia, și fața ei frumoasă se crispă.

— Trebuie, dragă mea.

— Vrei să mă forțezi ?

— Și eu sînt forțat, Blanka. Toți acționăm sub imperiul unei forțe mai presus de noi.

— Nu mă poți forța, se-ndîrji femeia. Nimeni nu mă poate forța. În sufletul meu s-a lăsat definitiv bariera. Pînă aici puteam să merg. Doar pînă aici. Mai departe nu. Am dreptul să mă autodistrug. Este dreptul meu de om. Am trăit conștientă de acest drept al meu. Dar nu-i pot nimici pe alții. N-am dreptul la așa ceva. Nici tu n-ai dreptul s-o faci. Dacă totuși ți-ai asuma răspunderea să execuți acea „nebunie", toți vom pieri. Iar tu nu-l vei mai vedea niciodată pe băiatul tău.

Huber știa foarte bine că femeia era sinceră. Cuvintele ei nu constituiau o simplă amenințare. Nu putea, totuși, să dea înapoi.

— Blanka, nu vom pieri, spuse. Acum nu mai putem pieri. Dacă ți-ai duce gîndul în liniște pînă la capăt, ți-ai da seama că este și în interesul tău.

— Atunci cînd Viktor Mennel mi-a prezentat proiectul, m-am gîndit la toate...

— Blanka, nu e vorba de un proiect. E o hotărîre.

— Proiect sau hotărîre, totuna, spuse femeia. Pe mine nu mă interesează.

— Te rog foarte mult, Blanka, nu mă pune într-o situație în care să fiu obligat să...

— Mă amenințe ? E inutil. Acum nu-mi mai e frică de nici un fel de amenințări.

— Nu e vorba numai de noi doi, spuse Huber. Soarta noastră, a tuturor, este în mîna ta. Și a lui Máté. Și a lui Kázmér.

— Ce vrei să spui ? întrebă Blanka bănuitoare.

— În dimineața zilei de nouăsprezece am vorbit cu Viktor, spuse el încet. În dimineața zilei de nouăsprezece. Peste o oră Viktor a murit. Convorbirea am înregistrat-o pe bandă.

— Minți ! spuse femeia.

— Serveaţi în doi micul dejun, continuă el netulburat. A adus din nou vorba de „nebunie". V-aţi certat. I-ai comunicat că cineva vrea să-l întîlnească la opt şi treizeci. Aţi ieşit pe terasă şi i-ai arătat locul unde va fi aşteptat. I-ai atras atenţia că individul era filat şi ar fi de preferat, deci, să ia barca, deoarece de pe apă putea să vadă malul în întregime..

Blanka se făcu albă ca varul la faţă.

— Mennel ţi-a spus şi numele individului ?

— Mi-a spus.

— Deci ştii cine l-a omorît ?

— Ştiam încă de cînd eram la Hamburg, preciză Huber. Dar numai eu. Braun şi ceilalţi n-au ştiut nimic. Iar Salgó doar bănuieşte cine a comis fapta. E singurul, de altfel, de care mi-e frică. Spune-mi, Blanka, tot te mai cramponezi în refuzul de a vorbi despre „nebunia" aceea ?

Blanka respiră adînc. Apoi, liniştită, începu să rîdă încet.

— Da, nici un cuvînt despre „ea", spuse hotărîtă. Nici un cuvînt !

Pe drum se auzi frînînd o maşină; zgomotul acoperi un moment rîsul femeii. Blanka sări sprintenă de pe canapea, fără vreo urmă din oboseala de mai înainte. Văzu în treacăt figura stupefiată a lui Huber, dar nu-i dădu nici o atenţie. Se grăbi să iasă pe terasă. Pe poartă tocmai intra Kázmér. Femeia flutură mîna rîzînd :

— Ai venit, băiatul meu drag ! Apoi se întoarse spre Huber : Nu te speria, n-am înnebunit. Şi în timp ce se apropia de el : Doar m-am înveselit. Nici nu mai ştiu de cînd n-am mai rîs cu atîta poftă. Să-ţi spun ceva : şi eu vreau să duc pînă la capăt lupta mea, nu numai tu. Iar de data asta se pare că fiecare îşi va duce singur propria luptă.

Huber nu mai avu cînd să răspundă. Intrase Kázmér. A sărutat-o pe maică-sa, apoi l-a salutat politicos pe oaspete :

— Bună ziua, domnule Huber.

— Bună ziua, răspunse acesta.

— Am auzit că iarăşi au vrut să vă lichideze, spuse tînărul în timp ce scotea din dulap o sticlă de coniac şi

pahare. Umplu două pahare. Unul i-l dădu lui Huber.

— Cum adică iarăși ? întrebă Blanka. Te rog toarnă-mi și mie.

În timp ce Kázmér umplu și cel de-al treilea pahar, femeia continuă :

— Ieri au vrut într-adevăr să-l omoare pe oaspetele nostru.

— Nu vorbesc de ieri, spuse Kázmér și dădu pe gît coniacul. Mă refer la balamucul de astăzi.

— Nu știu, domnule inginer, la ce te referi, spuse Huber și așează paharul gol pe masă. Azi știu că am stat de vorbă cu mama dumitale.

— Ei, cum să spun, șovăi puțin Kázmér, căutîndu-și cuvintele. Se așează pe brațul fotoliului. La Füred m-am întîlnit cu papa Salgó. Ducea mașina lui Mennel la Veszprém. În mașină se afla o frumoasă tînără roșcată și un individ puțin mai în vîrstă decît mine, în compania unui agent. Amîndoi, în cătușe. L-am întrebat pe bătrîn de ce purtau brățări cei doi pe căldura asta, iar el mi-a răspuns că au vrut să-l lichideze pe domnul Huber. Consideră că dumneata te-ai descurcat în mod genial. Spunea ceva de un telefon.

— Nu era vorba de lichidarea mea, spuse Huber. Domnul Salgó se pare că glumea. Acei tineri erau niște provocatori ordinari. Dealtfel, m-au căutat din însărcinarea lui Salgó, dîndu-se drept agenți de-ai lui Mennel.

— Și de fapt erau oameni ai lui Salgó. Înțeleg. Pe dracu, nu-nțeleg nimic. De ce i-a pus Salgó în cătușe pe propriii lui oameni ?

— Pentru că într-adevăr erau agenții lui Viktor Mennel, spuse Huber și povesti cum Szücs și Bea l-au păcălit pe Salgó.

Kázmér ascultă îngîndurat.

— Înțeleg, spuse. Prin urmare Salgó trebuie să-ți fie recunoscător.

— Toată lumea este recunoscătoare întregii lumi ! spuse femeia, la fel de bine dispusă ca și înainte. Domnul Huber le este recunoscător Lizei și lui Salgó...

— Iar Salgó îi este recunoscător frumoasei Ilonka, preluă tonul ei vesel.

Blanka dădu din mîini.

— Ilona...

Pronunță astfel numele fetei încît se simțea că n-avea o părere tocmai bună despre ea. Huber ar fi vrut să știe de ce Salgó îi era recunoscător fetei, dar deocamdată nu întrebă.

— Iar o ultragiezi pe Ilonka ? întrebă zîmbind Kázmér și se întoarse spre Huber. O cunoști ? Nu-nțeleg de ce mama nu o poate suferi.

— Este o făptură foarte drăguță, spuse Huber.

— N-am nimic cu frumusețea ei, spuse Blanka. Dar nu mi-e dragă. De ce ar trebui să îndrăgesc pe toată lumea ?

— Cîndva o lăudai de parcă ar fi fost propria ta fiică, îi aminti Kázmér, în timp ce-și aprindea o țigară.

— Să punem capăt discuției pe această temă. N-o îndrăgesc și gata, spuse Blanka.

— Spune-mi, domnule Huber, de fapt de ce voiau să vă omoare ? întrebă Kázmér.

— Așa este lumea, domnule inginer. Anarhică. Nu vezi ce se-ntîmplă ? Deturnări de avioane, diplomați ținuți ostateci. Nu-mi face nici o plăcere să discut despre acest subiect.

— Nu vă forțează nimeni, domnule. Mămico, nu m-au căutat cumva de la Externe ?

— Nu, răspunde Blanka.

— Cînd plecați, domnule inginer ? se interesă Huber.

— Peste două săptămîni. Ați fost vreodată la Moscova ?

— Încă nu, spuse Huber. Am văzut-o doar de departe. În iarna lui patruzeci și doi.

— Trebuie să fi fost o priveliște frumoasă, spuse Kázmér.

— Ei... În Statele Unite încă n-ați fost ?

— Încă nu, spuse Kázmér. Pentru o lună, două m-aș duce cu plăcere acolo.

— E o țară interesantă, spuse Huber. Și acum, scuzați-mă, dar sînt nevoit să vă părăsesc. Trebuie să fac pregătirile de drum. Ne întîlnim la dejun. Înclină capul, se întoarse și, cu pași liniștiți, ieși din cameră.

Salgó stătea întors într-o parte pe scaun și-l privea pe Szücs Tibor care se uita încruntat drept înainte. Mîna

lui stîngă, în cătușe, era prinsă de dreapta încătușată a fetei. Felméri ședea lîngă fată.

— Tovarășe, îi spuse Salgó șoferului, să oprești la Füred în fața consiliului popular. Tînărul plutonier dădu din cap că așa va face. Beáta, i se adresă apoi bătrînul fetei, nu se-ntîmplă cumva să știi cine este Silvia ?

— Nu știu.

— Nici dumneata, Tibor ?

Szücs îl privi cu ură :

— Să-ți fie clar un lucru, bătrîne domn, spuse încet, că nu doresc să întrețin nici un fel de dialog cu dumneata. Mulțumește-te să știi că mi-e scîrbă de dumneata și n-am altă dorință decît să scap cît mai repede din închisoare, ca să termin cu dumneata. Iar acum, lasă-mă în pace. Sînt spion, trădător de țară și tot ce mai vrei, dar lasă-mă în pace.

— Asta a fost, într-adevăr, o exprimare clară, dragul meu, spuse bătrînul. Clară, dar neroadă cum nu se mai poate.

— De ce nu-l plesniți peste bot pe ticălosul ăsta, nene Salgó ? se revoltă plutonierul... Dumnezeul lor de derbedei... După ce că e un trădător de țară nenorocit, mai face și pe grozavul.

— Nu te enerva, tovarășe plutonier, spuse Felméri. Te asigur eu că în scurt timp domnul Szücs va deveni mai atent la ce-i iese pe gură și ceva mai modest.

— Atunci dumneata, domnule locotenent, nu mă cunoști, se grozăvi Szücs. Pe mine nu mă puteți speria. Nu țin așa de mult la scîrba asta de viață, ca să fac ce vreți voi.

— Deocamdată n-am de gînd să mă contrazic cu dumneata pe tema asta, spuse Felméri.

Salgó încercă încă o dată s-o facă pe Bea să vorbească, dar ea se încăpățîna să tacă. Se uita disperată în față, gîndindu-se că totul s-a terminat. S-a terminat tinerețea, nu va mai face dragoste, totul a luat sfîrșit. În cel mai bun caz, va lua pe puțin zece ani de închisoare. Un singur lucru ar mai putea s-o ajute : să nege. Are această posibilitate, deoarece Mennel nu mai e în viață și nu mai există altcineva care ar putea depune mărturie împotriva ei. Géza cel mult ar putea declara că, în urmă cu doi ani,

l-a recrutat și i-a dat anumite însărcinări. Dar nu poate dovedi nimic referitor la ce a făcut ea cu datele primite de la el. Poate nega și ceea ce au discutat anul trecut cu Mennel la Livorno. Ar trebui să-i mulțumească celui care l-a omorît pe Mennel. Dacă va fi isteață, poate nici măcar zece ani nu va primi...

Își aminti de noaptea aceea de vară pe care a petrecut-o cu Viktor. „Nu trebuie să-ți fie frică, i-a spus Mennel. Chiar de departe voi avea grijă de tine. Nimeni nu știe ce misiune vei primi de la mine. Nici măcar logodnicul tău. În schimb tu nu trebuie să știi ce misiune îi dau lui. Mîine vom merge împreună la filiala din Livorno a Băncii Zürich. Vom deschide un cont secret pe numele tău și vom depune onorariul tău pe un an. Pentru a primi banii, va fi suficient să ai parola. Gîndește-te la o parolă grozavă. Ai s-o spui acolo. Vei primi un carnet de cecuri. Nu-l vei lua cu tine, ci îl vei pune în seiful tău, îl vei închide și vei păstra cheia. Cînd o să ai nevoie de bani, scoți carnetul de cecuri din seif, completezi o foaie pe care scrii parola și apoi ridici banii. Începînd din acest moment, în fiecare lună voi depune în contul tău o mie de mărci."

Bineînțeles, acum nici asta nu mai are vreo importanță. Degeaba are în cont peste treizeci de mii de mărci pe parola „Viktoria". Nu-i mai poate ridica. Poate, cîndva, după ce i se va reda libertatea. Dumnezeule, unde au greșit ? Totul părea să meargă atît de bine. Cine să se fi gîndit că Huber îi va trăda ?

Mercedesul rula lin pe asfalt. Fata nu înțelegea de ce poliția folosește o mașină cu număr vest-german ; nu știa că mașina în care călătorea îi aparținuse lui Viktor Mennel.

Salgó fusese sigur că deocamdată Szücs și Bea nu vor face mărturisiri ; a-i scoate din încăpățînarea lor era o chestiune de timp și de răbdare. Această tăcere îndărătnică era un indiciu că puseseră mîna pe o captură importantă, că nu aveau de-a face cu niște agenți oarecare. În asemenea cazuri de spionaj foarte rar se găsesc dovezi materiale, iar agenții sînt bine instruiți, știu acest lucru și mai întotdeauna recunosc numai în limita probelor descoperite.

În cazul de față există și probe materiale — microfilmele — dar ar putea să pariez că Szücs, mai mult de atît, nu va recunoaște. Va recunoaște că el a făcut fotografiile, dar va susține că aceasta a fost prima lui acțiune... și care, din păcate, domnilor, n-a reușit. Salgó își aprinse un trabuc. Se uita la linia mediană a drumului, recapitulînd în minte ce reușiseră să facă pînă în acel moment : au descoperit rețeaua lui Mennel, este adevărat că datorită bunăvoinței lui Huber ; au capturat și doi ucigași de profesie ; l-au făcut inofensiv pe Szücs împreună cu Bea și, dacă raționamentul lui se va dovedi corect, în scurt timp îl va demasca și pe ucigaș. Felméri nu știa încă ce descoperire uluitoare făcuse specialistul în dactiloscopie : pe planul vilei necunoscute erau imprimate amprentele lui Viktor Mennel și ale Blankăi. Asta înseamnă că planul a fost adus de Mennel. Acum totul depinde de ceea ce vor găsi în arhiva oficiului de specialitate. Și mai este sigur că doctorul Huber tăinuiește ceva foarte important.

Mașina se opri în fața sediului consiliului popular.

— Trimite, băiete, doi agenți, îi spuse Salgó locotenentului. Să-i ducă pe acești doi îndărătnici îndrăgostiți la secție. Peste cîteva zile vom sta de vorbă cu ei.

Un sfert de oră mai tîrziu, Salgó și Felméri erau în arhivă printre rafturile și dulapurile ticsite cu documente, unde, sub conducerea locotenentului major Fekete, de la ora zece se cercetau aprobările și planurile de construcții. Locotenentul major organizase totul cu ingeniozitate : pe o tablă agățată pe perete a afișat copia mărită a schiței, cu contururile pereților trase cu cărbune, pentru a fi cît mai vizibilă și lesne de comparat, de la distanță, de către cei care răsfoiau documentele din rafturi.

Era o muncă grea și obositoare, deoarece trebuiau cercetate toate schițele găsite în dosare. Alături de arhivari, participau și cei doi colaboratori ai secției de sistematizare, precum și trei agenți.

— Încă n-am găsit nimic, spuse Fekete.

Fața lui slabă, pistruiată, ca și mîinile bronzate ajunseseră cenușii ca praful de pe acte.

— Nu-i nimic, continuați cercetările, spuse Salgó. Este foarte important ceea ce faceți acum.

Un om între două vîrste se opri în faţa lui Salgó. Cu felul de a privi specific persoanelor cu vederea slabă, se uită la bătrîn. Buzele îi tremurau de enervare.

— Sînt doctorul Jámbor, spuse şi întinse mîna slabă, tremurătoare şi ea, pe care Salgó i-o strînse rostindu-şi, la rîndul său, numele.

— Vă rog, tovarăşi, spuse cu o voce gravă, melodioasă, aş vrea să repet o propunere pe care tovarăşul locotenent-major, invocînd anumite reguli şi dispoziţii, mi-a respins-o.

— Despre ce este vorba ? întrebă Salgó cu vădit interes.

— Tovarăşi, aş începe cu constatarea că această căutare ar putea dura zile întregi. Dacă am înţeles bine explicaţiile tovarăşului locotenent-major, după presupunerile dumneavoastră, tovarăşi, schiţa de pe tablă este a unei vile din Füred. Pe dumneavoastră vă interesează unde se află această vilă.

— Exact, spuse Felméri, ştergîndu-şi fruntea transpirată. Dumneavoastră sînteţi inginer constructor ?

— Nu, tovarăşi, eu sînt inginer pur şi simplu. Mă pricep însă şi la construcţii, într-atît ca să pot declara că această clădire, după cum rezultă din schiţă, a fost construită în anii treizeci, prin împrejurimile noastre. În perioada respectivă erau la modă soluţiile arhitectonice de tipul : pridvorul la faţadă şi plasarea scărilor pentru pivniţă şi pod de pridvor. Dar, ca să nu vă plictisesc, tovarăşi, v-aş prezenta propunerea mea. Să-i facem o vizită tovarăşului Boldizsár. Cu un an în urmă, bătrînul a ieşit la pensie. Patruzeci de ani, fără întrerupere, a lucrat aici. Cunoaşte toate clădirile şi ar putea să vă spună cine, cu ce aprobări şi cînd a făcut modificări. Tovarăşi, bătrînul are o memorie extraordinară. Susţin, tovarăşi, că, dacă el se uită la schiţă, vă va spune imediat despre care vilă e vorba.

Felméri îşi ciupea lobul unei urechi privind spre Salgó. Operaţiunea fiind condusă de el, tot el trebuia să decidă.

— O propunere perfect raţională, se pronunţă bătrînul. Tovarăşul locotenent-major împreună cu doctorul

Jámbor să-i facă o vizită lui papa Boldizsár. Rugați-l să fie așa de amabil și să vină pînă aici.

Peste o jumătate de oră, Boldizsár Beni, un bătrînel pirpiriu, cu o mustață enormă și cu pipă în gură, ședea lîngă el și se uita cu mare atenție la schița luată de la Huber.

— Acest desen, vă declar cu respect, n-a fost făcut de un constructor, rosti el îngîndurat, fără a-și lua ochii de pe schiță. Amicul nostru a folosit linia și trăgătorul de tuș, cu toate că nu-și amintea cu exactitate unele detalii. Își scoase pipa din gură, apoi, cu ochii lui vioi îi făcu semn lui Jámbor : Băiete, te-aș ruga să scoți dosarul M-1176—04/1927. Este la al doilea geam în dulapul doi.

Jámbor dispăru printre rafturi, iar bătrînul Boldizsár, trăgînd din nou cu zgomot din pipă, privi schița.

— Nu văd mansarda. Se pare că autorul schiței nu știa că vila a fost refăcută.

— E vila Mészáros, spuse Jámbor, apărînd de după rafturi.

Boldizsár dădu din cap mustrător :

— Tu chiar nu ți-ai dat seama ? îl luă el la rost. Sigur că este vila Mészáros. Luă dosarul din mîna lui Jámbor și, cu mișcări sigure, îl așeză pe masă, desfăcu, răsfoi, apoi scoase dintre schițe un exemplar îngălbenit : Poftiți, tovarăși, comparați-le !

Salgó și ceilalți observară imediat că schițele erau identice. Salgó și Felméri se uitau unul la celălalt, amîndoi simțind că descoperiseră un element foarte important. Bătrînul se scărpină în ceafă și, gînditor, se așeză pe un scaun. Lucrurile luau o întorsătură interesantă. Firele principale mergeau încă paralel, dar undeva se vor întîlni, deoarece nu poate fi o pură întîmplare faptul că Mészáros a fost cel care l-a găsit pe Kázmér în poarta vilei, iar schița vilei lui Mészáros a fost adusă din Germania, de către Mennel.

— Strada Petőfi cît de departe e de strada Bálványos? îl întrebă Salgó pe bătrîn.

— Zece minute de mers pe jos, spuse Boldizsár.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, se înclină Salgó în fața tuturor. Puteți să întrerupeți căutările.

Mai tîrziu, la cafeneaua „Édes", în timp ce-şi aprindea o ţigară, Felméri spuse :

— Firele se încurcă din ce în ce mai mult. Dacă este aşa cum aţi spus...

— Aşa este, cum îţi spun, îşi întări Salgó afirmaţia. Pe schiţă au fost descoperite amprentele a două persoane : Blanka şi Mennel.

— Atunci, pe bună dreptate presupunem că în noaptea de nouăsprezece, Mennel, venind de la Siófok, a mers la vila Mészáros. Probabil mai fusese acolo şi cu alte ocazii.

— Aşa este. Acum trebuie să decidem dacă îi facem o vizită domnului avocat Mészáros.

— Şi ce-o să-i spunem ?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. Salgó îi făcu semn fetei care servise şi îi achită nota de plată. Hai, vino, îl zori pe locotenent, încercarea moarte n-are.

La ora unsprezece, maiorul Bálint a pornit înapoi de la Budapesta şi nu s-a oprit decît la Veszprém. Înainte de a merge la poliţie, a dat o fugă pînă acasă. Să facă o baie, să-şi schimbe rufăria şi, dacă nevasta sa a gătit ceva, să servească masa de prînz.

Tînăra femeie, blondă, de parcă ar fi presimţit că soţul ei va face o vizită acasă, gătise o supă de fasole à la Jókai şi clătite cu brînză de vaci. Nu i-a făcut nici o observaţie, era obişnuită ca, zile întregi, el să nu treacă pe acasă. Atunci cînd a acceptat să devină soţia lui Bálint, ştia că trebuie să se acomodeze cu greutăţile meseriei lui. Datorită acestei capacităţi de adaptare, răbdării ei pline de înţelegere trăiau în pace şi bună înţelegere. În timp ce Bálint îşi lua dejunul, femeia a dat drumul la apă în cadă şi i-a pregătit lenjerie curată. Tot în fugă, i-a comunicat şi veştile primite de la copii : erau bine, cu o zi mai înainte primise o scrisoare de la ei, îşi iubeau bunica şi se simţeau minunat.

Avea doi copii, Miki de nouă ani şi Erzsi de şapte ani. De patru săptămîni era la părinţii lui Bálint, la Bakonyszék, unde bătrînul Bálint era pădurar-şef.

— Miki scrie, i-a spus femeia zîmbind, că ar fi bine dacă am cîştiga la loterie şi, de sărbători, i-am dărui un cal.

— Se simte influența tatei. Îmi închipui ce fac ei doi împreună, spuse maiorul golind o sticlă de bere. Ai gătit o mîncare dumnezeiască, o lăudă apoi, sărutînd-o. S-ar putea ca duminică să-i vizităm pe copii. Ce părere ai ?

— Am să cred numai cînd vom fi acolo.

— O zi-două și terminăm cu cazul ăsta.

Făcu o baie bună. Se simțea alt om : proaspăt, bine dispus și într-adevăr credea că într-o zi, două vor termina cercetările.

Cu ajutorul și prin bunăvoința lui Huber au reușit să facă o captură extraordinară. După opinia lui Kara, vor putea lichida una dintre cele mai periculoase organizații de spionaj din ultimii ani. Buna dispoziție a lui Bálint a crescut și mai mult cînd a aflat că Huber colaborase la prinderea lui Szücs Tibor și a Beei Kürthy. Simțea o satisfacție deosebită, deoarece încă din prima zi el a afirmat că Szücs și fata erau agenții lui Mennel. Bătrînul a ținut-o, însă, pe-a lui. Idei fixe și așa mai departe. L-a făcut de rușine chiar în fața lui Kara. Dar acum își va spune și el părerea. Însoțit de șeful pazei, s-a dus să-l vadă pe Szücs în celulă. Stînd indiferent, pe marginea patului, Szücs nu i-a acordat nici o atenție lui Bálint.

— Tot n-ai nimic de spus, Szücs Tibor ? îl întrebă maiorul.

— N-am, spuse acesta și se ridică plictisit

— Eu credeam că vrei să-ți descarci conștiința.

Bărbatul își plimbă privirea întunecată de la perete la maior și invers, fără să scoată un cuvînt.

— Dacă te răzgîndești, bate în ușă. Îți voi da hîrtie și creion, și-ți vei putea ușura sufletul.

— O să mă gîndesc.

Cînd au deschis ușa celeilalte celule, fata a sărit ca arsă de pe pat. Cele cîteva ore petrecute în celulă o dărîmaseră. Avea părul despletit, fața îi era obosită, ochii încercănați.

— Vă rog frumos, spuse șoptind, eu nu știu nimic, eu nu știu nici măcar faptul că Tibor... Deodată tăcu, ochii îi jucară în lacrimi și începu să plîngă în hohote. Căzu pe pat, ghemuindu-se ca un arici, își ascunse fața în mîini și nu i se mai văzu decît spatele zguduindu-se de plîns și părul roșcat răvășit.

— Aveţi grijă de ea, spuse Bálint, după ce au închis uşa celulei. Nu cumva să facă vreo prostie.

Pe coridorul strîmt, răsuna plînsul disperat al fetei.

Au intrat la Szalai Géza. Inginerul stătea ca o stană de piatră, rezemat de peretele celulei. Se uită speriat la Bálint.

— Cînd aţi prins-o pe Bea ? întrebă cu o voce înceată şi tremurătoare.

— Ce te face să crezi că am prins-o ?

— Nu mă crede nebun. Îi recunosc vocea. Plînsul. Aţi bătut-o ? Cum aţi îndrăznit să daţi în ea ?

— Pe dumneata am să te plesnesc, dacă nu te porţi ca lumea, spuse Bálint. Gunoiule ! Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta ?

Szalai începu să urle cu toată forţa, în speranţa că Bea îi va recunoaşte vocea şi va „înţelege" mesajul.

...Vara trecută, la Livorno, într-o noapte Mennel i-a spus lui Szalai :

— Nu vreau să te păcălesc. Trebuie să fii conştient că această activitate comportă şi riscuri.

— Ştiu la ce mă angajez, a răspuns mîndru inginerul. Pentru viitorul meu îmi asum orice risc. Îţi închipui că nu vreau să cad...

— Bineînţeles, a fost de acord Mennel. Dar asta nu depinde numai de tine. Natural, voi face totul ca să-ţi poţi desfăşura activitatea în condiţii cît mai puţin riscante. Tocmai de aceea am decis să nu acţionezi împreună cu Bea. N-aveţi voie să ştiţi unul de misiunile celuilalt. Tu vei continua să faci pe logodnicul gelos ; în felul acesta, multe acţiuni nu vor mai bate la ochi.

— Înţeleg. Şi cu cine voi ţine legătura ?

— Periodic îţi va telefona cineva. Să fii foarte atent la ce-ţi va spune. De la el vei afla dacă vrea să se întîlnească cu tine şi unde. Mennel umplu paharele cu Calvados şi băură. Va spune : „Vreau să vorbesc cu domnul Wagner". Vei întreba : „Ce număr aţi format, domnule ?" Răspunsul lui va fi un număr. Întotdeauna alt număr. Numai suma primului cu ultimul va fi totdeauna cifra nouă. Înţelegi ? Deci poate fi şi unu plus opt, doi plus şapte şi aşa mai departe. Cele două numere din mijloc, adunate, vor indica ora la care te vei întîlni cu el pe Insula Margareta,

în fața Hotelului Grand. Dacă, de exemplu, la întrebarea ta va răspunde că a chemat două sute patruzeci și nouă opt zero șapte...

— Asta înseamnă, l-a întrerupt Szalai, că doi plus șapte fac nouă și ne întîlnim la ora cinci, deoarece nouă plus opt fac șaptesprezece, adică ora cinci după-masă. După acest mesaj, putem să ne întîlnim numai pînă la ora șase.

— Nu, îl corectă Mennel, deoarece în cazul cînd cel de al treilea număr este zero, se va adăuga și numărul care-l precede. De exemplu, opt sute douăzeci și trei nouăzeci și unu. În acest caz, opt plus unu este nouă, adică s-a prezentat omul meu ; douăzeci și cu trei din celălalt grup de cifre fac douăzeci și trei, adică întîlnirea va avea loc în față la Grand Hotel sau la parcare la ora unsprezece noaptea.

— Și cum îl recunosc pe omul tău ?

— Trebuie să-i recunoști mașina, spuse Mennel. Nu după marca mașinii, ci după însemnul firmei Hanza, aplicat pe geamul din spate. Mennel scoase din portvizit o matriță de mărimea unei palme, pe care se vedeau clădirile specifice orașului medieval Hanza, iar în planul al doilea marea și un far. Dedesubt se putea citi : Hanza—Hamburg. Acesta e însemnul, spuse Mennel. Și continuă : Portiera din dreapta va fi deschisă. Intri în mașină și-l aștepți pe omul meu, dacă lipsește în momentul respectiv, dar, după instrucțiunile pe care le are, se va afla precis acolo. Îl vei recunoaște după cravata de un albastru închis, cu buline, pe care o va purta de fiecare dată. Dacă nu poartă cravată cu buline, înseamnă că ai de-a face cu un provocator. S-ar putea ca omul meu să nu fie bărbat, ci femeie, dar și în acest caz va purta cravată albastru închis cu buline sau un fular de aceeași culoare și tot cu buline.

Szalai era plăcut impresionat de această organizare prevăzătoare. I-a și spus-o lui Mennel, care primi cu modestie aprecierile lui.

— Încă ceva trebuie să-ți bagi bine în cap, a adăugat neamțul. Cu toate precauțiunile luate, s-ar putea, totuși, ca în urma unei întîmplări sau trădări să cazi. Noi am instruit pe toți oamenii noștri ca în celulele poliției să facă scandal. E nevoie de aceasta pentru a le aduce la cunoștință celor care, eventual, au căzut mai înainte, că încă unul

de-ai noştri se află acolo. Esenţialul este ca, în cursul acestei izbucniri isterice, între insultele proferate, o dată sau de două ori, să figureze, sub o formă sau alta, şi frazele: „Omorîţi-mă în bătăi! Nu ştiu nimic! Puterea este în mîinile voastre!" Aceasta înseamnă că n-ai făcut nici o declaraţie, iar camarazii tăi trebuie să fie de asemenea fermi. Dacă unul dintre aceştia va înţelege mesajul tău, va urla: „Mi-e rău! Chemaţi doctorul!" Bineînţeles, a continuat îngîndurat Mennel, s-ar putea ca după această izbucnire să te alegi cu cîteva palme. N-ai ce face, astea sînt riscurile meseriei.

— Înţeleg, a spus Szalai. Acum, mai trebuie să aflu un singur lucru, la care te rog să-mi răspunzi sincer.

— Spune, bătrîne.

— Dă-mi cuvîntul de onoare că între tine şi Bea n-a fost nimic.

— Îţi dau cuvîntul meu. N-aş vrea să mă înţelegi greşit. Bea într-adevăr a petrecut o noapte la mine, timp în care am pregătit-o pentru o acţiune importantă. Pentru ce acţiune, nici măcar tu nu trebuie să ştii. Nu ai voie să ştii...

Szalai se uită în ochii furioşi ai lui Bálint şi începu să urle cît putu mai tare:

— Snopeşte-mă în bătăi! Omoară-mă! Nu ştiu nimic! Poţi să faci cu mine ce vrei. Puterea este în mîinile voastre! Omorîţi-mă în bătăi!

— Taci din gură! scrîşni Bálint, apucîndu-l de guler. Cu mare greutate reuşi să se abţină să nu-l plesnească. Eşti un om de nimic, îi zise scîrbit, luînd mîna de pe el.

Szalai tăcu. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Vă rog să nu fiţi supărat, şopti tremurător, dar nervii mei au cedat.

Între timp, însă, aştepta atent un răspuns. Nu trebui să aştepte mult. Se auziră bătăi în uşa unei celule. Bea striga:

— Mi-e rău! Chemaţi doctorul!

„N-am fost deloc inspirat cu vizita asta, se gîndi Bálint. Dacă nu-i potolim, smuciţii ăştia isterici vor provoca o dezordine cum nu s-a mai pomenit, în rîndul deţinuţilor." Noroc că oamenii de pază au intervenit rapid. Bea a încetat să mai ţipe. Maiorul nici nu bănuia că urletele fetei

îl liniştiseră complet pe Szalai. Inginerul părea complet dărîmat. Se aşezase morocănos pe pat, chibzuind de fapt la ce avea de făcut. Nu mai încăpea nici o îndoială că reţeaua lor căzuse. Dar, după cum decurgeau lucrurile, deduse că poliţia n-a reuşit să pătrundă prea adînc în dispozitivul lor. Se vede că nu dăduseră de urma Silviei, nu ştiau unde s-o caute. Nu-ncăpea îndoială că, dacă ar fi căzut şi „ea", poliţia n-ar fi întîrziat s-o confrunte cu el. Prin urmare, nu era pierdută orice speranţă că va scăpa. Dar cum să procedeze ? Să facă o depoziţie prin care să recunoască totul şi să ceară clemenţă ? S-o trădeze pe Silvia ? Nu se poate. Aici nu e vorba numai de Silvia, ci de mulţi alţii, nici el nu ştia cîţi, care aveau încredere în el. Deodată îl năpădi un val de amărăciune. La drept vorbind, Mennel ar merita să i se demaşte agenţii. Îşi spuse apoi că probabil nu mai era în toate minţile dacă putea gîndi aşa despre individul acela spurcat : ca şi cum ar mai fi în viaţă. Trădarea nu l-ar mai putea atinge. Mennel nu mai există, dealtfel, nu e nici un păcat, şi-a meritat soarta. În schimb, el, Szalai, a fost păcălit îngrozitor. Mennel l-a tras pe sfoară. Şi el, tîmpitul, l-a crezut. A contat pe cuvîntul lui că n-a avut relaţii intime cu Bea. Îşi aminti de întîlnirea din luna martie cu Helga. Totul a decurs normal, conform instrucţiunilor : apelul telefonic, întîlnirea. În faţa Hotelului Grand a descoperit imediat maşina. Helga stătea la volan. Părea cam de douăzeci şi cinci de ani, era blondă, cu ochi albaştri şi vorbea o franceză perfectă. Conducea foarte bine. Pînă la Szentendre i-a comunicat femeii datele cerute. Nu era vorba de lucruri cîtuşi de puţin dificile. Mennel şi ai lui erau curioşi să afle care sînt întreprinderile care participă la producţia de armament şi dacă are cunoscuţi acolo. I-a şi spus tinerei femei că, probabil, cei de la Hamburg ştiau mai bine ca el care erau întreprinderile respective. În consecinţă, ar putea să-i încredinţeze şi lui misiuni mai importante.

— Ştiu, sigur că ştiu, spuse Helga. Dar la noi este o regulă ca autenticitatea fiecărei date să fie verificată... Verificarea este foarte importantă.

— Înţeleg, spuse el.

A întrebat-o apoi ce sarcină va avea pentru viitor.

— La prima vedere și aceasta va părea ușoară, spuse femeia. Dumneata ai menționat cunoscuții pe care îi ai în uzinele respective. Acum va trebui să faci o caracterizare amănunțită a fiecăruia. Ce fel de oameni sînt, dacă au pasiuni, dacă prezintă încredere din punct de vedere politic, dacă circulă prin Occident, și așa mai departe.

Szalai n-a întrebat-o pentru ce erau necesare aceste date, știa regulile jocului. Mennel și ai lui adună cu deosebită sîrguință orice date compromițătoare despre cei care lucrează în industria de armament. Cînd cineva devine interesant, ca să-l atragă, se înarmează la rîndul lor cu toate aceste date. Trebuia să recunoască faptul că se lucra cu precauție și inteligent. Cine s-ar putea gîndi că nemțoaica aceasta blondă și atît de drăguță este agenta lui Viktor Mennel ? Nimeni. Helga Wolf a venit la Budapesta să studieze pinacotecile, deoarece strînge material documentar pentru teza de doctorat. Această fetișcană din Hamburg studiază influența Renașterii asupra artei plastice ungare în epoca feudală, și în teza ei de doctorat vrea să demonstreze existența acestei influențe. De ce să nu o creadă cei în drept ? Cine știa, de exemplu, că diplomatul suedez Jarring vorbea foarte bine ungurește ?

Mai tîrziu s-au oprit la Esztergom, ca să se odihnească. S-au așezat la o masă, în semiumbră, într-o cafenea. Fata părea îngrijorată. A întrebat-o dacă a vizitat vreodată muzeul bisericii din Esztergom.

— De două ori, spuse Helga. Este extraordinar. Am fost și la Pannonhalma. Am cules informații foarte interesante.

Helga bău un ceai fierbinte, iar el o cafea. Szalai tresări deodată la gîndul : ce s-ar întîmpla dacă ar fi legitimați acum ? Ce ar spune, dacă ar fi întrebați de unde se cunosc ?

— Așa e, am uitat să ne înțelegem în acest sens, spuse fata, cînd i-a atras atenția asupra omisiunii care putea deveni fatală. Ne-am cunoscut anul trecut la Livorno, în ziua de zece august. Amîndoi am stat la hotelul „Razele soarelui". Dumneata la etajul unu, Bea și mama ei la etajul doi. Eu locuiam la etajul trei.

— Într-adevăr ai fost acolo ?

— Am fost. Credeam că știi.

— N-am ştiut. Dar dacă aşa este, ar trebui, poate, să mai ştiu cîte ceva despre dumneata.

— Numele mi-l ştii. Stau la Hamburg. Părinţii locuiesc la Bonn. Tatăl meu este secretar de stat la Ministerul de război. Altceva : Viktor este logodnicul meu.

— Nu ştiam. Ce bine că mi-ai spus, se bucură el şi începu să rîdă. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Eu eram convins că, la Livorno, Bea m-a înşelat cu Mennel. Atît de tare mă rodea gelozia, că aş fi fost în stare să-l omor.

— Şi n-au avut relaţii intime ? întrebă fata.

— Nu. Mennel şi-a dat cuvîntul de onoare. Iar dacă mă uit la dumneata, înţeleg că logodnicul dumitale n-ar avea nevoie să...

— Chiar atît de cretin poţi să fii ? îl persiflă fata. Nu mi-aş fi închipuit. Şi-a aprins o ţigară. Privirea ei se întunecase. Viktor este un om de nimic, i-a destăinuit Helga. Este un specialist desăvîrşit, dar ca om este un gunoi. Dacă nu l-aş iubi atît de mult, dacă nu mi-ar fi aşa de drag, de mult i-aş fi sucit gîtul. Ei bine, află că au avut relaţii intime. Viktor te-a minţit. De ce crezi că, pe cincisprezece august, aşa, pe nepusă masă, aţi plecat de la Livorno ? Pentru că eu am cerut acest lucru. I-am prins în flagrant delict. Şi dacă vrei să ştii totul, pot să-ţi spun că şi în momentul de faţă Viktor corespondează cu logodnica dumitale.

În acel moment, lui Szalai i s-a părut că se deschide pămîntul şi-l înghite. Se gîndea la Mennel cu o ură fără margini şi, în acel moment, ar fi fost capabil să-l ucidă fără nici o remuşcare. Încă în seara respectivă a pălmuit-o pe Bea reproşîndu-i că l-a minţit. Ea a recunoscut totul.

— Aşa stînd lucrurile, eu unul am terminat cu acest joc, i-a spus el hotărît. Nu sînt tîmpit de tot. Şi, dacă mă mai întîlnesc cu lepra aceea, îl desfiinţez.

Mai tîrziu, în pat, s-au împăcat. Bea era mai deşteaptă ca el.

— Am păcătuit faţă de tine, s-a sclifosit ea. Iartă-mă, crede-mă, numai pe tine te iubesc. Mennel nu reprezintă pentru mine mai mult decît un pahar cu apă pentru un om însetat. Şi mai gîndeşte-te la ceva, iubitule : carnetul de cecuri se află în buzunarul lui. Îl putem urî pe el, dar n-avem voie să ne pierdem capul. Ne-am decis că nu vrem să trăim aici. Greşesc cumva ?

— Nu.

— Acum sîntem în mîinile lui. Peste un an, însă, vom fi liberi. Vom avea atîţia bani, încît vom putea începe o viaţă nouă. Şi nu una prăpădită.

— Asta este adevărat. Dar eu, cu lepra aceea, nu mai lucrez nici în ruptul capului.

— Nu fi cretin, iubitule. Mennel nu reprezintă decît o rotiţă din angrenaj. Noi nu lucrăm pentru Mennel, ci pentru aceia pe care îi slujeşte şi Mennel.

Pînă la urmă a recunoscut că Bea avea dreptate. Dar gelozia a continuat să-l roadă. De fapt, nu era gelos numai pe Mennel, ci şi pe Szücs Tibor, deşi Bea i-a explicat că Szücs nu era amantul ei, ci numai legătura. Tibor îndeplinea o misiune importantă şi ea trebuia să lucreze împreună cu el. Szalai nu ştia nici acum dacă între ei au existat legături amoroase. Bea a continuat să nege, iar Szücs n-a recunoscut nimic...

Szalai s-a ridicat şi a început să se plimbe prin celula strîmtă. Pe coridor era linişte, nu se auzeau nici paşii paznicului. Măcar de-ar putea vorbi cu Bea. Avea remuşcări. Sărmana fată ! Ce bătaie a putut să-i tragă atunci cînd a găsit scrisoarea lui Mennel ! Bineînţeles, nu-i putea ieşi din minte ce i-a spus Helga despre Mennel. Parcă o auzea din nou pe nemţoaica aia blondă şi frumoasă : „Chiar atît de cretin poţi să fii ?... Viktor era un om de nimic.“ Într-adevăr. A fost un om de nimic. A negat, pur şi simplu, că s-a întîlnit cu Bea. Este totuna ! Acum este totuna, Mennel nu mai există, nu mai are de ce să fie gelos pe el ; trebuie să decidă însă, ce să facă. Au găsit ilustrata Silviei, dar prea mult folos de pe urma ei nu pot avea, dacă el continuă să nege. Iar pe Silvia n-o trădează, deoarece este singura persoană care l-ar mai putea ajuta. Numai să nu-şi piardă capul. Trebuie să se gîndească la toate, calm, stăpînit. Dacă Bea cedează şi începe să facă declaraţii, va trebui să nege în continuare, deoarece nu pot dovedi nimic în privinţa lui. Nu va recunoaşte că a făcut spionaj. Va susţine povestea cu gelozia. Deodată îi veni o idee salvatoare. Se duse la uşa celulei şi începu să bată cu putere. Paznicul privi pe gemuleţ :

— Ce vrei ? îl întrebă încet, neprietenos.

— Vreau să vorbesc cu domnul maior. Spune-i că este foarte urgent. Grăbește-te, te rog.

Peste zece minute l-au condus la Bálint, care încă se afla în secție.

— Ce vrei, Szalai ?

— Aș vrea să fac o depoziție.

13

Braun porni instalația de aer condiționat și se uită pe furiș la fată. Helga stătea indiferentă în fotoliu și fuma. Nu părea că pierderea logodnicului ar fi afectat-o în mod deosebit, remarcase el.

Cu pași apăsați, se duse înapoi la birou și se așeză. În realitate era foarte prost dispus : cu cîteva ore în urmă primise știri alarmante de la Schleissig. Herzog și amicul lui nu s-au prezentat la ora cuvenită. Tăcerea lor însemna că n-au reușit să-l lichideze pe Huber. Convingerea lui intimă era că Herzog și Jellinek au căzut. Lui Schleissig nu i-a suflat însă nici un cuvînt. Mai era și această scrisoare. Se uită la plicul de pe birou. Dovedea că nu totul era în ordine în privința lui Mennel. Își aprinse un trabuc.

— Ai călătorit bine ? o întrebă pe fată.

Helga avea fața bronzată, iar ochii albaștri străluceau viu pe acest fond de culoarea ciocolatei.

— Da, am călătorit foarte bine. Chiar aveam nevoie de această odihnă. Nervii mei erau foarte obosiți.

— Cînd ai aflat tragedia ?

— Aseară, pe aeroport. De la tatăl meu.

— Te rog să primești condoleanțele mele, spuse Braun.

— Mulțumesc... dar nu mă ajută cu nimic. Cînd va avea loc înmormîntarea ?

— Săptămîna viitoare.

Fata trase mai aproape scrumiera, pe care își așeză țigara, apoi scoase din geantă o batistă frumos brodată. Cu mișcări fine și-o apropie de nasul frumos.

— Știți ceva precis despre această tragedie ? întrebă și puse la loc batista în geantă.

— Știm multe lucruri, dar și mai multe sînt presupunerile. Sincer vorbind, chestiunea este destul de complicată și unele elemente sînt de neînțeles.

— Cine l-a omorît pe Viktor ?

— Nu știu.

Helga privi în gol. Trase un fum în piept și îi dădu drumul încet. Își îndreptă privirea spre Braun.

— Aș vrea să întreb ceva, spuse încet. Întrebarea mea nu se adresează șefului, ci prietenului familiei mele. Egon, ar fi bine dacă mi-ai răspunde sincer.

— Bineînțeles, Helga. Pentru noi, asta e o datorie reciprocă.

— Cînd ați decis că Viktor trebuie să plece în Ungaria ?

— Atunci cînd ne-am decis asupra acțiunii Silvia. Așteaptă. Îți spun cu exactitate. Se gîndi cîteva momente. La sfîrșitul lunii mai. Atunci am decis ca Viktor să plece în Ungaria.

— I-ați comunicat ?

— Natural.

— Canalia ! spuse fata cu ură. Ticălosul. Și-a meritat soarta. A jurat că, orice s-ar întîmpla, nu va pleca în Ungaria. A jurat acum trei săptămîni. Acum pricep de ce m-a convins să plec în insulele Bermude.

Cu mișcări nervoase, Helga își stinse țigara.

— Am impresia că ne-a păcălit crunt, ticălosul. Da, Egon. Și pe dumneata, și pe mine.

Braun simțea că aceasta este clipa psihologică cînd îi poate arăta fetei scrisoarea. Întrucît acum Helga se gîndea cu ură la Mennel, decepția și amărăciunea o puteau determina să spună totul cu sinceritate. Luă scrisoarea de pe masă și i-o dădu.

— Am găsit-o în apartamentul lui Mennel, spuse. Citește-o.

Helga luă scrisoarea. Se uită cu atenție la literele lunguiețe și începu să citească :

„Scumpul meu Viktor,

M-am bucurat de ultima ta scrisoare. Prietenul tău este într-adevăr amabil, deoarece mi-a promis că va trece pe aici ca să-ţi poată aduce răspunsul meu. Îţi scriu deschis, avînd convingerea că scrisoarea nu va fi citită de altcineva, în afară de tine. În sfîrşit, după luni de zile, ne vom putea întîlni iarăşi. Asemenea unei şcolăriţe, de-abia aştept clipa aceea şi număr zilele care au mai rămas pînă la revederea noastră. Conform ordinelor tale, am luat de pe acum toate măsurile. Am primit deja răspunsul de la Banca Naţională. Răspuns pozitiv. Drept urmare, am înaintat cererea de paşaport. Cred că, pînă vei sosi tu la Budapesta, îl voi avea. Vizele le vei aranja tu. Mă întrebi unde m-aş stabili cu cea mai mare plăcere. Cu tine, oriunde. Vom pleca acolo unde te vei simţi în cea mai mare siguranţă. Pentru mine, securitatea ta este mai importantă ca orice. Tibor a făcut o treabă extraordinară, a strîns anumite materiale — cu foarte multe eforturi şi nu cu puţine riscuri, e adevărat — la care nici nu visai. Scumpul meu, trebuie să-ţi mărturisesc ceva : Tibor e convins că sînt îndrăgostită de el. Dacă vă veţi întîlni, te rog nu-l deziluziona, deoarece, săracul băiat, numai pentru «această dragoste mare şi dezinteresată» şi-a asumat toate riscurile. De fapt mi-e tare milă de el, este un om nenorocit, care merita să aibă parte de o soartă mai bună. Vreau să-ţi aduc la cunoştinţă că logodnicul meu a aflat de legătura noastră. Este gelos. Fereşte-te, deoarece Géza îşi pierde repede capul şi atunci este în stare de orice lucru îngrozitor. Nu mă gîndesc că te-ar trăda, este prea deştept pentru a nu-şi da seama că, în felul acesta, s-ar autotrăda. Cel mai bine ar fi dacă nu v-aţi întîlni. Din păcate, indiscreţia a săvîrşit-o domnişoara Helga. Sărăcuţa de ea, este la fel de geloasă ca şi Géza. Eu o înţeleg, este extrem de dureros cînd dragostea unei femei nu este împărtăşită. Nu sînt supărată pe ea, cu toate palmele pe care le-am primit de la Géza. Biata Helga s-a gîndit, probabil, că prin bătăile pe care le voi suporta de la logodnicul meu, în asemenea situaţii o fiară, va reuşi să distrugă dragostea pe care ţi-o port. Dumnezeule, ce proaste sînt femeile îndrăgostite ! În ultimul timp m-am gîndit mult, dacă n-ar fi fost mai bine ca încă din vara trecută s-o fi rupt cu

Géza. Dacă ai şti cît mă plictiseşte şi ce scîrbă mi-e de el. Doar pentru tine continui să joc teatru. Sper totuşi că nu va mai dura mult. Ar fi foarte bine dacă nu te-ai întîlni cu el. Mi-e teamă pentru tine, scumpule. Te aştept. Mult de tot. A ta, Bea."

Helga scăpă scrisoarea din mînă.

— Am fost logodnica lui Viktor, spuse, dar, după toate astea nici măcar la înmormîntarea lui nu mă voi duce. Nu-nţeleg, însă, de ce n-a distrus scrisoarea. De ce a ţinut s-o păstreze ? Era aşa de sigur de ceea ce făcea ?

— Ştii cine este această Bea ? întrebă Braun.

Fata dădu din cap. Avea gura uscată şi simţea că n-ar fi în stare să scoată un singur cuvînt. Luă paharul plin cu Coca-cola şi bău cîteva înghiţituri. Se simţea ceva mai bine. În mintea ei apăru imaginea fetei bronzate, cu corp splendid şi cu părul arămiu, bogat revărsat pe spate.

— O cunosc, spuse. Mă miră că voi nu o cunoaşteţi.

— Ar trebui s-o cunoaştem ?

— Neapărat. Bea era agenta lui Viktor.

Fata îşi îndreptă privirea spre Braun.

— Nici doctorul Huber n-a spus nimic despre ea ?

— Huber ? Braun se uită mirat la faţa bronzată a fetei : Huber o cunoştea ?

— O cunoştea. Anul trecut, în august, a fost şi el la Livorno.

— Foarte interesant. N-am ştiut nimic, spuse sincer Braun. În sinea lui se gîndea înciudat că a fost dus de nas ca un novice. Dragă Helga, mi-ai putea povesti şi mie, aşa, ca unui prieten, ce ştii despre această istorioară curioasă ? Nu te rog în mod oficial.

Fata aprinse o ţigară.

— Ştii, cine l-a omorît pe Viktor ? întrebă.

— Nu ştiu.

— Szalai Géza. Ridică scrisoarea şi o aşeză pe biroul lui Braun : Da, el, „fiara", logodnicul acestei Bea. Dar ca să înţelegi mai exact, trebuie să-ţi povestesc totul, de la un capăt la celălalt. La începutul lui august, anul trecut, Viktor a spus că trebuie să plece pentru trei săptămîni la Livorno.

— Într-adevăr. A avut întîlnire cu cîţiva agenţi unguri. Între aceştia era şi Szalai Géza. Numărul lui, în evidenţa noastră, este G-16.

— Da. Dar dacă te vei uita în materiale, se afirmă că Viktor l-a racolat pe Szalai în o mie nouă sute şaizeci şi şapte, la Paris. Afirmaţia nu corespunde adevărului. În şaizeci şi şapte Szalai n-a fost la Paris. Kürthy Bea împreună cu mama ei au fost acolo. Viktor a racolat-o pe fată, dar dumitale, Egon, ţi-a raportat altceva. Bea a fost cea care l-a convins pe logodnicul ei, după ce s-a întors în Ungaria. Toatea acestea le-am aflat de la Szalai în martie, anul acesta. Deci, s-a întîlnit pentru prima dată cu Szalai anul trecut, la Livorno. Szalai Géza se afla în Italia împreună cu logodnica lui, ca turist. Îi însoţea mama fetei. Stăteau la hotelul „Razele soarelui". Lucrurile au luat o asemenea întorsătură, că pe doisprezece august a trebuit să plec la Livorno. Am vrut să-i fac o surpriză lui Viktor. Cheia de la camera lui nu era la recepţie. N-am acordat nici o importanţă acestui amănunt.

Viktor, ca măsură de precauţie, nu lăsa niciodată cheia la recepţie. Atunci mi-a venit o ideea nebună : să-i fac o surpriză. I-am dat femeii de serviciu patru sau cinci sute de lire şi mi-a împrumutat dublura cheii de la camera lui Mennel. Helga făcu o scurtă pauză, bău şi continuă : L-am găsit făcînd dragoste cu fata. Atunci n-am făcut nici un scandal. M-am urcat în camera mea. Peste zece minute Viktor era la mine. Să-ţi povestesc ce am simţit atunci ? Cred că îţi dai seama. Viktor s-a dat de ceasul morţii să mă convingă că era vorba de o misiune oficială, importantă..., că a fost nevoit să se supună, la dorinţa fetei. N-am acceptat nici o explicaţie. I-am cerut să părăsească încăperea. Mi-am scos verigheta şi i-am aruncat-o în faţă. „Află, i-am spus, că ţi-ai încheiat cariera şi, după toate astea, nu voi mai face nimic ca să te scap de închisoare".

— De închisoare ? întrebă curios Braun. Îi reveniră în minte cele spuse cu puţin înainte de Helga : ...„lucrurile au luat o asemenea întorsătură, că pe doisprezece august a trebuit să plec la Livorno".

— Da, de închisoare, spuse fata. Nu întîmplător am plecat la Livorno, ci din însărcinarea tatălui meu. Tatăl meu are un prieten american. Este funcţionar superior la F.B.I. Cu două zile înainte de a pleca, i-a făcut o vizită tatălui meu. În mod discret, i-a adus la cunoştinţă că, de mai mult timp, urmăreau o bandă care se îndeletnicea cu contra-

banda de stupefiante. Contrabandiștii transportau cantități mari de hașiș, LSD, marijuana și nu mai știu ce în Europa. Firele au adus la anumiți ofițeri americani care staționează pe teritoriul Germaniei. Oamenii FBI-ului au arestat în secret doi ofițeri — un căpitan și un maior — și i-au făcut să dispară. N-au negat nimic. La prima audiere au declarat că, la transportul stupefiantelor, participă și un ofițer german de Informații, Viktor Mennel. Poți să-ți închipui stupefacția tatei. John Cohlen este un om cinstit. L-a căutat pe tata, deoarece, după cum spunea, afacerea era delicată, avînd în vedere că Viktor era logodnicul meu. Cei de la „Spiegel" ar face un mare tărăboi dacă afacerea ar deveni publică. L-a rugat pe tata să vorbească cu Viktor. Dacă Viktor îi va destăinui lui Cohlen legăturile sale, atunci FBI-ul, din considerație pentru noi, va uita că Viktor a fost amestecat în această afacere...

Braun ascultase cu atenție, iar cînd fata, puternic marcată de amintirile evocate, făcu o nouă pauză, întrebă :

— Pînă la urmă, i-ai spus lui Mennel despre ce era vorba ?

— Numai seara tîrziu, spuse Helga. În momentul acela eram într-o asemenea stare sufletească, încît nici nu mă puteam uita la el. Serveam cina în cameră, cînd m-a vizitat Otto Huber. Era politicos, calm, cu o voce liniștită. Și-a cerut scuze că m-a deranjat și mi-a spus că mă roagă foarte mult să-l ascult. În acel moment eram mai liniștită și începea să mă intereseze ce au mai inventat. Huber a recunoscut că revolta mea era îndreptățită, deoarece toate aparențele pledau împotriva lui Viktor. Numai că aici era vorba de pregătirea unei acțiuni de cea mai mare importanță în Ungaria, în care fata aceea avea unul dintre rolurile principale. Din păcate — ce să-i faci, cîteodată mai intervin și asemenea neprevăzute — Kürthy Bea nu a acceptat să execute misiunea care-i revenea, decît cu condiția ca Viktor să întrețină relații amoroase cu ea.

— Huber ți-a expus și planul acțiunii din Ungaria ? întrebă Braun, începînd să bănuiască unde se înnodau ițele.

— Mi-a povestit o istorie destul de confuză. A amintit ceva despre niște bijuterii extrem de valoroase care au fost ascunse în timpul celui de-al doilea război mondial de un

ofiţer german într-o vilă din Ungaria. Aceste bijuterii ascunse trebuie să fie obţinute cu ajutorul fetei.

— Huber a dat şi vreun nume ?

— Nu. N-a dat nici un nume. A spus doar că dumneata cunoşti afacerea. Ştiai, într-adevăr ?

— Ştiam, spuse Braun. Numai că fata nu avea nici un amestec în povestea cu acele bijuterii. Te-au minţit şi Huber, şi Mennel. Dar despre asta vom vorbi mai tîrziu. Pînă la urmă te-ai împăcat cu Mennel ?

— N-am avut încotro, răspunse Helga. Viktor a venit la mine în cameră. Mi-a spus acelaşi lucru ca şi Huber. Am acceptat explicaţia cu condiţia ca a doua zi să trimită fata acasă. Mi-a promis. Atunci i-am povestit istoria cu stupefiantele. Au urmat nişte momente deplorabile. Lui Viktor i s-a făcut rău. De-abia am reuşit să-l liniştesc. A doua zi s-a dus să vorbească cu tatăl meu. Eu am rămas la Livorno, unde mi-a încredinţat anumite sarcini.

— Te-ai întîlnit cu Huber ?

— Nu m-am întîlnit cu el. Nici cu el, nici cu fata. Au plecat. Viktor s-a reîntors după două zile. Era de nerecunoscut. La început n-a spus nimic, nu făcea altceva decît să bea. Mai tîrziu a început să-l facă pe tata cu ou şi oţet. Pînă la urmă am aflat ce s-a întîmplat. Tata împreună cu Cohlen i-au cerut să rupă orice relaţie cu mine. Viktor a promis că aşa va face. Ulterior, tata mi-a cerut şi mie acelaşi lucru. Bănuiam ce plan şi-au făcut. Dacă vom rupe aceste legături, americanii vor avea mînă liberă să-l aresteze pe Viktor, cu ocazia unei călătorii întreprinse în străinătate. În acest caz, familia noastră n-ar mai fi fost implicată. N-ai cumva o băutură mai tare ? întrebă fata.

Braun puse pe masă o sticlă de coniac. Helga bău cu nesaţ. Coniacul parcă o linişti. Vorbi mai curgător.

— Ne întîlneam pe ascuns. Pe tata îl şantajam spunînd că, dacă Viktor păţeşte ceva, voi face scandal. Dar nu s-a întîmplat nimic. Îţi aduci aminte, cred, că Viktor inventa mereu cîte un motiv pentru a fi reţinut în ţară, astfel că n-a mai plecat deloc în străinătate. Ştia că oamenii lui Cohlen erau cu ochii pe el. Bineînţeles, n-a rămas un secret pentru tata că numai oficial am rupt-o unul cu celălalt. Cu patru săptămîni în urmă, Viktor a fost la mine. Mi-a spus că dumneata vrei să-l trimiţi în Ungaria pentru exe-

cutarea „operațiunii Silvia". Nu mi-a plăcut acest lucru, eram geloasă. În martie, cînd am fost la Budapesta și m-am întîlnit cu Szalai Géza, am aflat că Viktor continua să corespondeze cu fata. Poate că atunci am făcut cea mai mare prostie din viața mea. Mai știi ? rosti ea cu o vagă îndoială. Lui Szalai i-am spus că logodnica lui a fost amanta lui Viktor, iar pe el, logodnicul, l-au dus, pur și simplu, de nas. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap că, de fapt, pregăteam sfîrșitul lui Viktor. Egon, mă înțelegi ? N-aveam de unde să știu, deoarece Viktor și-a dat cuvîntul că nu se va întîlni cu fata, iar acum trei săptămîni mi-a comunicat că a renunțat la călătoria în Ungaria, urmînd ca, în locul lui, să plece altcineva. În noaptea aceea am băut mult. În zori, Viktor m-a întrebat dacă am încredere în el. I-am spus că da. Atunci îl iubeam foarte mult, simțeam că n-aș putea trăi fără el. Viktor vorbea foarte lucid. Spunea că trebuie să decidem. Nu putem trăi mereu cu frica-n sîn. Aici sîntem urmăriți permanent. Planul lui era să părăsim Germania și să dispărem undeva, în America de Sud. Cum ? l-am întrebat. Nu poți să dispari așa, pur și simplu. El zîmbea plin de sine. „Totul este pregătit", mi-a spus. De ani de zile are un cont deschis la o bancă din Elveția. Bineînțeles, nu pe adevăratul său nume, ci pe un altul, ce figurează pe documentele pe care și le-a pregătit în secret. Așa am aflat că Viktor își procurase documentele necesare pentru începerea unei vieți noi, legalizînd și „trecutul nostru". Că întîi va pune mîna pe comoara ascunsă în Ungaria, apoi vom dispărea amîndoi.

— E clar, deci, că dumneata știai că va pleca în Ungaria.

— Știam. Mai înainte am mințit. Mi-a promis cu mîna pe inimă că nu se va întîlni cu fata. A reușit să procure planul acelei vile din împrejurimile Balatonului, unde ofițerul german a ascuns comoara. Mi-a arătat și schițele. Braun umplu din nou paharul fetei. Helga nu se lasă rugată și bău coniacul pînă la ultima picătură. Cu Viktor am discutat în cele mai mici amănunte planul fugii noastre. Ne-am înțeles ca eu, pe paisprezece iulie, să plec în insulele Bermude, iar el, a doua zi, în Ungaria. În cinci zile avea să termine misiunea acolo, iar pe douăzeci se va reîntoarce la Viena. De acolo, cu acte false, avea să ia imediat alt avion

și să ne întîlnim la Montreal. Conform acestei înțelegeri, în dimineața zilei de douăzeci eu eram la Montreal. L-am așteptat la cursa de la Viena. N-a venit. În dimineața următoare, eram din nou la aeroport. Nimic. Deveneam din ce în ce mai nervoasă. Patru zile la rînd am avut același program, pînă cînd am luat legătura cu societatea de transporturi aeriene. După cum știam, Viktor își reținuse un loc pentru data de douăzeci la cursa Viena—Montreal, pe numele de Fred O. Connor. Am cerut să mi se comunice ce s-a întîmplat de n-a venit. După cîteva ore am primit răspunsul că la nici una dintre societățile de transporturi aeriene din Viena nu s-a reținut vreun loc pe numele respectiv. Ca urmare, m-am reîntors. Ieri am aflat de la tata cele întîmplate. Asta e. Și arătînd spre scrisoarea de pe birou : Acum înțeleg totul. Și sînt sigură că Szalai Géza este cel care l-a omorît pe Viktor.

— Și eu cred la fel, spuse Braun, deoarece, conform misiunii pe care o avea, Mennel trebuia să se întîlnească cu Szalai.

Se ridică de pe fotoliu și se plimbă gînditor, uitîndu-se din cînd în cînd spre fată. „Helga este o făptură minunată, se gîndea, ar merita să te ocupi de ea. Bineînțeles, nu acum, ci mai tîrziu. În primul rînd trebuie clarificat ce s-a întîmplat, de fapt". Se opri la fereastră și privi afară. Departe de tot, în port, se vedeau macaralele șantierelor navale.

— Helga, o întrebă după un răstimp, fără să se întoarcă. Pot conta în continuare pe dumneata ? Întreb, fiindcă știu că numai de dragul lui Viktor ai fost de acord să faci pe curiera. Viktor nu mai este, astfel că dumneata nu mai ești prin nimic legată de noi.

— Natural. La fel ca și pînă acum. Fără nici o obligație. Cu atît mai mult, cu cît bănuiesc că, pe undeva, și Cohlen cu ai lui sînt interesați în afacerea asta.

Braun se apropie de ea.

— Și eu am aceeași senzație. După convingerea mea, moartea lui Viktor nu a avut la origine numai gelozia.

— Egon, spune-mi, mie poți să-mi divulgi secretul, de ce Viktor a trebuit să se întîlnească personal cu Szalai Géza ?

Braun aprinse un trabuc. Se sprijini de birou şi acum văzu de aproape de tot faţa frumoasă a fetei.

— Mennel a plecat în Ungaria cu o misiune dublă : să pună mîna pe comoara ascunsă şi să execute „acţiunea Silvia". Una dintre condiţiile acesteia din urmă era şi întîlnirea cu Szalai. Conform planului, Szalai ar fi trebuit să preia cîţiva agenţi de la unul dintre rezidenţii noştri. Pot să-ţi confirm că Bea şi Szalai n-aveau nici un amestec în misiunea privind comoara ascunsă. Pentru noi nici nu era prea importantă.

— Deci, ţinînd seama de toate acestea, doctorul Huber m-a mințit ?

— Şi încă cum. Dintr-un motiv cît se poate de clar : cu această minciună voia să-l ajute pe Viktor. Logodnicul dumitale, evident, s-a plîns că l-ai dat afară, drept care, Huber, în maniera lui „genială", a inventat întreaga poveste, pentru a-l salva, şi a prezentat astfel lucrurile ca şi cum nu se putea pune mîna pe comoară decît cu ajutorul acelei fete.

— Eu nu pot să înţeleg cum de n-aţi ştiut voi nimic despre fata aceea.

— Eu cred că n-am ştiut, pentru că Viktor nu lucra numai pentru noi. Lucra şi pentru alţii, spuse Braun. Dar în scurt timp se va clarifica şi acest lucru. Dacă această presupunere a mea se adevereşte, atunci este evident că noi nu-i cunoaştem pe toţi agenţii lui Viktor Mennel. Din păcate, contrainformaţiile noastre fac o muncă de mîntuială. Helga, aş vrea, însă, ca tot ce am vorbit acu, să rămînă strict între noi.

— Nu vrei să plec în Ungaria ?

— Deocamdată, nu. E destul de clar ce s-a întîmplat acolo. Am avut un eşec total. Huber a trădat. Lichidarea lui n-a reuşit şi, după toate probabilităţile, au căzut şi oamenii noştri de acţiune. Cu toate că era atît de bine organizată, reţeaua noastră a suferit o pierdere serioasă. Du-te acasă, Helga. Odihneşte-te. Dacă-mi permiţi, într-una din serile următoare îţi fac o vizită şi atunci vom discuta proiectele de viitor.

După ce a rămas singur, Braun s-a întins comod în fotoliul larg. Se gîndea la Huber. Niciodată nu-i plăcuse.

Dacă ar fi absolut sincer cu sine, ar trebui să recunoască că Huber a fost singurul om în faţa căruia nu s-a simţit niciodată în largul lui şi care nu rareori îl făcea să-şi piardă siguranţa. N-a reuşit să se apropie de inima şi mintea lui. De multe ori ar fi vrut să ştie la ce se gîndeşte Huber, ce planuri ascunde în capul lui. Niciodată nu polemiza cu el. La întrebările pe care i le punea, răspundea curgător, iar dacă nu era de aceeaşi părere cu el, îi comunica opinia sa cu politeţe, neuitînd să adauge întotdeauna : „dumneata eşti şeful, dreptul de a decide îţi aparţine". Se aplecă, puse dictafonul în funcţiune şi ceru ca Schleissig să vină la el.

Întîi august cădea într-o vineri. În această zi era aniversarea zilei de naştere a lui Salgó Oszkár. N-a fost o aniversare prea reuşită, deoarece de-abia dimineaţa el şi Felméri s-au întors acasă, de la Füred, şi erau atît de obosiţi că imediat s-au culcat. S-au trezit tîrziu, după-masă. Lui Salgó nu-i era foame. În schimb Felméri a mîncat cu o poftă de lup. Bătrînul se plimba prin grădină ca să-şi limpezească gîndurile. Stabiliseră multe legături, dar aveau prea puţine dovezi cu care să-şi poată demonstra fără echivoc presupunerile făcute. Trebuie creată o asemenea situaţie — se gîndea — ca vinovatul să se demaşte singur în faţa tuturor. Un timp se plimbă pe lîngă gardul despărţitor dinspre familia Tábori. Din cînd în cînd, mai arunca o privire în grădina acestora, astfel că văzuse cînd Kázmér şi profesorul plecaseră pe faleză. Ajungînd pe panta grădinii, îi văzu pe Blanka şi pe doctorul Huber. Stăteau în partea de nord-vest a vilei, sub nucul cel bătrîn — femeia pe un şezlong, iar Huber pe un scaun de grădină. Bucuros ar fi ascultat bătrînul discuţia dintre cei doi. S-a dus mai încolo, ferindu-se de căldura dogoritoare, la umbra unui castan sălbatic. I se păru că uşa garajului era deschisă. Privi un timp, apoi deschise cu băgare de seamă poarta grădinii şi, cu paşi liniştiţi, se îndreptă spre garaj. După vreo jumătate de oră, stătea pe terasa umbroasă, înfulecînd cu poftă gustarea de după-masă. Sosi maiorul Bálint. Liza îl invită şi pe el la masă. Tînărul nu aşteptă să fie rugat de două ori. Se aşeză, îşi tăie o bucată mare de cozonac cu stafide şi începu să mănînce cu poftă.

— Scumpa mea Liza, o întrebă el în glumă, merită oare acest hodorog bătrîn să-i dai cozonac cu stafide ?

— Scumpul meu, astăzi își aniversează ziua de naștere, spuse Liza. De fiecare dată, în această zi, are la gustare cacao și cozonac cu stafide.

— Ziua de naștere ? Extraordinar ! În comună circulă vorba că...

— Continuă, dacă tot ai început să spui, zise Salgó.

— Probabil, steaua mea, a vrut să spună, că pe tine te-a adus pe lume soarele...

— Și niște animale blînde m-au hrănit, pînă cînd m-a găsit și m-a înfiat mama Salgó, așa cum a făcut Blanka cu copilul Kázmér...

— ...Spre supărarea și marea neșansă a mătușii Liza, adăugă maiorul rîzînd.

Fața lui Salgó strălucea de sudoare. Era la fel de bine dispus ca și maiorul. Gluma acestuia nu-l supărase cîtuși de puțin.

— De ziua lui, nu-și mai încape-n piele, zîmbi Liza. Spune-mi, te rog, dar pe cuvîntul tău de onoare, voi, acolo, în Veszprém, ați văzut vreodată, în viața voastră, niște diversioniști adevărați ? Ei bine, dacă n-ați văzut, puteți să-mi sărutați mîna, fiindcă eu v-am prins doi, doi diversioniști veritabili.

Bálint puse cana goală pe masă și scutură firimiturile de pe pantaloni.

— Atunci cînd pușliu-ăla de Tibor, cu Bea te-au tras în piept, bătrîne, nu erai chiar așa de vioi.

— Sincer vorbind, n-am fost. Ca să mă exprim clasic, m-au păcălit, pungașii. Recunosc. Mi-am dat o notă proastă. Își aprinse un trabuc. Norocul nostru a fost că Huber a jucat cinstit.

— Spune, papa, tot îl mai suspectezi ? îl întrebă Bálint.

În locul lui Salgó răspunse Liza, care încă nu știa cu ce rezultat se-ncheiase excursia din noaptea precedentă, la Füred.

— Nu de suspectare e vorba, Miklós. Salgó ar dori să găsească răspunsuri la anumite întrebări.

Bálint se lăsă pe spate, își întinse picioarele lungi, aprinse o țigară și, cu o mină de autotștiutor, se uită la bătrîn.

— Să auzim întrebările, spuse. Astăzi, nenea Miklós este bine dispus şi răspunde gratis la întrebări.

— Adu, te rog, scumpa mea Liza, tabla neagră şi creta şi notează cu grijă tot ceea ce va spune Miklós Templár. Merită să reţinem fiecare cuvînt. N-ar strica să-l chemi şi pe Felméri. Pe unde umblă băiatul ăla ?

— A spus că merge să înoate.

— Hai, bătrîne, nu mai schimba vorba. Să auzim întrebările.

— În regulă, spuse Salgó. Prima întrebare : cine e criminalul?

— Erich Fox, colecţionar de obiecte de artă din München.

— Dovezi ?

— Amprentele şi urmele pantofilor.

— Au găsit şi urme de pantofi ? se interesă Liza.

— Acum am primit rezultatele de la Veszprém. Urmele găsite în garaj provin de la nişte pantofi numărul patruzeci şi doi, cu tălpi de cauciuc. După părerea specialiştilor, purtătorul are platfuş şi merge ca un gîscan.

— Atunci va fi foarte uşor să-l găsim, spuse Salgó cu un aer derutant.

— De ce o să fie uşor ? întreba Bálint.

— Trebuie să fim atenţi doar la gîgîitul lui, spuse Salgó. Dacă păşeşte ca un gîscan, înseamnă că, în timp ce merge, gîgîie.

— Bătrîne, lasă prostiile. Ori discutăm serios, ori punem punct.

Replica lui Salgó nu-i scăpase lui Felméri, care tocmai intra. Aceasta rîse zgomotos şi luă loc pe banchetă.

— Să discutăm serios, spuse bătrînul. Dar înainte de toate să clarificăm ceva. Spune-mi, Miklós, amprentele pe care le-ai găsit nu erau cumva chiar propriile tale amprente ?

— E păcat de timpul pe care-l pierdem, se bosumflă Bálint. Cu dumneata nu se poate discuta serios.

— Nu mai fi chiar atît de supărăcios, băiete. Presupunerile tale sînt foarte bune, chiar dacă mie nu-mi plac. Sînt foarte bune, dacă ţii neapărat să-nchei afacerea. Inventarul e gata. Domnul Fox este ucigaşul. Nu-i mai pu-

ţin adevărat că el a plecat în Vest, că amprentele n-au putut fi identificate, sigur, însă, că numai de la el pot proveni. Pe lîngă toate acestea am capturat douăsprezece bucăţi agenţi, două bucăţi ucigaşi de profesie, una bucată chirurg care se ocupa cu confecţionarea nasturilor şi una bucată iapă roşcată, calitate de lux. Un asemenea inventar nu este de lepădat, iar asemenea cifre de îndeplinire a planului nu sînt chiar de colo. Vocea lui scăpără de ironie. Ba, pot spune că sînt chiar excepţionale. Pentru liniştirea sufletului meu, însă, toate astea nu fac două parale, dragul meu. Da, pentru asta nu sînt deloc bune, spuse din nou. Apoi pe alt ton : Miklós, la Veszprém am cercetat împreună maşina lui Mennel, nu-i aşa ?

— Împreună. Dar asta nu schimbă faptele.

— Însă eu am găsit explicaţia privind indexul. Dispozitivul arăta nu numai dacă aparatul de emisie-recepţie este în stare de funcţionare, ci şi dacă vreo mînă străină a umblat la ea. De aici se pot trage cîteva concluzii. Dacă Mennel a găsit lucrurile, într-adevăr, pe mine mă interesează şi unde au fost ascunse. Totul trebuie dovedit. Pînă cînd tu nu vei reuşi să dovedeşti totul, eu voi continua să-l caut pe ucigaş.

„Numai că nu e deloc sigur că-l vom găsi, se gîndi Felméri. Nu înţelegea jocul bătrînului. De ce nu-i spunea lui Bálint ce muncă fructuoasă au făcut ei, doi, în noaptea trecută, la Füred ?“

Bálint se uită la ceas.

— Într-o oră vă voi dovedi că Fox a fost ucigaşul, spuse hotărît.

— Tare aş vrea s-o văd şi p-asta ! spuse Salgó uitîndu-se cu tîlc la Felméri.

Sună telefonul. Liza intră în casă. Salgó şi ceilalţi o auzeau cum trăncănea veselă cu cineva.

— Salgó ! strigă ea din casă. Veniţi înăuntru. Vă caută Ernő.

Bătrînul intră şi luă receptorul.

— Servus, da, eu sînt, spuse.

— Bálint este acolo ?

— Din păcate. Mi-a lichidat toată rezerva de cozonac pe care-o mai aveam.

— Dă-mi-l la telefon.

Bálint luă receptorul şi se prezentă regulamentar.

— Miklós, fii atent, spuse Kara şi începu să-i explice ceva pe îndelete.

Salgó şi ceilalţi îl vedeau pe Bálint doar cum dădea din cap şi cum spunea din cînd în cînd : da, am înţeles. Convorbirea aceasta a durat cam patru minute, după care maiorul a spus :

— Raportez că am înţeles totul. Şi îi dădu receptorul lui Salgó.

— Fii atent la mine, maestre al undiţei, spuse Kara bine dispus. Pe Bálint l-am informat cu lux de amănunte despre afacerea noastră. Totul decurge excepţional. Mă gîndesc la „colectare".

— Indivizii sînt figuri interesante ?

— Sînt periculoşi de interesanţi. Cred că Huber merită o decoraţie.

— Fă repede o propunere, nu cumva să ţi-o ia altul înainte, îi sugeră supărat bătrînul.

— Ei, nu te enerva. Vreau doar să-ţi spun că reţeaua nu e formată din oameni de duzină. În momentul de faţă, însă, asta are o importanţă mai mică. Şi acum, un lucru care te interesează pe tine, în special : am găsit-o pe Talabér Anna, fosta şefă a Casei copilului din Veszprém. Acum e pensionară, sărăcuţa, dar are o memorie bună. Îşi aduce aminte de Tábori Kázmér. A relatat următoarele : în toamna anului patruzeci şi unu s-a prezentat la Casa copilului un bărbat elegant...

— Cum îl chema ? întrebă Salgó.

— Anna nu-şi aminteşte numele individului, spuse Kara.

— În schimb, bine că memoria o are bună... Nu ştie nici cîţi ani avea ?

— Ba da, spuse Kara, bine dispus. Spunea că era un domn bine îmbrăcat, în jur de patruzeci de ani. Înţelegi, Salgó, un domn, deci nu din categoria ta. Individul i-a spus că, noaptea, cineva i-a lăsat la poartă sugarul, bine înfăşat. El l-a găsit dimineaţa. Imediat s-a prezentat la postul de jandarmi şi a anunţat cele întîmplate. Eşti atent, Salgó, sau dormi ?

— Bineînțeles că sînt atent.

— Atunci, din cînd în cînd mai oftează și tu în receptor.

Salgó oftă adînc.

— Corespunde ? întrebă.

— Da. La post au încheiat un proces verbal despre cele întîmplate. Asta i-a povestit Annei individul. Înțelegi ?

— Prietene, spuse bătrînul, acum vorbești cu mine și nu cu Bálint Miklós ; eu puteam înțelege și dacă înșirai o jumătate din vorbele pe care le-ai spus.

— Punct pentru tine, mișelule, șopti Bálint. Ei, lasă că egalez eu în scurt timp.

— Deci..., spuse bătrînul, și Kara continuă rîzînd :

— ... Individul, după cîte se pare, locuia la Balatonfüred, pe strada Kázmér. Așa se explică de ce, la Casa copilului, sugarului i-au dat nuemele de Füredi Kázmér. Copilul, după opinia medicului, putea avea cam o lună jumătate, pînă-n două luni.

— Despre înfiere ce știe Anna ? întrebă Salgó.

— Știe că încă nu se terminase războiul, era pe la sfîrșitul lui aprilie patruzeci și cinci, cînd Tábori Blanka a venit la ea. I-a spus că ar vrea să adopte un băiețel de doi-trei ani. Aveau vreo zece-doisprezece orfani cam de vîrsta asta. Tábori Blanka i-a văzut pe toți și l-a ales pe Füredi Kázmér.

— Asta-i tot ? întrebă Salgó.

— Nu-ți ajunge ? După opinia mea, lucrurile se desfășoară extraordinar.

— Încă nici nu bănuiești cît de extraordinar, spuse Salgó. Pentru că noi știm mai mult decît Anna.

— Folosești pluralul maiestății ?

— Nu. M-am gîndit și la Felméri. De ce țăcăne telefonul ăsta păcătos ?

— Probabil că te joci cu el, spuse rîzînd Kara. Mai bine povestește-mi restul.

— Ei, află că acel domn care a găsit copilul la poartă și l-a dus la Casa copilului din Veszprém era domnul avocat Mészáros. Și nu stătea pe strada Kázmér, ci pe strada Petőfi. Azi, în zori, am avut o discuție îndelun-

gată cu el. Convorbirea noastră a avut un început furtunos şi, pentru orice eventualitate, prietenul nostru Felméri a imortalizat-o pe bandă de magnetofon. N-ar fi rău să asculţi şi tu înregistrarea. Dacă-n momentul ăsta ai fi aici şi l-ai vedea pe Bálint Templár ce mirat şi cu ce ochi stupizi se uită la mine, te-ar umfla rîsul. Şi ştii de ce se uită aşa ? Pentru că nici el nu cunoaşte încă rezultatul excursiei noastre de astă-noapte. Pînă la noi dispoziţii, cu aprobarea ta ulterioară, am sechestrat vila domnului avocat Mészáros. În acest scop, ne-am permis să apelăm la serviciile poliţiştilor din Füred. Vocea îi deveni deodată serioasă : Ernő, aş vrea foarte mult să vii imediat aici.

— Imposibil, Salgó. La „colectare" trebuie să fiu aici. Nici gînd să mă pot mişca acum de aici.

— Atunci, va trebui să iei cunoştinţă că voi acţiona pe propria mea răspundere. Natural, cu ajutorul lui Bálint Miklós. Felméri pleacă spre tine, în această clipă, cu banda de magnetofon. Sper că, după ce vei asculta banda, vei înţelege de ce trebuie să vii aici imediat.

— S-ar putea..., vocea lui Kara trăda nehotărîre. Dacă Felméri pleacă imediat, în două ore poate fi aici. Ştii ce? Documentele lui Huber le voi trimite prin el înapoi. Bálint poate să-i spună lui Huber că, pînă cel tîrziu la miezul nopţii, va putea pleca spre Praga. Acum totul e clar?

— Pentru mine, da.

— Pe Liza o sărut. La revedere. Oricum, vom ţine legătura.

— În regulă. Salgó puse receptorul în furcă şi se aşeză. În camera răcoroasă se simţi un miros plăcut de gutui. Deci totul este în regulă !

Bálint făcea zîmbre.

— Ce secrete aveţi faţă de mine, papa ? întrebă el.

— Nu avem nici un secret. Atîta doar că pînă acum n-am discutat noile evenimente. Dar o să vină timpul şi pentru asta. Felméri cu ce maşină poate pleca la Budapesta ?

— Am să cer Fiatul cel mare al bătrînului, spuse Bálint.

— În regulă.

Salgó se întoarse spre Felméri, care nu era deloc entuziasmat că trebuia să plece la Budapesta. Ar fi vrut să fie lîngă Salgó ; era curios să știe care va fi următoarea mutare a bătrînului.

— Dacă te întorci repede, îi spuse bătrînul, am să te aștept. Dar, pînă vine mașina, fă-mi copie după înregistrarea cu Mészáros.

În timp ce locotenentul pregătea copia înregistrării, Salgó îl puse la curent pe Bálint cu cele rezultate din cercetarea întreprinsă în noaptea precedentă.

— Fantastic ! aprecie maiorul și începu să se plimbe nervos. Este cel puțin la fel de extraordinar ca și presupunerile mele în legătură cu Erich Fox.

Au ieșit pe terasă și s-au așezat la umbră. Bătrînul contemplă întinsul apei și bărcile cu pînze care se vedeau în depărtare.

— Kara ce mesaj i-a transmis lui Huber ? întrebă.

— Trebuie să-i comunic planul elaborat în legătură cu plecarea lui. Dealtfel mi-a dat atîtea sarcini, că nici nu știu cînd le voi executa.

— Pe Huber, tu îl însoțești pînă la Praga ?

— Numai pînă la Rajka, precizează Bálint.

— Ce sarcini ți-a mai dat ?

— Trebuie să-l audiez pe Kázmér. Dacă nu va da explicații acceptabile în ce privește locul unde se afla în momentul săvîrșirii crimei, va trebui să-l reții preventiv.

— Asta este o tîmpenie, spuse Salgó.

— Și încă ce tîmpenie ! mai turnă și Liza gaz peste foc.

— Kara probabil că încă nu ne-a comunicat ceva..., spuse maiorul. Ceva important, adăugă.

Salgó vru să răspundă, dar, dînd cu ochii de Huber, care se apropia prin grădină, tăcu.

Neamțul sărută ceremonios mîna Lizei, dădu mîna cu bărbații, apoi se așeză pe banchetă, lîngă Salgó.

— Vă deranjez numai un minut, domnule Salgó.

— Chiar și două, domnule. Ți-ai făcut bagajele ?

— Da. Tocmai despre asta este vorba. Făceam ordine în documentele lui Mennel, și... am senzația că lipsesc unele însemnări. Își îndreptă privirea spre Liza : Poate

vă aduceți aminte, stimată doamnă, atunci cînd am plecat cu Herzog, pe masă au rămas mai multe acte, însemnări...

— Îmi aduc aminte și v-am mai spus : le-a luat Herzog.

— Miklós, ce ai găsit la Herzog ? întrebă Salgó.

— Actele lui personale, facturi, documente...

— Între ele era și planul unei clădiri, spuse Liza. Am văzut-o eu, precis.

— Aș putea să văd și eu actele respective ? întrebă Huber.

— Actele au fost duse la Budapesta, împreună cu Herzog, se grăbi Bálint să răspundă. De ce nu le-ați cerut, domnule, mai înainte ? Era ceva important ?

— Nu găsesc, spre exemplu, exemplarele contractului.

Salgó își aprinse un trabuc, îl servi și pe Huber.

— Domnule, eu nu înțeleg ceva, spuse. Dumneata nu ești un începător. Atunci cînd soția mea a apărut în cameră, unde erau actele ?

— Dacă îmi amintesc bine, la Herzog. A pus toate actele într-o geantă de plastic. Recunosc că am săvîrșit o greșeală, trebuia să fi luat geanta de la el. Dar eram în asemenea măsură sub influența evenimentelor, încît mi-a fost imposibil să raționez logic. Sentimentul prin care trecusem și ideea că am scăpat mă zăpăciseră complet. Cred că puteți să mă înțelegeți. Ulterior m-am gîndit că stimata dumneavoastră soție le-o fi luat de la el.

— Am luat numai pistolul și lista cu agenții, spuse Liza. Nu mi-a dat prin minte că și celelalte acte sînt, poate, la fel de importante.

— Dumneata ai fost împreună cu Herzog în cramă, spuse Salgó. N-ai văzut ce a făcut cu actele ?

— N-am văzut, răspunse Huber, decarece doamna Liza ne-a închis în încăperi diferite.

— Asta așa este. Geanta, în schimb, a trebuit să i-o restitui, ca nu cumva să bănuiască ceva. Și am mai vrut ca, atunci cînd va fi arestat, să aibă asupra lui dovezile acuzatoare. Femeia se uită cu nevinovăție la Salgó și se neliniști : Dumnezeule, nu cumva am comis o greșeală ?

— Nu, steaua mea, spuse bătrînul pe un ton liniştitor. Ai procedat, în toate, foarte bine.

Jucau excepţional, asemenea unor actori de prima mînă, care-şi cunoşteau perfect rolurile. Salgó se uită la Huber, care, calm, părea că nu acordă o prea mare importanţă chestiunii aflate în discuţie.

— De fapt, spuse, eu am vrut numai să vă ajut pe dumneavoastră.

— Dacă memoria nu mă înşeală, spuse Liza concentrîndu-se, atunci cînd Herzog a întrebat ce reprezintă desenul, dumneata, domnule Huber, ai spus ceva în sensul că vrei să construieşti o vilă în Bavaria şi că numai aşa, jucîndu-te, i-ai schiţat planul.

— Da, aşa am spus.

— Tocmai de aceea nu m-a interesat pe mine. Bănuiam că n-ai spus adevărul.

— N-am vrut ca planul să ajungă în mîna lui Herzog, spuse Huber. Schiţa, de fapt, era a lui Mennel. Din păcate, nu am cercetat-o mai cu atenţie, dar bănuiesc că reprezenta planul vilei în care acel ofiţer german a ascuns bijuteriile în timpul retragerii.

Bálint, care urmărise atent toată discuţia, se lovi deodată peste frunte :

— Ei, drăcia dracului. Păi de ce n-ai spus aşa ? Salgó şi ceilalaţi îl priviră cu interes. Herzog a distrus planul, spuse Bálint.

— De unde ştii ? întrebă Salgó.

— De la cei doi care discutau în maşină, cînd îi duceam la Budapesta. Credeau că eu nu înţeleg nimic în germană. Jellinek l-a întrebat pe Herzog dacă s-a terminat construcţia vilei. Herzog i-a răspuns că nu, deoarece planurile au fost distruse. Lîngă mine stătea translatorul, care l-a întrebat pe Herzog unde a vrut să-şi construiască vila. Amicul nostru a răspuns că în Alpii Bavarezi, dar că de acum nici gînd nu mai poate fi de aşa ceva, s-a terminat cu visul despre construirea vilei. Îmi pun capul că Herzog ori a ars planul, ori l-a făcut să dispară în alt mod.

— Pare foarte verosimil ce spui, încuviință Salgó, dar mă gîndeam totuși să vorbesc cu domnul colonel, să-l rog să ne trimită urgent actele înapoi, prin Felméri.

— Pe mine, spuse Bálint, vă rog să mă scuzați, dar am foarte multe treburi. Trebuie să plec la Veszprém. Domnule Huber, domnul colonel vă transmite că, pînă la miezul nopții, veți avea actele necesare pentru călătorie. Acum, domnul locotenent pleacă la Budapesta, de unde se va întoarce cu ele. Sper să vi le înmînez în timp util. Vă găsesc acasă, da ?

— Natural.

Bálint enumeră rapid, îndoind pe rînd degetele unei mîini :

— Pașaport diplomatic, biletele de avion, numărul de ordine cu C.D. pentru mașină, talonul de înmatriculare al autoturismului, un nou carnet de conducere. Deci ne-am gîndit la toate.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse Huber recunoscător.

Se vedea că înștiințarea lui Bálint îl liniștise.

— Domnul colonel vă transmite, la rîndul său, sincere mulțumiri, spuse Bálint. Eu voi fi răspunzător de siguranța deplasării dumneavoastră. A rămas stabilit că vă voi însoți numai pînă la frontieră, iar acolo, la Rajka, voi preda această misiune maiorului Psihoda, din Securitatea cehoslovacă. El o să vă conducă pînă la aeroport și o să vă ajute în toate privințele.

— Mulțumesc, domnule maior, spuse Huber. Îmi face plăcere s-o spun : dumneavoastră, toți, sînteți într-adevăr foarte atenți. Se ridică. Nu vreau să vă mai deranjez cu prezența mea, domnilor. Se înclină. O să vă aștept, domnule maior.

După plecarea lui Huber, Bálint întrebă :

— Ei, papa, ce părere ai ?

— Despre ce ?

— Despre mesajul lui Kara. Huber ne-a făcut un mare serviciu.

Salgó își mîngîie bărbia rotundă și privi spre maior prin crăpătura îngustă dintre pleoape :

— Vrei să știi părerea mea sinceră ?

— Da.

— Lizante habesz, deldirium hubertiozmus, turui dintr-o răsuflare Liza intrînd în cameră.

Bálint căscă ochii.

— Ce a spus ? întrebă.

Bătrînul făcu un gest de lehamite :

— Nici pînă acum n-ai învățat dialectul Salgó ! spuse. Păcat. Să-ți traduc, ce să fac ? În limba ta sună cam așa: Și soarele, și Huber trebuie lăudați după ce-au apus.

— Curioși oameni mai sînteți și voi, papa. Eu, pur și simplu, nu pot înțelege cum puteți trăi așa ?

— De ce ? Cum trăim ?

— Sînteți neîncrezători. Aș putea să pariez că voi nu aveți încredere nici măcar unul în celălalt. Nu te supăra, bătrîne, dar este îngrozitor să trăiești așa. Îl bătu pe umărul musculos, apoi se așeză pe marginea terasei. Ne cunoaștem bine, așa că putem vorbi deschis. Dumneata știi bine că eu îi urăsc pe naziști. În vara anului trecut am fost cu nevastă-mea la Auschwitz. Am vizitat muzeul, lagărul și mi-am spus : este bună și frumoasă pacea, coexistența pașnică, dar crimele naziștilor nu pot fi iertate. Își scoase briceagul și începu să-și curețe unghiile cu el. Asta, pe de o parte, continuă el. Pe de altă parte, însă, avem de-a face cu Huber, fostul nazist. De ce să nu-l credem că s-a schimbat ? Dumneata, papa, nu înțelegi că noi nu numai că proclamăm dezvoltarea conștiinței umane, dar trebuie să și credem în ea ? Este un lucru esențial. Dar să revin la Huber. Dacă el ar trăi în Republica Democrată Germană, atunci nici măcar nu ne-am pune problema : avem încredere în el sau nu ? În loc de Herr Huber, ne-am adresa cu Genosse Huber, și totul ar fi în ordine. Dumneata, azi-noapte, la Füred, ai descoperit multe lucruri interesante. Recunosc, dumneata și Felméri ați lucrat excelent. Nici măcar nu pot spune că v-a ajutat întîmplarea. Acum devine din ce în ce mai clar rolul lui Mennel. Înțelegem și de ce Mennel ținea morțiș să facă o excursie la Balaton. În plus, eu sînt sigur că Erich Fox este cel care a săvîrșit crima. Peste cîteva ore, îmi vei da dreptate. Dar spune-mi, te rog, papa, ce amestec ar putea să aibă Huber în toate acestea ? Felméri ieși

din cameră, gata de drum, cu o servietă în mînă. Se așează pe balustradă și urmări cu atenție spusele lui Bálint : Huber a făcut tot ceea ce omenește era posibil. Eu nu știu ce ți-a spus dumitale tovarășul colonel. Mie, însă, la repezeală, mi-a comunicat într-adevăr să-i mulțumim călduros lui Huber pentru tot ajutorul pe care ni l-a dat. Pe Herzog l-ai audiat și dumneata, așa că în privința lui nu mai am ce adăuga. În schimb, revenind la Huber, oricum am privi lucrurile, în situația de acum eu văd în el un condamnat la moarte. Nu-l invidiez. Mîinile lui Braun ajung departe. Dacă vor, îl pot găsi și la capătul pămîntului. Dealtfel Kara a verificat imediat și într-adevăr băiatul lui Huber trăiește la Havana, unde a obținut azil politic. Este de înțeles, prin urmare, de ce Huber vrea să meargă acolo. Să-i luăm acum pe Szücs Tibor și pe amanta lui, Kürthy Bea. Nu este meritul dumitale că au căzut. Este exclusiv al lui Huber. Nu-l obliga nimeni și nimic să-i denunțe.

— Eu nu sînt chiar atît de convins de asta, tovarășe maior, spuse Felméri, în locul lui Salgó. După părerea mea, acest pas al lui avea o puternică bază psihologică.

Bálint dădu din mîini.

— Vorbe. A fost o chestiune de întîmplare sau, dacă vă place mai mult, o chestiune de baftă. Bálint se uită la bătrîn : Recunoaște, nu-i așa că l-ai crezut pe Szücs ? Ai crezut toată povestea aia cu ARTEX-ul, care era tocmai bună pentru adormit copiii.

— Am crezut, spuse Salgó. Cum să n-o cred, dacă era atît de bine ticluită ? Ai uitat, însă, un lucru, Miklós.

— Anume ?

— Antecedentele, spuse bătrînul. Ai uitat de starea psihică în care se afla Huber. Aceasta nu se datora întîmplării. Din primul moment Huber a știut, a simțit că nu aveam încredere în el. A observat că era filat, a găsit microfonul, deci știa că noi îi ascultam convorbirile, se aștepta la noi și noi surprize. Pur și simplu nu-și putea asuma riscul de a fi de partea lui Szücs și Bea, mai ales că se temea că are de-a face cu niște provocatori. El, chiar în cazul în care nu era cinstit, nu avea altă soluție decît să procedeze așa cum a și procedat dealtfel.

— Tot așa cred și eu, afirmă Felméri. În cazul de față, însă interesează nu ce a crezut nenea Salgó despre Szücs, ci cum a reușit să intervină în desfășurarea evenimentelor. Putea chiar din prima zi să-l trimită pe Szücs la Huber, dar, după toate probabilitățile, în acest caz înregistra un insucces.

— Dacă-nțeleg eu bine și dumneata nutrești aceeași neîncredere față de Huber, spuse Bálint.

— Asta are mai puțină importanță, răspunse Felméri. Vreau să spun însă că nenea Salgó are dreptate să susțină că faptele lui Huber pot fi explicate și altfel decît s-a încercat să se explice.

— Asta e un punct de vedere îngust. Într-adevăr, faptele pot fi apreciate în multe feluri. Dar așa nu se poate ajunge nicăieri. Cel puțin pentru mine, un asemenea drum este necirculabil. Colonelul Kara a apreciat serviciul adus de Huber ca incomensurabil.

De fapt, în legătură cu Kara, Bálint întenționase să spună cu totul altceva, dar s-a gîndit că l-ar fi jignit pe bătrîn și a renunțat. Își dădea seama că și așa cuvintele lui îl afectaseră pe Salgó. Mai tîrziu, însă, cînd el și Felméri se apropiau de Veszprém, își dezlegă totuși limba.

— Știi, spuse tutuindu-l pe locotenent, Kara, cu ani în urmă, mi-a povestit una din întîmplările dureroase. Știi, nu, că în anii cincizeci, a stat, nevinovat, mai bine de cinci ani la închisoare ?

— Știu, spuse Felméri, privind oarecum absent peisajul schimbător și gîndindu-se în continuare la bătrîn. Ce a povestit Kara ? întrebă și încercă să fie atent la ce spunea Bálint.

— A fost executat nevinovat, spuse maiorul, unul dintre prietenii lui. Nu mai știu dacă a asistat sau nu la execuția prietenului, importantă este esența întîmplării. Prietenul lui Kara, ajuns sub spînzurătoare, a început să strige : „Trăiască Stalin. Trăiască Uniunea Sovietică !" Și știi ce au spus cei care au decis spînzurarea acelui om nevinovat ? Au spus că e un dușman cu multă experiență, dacă pînă și în clipa cînd îl spînzurau aplica tactica învățată. Ei, cred că înțelegi despre ce este vorba...

— Da, cred că da, spuse locotenentul. Dar sentimentul este că Salgó nici pe departe nu aparţine acestei secte. Nu cred că ar fi în stare să condamne pe cineva care nu este vinovat. Presupune el ceva în legătură cu Huber; dar nu mi-a destăinuit nici mie despre ce e vorba. Cu cîteva zile în urmă, am parcurs cu barca drumul pe care a mers Mennel înainte de a muri. După ce am acostat şi am tras barca pe mal, s-a apucat să-i cerceteze interiorul foarte amănunţit. A găsit în barcă un obiect mărunt, dar n-a spus ce este şi nici nu mi l-a arătat. L-am întrebat de ce face pe secretosul. Mi-a răspuns că nu vrea ca, într-un fel sau altul, să-mi influenţeze raţionamentele şi concluziile. Fapt este că n-are încredere în Huber. Dar, la urma urmei, este dreptul lui să creadă ce vrea. În fond ce ar putea să facă împotriva lui Huber, cît timp tovarăşul colonel are încredere în el ? Nimic. Huber va primi actele, potrivit înţelegerii la care s-a ajuns, ne va mulţumi ; la rîndul nostru o să-i mulţumim şi noi pentru lista cu agenţi şi pentru celelalte servicii pe care ni le-a adus şi cu asta totul va fi O.K. În următoarele zile ne vom ocupa de prinderea ucigaşului. Dacă crima n-a fost înfăptuită de Erich Fox, atunci bătrînul — şi sînt sigur de asta — în scurt timp va pune mîna pe făptaş.

— S-ar putea, spuse Bálint. Se simţea din tonul lui că nu prea îi plăcuse că tînărul îi ţinea atît de mult partea lui Salgó.

Potrivit ordinelor lui Kara, Bálint a luat toate măsurile necesare ca Szücs Tibor şi Kürthy Bea să fie duşi la Budapesta sub o pază puternică. Szücs continua să nu scoată nici un cuvînt. A recunoscut doar că Bea l-a recrutat şi că, fără a fi fost constrîns, a participat la misiunile care i s-au încredinţat. Organele de urmărire cunoşteau acţiunile lui, microfilmele i-au fost reţinute, în schimb era hotărît să nu spună, chiar riscînd să fie spînzurat pentru asta, cînd şi cum a realizat fotografiile sau de la cine le-a procurat. Cel mai bine ar fi dacă l-ar spînzura. Pentru el viaţa tot nu mai reprezintă nimic şi nu mai ţine la ea. Nu neagă că este îndrăgostit de Bea, dar din moment ce nu vor mai putea fi împreună, deoarece

e clar că fata nu va scăpa fără a fi condamnată la cel puţin zece-cincisprezece ani, la ce bun să mai trăiască fără ea ?

Bálint făcu un semn. Lui Szücs i s-au pus cătuşele şi l-au luat. Maşina specială de transportat deţinuţii aştepta în curtea secţiei de poliţie. Urma la rînd Bea pentru a fi audiată de maior. De cum intră, ea ceru o ţigară şi fumă cu nesaţ. Avea privirea tulbure, mişcări necontrolate.

— N-ai vrea să bei ceva ? întrebă maiorul aşa, la întîmplare.

— Dacă mi s-ar da un pahar cu coniac...

— Cu plăcere, spuse Bálint şi-i făcu un semn agentului să aducă băutura. Cam cît ai obiceiul să bei ? o întrebă pe Bea, în timp ce aştepta să vină agentul.

— Nu sînt alcoolică, spuse fata, bănuind sensul întrebării. Beau o dată sau de două ori pe zi cîte cincizeci de grame de coniac. Asta nu înseamnă încă alcoolism.

Agentul reveni cu o sticlă neîncepută. Îi turnă fetei într-un pahar de apă cam două-trei degete de coniac. Bea bău pe nerăsuflate şi nici măcar nu clipi.

— Unde mă duceţi ? întrebă ea.

— La Budapesta. A căzut întreaga voastră reţea, fetiţo, spuse maiorul. Acum, soarta dumitale depinde de felul cum te vei comporta. De cît de deşteaptă vei fi.

— La cîţi ani aş putea fi condamnată ? Privirea i se mai limpezise, ca şi cum ţigara şi băutura ar fi avut un efect binefăcător asupra ei.

— Tribunalul va decide. Practica însă demonstrează că se ţine seama de multe lucruri atunci cînd completul de judecată trebuie să cîntărească gradul de vinovăţie. De regulă, se apreciază ca circumstanţă atenuantă dacă cineva, prin declaraţii sincere, a contribuit la progresul cercetărilor. Dacă, de exemplu, declaraţiile aduc elemente noi, necunoscute de organele de cercetare, în asemenea cazuri, cel care le-a făcut, scapă foarte ieftin. Eventual cu cîţiva ani. Pentru femei contează foarte mult să scape cu cîţiva ani. În special pentru cele tinere.

Fata privi sticla de coniac. Agentul turnă din nou, iar maiorul îi făcu semn fetei că poate să bea. Se răzgîndi însă deodată şi retrase paharul. „Tîmpit mai sînt, se gîndi,

la procuratură va spune că am îmbătat-o." Îi părea rău că i-a dat să bea. Se ridică şi puse sticla şi paharul în dulap. Ochii fetei străluceau, simţea o sete nebună.

— Încă un păhărel, îl rugă ea în şoaptă.

— Mai tîrziu, Bea, după eliberare. Bálint îşi aprinse o ţigară. Spune, fetiţo, după părerea dumitale, cine l-a omorît pe Mennel ?

Bea îşi muşcă buza inferioară, care şi aşa era umflată. Ţigara o ardea la unghii, dar continuă să tragă din ea. Situaţia ei era disperată. Viktor nu mai este în viaţă, aşa că viitorul atît de frumos, pe care şi l-a visat, nu se va realiza niciodată. L-a pierdut şi pe Tibor. Pe Géza nu-l iubeşte. Dar chiar dacă l-ar iubi, dragostea asta tot n-ar însemna nimic, deoarece şi pe el l-au arestat. O cuprinse amărăciunea. Îşi reaminti izbitura în plină faţă a pumnului osos al lui Szalai. Parcă resimţea şi durerea. „Ştii ce eşti tu ? auzi vocea răguşită şi simţi duhoarea de bere a lui Szalai. O curvă ordinară, ca şi mă-ta. Înţelegi ?... Nu te vei mai întîlni niciodată cu individul acela scîrbos. Nu veţi mai reuşi voi să mă duceţi încă o dată de nas. Nu, scumpa mea, pe mine nu mă veţi mai trage pe sfoară. Mai bine te omor. Întîi însă, am să-i vin de hac acelui ticălos nenorocit. Îţi spun eu că nu te vei întîlni cu el. Nici să nu te mai gîndeşti la aşa ceva ! Dă-mi scrisoarea aceea !" „Nu-ţi da arama pe faţă, Géza ! îl ruga ea plîngînd. Te rog nu-ţi da arama pe faţă. Şi să nu dai în mine, să nu îndrăzneşti să mă atingi." Dar Szalai a bătut-o fără nici o milă. Ca, după o oră, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, să fie iarăşi drăguţ cu ea. Bea nu simţea însă decît durerea şi ura... Îi reveniră în minte şi cele spuse în seara respectivă de Szücs Tibor, care, în acel moment. nu ştia cît de rău o bătuse Géza. „Îl urăsc, i-a spus Bea lui Tibor, şi vreau să rup relaţiile cu el." Era în locuinţa lui Tibor şi parcă şi acum simte mîngîierile lui drăgăstoase. Tibor stătea pe canapea, şi, dintr-un motiv oarecare, era foarte trist. În anumite momente părea chiar că uitase de prezenţa ei. Fuma ţigară după ţigară. „Poţi să-l urăşti, i-a spus gînditor, dar nu poţi rupe relaţiile cu el. Deocamdată, nu. Sîntem unii la cheremul celorlalţi. Ai făcut o

mare greşeală că l-ai atras şi pe el în reţeaua noastră. Dacă ai rupe cu el, s-ar duce să ne denunţe."

— Vă rog, spuse uitîndu-se distrusă la maior ; vă rog foarte mult, mai daţi-mi un pahar de coniac.

„E alcoolică, se gîndi Bálint. Se vede cum suferă. Sînt un cretin dacă-mi fac probleme de conştiinţă dintr-un pahar de băutură. Trebuie să consider că ar avea o durere de cap şi i-aş da un antinevralgic."

După un alt pahar de coniac, fata părea că s-a calmat. Avea privirea mai vioaie. Situaţia nu i se mai părea chiar atît de gravă şi disperată, ca în urmă cu cîteva ore. Ideile „eroice", care erau vii în conştiinţa ei imediat după arestare, începeau să-şi piardă orice valoare şi simţi instinctiv că nimeni nu o va ajuta, că trebuie să se bizuie pe propriile ei forţe. Sub efectul băuturii, mintea ei deveni mai ascuţită, mai pătrunzătoare. Îşi dădu seama că s-a antrenat într-un joc la care nu trebuia să ia parte, iar căderea ei se datora tocmai acestui lucru. Înţelese că trăia momentele cele mai tragice ale vieţii ei. Sosise clipa cînd putea fi pe deplin sinceră faţă de sine. Putea să-l mintă pe Mennel, pe Géza, pe părinţii ei, pe toţi ceilalţi, dar ar fi lipsită de raţiune dacă s-ar încăpăţîna să se mintă în continuare pe sine. De fapt n-a participat la acţiunea de spionaj, fiindcă ar fi avut anumite principii în virtutea cărora ar fi acceptat să-şi ajute „prietenul". Aceste minciuni sunau foarte bine cu doi ani în urmă, la Paris, cînd a devenit amanta lui Mennel. De fapt nu ţintea decît să trăiască mai bine decît trăise pînă atunci.

— Domnule maior, spuse şi întinse mîna după o ţigară. Bálint îi oferi un foc. Trase fumul adînc în piept şi continuă : Dacă voi recunoaşte sincer totul, se va ţine seama de acest lucru ?

— Cu siguranţă. Crede-mă, fetiţo, eu nu-ţi vreau răul.

— În regulă. Vă voi spune ceea ce ştiu. Întrebaţi-mă.

— Cine l-a omorît pe Mennel ?

— N-am probe, dar convingerea mea este că logodnicul meu, Szalai Géza.

— Ai avea curajul s-o spui şi de faţă cu el ?

— Dacă voi fi confruntată cu el, îi voi spune în faţă. Atunci cînd mi-a luat scrisoarea lui Viktor şi m-a bătut,

la despărţire mi-a spus că-l omoară pe Mennel dacă n-o rup cu el. Géza are o putere de animal şi este foarte gelos.

— Aduceţi-l pe Szalai, îi spuse Bálint agentului.

Cuvintele lui Bálint îl afectaseră pe Salgó. În acelaşi timp încerca un sentiment de satisfacţie, la gîndul că Felméri îi lua apărarea.

— Pe Miklós îl înţeleg, îi spuse Lizei, după cină, în timp ce ea, isprăvind de spălat vasele, îi pregătea apa pentru baia de picioare, recomandată de medic. Amintirea anilor cincizeci ne urmăreşte în continuare, iar în cazul cînd Bálint şi ai lui fac anumite greşeli, unii sînt gata să sară cu gura că, uite, iarăşi se încalcă legalitatea.

— Nu te frămînta, iubitul meu, spuse femeia turnînd în lighean apa caldă ce răspîndea un miros plăcut de ierburi. Pînă acum n-am făcut nici o greşeală. Dacă este prea caldă pentru piciorul tău bolnav, să-mi spui.

— Este excepţională, spuse bătrînul. Nici nu ştiu ce s-ar întîmpla cu mine, dacă n-ai fi tu.

— Ai avea o altă Liza, spuse femeia şi, îngenunchind lîngă lighean, începu să maseze piciorul bolnav al bătrînului. Ernő a fost de acord cu planul tău, şi ăsta este lucrul cel mai important. După părerea mea, raţionamentul tău nu este nefundamentat. Dar să presupunem că am greşit. Atunci ce se va întîmpla ? Nimic.

Bătrînul voia să răspundă, dar tocmai atunci începu să sune telefonul.

— Stai acolo, sufletul meu, ţi-l aduc îndată.

Femeia se ridică anevoie şi aduse aparatul lîngă Salgó.

— Emőd, şaisprezce, spuse bătrînul ridicînd receptorul.

La capătul celălalt al firului se auzi o voce bărbătească răguşită, care întrebă în limba franceză :

— Colonelul Kara ?

— Nu. Domnul colonel este la Budapesta. Se întoarce mîine sau poimîine.

— Vă rog, domnule, eu trebuie să vorbesc urgent cu domnul colonel.

Salgó îi făcu semn Lizei şi arătă spre celălalt aparat. Femeia ridică receptorul şi, în şoaptă, discută ceva cu operatoarea de serviciu de la centrala telefonică. Între

timp, bătrînul îl sfătui pe necunoscutul de la celălalt capăt al firului ca, dacă este atît de urgent, să telefoneze prin interurban la Ministerul de Interne. Dacă are noroc, va putea vorbi cu colonelul. Îl întrebă de unde vorbea.

— De la Keszthely, răspunse necunoscutul.

— V-aş sfătui să mergeţi la poliţie. Secţia de acolo are legătură directă cu Budapesta.

— Ar dura prea mult, iar măsurile ce trebuie luate se impun de urgenţă, spuse necunoscutul. Colonelul n-are pe nimeni acolo care-i ţine locul ?

— Ba da, domnule. Eu îi ţin locul. Salgó Oszkár.

— Atunci va trebui să mă întîlnesc neîntîrziat cu dumneavoastră. Mă numesc Pierre Monthieux. Sînt cetăţean francez. Turist. Locuiesc la Hotelul Sellő la Balatonemőd, de la data de cincisprezece. Am venit aici, la Keszthely, numai pentru două zile.

— Am înţeles, domnule, spuse Salgó. Sînt la dispoziţia dumneavoastră.

— Sînteţi de acord să ne întîlnim ?

— Unde şi la ce oră ? întrebă bătrînul.

— La Siófok, Hotel Europa. În bar. Ceasul meu arată acum ora opt şi cinci minute. La zece vă convine ?

— În ordine, domnule. Dar cum am să vă recunosc ?

— Foarte simplu. Veţi spune chelnerului că mă căutaţi pe mine.

— Vrei să vă repetaţi numele ?

— Pierre Monthieux.

— Pierre Monthieux, repetă bătrînul. Liza notă numele. Sînteţi aşa de amabil să-mi spuneţi despre ce este vorba ?

— Am să vi-l arăt pe ucigaşul lui Viktor Mennel... pe Erich Fox.

— Pe Erich Fox ? Domnule, dumneavoastră glumiţi ? După cîte ştim noi, Erich Fox a părăsit Ungaria pe data de douăzeci.

— A plecat, dar ieri s-a reîntors. Iar mîine va pleca din nou, dacă nu-l veţi aresta în noaptea aceasta. Deci la Siófok, la ora zece, spuse Pierre Monthieux şi puse receptorul în furcă.

Bătrînul se uita la Liza. Femeia chemă din nou centrala şi ceru un număr. Centralista îi spuse că numărul

solicitat era ocupat ; să aştepte pînă se termina convorbirea şi-i va face legătura imediat.

— Lasă, iubita mea, spuse Salgó. Cere hotelul.

După cîteva clipe, bătrînul discută cu recepţionera de noapte, Dobrai Ágі.

— Spune-mi, fetiţa mea, stă la voi un francez cu numele de Pierre Monthieux ?

— De la data de cincisprezece, nene Oszi, spuse fata. Dar ieri a plecat la Keszthely. E ziarist, un tip foarte de treabă... şi frumos ca...

— Ca mine, nu ? spuse acru bătrînul.

Dobrai Ágі rîse.

— Eu m-am gîndit la Jean Gabin. Dar nu ştiţi cumva, nene Oszi, de ce s-a interesat maiorul Bálint de Erich Fox ?

— S-a interesat ?

— Da. Dar foarte confidenţial.

— Şi tu chiar ştii ceva despre el ?

— Cum să nu ? Ieri s-a reîntors de la München, şi-a achitat nota de plată, apoi s-a urcat în maşină şi a plecat. Spunea că se duce la Siófok. De ieri de la prînz îl căutăm pe domnul maior, dar nu reuşim să vorbim cu dînsul. Dacă-l vedeţi cumva, să-i spuneţi că Fox s-a reîntors.

— Am să-i spun, negreşit. Îţi mulţumesc frumos. Noapte bună, fetiţa mea.

— Noapte bună.

— Povestea devine din ce în ce mai complicată, îi spuse Salgó soţiei după ce puse receptorul la loc. Îi relată apoi amănunţit ce discutase cu Pierre Monthieux. Dacă Peti nu apare, va trebui să merg la Siófok.

— Şi dacă apare ?

— Atunci... normal că se schimbă schema, ieni el scoţîndu-şi piciorul din lighean. Iar după ce şi-l şterse cu prosopul, oftă de plăcere : Hee... ce bine-i acuma. Mă simt ca un nou născut. Şi, după ce îndoi şi relaxă de cîteva ori laba piciorului, din gleznă, spuse : Merge... chiar şi la un concurs de maraton.

— Tare aş vrea să fiu şi eu de faţă la concursul ăla ! bombăni femeia, ieşind să deşerte ligheanul.

Cînd reveni, Salgó vorbea din nou la telefon.

— Sînt atent, micuțul meu Peti. Sînt numai urechi... Și dădu satisfăcut din cap : Mulțumesc Peți, îți mulțumesc foarte mult. Sper că n-ai greșit. Bun. Nu uita să-mi faci imediat legătura cu colonelul Kara. Se-nțelege că aștept. Știi bine că răbdarea lui Salgó Oszkár este fără margini. Puse apoi receptorul în furcă și își aprinse un trabuc. Dacă mă vor căuta, îi zise după aceea Lizei, le spui că am plecat la Siófok și mă întorc de-abia dimineața. Fii te rog bună și dă-mi niște șosete curate. Și elegante !

Femeia făcu întocmai, fără să scoată un cuvînt.

14

În momentul în care Huber bătu la ușă și intră, Kázmér ședea în camera lui, lîngă șemineu și citea o revistă literară.

— Vă deranjez, domnule inginer ?

— Nu, domnule, poftiți și luați loc.

Huber luă loc și aruncă o privire asupra revistei.

— Vă pasionează literatura beletristică ? întrebă.

— Ori de cîte ori îmi permite timpul, citesc cu plăcere, spuse tînărul. Mă preocupă, îndeosebi, în ce măsură și în ce mod revoluția tehnică influențează literatura.

— Și o influențează, într-adevăr ?

— Într-un anumit sens, da. Cu toate că astăzi această schimbare se resimte mai ales în temerile scriitorilor că revoluția tehnică înstrăinează omul din ce în ce mai mult, înăbușindu-i sentimentele umaniste. De fapt, e vorba de o influență cu mult mai complexă. Pot să vă ofer ceva ?

— Mulțumesc, domnule inginer, dar nu servesc nimic. Cina a fost foarte bună, iar de băut nu beau, mai cu seamă înainte de a porni la un asemenea drum.

— Totul e în regulă ? întrebă Kázmér, aprinzîndu-şi o ţigară.

— Fără probleme. Şi asta, în primul rînd, datorită colonelului Kara, pe care-l consider un adevărat domn, în sensul cel mai bun al cuvîntului. Nimic de reproşat. Şi-a respectat toate promisiunile făcute.

— Nu ştiu, am văzut bine ? Acel tînăr locotenent — Felméri parcă aşa se numeşte, nu ? — a montat pe maşină un număr de circulaţie cu însemnele corpului diplomatic.

— Aţi văzut bine, domnule inginer, zîmbi Huber. Iată-mă, deci, şi în diplomaţie.

— Eu nu mă pricep la diplomaţie. Nu călătoresc cu paşaport diplomatic, rosti Kázmér posomorît. „Dacă e adevărat ce a spus Ilonka, în urmă cu o jumătate de oră, se gîndi, atunci s-ar putea ca nici călătoria lui la Moscova să nu mai aibă loc". „L-am auzit pe Felméri, spunea fata, că vor să te ducă la Budapesta." Se ridică precipitat : Domnule Huber, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să vorbesc ceva cu papa Salgó. Sper să vă regăsesc tot aci.

— Staţi puţin, spuse Huber. Unchiul dumneavoastră mi-a spus mai înainte că domnul Salgó şi locotenentul au plecat. Mama dumneavoastră ştia că s-au dus la Siófok.

— Să văd totuşi dacă nu cumva s-au reîntors. Scuzaţi-mă, domnule Huber, dar e vorba de ceva important, spuse Kázmér.

Acasă la Salgó o găsi pe Liza stînd pe vorbă cu Ilonka. Fata avea ochii roşii de plîns.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă. Ilonka începu să plîngă din nou. Tînărul rămase încurcat, uitîndu-se cînd la ea, cînd spre Liza care croşeta o vestă din lînă maro. V-aţi certat ? o întrebă pe Liza.

— Eu.... cu Ilonka ? se miră femeia. De ce să ne fi certat ?

Kázmér se duse la fată şi o prinse de umăr, zgîlţîind-o uşor.

— De ce plîngi ?

— Fiindcă nu e în toate minţile, mititica, spuse Liza. Se ţine de prostii... şi pe urmă-i vine să se dea cu capul de pereţi, cînd îşi dă seama ce-a făcut.

— M-ați lămurit buștean, se strîmbă Kázmér.

— Colonelul e un om de nimic, izbucni fata printre lacrimi și suspine. A profitat de credulitatea mea. I-am spus că în noaptea de nouăsprezece am fost împreună cu Mennel. Și i-am mai spus că și tu ai fost la mine, mărturisi ea dintr-o răsuflare.

— Ai înnebunit ?

— S-ar putea. Eu i-am declarat totul, fiindcă mi-e teamă pentru tine. Am vrut să dovedesc...

— Ce ? o întrerupse Kázmér. Că ești proastă ? Asta ai reușit într-adevăr să demonstrezi. Bine, Ilonka, nu mi-ai dat tu cuvîntul de onoare că nu vei scoate un cuvînt ? îi reproșă inginerul, profund dezamăgit. Papa Salgó unde e ?

— A plecat, spuse Liza.

— Cînd se întoarce ?

— Habar n-am. Femeia își îngrămădi în poală lucrul la care croșeta. Kázmér, îl apostrofă ea fierbînd de indignare, trebuie să-ți spun deschis că ești brutal, bădăran și mojic. Să știi că fata asta nu e o cîrpă, ca să-i vorbești pe un asemenea ton. Știi că te iubește și tocmai de aceea abuzezi de dragostea ei ! Pe deasupra mai ești și de o lașitate respingătoare. De unde se vede că n-o iubești cu adevărat. Da. Ce te uiți așa la mine ? Dac-ai iubi-o, de mult i-ai fi spus totul mamei tale.

— Știi ce, tușă Liza ? îi sări țandăra lui Kázmér. Ce-ar fi să mă scutești de asemena lecții de conduită ? Am și așa destule pe cap. Iar ce și cînd îi voi spune mamei, nu te supăra, dar voi decide singur. Tu de ce mai bîzîi ? o luă apoi la rost pe Ilonka. Auzi, cu tine vorbesc. O îmbrățișă: Te iubesc. Știi foarte bine că te iubesc. Chiar în seara asta voi vorbi cu mama. Nu fi supărată. Iartă-mă. Sînt un dobitoc brutal și egoist. O sărută : Mea culpa. Mea maxima culpa. Vino, te conduc pînă acasă.

— Mai rămîn puțin, spuse fata ștergîndu-și lacrimile.

— Bine, acceptă Kázmér îmblînzit. Și întorcîndu-se spre Liza : Spune-i, te rog, lui papa Salgó că vreau să stau de vorbă cu el.

În camera de zi îl găsi pe Huber. Stătea singur şi citea ziarul.

— Ei ? îl întrebă pe inginer. L-aţi găsit pe domnul Salgó ?

— Nu e acasă, spuse Kázmér.

— V-a căutat mama dumneavoastră. I-am spus că v-aţi dus la Salgó. Am impresia că nu prea i-a plăcut. Vă iubeşte foarte mult, din cîte pot să-mi dau seama.

— Şi eu o iubesc, spuse Kázmér. Aş face orice pentru ea.

— Fiţi atent, domnule inginer, îl sfătui Huber. Afirmînd sus şi tare aşa ceva, s-ar putea să aveţi necazuri.

— Ce vreţi să spuneţi ? îl întrebă Kázmér.

— Colonelul Kara vă suspectează, spuse Huber. Ştiu de la el.

Kázmér dădu din umeri în semn de lehamite.

— Să suspecteze. N-are decît. Asta-i treaba lui de poliţist. Probabil, încă n-a aflat rezultatele cercetărilor lui Bálint. Aţi auzit şi dumneavoastră ce spunea ieri despre Erich Fox.

— Am auzit.

— Supoziţiile maiorului par foarte întemeiate şi după opinia lui Salgó. Dar ce pot face dacă, în pofida oricăror orgumente, lui Kara nu-i place figura mea şi continuă să mă suspecteze ? S-ar putea să şi cunoască supoziţiile lui Bálint şi să nu le accepte, cu toate că legăturile dintre unele lucruri apar mai mult decît clare. Mennel a pus mîna pe bijuterii sau mai ştiu şi eu pe ce obiecte de valoare. Fox l-a urmărit şi, la momentul potrivit, l-a lichidat. Fox e anticar. Bálint are şi dovezi : amprentele provenite de la o persoană necunoscută, precum şi urmele găsite în garaj. Dar ce să fac, dacă pentru colonelul Kara toate astea nu contează ? Ştii ce ordin i-a dat locotenentului ? Dacă n-am un alibi pe care-l pot dovedi, să mă aresteze şi să mă ducă la Budapesta. Asta e situaţia, domnule. Eu ştiţi ce spun ? Poftiţi, sînt aici, arestaţi-mă, dar dovediţi că eu l-am omorît pe Viktor Mennel.

Huber trăgea liniştit din trabuc şi asculta cu atenţie vorbele amare ale inginerului.

— Şi dacă colonelul Kara va dovedi ? întrebă.

Kázmér îşi ridică sprîncenele.

— Ce ?

— Faptul că dumneavoastră sînteţi criminalul.

— Glumiţi ?

— Nu. Mă gîndesc cu voce tare.

— Prostii. Adică eu l-am omorît pe Mennel şi am pus mîna pe bijuterii ?

— Colonelul Kara ştie mult prea bine că Viktor nu a fost ucis pentru bijuterii. Salgó i-a şi dovedit, cred, şi tocmai din acest motiv nu acceptă ipoteza lui Bálint, cu toate că pare foarte logică. Astea le-am înţeles de la maestrul Salgó.

Kázmér privi stupefiat faţa dură a lui Huber. Între timp trabucul se stinsese. Huber aprinse un chibrit şi privi cîteva clipe flacăra.

— Kara şi ai lui au dreptate, spuse. Ei ştiu, cum ştiu şi eu, că bijuteriile nu sînt la cel care l-a omorît !

O stare de nelinişte punea stăpînire pe sufletul lui Kázmér. I se făcu deodată foarte cald şi începu să transpire.

— Atunci cine credeţi că l-a omorît pe Mennel ? întrebă gîtuit de emoţie

— Kara şi ai lui numai bănuiesc. Eu în schimb ştiu.

— De la cine ?

— De la Viktor Mennel.

Kázmér zîmbi ironic.

— Asta, într-adevăr, schimbă totul, spuse ironic. Am înţeles : i-aţi făcut o vizită lui Mennel la morgă şi aţi stat de vorbă cu el...

— Nu. Am vorbit cu el înainte de a muri, spuse încet Huber, neluînd în seamă tonul ironic al tînărului. Da, domnule inginer. A stat de vorbă cu mine cu o jumătate de oră înainte de a muri. Dumneavoastră ştiţi că în maşina lui Mennel era un aparat de emisie-recepţie.

— Ştiu. Kázmér deveni extrem de atent. Şi despre ce aţi discutat ?

— Mennel mi-a spus că se va întîlni cu cineva. Se temea de consecinţele acestei întîlniri.

— A spus cu cine se va întîlni ?

— A spus. Convorbirea, conform practicii, a fost înregistrată. Am reușit să fac o copie după bandă, pe care am adus-o cu mine.

— Nu vă înțeleg, spuse Kázmér aprinzîndu-și nervos o țigară. După ce ați dat atîția agenți pe mîna securității ungare și știți cît își bat capul Kara și ai lui să-l descopere pe ucigaș, ce vă reține să le dați înregistrarea aceea care ar lămuri totul ?

— Ce mă reține ? Un singur motiv : nu vreau ca mama dumitale să aibă necazuri, spuse Huber.

— Mama mea ? exclamă Kázmér uluit. Domnule, dumneavoastră sînteți nebun !

— Vă înșelați, domnule inginer. Sînt absolut în toate mințile. Știu foarte bine ce vorbesc. Mennel era spion. Am deconspirat doisprezece membri ai rețelei sale. În schimb n-am scos nici un cuvînt despre cel de al treisprezecelea agent.

Kázmér arăta în acel moment ca după o lovitură primită în moalele capului.

— Vreți să spuneți că..., și tăcu, neîndrăznind să încheie fraza.

— Da, domnule inginer, asta vreau să spun, continuă Huber. Cel de al treisprezecelea agent al lui Viktor Mennel e mama dumneavoastră, Tábori Blanka.

— Domnule, luați seama la ce afirmați ! îl preveni Kázmér amenințător și rugător în același timp.

— Regret, dar asta e realitatea.

— Nu e adevărat ! spuse Kázmér. Nu poate fi adevărat !

— E adevărat, domnule inginer. Afirmația o pot dovedi, rosti Huber cu un aer implacabil. Iar după o scurtă pauză : Spuneți-mi ce știți despre mama dumneavoastră ?

— Totul. Mama nu mi-a ascuns niciodată nimic.

— Domnule inginer, rosti Huber încet, aș vrea să mă ascultați. E în interesul dumneavoastră. Vă voi spune cîteva lucruri și am să vă rog, oricît de greu v-ar veni, să vă stăpîniți și să încercați să apreciați cît mai obiectiv cele auzite, ca și cum n-ar fi vorba de persoane ce vă sînt apro-

piate. Ştiţi, probabil, că dragostea dintre fraţii Tábori Blanka şi Tábori Máté este ieşită din comun. Aşa au fost crescuţi de părinţi. Şi unul şi altul sînt în stare de orice sacrificiu pentru celălalt. Accentuez asupra acestui profund sentiment, deoarece pentru a înţelege ceea ce vă voi povesti va trebui să ţineţi seama de el, ca de un factor esenţial.

— Toate astea le ştiu foarte bine, spuse nervos Kázmér.

— Tábori Máté este de stînga...

— Ştiu şi asta. Treceţi la obiect.

— Domnule inginer, se încruntă Huber, eu înţeleg că sînteţi nervos, dar vă rog să mă urmăriţi cu atenţie, chiar dacă o să vă spun şi lucruri cunoscute. Trase din trabuc, tăcu cîteva clipe, apoi continuă : Tábori Blanka nu face politică. Pictează. Nu este la fel de echilibrată ca fratele său, savantul. Dimpotrivă, e impulsivă, extravagantă, are o concepţie personală asupra lumii. În patruzeci a făcut cunoştinţă cu un căpitan de stat-major, pe nume Monostory-Müller Károly. În scurt timp cunoştinţa s-a transformat în dragoste. Blanka i-a scris fratelui ei că s-a îndrăgostit. A primit o scrisoare din Danemarca. Tábori Máté a cerut informaţii de la prietenii din Budapesta. I s-au transmis păreri foarte proaste asupra lui Monostory ; că este un om cinic şi lipsit de scrupule, un mercenar fascist, înclinat spre aventură, spre crimă şi distrugere. Că aparţine acelei categorii de indivizi declasaţi care susţine că omenirea merită să fie distrusă, iar cei puternici există pentru a-i subjuga pe cei slabi. Blanka îl vedea însă altfel pe iubitul ei ; şi-a contrazis cu vehemenţă fratele. Tábori a replicat dur : ori el, ori Monostory. Pentru a nu-şi supăra fratele, Blanka a rupt relaţiile cu Monostory. Dar numai în aparenţă, ei continuînd, de fapt, să se întîlnească pe ascuns. Naziştii l-au arestat în Danemarca pe Tábori Máté şi pe soţia lui şi i-au internat într-un lagăr de concentrare. Superiorii lui Monostory au început să-l preseze şi pe acesta s-o rupă cu Blanka. Căpitanul o iubea, însă, şi a vrut s-o ia de soţie. Nu i s-a aprobat. Drept pedeapsă, pentru că insistase, l-au trimis pe front. Acolo, bestia din el s-a dezlănţuit cu toată ferocitatea. Nu mai asculta nici de dumnezeu, nici de om. Continua să corespondeze în secret cu Blanka. Fidelitatea şi ataşamentul faţă de ea

aveau o influență extraordinară asupra bietei femei. Ferm convinsă că Monostory suferea din cauza ei, nici nu bănuia că acesta săvîrșea crime îngrozitoare în țările ocupate. Cuvîntul crimă îl pun în ghilimele, deoarece în anii respectivi nici căpitanul, nici superiorii lui nu calificau faptele acestuia astfel, dovadă stînd numeroasele decorații și avansarea cu care a fost răsplătit. Apoi intervine ... retragerea. În luptele de dincolo de Dunăre, maiorul Monostory are o discuție aprinsă cu un general german. Maiorul îl împușcă pe general.

— De ce ? întrebă Kázmér.

— La comanda generalului, naziștii au decimat populația unui sat. Au dat foc castelului și au distrus totul. I-au împușcat, între alți, pe sora și cumnatul maiorului Monostory. Maiorul l-a tras la răspundere pe general. Acesta a vrut să-l aresteze. Maiorul l-a împușcat și, fugind, s-a ascuns la Blanka. Situația era de-a dreptul tragică. Monostory era căutat și de germani, și de ruși. Nu l-au găsit nici unii, nici ceilalți. S-a terminat războiul. Tábori Máté cu soția s-au reîntors acasă. N-aveau nici cea mai vagă bănuială că Blanka l-ar ascunde pe maiorul p s sub urmărire. Blanka îi făcuse rost de acte false. Găsise, în apropiere, un ofițer german rănit mortal în timpul luptelor, care a murit curînd. Blanka l-a îngropat și i-a luat actele, cu gîndul că, ulterior, le va trimite rudelor. Apariția lui Monostory a făcut-o să-și schimbe intențiile. I-a dat actele acestuia și, cu ajutorul lor, maiorul a reușit să fugă din țară. S-a stabilit în zona americană din Germania, unde s-a apucat de contrabandă. Afacerile i-au mers din plin. În patruzeci și opt a fost arestat. Cineva l-a recunoscut și astfel s-a aflat trecutul lui. Monostory a recunoscut totul cu sinceritate. Eu eram acolo, la audiere, și tot ceea ce am povestit pînă acum, știu de la el. A fost obligat să devină spion sub amenințarea că, în caz contrar, va fi predat organelor sovietice.

Kázmér asculta stupefiat relatarea, în stil aproape telegrafic, a lui Huber. Nu știuse nimic din cele auzite. Mama lui nu-i vorbise niciodată despre aceste lucruri. Dar dacă Huber mințea ? Nu, povestea părea logică și verosimilă.

Intrară în cameră Blanka și Tabori Máté. Huber tăcu. Kázmér stătea în fotoliu, copleșit.

— Cînd plecați, domnule Huber ? întrebă Máté.

— Curînd. Mi-am făcut bagajele. Mai am însă cîteva lucruri de aranjat.

Blanka privi fața răvășită a lui Kázmér și înțelese ce se întîmplase. „Dumnezeule, se gîndi, de-aș reuși să mă stăpînesc, să fiu tare în clipele grele ce vor urma..."

În acest timp, profesorul scoase o sticlă din dulap.

— Doriți un păhăruț ? îl întrebă pe oaspete.

— N-am obiceiul să beau înainte de a conduce, spuse Huber, dar, de data aceasta, voi bea cu plăcere pentru sănătatea dumneavoastră.

Profesorul umplu paharele.

Kázmér era din ce în ce mai agitat. Ar fi dorit să continue discuția întreruptă, să afle totul despre mama lui. I se părea de necrezut că Blanka a fost în stare să iubească un om despre care știa că are numeroase crime pe conștiință. Deodată tresări. Ce se va întîmpla dacă toate aceste elemente din biografia maică-sii vor fi date în vileag ? Plecarea la Moscova e ratată, în tot cazul. Deși, la urma urmei, ar putea să explice că el n-a avut ce face, nimeni nu-și alege părinții, nici măcar mama adoptivă. Revolta și amărăciunea îi înecau sufletul. Dacă ar fi fost după el, ar fi fugit undeva, cît mai departe, unde să nu-l știe nimeni. Dar cum să fugă ? Și dacă ar fugi, tot n-ar putea șterge din memorie cele întîmplate. Nu, asta nu era o soluție. Trebuia să privească lucrurile în față.

— .Unchiule Máté, spuse deodată cu hotărîre. Vrei să ne lași singuri pentru cîteva minute ?

Profesorul îl privi mirat.

— Cum singuri ? Cu cine ? întrebă.

— Cu mine, spuse femeia. Dar, fiule, n-are nici un rost. Poți vorbi de față cu Máté fără nici o jenă. El știe totul.

— Deci este adevărat ? Ceea ce a spus domnul Huber corespunde adevărului ? întrebă Kázmér privind neîncrezător fața calmă, liniștită a mamei lui.

„Fantastic ! se gîndi. Nu-i tremură nici măcar mîna !"

Blanka bău coniacul și puse paharul gol pe masă.

— Este adevărat. Telefonul îți stă la dispoziție. Sună-l pe maiorul Bálint și comunică-i că cel de-al treisprezecelea agent al lui Mennel e mama ta.

Kázmér își mușcă buzele.

— Știi bine că n-am să te denunț, spuse încet, complet dărîmat. Cum ai putut să faci așa ceva, mamă ?

Pentru cîteva momente se așternu liniștea.

— Ce puteam să fac ? Știu răspunsul tău, spuse cu o ironie amară femeia. Trebuia să-mi iau inima-n dinți și să declar totul la poliție. În locul tău, și eu i-aș spune altcuiva același lucru. Rațiunea, cinstea, morala, toate mă obligau să procedez altfel decît am procedat. Ce să fac ? Pur și simplu n-am fost în stare să procedez decît așa cum știi. Nici tu, Kázmér, nu ți-ai încărca conștiința cu un denunț în urma căruia s-ar putea să fiu spînzurată. Cu asta, să nu crezi că vreau să mă scuz. Nu, băiatul meu. Cunosc mai bine ca oricine vina pe care o am. Dacă păcatele mele ar fi date în vileag, pot să vă spun că nu aș încerca să mă dezvinovățesc.

— Mamă, dar nu-ți dai seama că odată și odată vinovăția ta va ieși oricum la iveală ? spuse Kázmér.

— Atunci o să-mi asum toată răspunderea, cu consecințele de rigoare, spuse hotărîtă femeia. Băiatul meu, n-am putut proceda altfel. Nu-ți cer să mă absolvi de vină, ci doar să mă înțelegi.

Kázmér se uită disperat la profesor, care asista cu un aer impenetrabil.

— Și tu știai, unchiule Máté ? Și ai lăsat-o pe mama să se îndrepte spre pierzanie ?

Privirea profesorului îl străfulgeră.

— Mie nu-mi vorbi pe tonul ăsta, băiete ! Nu știam nimic. Mama ta de-abia acum cîteva zile mi-a povestit că a căzut într-o capcană. Ce puteam să fac ? S-o denunț ? Și apoi să trăiesc cu conștiința încărcată că eu am fost cel care și-a băgat sora la închisoare, pînă la sfîrșitul vieții ? A fost șantajată. Blestematul acela...

— Dar cu ce au reușit s-o șantajeze ? întrebă Kázmér și se uită întrebător spre Huber care stătea fără să scoată un cuvînt.

— Cu ce ! repetă Blanka, zîmbind cu amărăciune. L-am iubit pe omul acela. Fiecare iubește altfel. Eu așa l-am iubit. Din toată inima. Din acest motiv nu m-am măritat.

— Cum ai fost în stare să iubești un asemenea ticălos ? întrebă Kázmér oripilat. Nu te deranja nici măcar faptul că fratele tău se chinuia într-un lagăr de concentrare ?

Blanka își strînse pleoapele pentru un moment și toată fața i se crispă ca sub impulsul unei dureri cumplite.

Ce putea să răspundă ! Că o „deranja" într-o asemenea măsură, încît era să și piară din această cauză ? Dar o chinuia și faptul că Monostory suferea pe front, tot din cauza ei. La trupele de asalt. Din cauză că n-a vrut să se despartă de ea. Mesajele pe care i le trimitea, chiar și acum o făceau să i se strîngă inima. «Draga mea, aici e numai sînge. Sînge și moarte. Ne omorîm unii pe alții. Ei pe noi, noi pe ei. Așa ne apărăm viața. Dar nu există chin pe care să nu-l pot suporta pentru dragostea ta.»"

Blanka aprinse o țigară. Mîinile îi tremurau.

— Nu știam de crimele săvîrșite de el. Chiar cînd mi s-a spus că omora copii și femei nevinovate, cu zecile, n-am crezut. Nu puteam să cred. Eu știam că lui îi plăceau copiii. N-am crezut nici atunci cînd un necunoscut venit din Germania de vest mi-a adus o scrisoare de la el. Mă ruga să-l ajut. Că dacă nu-l voi ajuta, va fi predat autorităților sovietice și va fi executat. Să mă gîndesc că nici el nu m-a renegat. Pentru mine a fost în stare să treacă prin chinurile iadului. Atunci m-am îmbolnăvit. Adu-ți aminte că am stat cîteva săptămîni în pat, eu care pînă atunci nu știam ce e boala. La două zile mi se telefona : „Ce s-a întîmplat, doamnă ? De ce tragi de timp ?" Reciteam scrisoarea lui în fiecare zi. „Viața mea se află în mîinile tale. De cinci săptămîni sînt ținut într-o pivniță. Dacă refuzi cererea mea, voi fi adus la Berlin și predat autorităților sovietice." Mă mai gîndeam că, poate, nici nu era adevărat ce se spunea despre el și că, în cazul cînd îl vor preda Ungariei, nu va fi condamnat la prea mulți ani.

Gîtul i se uscase. Bău puțin coniac.

— L-am rugat pe un prieten al nostru, care era avocat, continuă după aceea, să se intereseze ce condamnare ar primi Károly dacă ar ajunge în faţa tribunalului. Ar fi judecat de un tribunal militar sovietic, mi-a spus el, şi ar fi spînzurat. Atunci m-am hotărît şi l-am ajutat. După aceea nu a mai existat nici o posibilitate de a mă opri. Mai tîrziu am aflat că nu fusesem şantajată de americani, ci de Braun şi de oamenii lui. Dar, la urma urmei, asta nu mai conta.

— Dragă domnule inginer, spuse Huber, n-o condamnaţi pe mama dumneavoastră. Orice om poate fi şantajat. Şi pe mine, şi pe unchiul dumneavoastră, şi pe dumneavoastră personal vă pot şantaja.

— Nu, domnule, protestă Kázmér cu convingere, pe mine n-ar putea să mă şantajeze.

Huber zîmbea cu modestie, dar sigur de sine.

— Domnule inginer, sînteţi sigur de acest lucru ?

Kázmér îl privi în ochi fără ezitare.

— Domnule, eu nu sînt nici savant şi nici erou nu mă pretind. De anumite lucruri sînt însă absolut sigur. Ştiu bine, spre exemplu, ce-mi datorez mie şi ce le datorez prietenilor mei.

— Îmi permiteţi să vă spun ceva ? întrebă Huber aruncînd o ocheadă spre Blanka.

— Vă ascult, spuse Kázmér. Cred că e momentul să lămurim totul.

— Ştiţi care era misiunea lui Mennel ?

— Ştiu ce i-aţi spus colonelului Kara.

— Ceea ce i-am spus eu colonelului Kara se referea la o parte din misiunea lui. Mennel a venit aici, dragă domnule inginer, ca să vă racoleze şi pe dumneavoastră. Să vă oblige să lucraţi pentru organele de informaţii vest-germane. A obligat-o şi pe mama dumneavoastră să participe la racolarea dumneavoastră.

— Ca tu să mă... ? îngăimă Kázmér uitîndu-se stupefiat la mama lui. Ca eu să fac spionaj ?

— Exact, domnule inginer. Dumneavoastră plecaţi pentru patru ani la Moscova şi Braun are nevoie de un rezident de încredere acolo. Aţi fost ales dumneavoastră.

— Deci am avut noroc că l-au omorît pe Mennel, spuse Kázmér.

— Numai că acest fapt nu-i deranjează prea mult pe Braun şi pe ai lui, spuse Huber. Mennel nu era decît o rotiţă în marele angrenaj. S-a defectat, a fost înlocuită. Domnule inginer, se va prezenta la dumneavoastră altcineva. Nu pot fi omorîţi toţi, nu-i aşa ?

— Vreţi cumva să insinuaţi că noi l-am omorît pe Mennel ? se încruntă Kázmér.

— Dacă îmi permiteţi, la această întrebare voi răspunde mai tîrziu, spuse Huber. Deocamdată rămînem la subiectul aflat în discuţie. Să presupunem, deci, că înainte de plecare se prezintă la dumneavoastră omul lui Braun. El spune următoarele : dorinţa noastră este, domnule inginer, să preluaţi conducerea rezidenţei noastre din Moscova. Ce aţi răspunde la această propunere ?

— L-aş trimite în mă-sa. Sau l-aş da pe mîna poliţiei.

— Nu se poate. Şi ştiţi de ce ? Pentru că împreună cu el, vrînd-nevrînd, aţi denunţa-o şi pe mama, ba chiar şi pe unchiul dumneavoastră. Huber se aplecă puţin în faţă şi continuă, rostind fiecare cuvînt rar şi cumpănit. Ei, acum vom ajunge la şantaj. Omul lui Braun v-ar spune următoarele : dacă nu vreţi să fii conducătorul misiunii noastre de la Moscova, domnule inginer, îi vom denunţa pe mama şi pe unchiul dumitale. Întrebarea care se pune este următoarea : Tábori Kázmér îşi asumă oare răspunderea ca mama şi unchiul lui să stea pînă la sfîrşitul vieţii la închisoare ?

— Dar asta e o nebunie ! exclamă tînărul şi se ridică nervos. Domnule, e o nebunie. O infamie de cea mai joasă speţă.

— Fără doar şi poate, după judecata dumneavoastră aşa este. După Braun şi ai lui este o simplă realitate. Huber şedea liniştit. Da, domnule inginer, o simplă realitate, continuă el, cu care, într-o anumită măsură, pot merge la sigur. Vă pot obliga să lucraţi pentru ei nu numai pentru a nu vă denunţa mama, dar şi pentru a nu vă denunţa pe dumneavoastră pentru uciderea lui Viktor Mennel.

— Pe mine ? Dar nu eu l-am omorît.

— Dumneata eşti ucigaşul, domnule inginer, ar spune respectivul agent. Avem şi probe în acest sens. Fiţi atenţi. Din buzunarul de la haină scoase un magnetofon miniaturizat de producţie japoneză şi îl puse în funcţiune. Înregistrarea era foarte bună. Recunoscură imediat vocea lui Mennel. Vorbea în germană. „Viktor, aici, Viktor. M-am prezentat. Totul este O.K. Cu cîteva minute în urmă m-am înţeles cu Silvia". Acesta este numele conspirativ al mamei dumneavoastră, îi şopti Huber lui Kázmér. „Peste o jumătate de oră merg să fac o plimbare cu barca împreună cu Kázmér. După toate probabilităţile vom încheia afacerea. Individul este arogant, dar e foarte inteligent. Mi-e cam frică de întîlnire, deoarece tipul se enervează repede, întîi dă şi apoi începe să se gîndească. Ieri după masă ne-am cam încăierat. Dar cred că în faţa faptelor nu va mai avea ce face. Dacă nu va fi de acord, unul din noi doi va rămîne acolo."

Huber opri magnetofonul. Se lăsă o tăcere grea. Faţa palidă a profesorului Tábori se acoperi brusc de spuzeala unei transpiraţii reci. Kázmér încremenise, ca paralizat. Blanka simţea zvîcnetul sîngelui în urechi şi în tîmple. Acum înţelegea de ce, în discuţia avută după masă cu Huber, acesta a amintit de convorbirea cu Mennel.

— E o minciună, şopti Blanka. E o minciună sfruntată.

— Tot ce e posibil, spuse pe un ton obiectiv Huber. Dar banda de magnetofon nu ştie acest lucru. După toate probabilităţile, Viktor a minţit. N-a îndrăznit să raporteze că pînă la momentul respectiv nu-şi îndeplinise misiunea. Dar cine poate dovedi că a minţit ? Magnetofonul, nicidecum. Colonelul Kara îl bănuieşte pe Kázmér. Această înregistrare probează bănuiala lui. Dumneavoastră aţi putea demonstra nevinovăţia lui Kázmér, dacă l-aţi prinde pe făptaş. Dar nu ştiţi cine l-a omorît pe Mennel.

— Szalai Géza ! spuse Blanka.

Simţea pericolul care plana asupra fiului ei şi ştia că nu mai poate să tacă.

— Szalai Géza ? întrebară aproape în acelaşi timp şi Kázmér şi Tábori ?. De unde ştii ?

— Știu, spuse femeia. Adu-mi, te rog, un pahar cu apă, îi ceru fratelui ei.

Kázmér i-o luă însă înainte profesorului, aduse sifonul, umplu paharul și i-l dădu mamei sale. Mîinile femeii tremurau așa de tare, că vărsă o parte a lichidului pe fustă, fără a-i da, însă, vreo importanță. Și Huber rămase surprins de declarația femeii, dar își păstră calmul. Era curios cum se vor desfășura în continuare lucrurile.

— Tu îl cunoști pe Szalai Géza ? întrebă Kázmér.

Blanka puse paharul pe masă și începu să vorbească.

...Cînd îl văzu pe Mennel, femeia începu deodată să tremure, cuprinsă de frică. Știuse că se vor întîlni curînd, deoarece ea copiase și trimisese la Hamburg ofertele de prețuri. Tînărul avea un zîmbet plăcut, era foarte atent și politicos. Femeia încercă să se liniștească, spunîndu-și că era vorba de o întîlnire obișnuită, ca și cele anterioare, că n-avea de ce să-i fie frică, Mennel a venit doar să preia informațiile adunate. Apoi se gîndi că, dacă ar fi fost vorba numai de așa ceva, n-ar mai fi fost nevoie de o pregătire și o organizare atît de neobișnuite ? Oare nu vor ceva de la Máté ? Sentimentul de frică creștea pe măsură ce se scurgea timpul. Simțea că Mennel, înainte de culcare, vrea să vorbească cu ea. După ce s-a retras în camera ei, nu s-a dezbrăcat. La scurt timp auzi un ciocănit în ușă. Intră Mennel. Era prietenos și sigur de el.

— Vă rog să mă scuzați, doamnă, dar trebuie să discutăm ceva. Băiatul dumneavoastră s-a dus în sat, iar profesorul s-a culcat. Putem vorbi liniștiți.

— Am pregătit materialul, spuse femeia. Puteți să-l luați.

— Mulțumesc. N-am venit însă numai pentru asta.

— Dar pentru mai ce ?

— Károly vă trimite salutări.

Femeia tăcu. Se gîndi la Károly cu scîrbă și ură.

— Vă transmite salutările și reproșul lui.

— Reproș ? Pentru ce ?

— Știu, doamnă, că dumneavoastră trebuie să raportați...

— Nu e nevoie să-mi spuneți, știu foarte bine ce trebuie să raportez.

— Nu vă supărați. Poate că știți, dar ați uitat.

— Ce anume ?

— Să comunicați numele celor care sînt trimiși de stat pentru o perioadă mai lungă la Moscova. Știți, doar, ce importanță are organizarea rezidenței noastre la Moscova.

— Știu, spuse femeia. N-am avut însă ce raporta, deoarece din cercul meu de cunoștințe nu este nimeni trimis pentru o perioadă mai lungă la Moscova.

— Așa să fie, oare ? După informațiile lui Braun, Tábori Kázmér va pleca în curînd pentru patru ani.

Femeia deveni palidă. Teama îi răscoli suferința. De ani de zile nu mai simțise asemenea dureri în stomac.

— Nu, șopti disperată și gata de orice. Nu. Nu permit asta. Așa ceva nu puteți face. Lăsați-l în pace pe Kázmér. Nu puteți să-l amestecați în jocul ăsta murdar. Înțelegeți ? Cu mine puteți face ce vreți, dar cu Kázmér, nu. Pe el sînt hotărîtă să-l apăr chiar și cu prețul vieții mele.

— Doamnă, spuse Mennel, eu n-am venit să mă confrunt și să mă contrazic cu dumneavoastră. Eu am primit un ordin și îl voi executa, fie cu ajutorul dumneavoastră, fie fără acest ajutor. Dumneavoastră știți foarte bine că dispun de toate mijloacele necesare pentru a vă determina să faceți ceea ce trebuie făcut.

— Eu, da. Kázmér, nu.

— Să nu ne contrazicem pe această temă. Discuția e încheiată. Acum, vă rog să fiți atentă. În timpul războiului, Károly a ascuns obiecte de valoare în vila Mészáros, pe care trebuie să le găsim și să le iau eu mine. Dumneavoastră cunoașteți vila și pe avocatul Mészáros. Trebuie să mă ajutați.

— În această misiune vă ajut, spuse femeia. Dar știți, oare, că în o mie nouă sute cincizeci vila a fost naționalizată și a suferit transformări serioase ?

— Știm. Károly a reconstituit schița vilei din memorie și a însemnat locul unde a ascuns comoara.

Mennel scoase schița și i-o arătă femeii.

— S-ar putea să o găsim cu ajutorul acestui desen, spuse femeia și privi cu atenție schița. I se păru că Mennel devenise mai blînd.

— Mai avem încă ceva de discutat, spuse Mennel. Șefii au hotărît ca dumneavoastră, doamnă, să vă odihniți o perioadă mai lungă. Legăturile pe care le aveți vor fi predate lui Szalai Géza. Îl cunoașteți ?

— Nu-l cunosc, spuse femeia. Numele i-l aud pentru prima dată.

— În momentul de față se află la Balatonfüred. I-am dat dispoziție să vină aici. Astăzi, i-am expediat de la Budapesta o ilustrată. Codificată, bineînțeles. Pe nouăsprezece, Szalai va veni aici și vă va căuta. Mennel scoase o foaie de agendă și i-o înmînă femeii. Citiți, vă rog, și memorați textul. Aceasta este parola de recunoaștere.

Femeia citi textul scris în limba maghiară. Datorită cifrării, suna de-a dreptul stupid. Descifră în cîteva secunde adevăratul sens al mesajului. „Te așteptăm la Emőd".

— Dar de unde va ști Szalai cine și unde îl așteaptă ? întrebă, deoarece textul nu părea să facă nici o referință la aceasta.

— Știe, spuse Mennel zîmbind. Pe Szalai eu l-am instruit anul trecut, în Italia. Am stabilit un sistem de codificare cu ajutorul căruia sensul textului poate fi rezolvat în continuare. Rezultatul : Tábori Blanka. După cum vedeți, doamnă, data...

— Saptesprezece, spuse femeia.

— Astăzi sîntem, însă, în cincisprezece. Aceasta va fi data care va figura pe ștampila poștei. Adică o diferență de două zile, pe care Szalai o va adăuga la șaptesprezece. Cred că e destul de simplu, nu ? Femeia nu răspunse nimic. Szalai este un informator de clasă, continuă Mennel. Are un singur cusur : e foarte gelos.

— Probabil nu fără motiv, spuse femeia.

— Tîmpenie ! replică el disprețuitor. Trăim în era atomică.

Povesti apoi cum a făcut cunoștință cu Kürthy Bea la Paris și a recrutat-o, cum a devenit amanta lui. După ce s-a reîntors în țară, Bea l-a recrutat și pe Szalai. Anul trecut s-au întîlnit la Livorno. Szalai devenise bănuitor, dar Mennel l-a liniștit, negînd că ar avea relații intime cu

femeia. În timp ce își povestea cu vădită plăcere aventura amoroasă, în mintea femeii începea să se înfiripe un plan încă nebulos. Nu reușea să scape de ideea că Szalai era de o gelozie patologică. Așa trecură zilele. Îl ocolea pe Mennel și se frămînta cum i-ar putea dejuca planul privindu-l pe Kázmér. Într-o seară, într-un moment de exasperare extremă, i-a mărturisit fratelui ei că, de ani de zile, era agentă a serviciilor de spionaj vest-germane, aducîndu-i totodată la cunoștință și misiunea cu care venise Mennel. N-a îndrăznit să-i spună însă totul. Văzuse cum fratele ei înțepenise ca o stană de piatră și cum, deodată, se prăbușise în fața ei. Începu să regrete momentul de sinceritate. Venindu-și în fire, Tábori îi promisese că va încerca s-o ajute, căutînd o cale pentru a ieși din impas, dar că deocamdată nu întrevedea nimic concret.

Sîmbătă după-masă sosi Szalai Géza. După ce au luat legătura, au stat puțin de vorbă. Nu i-a trebuit prea mult ca să-și dea seama că Szalai era într-o stare sufletească foarte labilă.

— Nu accept această sarcină, i-a declarat el. Unde este Mennel ? Trebuie să mă-ntîlnesc neapărat cu găinarul ăla.

— Nu poți vorbi cu el, i-a spus femeia. Nu vrea sau nu are timp să te întîlnească.

— Aha, e ocupat, ticălosul. Mare pramatie. Probabil se distrează cu Bea.

— De ieri, puse femeia paie pe foc. N-am știut că fata aceea frumoasă care l-a căutat este logodnica dumitale.

— Unde sînt ?

— Nu știu. S-au stabilit într-o vilă particulară. Fata este foarte drăguță. Dar se tem de ceva, deoarece se întîlnesc în secret. Mennel îl consideră tîmpit pe logodnicul fetei. Nici prin minte nu mi-a trecut că despre dumneata era vorba. Într-adevăr e de-a dreptul scîrbos ca cineva să întrețină relații intime cu logodnica camaradului său. Pur și simplu scîrbos. Și-au petrecut noaptea împreună din cîte știu.

— Doamnă, o imploră Szalai, vă rog ca pe Dumnezeu, încercați să aflați unde locuiește Bea.

— Mie frică de Mennel, spuse femeia. Nu îndrăznesc să mă pun rău cu el. E un om periculos și lipsit de orice scrupule. Într-o seară mi-a povestit un caz, nu știu în ce măsură e adevărat sau minţea, dar oricum îl caracterizează. Anul trecut, în Italia, a trăit o aventură amoroasă extraordinară cu o fată. Așa de bine a organizat toată combinaţia, încît logodnicul fetei n-a observat nimic. După cum spunea, odată i-a dat ca sarcină acestui logodnic îmbrobodit și încornorat să vegheze pe coridor pînă cînd el îi va transmite fetei o misiune importantă. Logodnicul a păzit cu conștiinciozitate coridorul, în timp ce ei făceau dragoste în cameră și se distrau pe seama lui.

Femeia vedea după expresia feţei lui Szalai și după gesturile lui nervoase că spusele ei nimeriseră în plin. Neîndoielnic, impulsivul Szalai îl ura de moarte pe Mennel. Iar ea nu făcuse decît să-l întărîte, împingîndu-l spre punctul de a se dezlănțui.

Seara, înainte de plecarea lui Mennel, femeia îi spuse :

— Am vorbit cu Szalai. Totul este în regulă. Te sfătuiesc totuși să fii precaut. E convins că logodnica lui se află la Emőd și dumneata o ascunzi pe undeva.

— Bine ar fi, dacă ar fi aici, spuse Mennel rîzînd. Din păcate însă n-a sosit. Și vreau să plec.

— Încă ceva, îl reţinu femeia. S-a prezentat numărul șaptezeci și șase, vrea să se întîlnească urgent cu dumneata. Materialele vrea să ţi le predea dumitale, personal.

— Cînd vrea să se întîlnească ?

— Mîine dimineaţă la orele opt. Are impresia că e filat de poliţie. Aici nu poate veni și nu vă puteţi întîlni nici într-un loc public. Te așteaptă la cele trei sălcii pletoase. Acolo unde ai făcut plajă după-masă. Propunerea lui este să te duci cu barca.

— De ce ?

— De pe apă poţi vedea toată plaja. Dacă observi că șaptezeci și șase este urmărit, nu acostezi, vîsleşti mai departe, pe lîngă stufăriș. Șaptezeci și șase va veni înot la dumneata. Dacă nu constaţi nimic suspect, acostezi.

— E în regulă. Comunică-i că voi fi acolo.

— Ia și bani cu dumneata, îi recomandă femeia.

Seara a telefonat de cîteva ori la motel căutîndu-l pe Szalai care, însă, nu era de găsit. În sfîrşit, după miezul nopţii a reuşit să vorbească cu el. Şi-a schimbat vocea, a încercat să-i dea un timbru tineresc.

— Géza ?

— Szalai Géza. Cu cine vorbesc ?

— Credeam că o să-mi recunoşti vocea. Dar n-are aici o importanţă. Sînt prietenă cu Bea. Am văzut că şi dumneata eşti la Emőd. În seara asta am fost împreună cu Bea. I-am spus că eşti aici. Era cu un individ... unul, Mennel, dacă nu mă-nşel. Un turist neamţ. Nostim tip. S-au distrat toată seara pe seama dumitale. Pe urmă el a spus că trebuie să plece nu ştiu unde şi au stabilit că se vor întîlni azi-dimineaţă la orele opt, să facă o plimbare cu barca. Bea îl va aştepta la cele trei sălcii pletoase. Ştii unde sînt sălciile ?

— Nu ştiu.

— Ştii unde este vila profesorului Tábori ? Acolo stă Mennel.

— Ştiu.

— Atunci mergi pe plajă pe lîngă vilă. De acolo veî vedea în depărtare sălciile pletoase. Ştii, Géza, să nu mă-nţelegi greşit, dar mie nu-mi place cînd un om de treabă este considerat prost.

Femeia închise telefonul. Era transpirată, simţea că i se face rău. Îl ura pe Mennel, se ura pe sine însăşi, ura toată lumea. Numai cînd se gîndi la Kázmér se linişti oarecum. De fapt nu urmărise altceva decît să-l salveze pe el.

— ...Dacă ştiam, spuse amărît Tábori, într-un fel sau altul împiedicam această nebunie.

Kázmér era dărîmat. Se ridică, dar nu găsi destulă putere să se ţină pe picioare. Se aşeză din nou, îşi îngropă faţa în mîini.

— Oribilă decădere ! şopti. Cum ai fost în stare să te pretezi, cu sînge rece, la asemenea înscenări criminale ?

— Vorbeşte frumos cu maică-ta ! îl admonestă Tábori. Pentru tine a făcut totul !

— Nu-mi lua apărarea, Máté, spuse femeia. Are dreptate Kázmér. Merit să mă desconsider. Se vede că disperarea te poate împinge la săvîrşirea oricărei nemernicii.

— Pentru mine a făcut ? izbucni Kázmér. Deci vinovatul, de fapt, sînt eu, nu-i aşa ? Eu am rugat-o să împingă un om la săvîrşirea unei crime. Nu-nţelegi că ne-nvîrtim într-un cerc diabolic ? Acum înţeleg de ce neagă Szalai. Ştie că tu nu-l vei trăda, pentru că, implicit, te-ai trăda şi pe tine. Împotriva lui nu există dovezi.

Huber îi făcu femeii un semn discret să se calmeze, apoi se îndreptă spre Kázmer.

— Vă înţeleg, domnule inginer, spuse cu compasiune, dar vă sfătuiesc să nu vă pierdeţi capul.

— N-am nevoie de sfaturile dumitale, îl repezi iritat tînărul. Cu sfaturi sînt şi aşa mult prea bine... aprovizionat.

Se întoarse şi se rezemă cu umărul de rama uşii.

— În regulă, nu vă dau nici un sfat. Dar pot să vă rog să mă ascultaţi ? Huber nu aşteptă răspunsul inginerului şi continuă pe acelaşi ton : Situaţia este foarte gravă. Dumneavoastră aveţi perfectă dreptate. Szalai poate să nege, deoarece mama dumneavoastră într-adevăr va tăcea. Există, însă, aici înregistrarea pe banda de magnetofon...

Kázmér se întoarse brusc.

— Ce vrei cu înregistrarea aceea ? Dumneata ştii mai bine ca oricine că Mennel a minţit.

— Ştiu. Sigur că ştiu. Dar acest lucru nu rezultă din înregistrare.

Kázmér dădu din umeri.

— Ei şi ? zise întorcîndu-se la masă. Îşi turnă coniac şi bău. N-ai decît să i-o predai lui Kara. Puţin îmi pasă. După cele întîmplate, nu mă mai interesează absolut nimic.

— Domnule inginer, poate că pe dumneata nu te mai interesează nimic, spuse pe un ton oarecum mai ridicat Huber, dar pe mine mă interesează multe lucruri. Eu am venit aici cu misiunea de a vă scăpa de Braun şi de oamenii lui.

— De la cine ai primit această misiune ? întrebă Kázmér.

— De la tatăl dumitale, spuse Huber.

Se lăsă o liniște mormîntală.

— De la tatăl meu ? întrebă încet Kázmér, făcînd ochii mari. Avea gîtul uscat, înghițea din greu. Deci, tatăl meu trăiește ?

— Trăiește, spuse Huber. Trăiește și, din depărtare, are grijă de dumneata.

— Tu ai știut ? se întoarse Kázmér spre maică-sa. Voi ați știut ? repetă privindu-l întrebător pe Tábori.

— Am știut, spuse încet femeia.

— De ce ai tăcut ? De ce nu mi-ai spus că trăiește ?

— Pentru că n-am vrut să te fac nefericit ! spuse profesorul. Intenția noastră era să nu afli niciodată că tatăl tău a fost un fascist. Și ar fi fost foarte bine să nu ajungem niciodată să vorbim despre acest lucru.

— Dar eu vreau să știu cine este tatăl meu ! Vreau să știu totul despre el !

— Un moment, domnule inginer, spuse Huber. Găsesc că dorința dumitale e perfect îndreptățită. Ai, într-adevăr, dreptul să știi totul despre tatăl dumitale. Deocamdată însă mulțumește-te să știi doar că trăiește în America. Sîntem prieteni. Tatăl dumitale este ofițer în cadrul serviciului secret american. Pe vremuri era cetățean maghiar, acum este american. De mult urmărește cu atenție evoluția dumitale. Așa a aflat ce pregătesc Braun și oamenii lui. Bineînțeles, în privința asta am avut și eu un rol. Informațiile au provenit de la mine. Ne-am gîndit împreună cum am putea să vă ajutăm pe toți trei — pe dumneata, pe mama și pe unchiul dumitale. Vă rog să aveți încredere în mine. Știți că i-am predat poliției pe oamenii lui Braun. Toate astea numai ca să vă salvăm pe dumneavoastră.

— Dumnezeule, unde am ajuns ?! exclamă cu deznădejde inginerul. Mama mea adoptivă este spioană germană, tatăl meu, spion american. Se întoarse brusc către Tábori. Tu ce fel de agent ești ? Mie poți să-mi spui. Dădu din mînă, apoi se uită la Huber și continuă cu amărăciune

ciune : Hai, povestește-mi despre tatăl meu. E milionar ? E general ? E înalt ? Scund... ?

— Băiatul meu, îl imploră Blanka răvășită. Am să-ți spun totul despre tatăl tău, dar, te rog foarte mult, ai răbdare, să-l ascultăm întîi pe domnul Huber. Timpul trece și el trebuie să plece. Acum e vorba de viața noastră.

Kázmér se așeză, își ascunse fața între mîini, parcă ar fi plîns.

— Vorbește, spuse.

— Braun vrea să te forțeze să devii rezidentul lor la Moscova. Dumneata poți răspunde : pe mine nu mă poate obliga la nimic. Pot să te silească, însă, domnule inginer. În posesia lui Braun se află înregistrarea pe bandă, după care am făcut eu copia, audiată și de dumneata. În caz de refuz, el ar putea trimite acest ultim raport al lui Mennel colonelului Kara. În afară de asta, dumneata nu ai voie să uiți că situația mamei dumitale e în mîinile lui Braun, care oricînd o poate denunța. Apoi mai e și profesorul. Ne-am gîndit foarte mult cum vă putem salva. Pînă la urmă am găsit următoarea soluție. Dumneata, domnule inginer, doar ca o formalitate, vei da acum o declarație că vei lucra pentru noi. Te vei angaja ca, la Moscova, să îndeplinești ordinele care-ți vor fi transmise de americani, al căror agent vei fi în acest sens.

— Au înnebunit ! rosti stupefiat Kázmér.

— Un moment, domnule inginer, continuă Huber. Îți repet, aceasta este numai o formalitate. Imediat o să înțelegi despre ce este vorba. Tatăl dumitale o să-i arate declarația șefului său. Pe această bază, americanii îl vor împiedica pe Braun să acționeze, iar el nu va avea altceva de făcut decît să ia cunoștință de noua situație. Din acel moment toți trei vă veți afla sub ocrotirea tatălui dumitale, respectiv a americanilor. Tatăl dumitale n-o să vă dea nici o misiune, ba mai mult va distruge și declarația dumitale. Îmi dau și cuvîntul meu în acest sens. Trebuie să înțelegi că este singura posibilitate de a scăpa din această capcană. Garanția o reprezintă faptul că am predat rețeaua lui Braun poliției. Cu toate că și americanii s-ar fi putut folosi de acești agenți. Poftim, citește. Scoase din buzunar o coală de hîrtie bătută la mașină și i-o dădu.

Kázmér luă hîrtia. O citi. Avea ameţeli, camera se învîrtea cu el. Dacă semnează, merită să fie spînzurat. Şi dacă nu semnează ? Inevitabil, o aruncă pe maică-sa în închisoare. O privea pe Blanka, care stătea prăbuşită, fără nici o vlagă. „Această femeie, gîndi el, a săvîrşit crime îngrozitoare. Ar putea s-o renege, deoarece era o străină de fapt. Dar cum să facă una ca asta ? La urma urmei, cu toate păcatele ei, această străină l-a crescut ca o mamă, îl iubea, îl mai iubeşte şi acum. Hotărît lucru, nu poate să rupă miile de fire care o leagă de viaţa lui, de copilăria şi tinereţea lui".

— Cred, băiatul meu, spuse Tábori, că putem avea încredere în domnul Huber. Tatăl tău nu poate fi chiar atît de mişel, încît să folosească această hîrtie împotriva ta.

— Şi dacă vor găsi declaraţia asupra dumitale ? întrebă îngrijorată Blanka.

— Dumneavoastră prea mă desconsideraţi, zîmbi cu amărăciune Huber. De ce credeţi că am cerut paşaport diplomatic ? Pot să vă asigur că mi-am organizat temeinic această călătorie. Am avut în vedere toate posibilităţile, n-am lăsat nimic la voia întîmplării, ştiind că Braun şi ai lui nu numai că sînt adversari periculoşi, dar sînt şi deştepţi. Pînă la frontieră voi fi însoţit de maiorul Bálint, iar de acolo de oamenii organelor de securitate cehoslovace. Domnule inginer, te rog să ai încredere în mine.

— Dacă semnez, o lăsaţi în pace şi pe mama ?

— Îmi dau cuvîntul de onoare, rosti Huber solemn.

Kázmér privi spre maică-sa. Trebuie să-l creadă pe Huber. Nu există altă soluţie. În cîteva zile acest om a dovedit prin fapte că este cinstit. „Cinstit ! zîmbi el amar. Uite, a şi început să reconsidere noţiunile."

— Dacă îmi dai înregistrarea, semnez, puse Kázmér o ultimă condiţie.

Huber scoase din buzunar magnetofonul şi, zîmbind, i-l dădu tînărului.

— Poftim.

Kázmér scoase stiloul şi semnă declaraţia.

— Iată-mă şi agent american. Nu-mi cunosc tatăl, nu ştiu nimic despre el, dar dacă nu se va ţine de cuvînt,

atunci să fie blestemat, spuse dîndu-i lui Huber declarația semnată.

— Dacă mă conduci pînă la frontieră, domnule inginer, spuse neamțul, îți voi povesti cu plăcere multe despre tatăl dumitale.

— Nu ! se împotrivi Blanka. Kázmér rămîne aici. Dumneata mi-ai povestit mie, iar eu am să-i relatez fiului meu. În plus, am să-i povestesc și despre mama lui. Lucrul cel mai inteligent pe care l-ai putea face, domnule, ar fi să pleci cît mai repede.

În acel moment, intră pe ușa Salgó, însoțit de Liza. După cum se putea observa, erau bine dispuși.

— Bună seara, la toată lumea ! salută bătrînul ridicîndu-și pălăria veche de pai. Se întoarse spre Huber. Mă temeam că ai să pleci fără să-ți iei rămas bun. Ia loc, iubita mea, o invită apoi pe Liza, ajutînd-o grijuliu să se așeze pe canapea. Îmi permiteți să mă așez și eu ?

— Chiar voiam să te rog, spuse Tábori, pe care vizita lui Salgó nu-l bucura deloc.

Știa că bătrînul va începe cu glumele, iar el nu se simțea nicidecum dispus să le suporte. Natural, însă, trebuia să fie politicos, nelăsînd să transpară nimic din ce se întîmplase aici cu cîteva momente mai înainte.

Salgó se așeză și, văzînd sticla de coniac pe masă, ochii începură să-i lucească.

— Martell. Ia uite, iubita mea...

— Fără aluzii, Salgó ! îl ținu Liza din scurt. Te porți ca și cum în clipa asta ai vedea coniac pentru prima dată în viața ta.

— Dumnezeule, se văicări el, cum să nu mă port așa ? Știi că mă dau în vînt după coniacul Martell !

— Adică n-ai să mă refuzi, spuse Kázmér și, în mod inexplicabil, în apropierea lui Salgó se simți calm și stăpîn pe sine.

— Scuzați-mă, spuse Huber, aș vrea să-mi iau rămas bun, înainte de a începe să beți. Se uită la ceas : Repede mai trece timpul !

— Domnule, totul este în regulă ? întrebă bătrînul.

— Este în perfectă ordine, domnule Salgó. Cu o oră în urmă am primit de la maiorul Bálint documentele necesare pentru călătorie. Așa cum mi-a promis, au fost aduse

de la Budapesta de domnul locotenent. Ne-am înțeles ca la unsprezece și jumătate să ne întîlnim la Veszprém, în fața sediului poliției. De altfel v-am căutat, dar maiorul Bálint mi-a spus că sînteți plecat din localitate. Mă folosesc de acest prilej ca să vă rog să-i transmiteți domnului colonel mulțumirile mele. Cînd îl veți întîlni, vă rog să-i transmiteți neapărat.

— Îi voi transmite, domnule Huber, făgădui Salgó.

Huber strînse mîna bătrînului, apoi își luă rămas bun de la toți ceilalți, sărută mîna Lizei, se apropie de Blanka, se înclină ceremonios și, apropiindu-și buzele de mîna ei tremurătoare, îi șopti : „Să ai încredere în mine".

Femeia închise ochii. Huber se apropie de Kázmér :

— Domnule inginer, vă doresc din toată inima fericire.

— Mi-ar prinde bine, domnule, răspunse tînărul îngîndurat. Dar nu depinde numai de mine.

Huber se mai opri o dată în ușă. Avea o privire serioasă și oarecum tristă.

— Dumnezeu să vă ajute, spuse și coborî treptele terasei.

În liniștea care se lăsase, auziră cum se îndepărtau pașii lui călcînd apăsat, milităros.

Salgó ridică paharul.

— Pentru fericirea ta, Kázmér.

Ciocni cu tînărul și băură amîndoi.

— Cred că și eu voi bea un păhărel, spuse Tábori și își umplu paharul. Am avut o zi obositoare. De-abia așteptam să plece odată Huber.

— Nu sîntem prea politicoși, spuse deodată Liza. După obiceiul locului, cel care pleacă trebuie condus pînă la poartă. Iar domnul Huber a plecat la un drum lung.

— Iubita mea, atunci de ce nu l-ai condus ? întrebă Salgó.

— Fiindcă nu era oaspetele meu.

Se auzi zgomotul produs de demaror.

— Asta e, spuse Salgó. Huber a venit, Huber poate să plece.

— Pentru dumneavoastră omul ăsta a fost o curată binefacere, spuse Kázmér. V-a făcut cadou o întreagă

echipă de fotbal, încercă el, printr-o glumă, să mai înveselească puțin atmosfera de înmormîntare care domnea. Cu toate că numai poftă de glume nu avea. Gîndurile îi zburau spre tatăl lui, pe care nu-l cunoștea, și de-abia aștepta să rămînă în doi cu maică-sa adoptivă, care știa totul despre părinții lui adevărați.

— După părerea mea, răspunse Salgó, ca să rămînem în continuare în domeniul sportului, prietenul nostru Huber n-a trimis încă pe teren jucătorii de schimb.

— Oszkár, voi sînteți niște oameni foarte curioși, spuse indispusă Blanka. Huber a trădat, dînd pe mîna poliției o droaie de indivizi : Herzog, Jellinek, Kürthy Bea, Szücs Tibor... Ce mai vreți ? Pe cine să mai bage la răcoare ?

— Să zicem pe masorul, administratorul, fără să uităm de antrenorul echipei, spuse Salgó în timp ce răsucea în mînă paharul de coniac. Nu-i scăpase atenției nervozitatea Blankăi și a celorlalți. „Răbdare, se gîndi, răbdare să am. Momeala înfiptă în cîrlig e bună și, mai devreme sau mai tîrziu, prada va mușca. Atunci voi putea începe s-o obosesc."

— Șaisprezece oameni nu vă ajung, Salgó ? întrebă Táborì.

— Ei, dragă Máté, spuse Liza, parcă nu știi că pofta vine mîncînd.

În ușa care dădea pe terasă apăru Huber.

— Scuze, spuse. Ceva s-a defectat la aprindere. Nu vrea să pornească. Unde aș putea găsi un mecanic ?

— Acum, noaptea ? Naiba știe... Kázmér stătu și se gîndi : «După masă mașina nu avea nimic. Pornea imediat.» Mă uit, dacă vreți. Trebuie să fie vreo defecțiune la instalația electrică.

— Cunoașteți motoarele Mercedes, domnule inginer? întrebă Huber.

— Am văzut cîteva.

Kázmér se îndreptă spre ieșire.

— Ce tip e mașina dumneavoastră, domnule ? întrebă Salgó.

— S.E. două sute treizeci, spuse Huber în timp ce-și ștergea cu o cîrpă degetele murdare de ulei.

— Kázmér, spusé Salgó cu calmul nelipsit al înțelepților, ar trebui să verifici capacul de la delcou. După părerea mea acolo este defecțiunea. Se întoarse spre Liza : Draga mea, nu vrei să bei ceva ? o întrebă el, grijuliu. Avea aerul împăcat al omului care și-a făcut datoria. El spusese unde era defecțiunea ; în rest, treaba lor.

— De ce crezi, papa, că defecțiunea este la delcou ?

Salgó turnă coniac pentru Liza și, fără să se uite la Kázmér, spuse așa, peste umăr :

— Nu cred, sînt sigur, băiatule. Marele dezavantaj, la tipul două sute treizeci, este că nu pornește fără platină. Se uită la Huber. Poți să dai drumul la demaror, să apeși pe accelerație, el nici în numele lui dumnezeu nu vrea s-o ia din loc. Nu se mișcă și pace bună. Dumneavoastră n-ați constatat același lucru ?

Tábori se burzului :

— Salgó, nu bate cîmpii. Cine naiba nu știe că nici o mașină nu pornește fără platină ?

— Iar mașina mea, spuse Huber, are platină.

— Așa crezi dumneata, domnule, răspunse Salgó cu un calm insolent. Eu îți spun că nu are platină. Cum să aibă cînd chiar eu m-am dus și i-am scos-o ? precizâ el, spre stupefacția tuturor.

— Îmbătrînește scumpa mea jumătate, oftă Liza. Devine din ce în ce mai uituc. Puteai să le spui, de la bun început, dragul meu, îi reproșă ea lui Salgó. Doar pentru asta am venit, de fapt, aici.

— Zău că eu am scos platina din delcou, reconfirmă Salgó cu o desăvîrșită candoare.

Huber îl privi fix, cu ochii dilatați. Se simțea încolțit, fără scăpare. Nu degeaba se temuse de el.

— Cînd ai scos-o ? întrebă apropiindu-se de masă.

— Înainte de a pleca de acasă. M-am gîndit să vă joc o festă.

— Glume tîmpite și lipsite de gust! se pronunță Blanka. Măcar acum, la bătrînețe, ar fi fost cazul să-ți vină mintea la loc.

— Draga mea Blanka, zîmbi bătrînul fără supărare, cîtă vreme are chef de glume, omul rămîne tînăr.

— Departe de mine intenția de a-i lua apărarea, interveni Liza, dar cred că de data asta avea perfectă dreptate să-ncerce și el o glumă. Habar n-aveți ce festă extraordinară i s-a jucat și lui, sărăcuțul. Cum era să rămînă dator ?

— Într-adevar lipsește platina, spuse Huber.

— Așa-i că n-am mințit ? Mi s-a jucat, deci, o festă, iar eu am egalat.

— Dumnezeul lui, ajunge cu poveștile ! spuse iritat Tábori. Dă-i platina lui Kázmér.

Salgó îi aruncă o privire chiorîș :

— Măi Tábori, pe ce ton vorbești cu mine ? Eu sînt musafir în casa ta. Deci, te rog să ții seama de regulile ospitalității. Dumnezeul lui... Bine că nu mă dai afară.

— Pînă la urmă n-ar fi exclus să ai parte și de așa ceva, dacă nu vei renunța la acest comportament insuportabil, se înfierbîntă Tábori. M-am săturat de felul ăsta al tău de a te purta.

— Măi, da' nervos ești...

— Domnule Salgó, îi întrerupse Huber, despre toate acestea veți putea sta de vorbă și mai tîrziu. Eu aș vrea să plec. Știți foarte bine că trebuie să mă întîlnesc cu maiorul Bálint...

— Imediat, domnul meu, vreau doar să-i mai spun ceva prietenului meu Máté.

— Salgó, termină odată ! strigă supărat profesorul. Totul are o limită !

— După unii, realismul n-are nici o limită, spuse bătrînul.

— Nici obrăznicia dumitale ? i-o trînti Blanka, scoasă din sărite.

— Vreți să mă ascultați sau nu ? întrebă Salgó pe un ton ridicat. Adică voi puteți să faceți glume neobrăzate cu mine, în schimb, pe ale mele nu sînteți dispuși să le gustați ? Halal să vă fie.

— Papa, despre ce glume vorbești ? întrebă Kázmér.

— Despre festa cu telefonul.

— Ce fel de telefon ? întrebă Blanka.

— Scuzați-mă, dar ce amestec am eu în glumele dumneavoastră ? se precipită Huber.

— Încă nu vă pot răspunde, deoarece nu știu. Dar merită să ascultați ce voi spune. Poate că o să rîdeți cu poftă. De ce nu ? Aseară cineva m-a sunat la telefon. Vorbea în franceză. Numele : Pierre Monthieux. Mi-a fixat o întîlnire la Siófok, promițînd că mi-l va arăta pe ucigașul lui Mennel. Bună glumă, așa-i ?

— Și noi ce amestec avem în tîmpenia asta ? se scandalizâ iarăși Tábori.

— Nu mare lucru. Am fost sunat din această casă. Atîta tot, spuse Salgó. M-ați trimis la Siófok. Exact la ora zece să fiu acolo. Ce ziceți ? Frumos vă stă să faceți o asemenea glumă cu un om bătrîn ?

— Dar, papa, de unde știi că de aici te-au sunat ? întrebă Kázmér.

— E o cacialma, spuse Huber. Dumneata ca inginer electrotehnist știi foarte bine că postul care te cheamă nu poate fi identificat.

— Așa crezi dumneata, scumpul meu domn, îl contrazise bătrînul. Numai că eu am un aparat cu ajutorul căruia se poate stabili. Asta fără a mai vorbi de faptul că se poate afla cu atît mai ușor, cînd omul se și așteaptă la așa ceva.

— Vrei să spui că voi ne-ați interceptat convorbirile telefonice ? întrebă revoltat profesorul.

Salgó desfăcu brațele cu o prefăcută disperare :

— Ce aș putea răspunde la asta ? Că am vrut numai să știm cu cine mai stați la taclale ?

— Dar este o acțiune ilegală, spuse Tábori.

— Într-adevăr, recunoscu Salgó.

— Eu am impresia că dumneavoastră faceți abuz de puterea pe care o aveți, spuse Huber.

— Domnule, eu n-am nici o putere, declară Salgó, cu un aer trist. Martoră poate să-mi fie Liza.

Femeia aprobă cu o mină nevinovată.

— Chiar așa este. Puteți să-l credeți, domnule.

— Papa, și chiar ați fost la Siófok ? întrebă Kázmér.

— Am fost la Füred, minți bătrînul.

Kázmér îl privi nedumerit.

— Păi, dacă v-au chemat la Siófok, de ce v-ați dus la Füred ?

— Fiindcă mi-am dat seama cine m-a sunat, spuse Salgó.

Tábori rîse forțat. -

— Bine, măcar te-ai dus la Füred. Slavă Domnului...

— Dar înainte de a pleca am scos platina din delcou.

— Dacă-i glumă, glumă să fie, comentă Liza. Nu-i așa?

Blanka se plimba prin cameră. Se opri deodată în fața lui Salgó.

— Ce vrei de fapt ? Spune-ne ce dorești, la urma urmei ? Eu nu sînt dispusă să mai suport jocul ăsta al nervilor.

— Scumpa mea Blanka, o mustră Liza pe un ton drăgăstos ca de mamă. Nu-ți dai seama că Salgó în mod intenționat te enervează ?

— Dar cu ce scop ? Spune-mi de ce ?

— Asta e metoda lui. Vrea ca vinovatul să se autodemaște.

— Vinovat ? tresări Tábori. Ce fel de vinovat ?

— De exemplu, ucigașul lui Viktor Mennel, spuse Liza.

— După maiorul Bálint, interveni Kázmér cu oarecare șovăire, criminalul este anticarul münchenez Erich Fox, care, luînd bijuteriile, a fugit în Occident.

— Bálint a greșit, spuse Salgó. Fapt este că Erich Fox a părăsit țara chiar în ziua crimei, pe data de douăzeci, Dar ieri s-a întors. Știți de la cine am aflat ? De la Pierre Monthieux. Cel care mi-a fixat o întîlnire la Siófok. Francezul ăsta e un om bine informat.

— Iar ai început să ne îndrugi verzi și uscate. observă Tábori excedat. Puțin mai înainte ai afirmat că te-au sunat din această casă. Acum vorbești de un francez. Cine este acest francez ?

— Locuiește în hotelul Sellő. Cineva m-a sunat de aici în numele lui. Știa exact că Pierre Monthieux a plecat pentru două zile la Keszthely. Mai știa că Bálint îl bănuiește pe Fox, care a plecat pe douăzeci. Planul lui de a mă îndepărta de aici, trimițîndu-mă la Siófok, probabil că i

s-a înfiripat în căpățînă cînd a aflat că domnul Fox s-a reîntors.

— Dar, își aminti Kázmér, Bálint a descoperit amprentele ucigașului în mașină și în camera lui Mennel...

— ...Iar în garaj urmele lăsate de încălțămintea criminalului, continuă profesorul.

— Bálint a greșit, repetă Salgó.

— Fantastic. Toată lumea greșește, numai tu nu greșești, îl ironiză Tábori și, de nervos ce era, rupse țigara între degete.

— Amprentele provin de la mine, spuse Salgó. Iar proprietarul urmelor găsite în garaj tot eu sînt. Deci Bálint a greșit. Ucigașul n-a plecat în Occident și bijuteriile nu sînt la ucigaș.

— Atunci la cine sînt ? întrebă Kázmér :

Salgó își aprinse un trabuc. Suflă chibritul, îl privi în față pe Kázmér.

— Prada, spuse el calm, se află în mașina domnului Huber.

— În mașina mea ? Huber își desfăcu mirat brațele.

— M-am convins de acest lucru, spuse Salgó. Dar pe Mennel nu dumneata l-ai omorît, domnule !

Huber afișă o mină de om mirat.

— În mașina mea ? Cum au ajuns drăciile alea în mașina mea ?

— Motivul pentru care au aterizat acolo este că dumneata beneficiezi de imunitate diplomatică, deci poți să le treci peste frontieră fără pericolul de a fi supus controlului vamal. Bănuiesc că dumneata însuți le-ai pus acolo.

Huber adoptă o expresie de om învinuit pe nedrept. Nu-i scăpase faptul că Salgó nu i se mai adresa cu dumneavoastră și nici că adoptase un ton mai dur. Presimțiri rele începeau să pună stăpînire pe el.

— Jur că nu le-am pus eu în mașină, îl asigură.

Salgó dădu din cap :

— Dumneata, Otto Huber, ești un om tare iscusit, spuse. Și trebuie să recunosc că tot ce ai făcut pînă acum a fost conceput într-un mod genial.

— Spune-mi, omule, de ce mă provoci ? se încruntă Huber. Bănuiam eu că aici vom ajunge. Ții neapărat să mă convingi că ar fi într-adevăr o prostie să aibă omul

încredere în voi ? Că nu vă ţineţi de cuvînt ? Nu-nţelegi că tocmai din această cauză n-aveţi aliaţi în Occident ? V-am predat şaisprezece agenţi. Mi-am riscat viaţa. Au încercat să mă asasineze. Ce mai vreţi de la mine ?

— Ai predat şaisprezece agenţi, spuse Salgó, pentru paşaportul diplomatic, pentru imunitatea diplomatică. Genial. Dar, te întreb eu, i-ai fi mai predat, oare, dacă nu observai că am descoperit staţia de emisie-recepţie în maşina lui Mennel ?

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Despre discul semnalizator electronic. Pe disc sînt trei semne : plus, zero şi minus. Cînd ai controlat dumneata maşina, indexul era la minus. Ai înţeles din asta că noi descoperisem staţia de emisie-recepţie. Dar ai mai înţeles că, din moment ce noi ştim despre staţie, nu vei putea duce maşina înapoi. În acest caz, un om deştept procedează întocmai cum ai procedat dumneata. Confidenţial mi-ai comunicat că Mennel era agent. Ai comunicat, adică, ceea ce ştiam şi noi.

— Dar nu era obligat să vă dea lista agenţilor, obiectă Kázmér.

— Serviciu contra serviciu. A făcut-o deoarece într-adevăr a rupt-o cu Braun şi ai lui, iar agenţii nu însemnau mare lucru. Importanţă avea, pentru el, comoara ascunsă, pe care intenţiona s-o scoată din ţară. Şi o importanţă esenţială avea, de asemenea, paşaportul diplomatic.

— Fantasmagorii de-ale tale, Salgó, spuse Tábori. Dacă într-adevăr aşa ar fi, cum spui tu, atunci n-ar fi cerut bilet de avion pentru Havana.

— Convingerea mea este că nici nu voia să ajungă acolo, spuse Salgó. Avionul face o escală în Canada...

— Sînt pur şi simplu consternat de fantezia dumneavoastră, domnule, spuse Huber. Ei bine, aflaţi că, din tot ce aţi spus, nici un cuvînt nu corespunde adevărului şi realităţii.

— Calmul şi perseverenţa dumitale merită tot respectul, rosti Salgó admirativ. Pe toţi sfinţii, eşti rezistent, dar trebuie să înţelegi că jocul s-a terminat.

— Dumneata ai înnebunit complet ! murmură Huber pălind.

— Colonelul Kara ți-a dat un număr de telefon, așa este ?

— Da, mi-a dat.

— Ei, acest număr îl cunoșteai numai dumneata. Nimeni altcineva. Nici acum nu înțelegi ? Pe mine m-au sunat la acest număr pentru întîlnirea de la Siófok. Numai dumneata puteai telefona. Și numai din această casă. Ai vorbit în limba franceză. Noi am verificat pe linia cealaltă. Ce altă dovadă mai vrei ?

— Nu-i adevărat. Nu, spuse Huber. Și deodată înversunarea lui păru să se frîngă : La urma urmei, faceți ce vreți. Puteți demonstra, dacă vreți, că eu sînt generalul Gehlen în persoană.

Salgó dădea din cap mirat și neîncrezător. Nu se așteptase la o asemenea rezistență. Pînă în acel moment crezuse că, după primul șoc, Huber va trece la atac și va trebui să se autodemaște. Se înșelase. Își simțea mintea îngreunată de oboseală. După o scurtă descumpănire întîlni privirea încurajatoare a Lizei și se concentră din nou.

— Ce părere ai de această schiță ? întrebă, scoțînd din buzunar planul vilei. Dacă nu mă înșeală memoria, azi după-masă tocmai asta căutai.

— Nu e a mea, spuse, fără să clipească. Am găsit-o printre hîrtiile lui Mennel.

— Înțeleg, spuse Salgó și se întoarse spre Blanka : Dumneata cunoști această schiță, Blanka ?

— N-am văzut-o niciodată.

— Interesant, spuse bătrînul. Foarte interesant. Și știi de ce ? Pentru că pe această schiță se află amprentele lui Mennel, ale lui Huber și ale dumitale.

— Habar n-am cum au ajuns acolo, spuse femeia netezindu-și părul cu palmele.

— Și nu știi nici măcar schița cărei clădiri este ?

— De unde naiba să știu ? replică ea iritată.

— Uită-te mai de aproape.

— La ce să mă uit ?

Salgó se apropie cu schița.

— De exemplu, la această cameră. Are două ferestre către Balaton. Aici este strada Kázmér, actualmente Petöfi. Vezi ? Importanța acestei camere stă în faptul că aici s-a născut Kázmér.

- Ce vorbeşti ? exclamă tînărul şi se apropie de Salgó.

— I-am arătat mamei tale camera în care te-a născut.

— Pe mine... ? Kázmér îl privi uluit pe Salgó. Vrei să spui că...

— Vreau să spun că Blanka te-a născut în această cameră, te-a alăptat pînă la vîrsta de două luni, apoi te-a dat la Casa copilului, pentru ca în patruzeci şi cinci să te adopte. Orice s-ar spune şi oricum am privi lucrurile, acest ultim act trebuie să recunoaştem că era corect şi cinstit.

Blanka stătea cu privirea pierdută în gol.

— Ea este mama mea adevărată ?

— Este mama care te-a născut şi te-a crescut. În această cameră, care are fereastra spre curtea interioară, îi arătă după aceea pe schiţă, trăia tatăl tău, maiorul de stat major Monostory Müller Károly. Salgó întinse un deget spre Huber : El. Numai că acum îl cheamă Otto Huber. Dacă vei privi această fotografie, ţi se va risipi orice îndoială. Scoase din buzunar o fotografie şi i-o dădu lui Kázmér.

— Dumneata eşti într-adevăr tatăl meu ? întrebă inginerul după ce-şi plimbă privirea de la fotografie la Huber.

— Pune totul pe masă ! porunci Huber şi, cu o mişcare rapidă, scoase un pistol.

Ştia că cercul s-a închis în jurul lui ; de-acum înainte va trebui să lupte pentru a-şi salva viaţa.

— Ei, vezi ? remarcă Liza. Pînă la urmă tot i-au cedat nervii. A fost nevoit să se demaşte.

Profesorul îşi muşca buzele, privind-o consternat pe Blanka.

— Nenorocito, de ce nu mi-ai spus cine este acest om ?

— Lasă-mă-n pace, Máté, scînci femeia. Lasă-mă-n pace. Nu e totuna ? Da, el este. Uită-te bine la el. Acesta este omul pe care l-am iubit. Pentru acest om mi-am sacrificat viaţa. Acest om este tatăl lui Kázmér.

— Linişte ! spuse hotărît Huber. Despre acest subiect veţi avea tot timpul să discutaţi mai tîrziu. Salgó, pune totul pe masă. Şi schiţa.

Salgó se supuse.

— Există fotocopii, îl informă el cu o blîndeţe drăgăstoasă. Nu numai una.

— Şi platina.

— O am în buzunar, lîngă pistol, spuse Salgó. Pistolul are glonțul pe țeavă. Trag din buzunar ca James Bond. Pot să bag mîna în buzunar ? Să scot platina, bineînțeles.

Huber ezită o clipă.

— Profesore, spuse apoi decis, pe un ton ce trăda obișnuința de a da ordine, scoate-i platina din buzunar.

Printre pleoape, Salgó observa totul cu atenție. Văzu clar că Tábori nu mai avea nici un pic de demnitate și se supunea ca o oaie. Veni la el și îi scoase platina din buzunar.

— Și pistolul, profesore, comandă din nou Huber.

— Unde îți este pistolul ? întrebă Tábori cu o voce jalnică.

— Máté, eu nu port arme la mine, spuse bătrînul și i se făcu tare milă de prietenul său.

— Atunci de ce ai spus... ?

Zîmbetul dispăru de pe fața lui Salgó.

— Eram curios de ceva, spuse bătrînul cu seriozitate.

— Profesore, spuse Huber, dă-mi platina.

Tábori porni spre Huber, dar înainte de a ajunge la el, Kázmér îi smulse platina din mînă.

— Terminați ! spuse în culmea mîniei. Terminați cu minciunile ! Și, după ce reuși să-și înfrîngă scîrba și greața, adăugă sumbru : Nu pleacă nimeni de aici.

Această întorsătură neașteptată îl descumpăni pe Huber. Nu se aștepta ca fiul său să-i opună o asemenea rezistență. Cu un aer înduioșat, întinse mîna spre el :

— Băiatul meu, dă-mi mie...

— Nu, refuză inginerul, înăbușit de ură. Nu-ți ajunge că ai distrus viața mamei, vrei să mă distrugi și pe mine ? N-ai îndrăznit să-mi spui că ești tatăl meu ! N-ai îndrăznit să te uiți în ochii mei ! Ai inventat niște povești de adormit copiii, ca să mă poți șantaja...

Blanka interveni cu o voce stinsă :

— Eu i-am interzis să spună cine este. N-am vrut să-ți cunoști tatăl.

— Cine ești dumneata, de fapt ?

— Fiule, acum n-am timp să-ți explic.

— Cum, Kázmér, tu nici pînă acum nu știi ? se miră Salgó. A fost un agent german, care, după ce a rupt-o cu foștii lui stăpîni, a trecut de partea americanilor. Pentru

el un singur lucru era important : să pună mîna pe bijuterii.

— Şi să mă racoleze pe mine... Acum înţeleg şi pretextul de care s-a folosit pentru a mă face să semnez declaraţia că voi lucra pentru americani. Aşa a vrut să mă salveze de Braun.

— Platina ! Vocea lui Huber era dură, ameninţătoare. Dă-mi platina !

— Dă-i-o, Kázmér, îl rugă Blanka. Nu poţi fi ucigaşul tatăl tău. Dacă-l prind, s-a terminat cu el.

— Dumneata chiar şi acum îl mai aperi ? Pentru dumneata încă şi acum acest om mai înseamnă ceva ?

— Pe tine te apăr, băiatul meu, spuse femeia. Numai pe tine. Dacă nu i-o dai, te împuşcă. E în stare. Tu nu-l cunoşti. Iar pentru mine, dacă ţii să ştii, omul pe care-l iubeam, cel pe care atîta vreme l-am crezut nevinovat, a încetat definitiv să mai existe. N-a existat, de fapt, decît în imaginaţia mea. Cumplită înşelăciune. Omul acesta mi-e la fel de străin cum îţi este şi ţie, Kázmér. Dar te implor, dă-i piesa aceea blestemată şi ducă-se în voia lui Dumnezeu...

Liza se apropie de tînăr şi-l prinse de braţ.

— Dă-i piesa, fiule, spuse cu blîndeţe. Mama ta are dreptate. Acest om nu mai are ce pierde şi e în stare de orice...

Nehotărît, Kázmér se uită la Salgó. Bătrînul dădu din cap, în semn de aprobare.

— Dă-i-o. Tu n-ai avut de unde să-i cunoşti pe fascişti.

Tînărul trase aer în piept şi aruncă platina la picioarele lui Huber. Acesta se aplecă repede şi ridică piesa. Smulse apoi cablul telefonic din perete şi sfărîmă aparatul pe dalele de piatră ale terasei.

— Cine părăseşte camera, îl omor, făgădui el sumbru, la sfîrşit.

— Nu iese nimeni. Mult noroc, îi ură Salgó şi se aşeză din nou în fotoliu, de unde se uită după Huber, care părăsea grăbit camera.

— Nebun nenorocit. Dacă nu se va preda, va fi împuşcat, rosti el molcom. Îi făcu apoi un semn Lizei, care

scoase din geantă un aparat de emisie pe ultra scurte și i-l dădu. Bătrînul trase antena și puse în funcțiune aparatul : Atenție, Ernő ! A plecat. Vedeți că e înarmat. Aici totul e în regulă. Poți să-l trimiți pe Miklós. Îi restitui apoi Lizei aparatul de emisie : Prea departe nu va ajunge el...

Tábori, omul acesta care păruse atît de puternic, era complet frînt.

— De l-ar împușca ! spuse.

— Nu-l vor prinde în viață, spuse Blanka. Dacă nu va reuși să fugă, își va pune sigur capăt zilelor.

— Bineînțeles că nu va reuși, o asigură Liza.

Blanka se adresă lui Salgó :

— Arestează-mă.

— Nu e treaba mea, spuse bătrînul. Și, în afară de asta, mai am încă de rezolvat anumite mărunțișuri.

Kázmér se plimba nervos, negăsindu-și locul.

— De unde ai știut că este tatăl meu ?

— Cu ajutorul schiței am găsit vila Mészáros. Spune-mi, Blanka, dumneata știai că Huber — să folosim în continuare acest nume — acolo a ascuns bijuteriile ?

— N-am știut. Le-a ascuns acolo, probabil, cînd eu năsteam. Am aflat de-abia cînd a apărut Mennel. El mi-a arătat schița cerîndu-mi să-l conduc la această vilă și să-l ajut să găsească bijuteriile.

— Bijuteriile le-a scos din vilă Mennel ? întrebă Kázmér.

— Tu le-ai adus de la domnul protopop, spuse Salgó.

— Nu erau cărți în valiză ?

— Nu, spuse Blanka, și simți cum o apucă amețeala. Bău un pahar cu apă, dar după aceea n-a mai fost în stare să scoată un cuvînt.

Salgó povesti că de fapt drumul spre dezlegarea enigmei le-a fost deschis de Ilonka, pe care Felméri a convins-o să spună ce se întîmplase.

— În noaptea respectivă Mennel l-a vizitat pe avocatul Mészáros, relată bătrînul. Ilonka a rămas în mașină, nu știa unde plecase Mennel, nici dacă se întîlnise cu cineva. Cu toate nebuloasele din povestirea ei, ne-a furnizat cîteva date importante pentru continuarea cercetării. Printre altele ne-a spus că, pînă-n zori, tu ai stat la

ea. În schimb, nu pot decît să presupun unde ai fost după ce ai plecat de acolo.

— La un prieten, la Veszprém. Era o petrecere la el. Dar ce importanţă are ?

— Fiindcă pe ucigaşul lui Mennel nu l-am prins nici pînă acum. Despre asta, vom vorbi însă mai tîrziu, spuse bătrînul. S-o luăm, deci, de unde am rămas : pe baza schiţei am găsit vila Mészáros. L-am vizitat pe bătrînul domn. În prealabil aflasem multe lucruri despre el. Avocatul Mészáros era frate vitreg cu tatăl tău. Foarte greu am reuşit să-i dezlegăm limba ; nu voia să-şi aducă aminte de nimic. Mai devreme sau mai tîrziu, însă, vinovaţii tot încep să vorbească — ăsta e un adevăr vechi. Pînă la urmă şi nenea Mészáros a început să povestească. Ne-a destăinuit că numai el ştia de relaţiile intime dintre tatăl tău şi mama ta. La el se întîlneau, pe ascuns. Cînd maică-ta a rămas însărcinată şi s-a hotărît să păstreze sarcina pînă la capăt, Mészáros s-a oferit s-o găzduiască în vila lui pe timpul naşterii. După ce te-ai născut, maică-ta te-a alăptat două luni. Apoi, într-o dimineaţă, Mészáros s-a dus la postul de jandarmi şi a anunţat că a găsit un sugar în poarta vilei.

Blanka izbucni în plîns.

— Am vrut să te ţin la mine, spuse, dar nu se putea. Eu nu te-am lepădat. În fiecare săptămînă te-am vizitat la Casa copilului. Nimeni nu ştie cît am suferit. Te-am adoptat imediat ce s-a putut. Iar despre bijuterii, n-am ştiut nimic. Nimic.

— Tot ce se poate, spuse Salgó. Eu te cred. Dar spune-mi, Huber n-a pomenit nimic de bijuterii nici măcar atunci cînd se ascundea aici, în staţiune ?

— Nici atunci. De la Mennel am auzit pentru prima dată.

— Mészáros, însă, ştia de ele. Bijuteriile le-au ascuns împreună. Cînd vila a fost naţionalizată, Mészáros a scos comoara şi a încuiat-o într-un geamantan pe care l-a dus la domnul protopop, rugîndu-l să i-l ascundă. Protopopul n-a ştiut nimic despre conţinutul geamantanului. El ştia, însă, că avocatul era legat de episcopie prin anumite relaţii de rudenie. În noaptea de douăzeci, cînd Mennel l-a vizitat pe Mészáros, acesta i-a comunicat unde se afla

geamantanul și au stabilit ca a doua zi să meargă împreună la protopop.

— A doua zi, însă, Mennel a fost ucis, spuse Kázmér.

— Așa e. Deci n-a mai apucat să ia bijuteriile. După aceea a sosit Huber. Cred că maică-ta ți-a povestit...

— Știe. M-a trimis după geamantan.

— Iar ea m-a trimis pe mine și l-am cărat de acolo. Fantastic ! spuse Kázmér. Mamă...

— Lăsați-mă. Recunosc totul și știu că îmi merit soarta, dar lăsați-mă în pace. Nu mă mai chinuiți.

— Totuși va trebui să te mai confrunt cu cineva, spuse Salgó, uitîndu-se îngîndurat la această femeie nenorocită, care se resemnase cu soarta și nu mai aștepta nimic de la viață.

15

Cu cătușe la mîini, Szalai Géza stătea în mijlocul încăperii. Lîngă el se aflau maiorul Bálint și unul dintre subordonații acestuia. Felméri împreună cu colonelul urmăreau mașina lui Huber.

— Cu cine ai stat de vorbă în după-amiaza zilei de nouăsprezece ? întrebă Bálint.

Szalai arătă spre Blanka.

— Da, cu mine, confirmă Blanka. Recunosc totul. Eu l-am sunat la telefon noaptea și l-am mințit pentru a-l incita să-l omoare pe Viktor Mennel. Ce mai vreți de la mine ?

Deodată simți că nu mai are aer și i se făcu rău.

— Kázmér, spuse Salgó, condu-o în camera ei și rămîi acolo, lîngă ea. Liza, tu trimite-o pe Ilonka după un medic.

Kázmér o luă pe Blanka în brațe ca pe un copil și o duse în camera ei.

— Cred că de acum totul este clar, spuse Bálint. Ce ai de spus, domnule Szalai ?

— Recunosc totul. Tot ce vreți. Canalia aceea și-a meritat soarta.

— Domnule profesor, spuse Bálint, locotenentul Kiss va rămîne aici. Pînă la noi dispoziții sora dumneavoastră, Tábori Blanka, nu-și va părăsi camera. N-are voie să se întîlnească cu nimeni.

Puse mîna pe brațul lui Szalai :

— Ia-o înainte.

Cu capul tras între umeri, Szalai o luă din loc.

— În curînd vin și eu după voi, spuse Salgó.

După plecarea lui Bálint, bătrînul îl trimise pe locotenentul Kiss la etaj, s-o păzească pe Blanka.

Era o noapte liniștită. Se auzeau valurile spărgîndu-se pe stîncile de pe plajă. Din cînd în cînd, răzbătea pînă la ei zgomotul autoturismelor care goneau nebunește pe șosea.

— Blanka mi-a mărturisit că ea le-a trimis tot materialul privind licitația, spuse Tábori.

— Bănuiam. Salgó aprinse un trabuc și privi cu milă la fața răvășită a prietenului său.

— Ce apatic era ! spuse Tábori.

— Cine ? Huber ?

— Nu, Szalai.

— Așa e. Dar știi că tribunalul îl va achita ?

— De ce l-ar achita ? ! exclamă Tábori contrariat. Era spion.

Scoase o țigară.

— Asta, da. Mă gîndeam că te referi la omor. Salgó scoase, la rîndul său, din buzunar un țigaret cu filtru. Uite țigaretul tău. Să nu faci cumva cancer la plămîni. I-l înmînă lui Tábori. Are gravată monograma ta.

— Unde l-ai găsit ? întrebă profesorul. De-ai ști cît l-am căutat. Potrivi țigara în țigaret, scăpără un chibrit, o aprinse și trase un fum.

— L-am găsit în barcă, spuse Salgó.

— În care barcă ?

Salgó privi calm fața prietenului său.

— O fi căzut atunci cînd ai cărat cadavrul lui Mennel.

Tábori își ridică privirea. Respiră adînc.

— Ştiai ?

— De mult. Ştie şi Kara.

— Eram în legitimă apărare. Aş vrea să mă crezi.

— Ştiu. Dar l-ai lăsat pe Szalai să apară în faţa tribunalului acuzat de omor.

Profesorul îşi plecă fruntea. Tăcea. După cîteva momente spuse :

— Cred că m-aş fi prezentat. Dar nu ştiu...

Salgó scoase din buzunar nişte foi împăturite. Le frunzări căutînd ceva, apoi începu să citească :

— „A doua zi dimineaţa, adică în ziua de douăzeci, m-am ascuns în stufăriş, cu ferma hotărîre că voi termina cu Mennel şi cu Bea. Eram acolo la opt fără cîteva minute. Lîngă una dintre sălciile groase am observat un bărbat musculos. Era în costum de baie. Pe umăr avea un prosop. Stătea cu spatele la mine, nu-i vedeam faţa. Era un bărbat mai în vîrstă, deoarece avea părul destul de cărunt. Necunoscutul a luat halatul întins pe iarbă. Din buzunarul halatului a scos o ţigară pe care a pus-o într-un ţigaret şi s-a apucat să fumeze. După puţin timp l-am observat pe Mennel care se apropia într-o barcă. Era îmbrăcat. Pe Bea n-am văzut-o nicăieri. Şi necunoscutul îl observase, probabil, deoarece s-a ascuns după salcie. Mennel a acostat şi s-a uitat la ceas. Necunoscutul a ieşit din spatele copacului. Mennel părea surprins. Au început să discute. Dădeau din mîini din ce în ce mai agitat. N-am auzit nimic din discuţia lor. Deodată Mennel i-a tras un pumn în bărbie şi necunoscutul a căzut. Mennel s-a aşezat cu genunchii pe pieptul lui şi l-a apucat de gît, vrînd să-l sugrume. Necunoscutul şi-a revenit. Trebuie să fi fost tare puternic, deoarece l-a răsturnat pe Mennel. S-au rostogolit de cîteva ori, pînă cînd necunoscutul l-a prins pe Mennel de gît. Acesta a rămas întins pe iarbă. Apoi necunoscutul a dus corpul lui Mennel în barcă, s-a urcat şi el şi a început să vîslească puternic. M-am speriat şi m-am întors la motel...“

Salgó împături hîrtia şi o puse la loc, în buzunar.

— Asta nu constituie o probă împotriva ta, deoarece Szalai nu te-a recunoscut nici atunci şi nici acum. Dar tu te-ai trădat. Ţigaretul nu l-am găsit atunci, în barcă. Ci alaltăieri, în cutia cu trabucuri. Nu te supăra, te-am min-

ţit. Ţigaretul reprezenta momeala. Presupuneam că ai s-o muşti.

— Poate că e mai bine aşa, spuse profesorul fără supărare. Eu n-am vrut să-l omor. Dealtfel, nici nu ştiam nimic din ce plănuise Blanka. Pur şi simplu, acolo făceam eu baie, de obicei. Întîmplarea, deci...

— Tu nu ştiai că Mennel era spion ?

— Nu ştiam nimic. Am aflat de-abia cînd Blanka mi-a mărturisit disperată de ce venise el la noi. Poţi să-ţi închipui ce am simţit. Sora mea spioană ! E adevărat că a fost şantajată, dar tot spioană. Şi ca să vezi, nenorocita de ea, după tot ce păţise, tot se mai ferea de mine. N-a îndrăznit să-mi spună că Huber era, de fapt, Monostory !

— Dar tu de ce n-ai spus nimic ? Nici mie, nici altcuiva ?

— Te-am căutat de două ori. Nu erai acasă. N-am dormit toată noaptea. Căutam o ieşire. Ce să fac ? S-o denunţ pe sora mea ? Dimineaţa te-am căutat, dar tu erai plecat din zori la pescuit. M-am dus la plajă. Acolo m-am întîlnit cu Mennel şi l-am luat la rost. El mi-a răspuns obraznic şi dispreţuitor. Mi-a spus că ne aflăm la cheremul lui. Că îl va racola şi pe Kázmér. În cazul acesta i-am spus, fie ce-o fi, eu mă duc să-l denunţ. S-a speriat. M-a atacat, m-a lovit, aproape că m-a sugrumat. Restul îl ştii şi tu...

— Din păcate, spuse Salgó.

— Acum ce să fac ?

— Mîine dimineaţa să te prezinţi la Bálint. Să-i spui sincer, totul.

Uşa se deschise brusc şi apăru Kázmér, alb ca varul.

— S-a otrăvit ! şopti cu o voce răguşită... A murit...

Se uitară unul la altul, stupefiaţi.

— Dumnezeule, s-a otrăvit ? repeta inginerul lăsîndu-se frînt pe canapea.

Tábori aruncă o privire spre tînărul disperat, apoi ieşi grăbit din cameră. Kázmér îşi puse capul pe masă şi începu să plîngă.

De pe terasă se auziră paşi apropiindu-se. Soseau Liza, Ilonka şi doctorul Szegfü.

— Du-te sus, doctore, îi indică bătrînul. S-a otrăvit.

Szegfü traversă încăperea fără să scoată un cuvînt.

Ilonka stătu cîteva minute, apoi se așeză lîngă Kázmér și îi mîngîie ușor umerii zguduiți de plîns :

— Kázmér...

Liza îi făcu semn bătrînului, care veni lîngă ea și îi luă mîna. Cîteva clipe se uitară la cei doi tineri, apoi ieșiră din încăpere și se îndreptară spre casa lor.

— De-ai ști ce rău mă dor picioarele, iubita mea, spuse bătrînul.

— Imediat încălzesc apă, spuse Liza. Am să pun și kămîță în infuzia de ierburi. Am auzit că e foarte bună...

— Ce bine, Liza mea, că te-ai născut și ești așa cum ești, spuse Salgó. Extraordinar de bine...

— SFÎRȘIT —

noiembrie, 1970

Redactor : VIORICA NĂGU
Tehnoredactor : GH. CUCOȘ

Dun de tipar 31.07.1985. Apărut 1985.
Coli de tipar 23. B10685

Comanda nr. 50 234
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii".
Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România

EDITURA MILITARĂ

Lei 17